

ASSASSIN'S CREED (4)

REVELAȚII

Oliver Bowden

REVELAȚII

Oliver Bowden

VOLUMUL PATRU DIN SERIA

ASSASSIN'S CREED

(ORDINUL ASASINULUI)

Traducere din limba engleză de:

Mihai-Dan Pavelescu

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua.....	244
Partea a treia	323
Glosar de termeni în italiană, greacă, chineză și turcă ..	363
Mulțumiri	367

Partea întâi

Spre-amiaza vieții noastre muritoare,
Ajuns într-o pădure-ntunecoasă,
Mă rătăcii, pierzînd dreapta cărare.
Nu-i chip să spun, căci prea cumplit mă-nfioară gîndul ei,
Ce cruntă mă-mprejmuia, ce-adîncă și stufoasă.^{1}
DANTE, *Infernul*

---

¹ Toate citatele din Dante provin din Divina Comedie, Ed. Minerva, București, 1982, traducere Etta Boeriu (n. trad.).

Capitolul 1

Un vultur plutea sus de tot pe cerul senin și geros.

Prăfuit și obosit de drum, călătorul își desprinsese privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și rămase apoi nemișcat pentru o clipă, cercetînd cu ochi atenți scena dinaintea sa. Lanțul vălurat de creste muntoase încununate de zăpezi înconjura castelul, protejându-l, cocoțat pe propria-i culme înaltă, iar turnul cu dom al donjonului său oglindea cupola mai scundă a turnului închisorii din apropiere. Stînci asemenea unor gheare de fier se încheștau de temeliile zidurilor lui abrupte și sure. Călătorul nostru îl văzuse și altă dată –, cu o zi în urmă, îl întrezărise întîia oară, în amurg, de pe un promontoriu pe care-l escaladase la doi kilometri spre apus. Părea construit de puterile magice ale unui vrăjitor pe terenul acesta imposibil, totuna cu stîncile și tancurile cu care-și unea forțele.

Ajunsese la ținta sa... În cele din urmă. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafale biciuind nemilos{2}.

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămînînd nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, călătorul continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cît de mic.

Pe metereze nu era nici țipenie. Fuioare de zăpadă se învîrtejeau în vîntul tăios. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că cel mai bine era să fie absolut sigur. Stătu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vîntul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stînga lui, în față, cîteva pietricele se rostogoliră pe o

---

2 Aluzie la „Călătoria magilor”, de T. S. Eliot (n. trad.).

pantă stearpă, puțin înclinată. Bărbatul se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. Apoi săgeata îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Se clătină și se strîmbă de durere, ducînd mîna la săgeată, dar în același timp ridică ochii și scrută cu atenție stîncă înaltă de șase-șapte metri, care se afla în fața castelului și-i slujea drept zid exterior natural. În vîrful ei apăruse un bărbat în tunică roșu-închis, cu garnituri cenușii și pieptar de zale. Purta însemne de căpitan. Țeasta neacoperită îi era rasă și o cicatrice îi brăzda chipul de-a curmezișul. Căpitanul deschise gura într-o expresie ce era parțial rînjete, parțial surîs triumfător, dezgolindu-și dinții strîmbi și ciobiți, cafenii precum pietrele de morminte dintr-un cimitir lăsat în paragină.

Călătorul trase de coada săgeții. Deși vîrful cu ghimpi se agățase în armură, abia dacă străpunsese metalul și doar îi zgîriase pielea, îl rupse din săgeată și aruncă bucățile cît colo. Pe cînd făcea asta, văzu mai bine de o sută de bărbați, în uniforme identice, înarmați cu halebarde și săbii, înșiruindu-se în vîrful stîncii de o parte și de alta a căpitanului ras în cap. Fețele lor erau ascunse de coifuri cu apărătoare de nas, însă blazoanele ce înfățișau un vultur negru îi spusese călătorului cine erau și știa la ce se putea aștepta din partea lor dacă le cădea în mîini.

Să fi fost oare un semn de bătrînețe faptul că intrase într-o cursă atît de simplă? Își luase însă toate măsurile de precauție.

Și totuși, se părea că nu avusese succes.

Se retrase un pas, pregătindu-se pentru soldații ce veneau spre el și se răspîndeau în evantai pentru a-l înconjura, păstrînd lungimea halebardelor între ei și ținta lor. Călătorul simțea că, în ciuda superiorității lor numerice, le era teamă de el. Reputația îi era bine cunoscută, iar ei aveau de ce să fie temători.

Cercetă cu privirea capetele halebardelor. Erau din cele duble: cu tăiș de secure și vîrf de suliță.

Își îndoi brațele și din dreptul încheieturilor îi țîșniră cele două pumnale secrete, cenușii și ucigașe. Încordîndu-se, devie prima lovitură și o simți șovăitoare – oare încercau să-l captureze viu? Apoi soldații începură să-l lovească din toate părțile, căutînd să-l doboare în genunchi.

Se răsuci fulgerător și din două mișcări reteză cozile celor mai apropiate halebarde. Când capătul uneia zbură prin aer, el retrase un pumnal și prinse capătul rupt înainte de a cădea pe pământ. Strângînd ciotul cozii în pumn, înfipse lama securii în pieptul bărbatului dezarmat.

Ceilalți se apropiară, iar călătorul se ghemui la timp când un curent de aer anunță mișcarea unei halebarde ce seceră peste el, trecîndu-i la doi centimetri de spinare. Se întoarse cu sălbăticie într-acolo și înfipse adînc pumnalul din mîna stîngă în picioarele atacatorului aflat în fața sa. Cu un urlet, soldatul se prăbuși.

Călătorul prinse halebarda căzută, care cu numai o clipă mai devreme fusese gata să-i pună capăt vieții și o roti prin văzduh, tăind mîinile altui agresor. Acestea se arcuiră prin aer, cu degetele îndoite parcă cerșind îndurare, urmate de un penaj de sînge ca un curcubeu roșu.

Asta îi opri pentru o clipă pe soldați, însă ei văzuseră lucruri și mai rele, iar călătorul se bucură numai de o clipă de respiro înainte să-și reia înaintarea. Roti iarăși halebarda și-i lăsă tăișul înfipt adînc în beregata unuia care se apropiase decis. O abandona apoi și, din aceeași mișcare, își retrase celălalt pumnal, eliberîndu-și astfel mîinile, care înhățară un sergent ce mînuia o spadă cu lama lată și îi smulseră arma, azvîrlindu-l într-un grup de oameni de-ai săi. Călătorul îi cîntări fulgerător greutatea în palmă și-și simți bicepsii încordîndu-se când o prinse cu ambele mîini și o ridică la timp ca să-i spintece coiful altui halebardier, care se furișase din spațele lui prin stînga sperînd să-l ia prin surprindere.

Spada era bună. Mai potrivită pentru lupta asta decît iataganul ușor pe care-l avea la brîu și pe care-l dobîndise în decursul călătoriei sau decît pumnalele secrete, pentru lupta corp la corp. Ele nu-l dezamăgiseră niciodată.

De acum mai mulți soldați coborau din castel. De cîți oare avea să fie nevoie pentru a-l supune pe bărbatul acesta singur? Se strînseră în jurul lui, dar el se rotea și sărea, pentru a-i deruta. Căută să se elibereze din strînsoarea lor, azvîrlindu-se peste spinarea unuia, ateriză ghemuit, se încordă, devie lovitura unei spade cu apărătoarea metalică de pe încheietura mîinii stîngi și se întoarse ca să-și înfigă propria spadă între coastele atacatorului.

Pentru ca apoi... un moment de acalmie. De ce? Călătorul se opri locului să-și recapete răsuflarea. Fusese o vreme când nu era nevoit să-și recapete răsuflarea. Ridică privirea. Soldații în zale cenușii încă îl încercuiau.

Dar printre ei, zări brusc un alt bărbat.

Un alt bărbat. Care mergea printre ei. Neobservat, calm. Un tânăr în alb. Era înveșmîntat aidoma călătorului, cu aceeași glugă pe cap, care cobora în față, curbată și ascuțită ca un cioc de vultur. Buzele călătorului se întredeschiseră de uimire. Totul părea tăcut. Totul părea nemișcat, cu excepția tânărului în alb care mergea. Cu pas egal, calm, netulburat.

Tânărul părea să treacă printre soldați ca un om care ar fi mers printr-o porumbiște – ca și cum nu l-ar fi atins sau afectat defel. Oare și cataramele curelelor ce-i prindeau echipamentul erau la fel cu ale călătorului? Cu aceleași însemne? Însemnele ce-i fuseseră arse în conștiință și în viață de peste treizeci de ani – tot așa cum îi fusesese ars, cu mult timp în urmă, inelarul?

Călătorul clipi scurt și când deschise ochii, viziunea – dacă asta fusese – dispăruse, iar zgomotele, mirosurile și pericolul reveniseră în jurul lui, apropiindu-se constant, rînduri după rînduri de inamici pe care știa că nu-i putea învinge și de care nici nu putea scăpa.

Însă acum nu se simțea cumva la fel de singur.

Nu avea timp să gîndească. Soldații se apropiau necontenit, temători, dar în același timp furioși. Loviturile se revărsau ca ploaia, prea multe ca să se poată feri. Călătorul se luptă cu înverșunare, doborî încă cinci soldați... zece. Se înfrunta însă cu o hidră cu o mie de capete. Un spadasin voinic apărui și abătu asupra lui o spadă grea de zece kilograme. Călătorul ridică brațul stîng ca să pareze cu apărătoarea, se răsuci și-i dădu drumul propriei spade, pentru a se folosi de pumnalul secret din mîna dreaptă, însă atacatorul lui fu norocos. Deși deviată de apărătoare, lovitura fusese prea puternică și, lunecînd spre încheietura stîngă a călătorului, îi rupse pumnalul secret stîng, în aceeași clipă, călătorul, dezechilibrat, se poticni de o piatră și-și scrînti glezna. Nu se putu opri din cădere și ajunsese cu fața în jos pe pămîntul pietros. Și rămase întins acolo.

Cercul de soldați se strînse, păstrînd o lungime de halebardă depărtare între ei și prada lor, încă încordați, încă temători, încă necutezînd să fie triumfători. Vîrfurile sulitelor îi atingeau spinarea. O singură mișcare și avea să fie mort.

Iar el nu era pregătit pentru așa ceva, deocamdată.

Tălpi de cizme scrîșniră pe pietricele. Se apropia cineva. Călătorul întoarse puțin capul și-l zări pe căpitanul cu țeasta rasă, care se opri lîngă el. Cicatricea i se zărea albă pe față. Se aplecă îndeajuns de mult pentru a-și face simțită duhoarea respirației.

Căpitanul trase pe spate gluga călătorului, doar atît cît să-i poată vedea chipul. Rînji cînd așteptarea i se confirmă.

— Ah, a sosit Mentorul. Ezio Auditore da Firenze. Te așteptam – așa cum ți-ai dat seama fără doar și poate. Cred că a fost o adevărată surpriză pentru tine, să vezi în mîinile noastre vechea fortăreață a Frăției tale. Dar era inevitabil să se întîmple așa. În ciuda eforturilor tale, noi sîntem sortiți să învingem.

Se îndreptă, se întoarse către soldații care-l înconjurau pe Ezio, vreo două sute acum, și ordonă lătrat:

— Duceți-l în celula din turn. Mai întîi însă, încătușați-i mîinile, și cît mai strîns.

Îl traseră pe Ezio în picioare, după care, în grabă, cu gesturi nervoase, îl legară.

— E un drum scurt, apoi multe trepte, zise căpitanul. După care ar fi mai bine să te rogi. Mîine dimineață te vom spînzura.

Deasupra lor în văzduh, vulturul își continua căutarea prăzii. Nimeni nu avea ochi pentru el. Pentru frumusețea lui. Pentru libertatea lui.

Capitolul 2

Vulturul încă da roată pe cer. Cerul era albastru-alburiu, decolorat de soare, deși acesta coborîse între timp. Pasărea de pradă era o siluetă întunecată, care se rotea întruna, dar mînată de un țel. Umbra îi cădea pe stîncile sterpe aflate mult dedesubt, care o zdrențuiau cînd le traversa.

Ezio privea prin ferestruica îngustă – practic o spintecătură în piatra groasă – cu ochii la fel de neobosiți ca mișcările păsării. Și gîndurile îi erau agitate. Oare bătuse o cale atît de lungă, și atîta timp, doar pentru ca totul să se încheie așa?

Înceștă pumnii și mușchii lui simțiră absența pumnalelor secrete, care-l slujiseră mult timp.

Știa totuși unde-i depozitaseră armele, după ce-l încercuiseră, îl prinseseră și-l aduseseră aici. Un surîs îi flutură pe buze. Soldații aceia, vechii inamici... ce surprinși fuseseră că un leu așa bătrîn avea încă atîta putere.

Iar el cunoștea castelul. Din desene și din planuri. Le studiasse atît de bine, încît îi erau aproape întipărite în minte.

Se afla într-o celulă în unul dintre cele mai înalte turnuri ale măreței fortărețe Masyaf, citadela care fusese cîndva sediul Asasinilor, de mult abandonată și acum căzută în mîinile templierilor. Iar Ezio era singur, neînmarmat, flămînd și însetat, cu straiete murdare și rupte, așteptînd din clipă în clipă pașii călăilor. Nu intenționa totuși să cedeze fără luptă. Știa de ce se aflau templierii aici și trebuia să-i oprească.

Iar ei nu-l omorîseră, deocamdată.

Rămase cu ochii pironiți asupra vulturului, îi putea distinge fiecare pană, fiecare fulg, coada deschisă în evantai și presărată cu stropi negru-cafenii și albi, ca propria lui barbă. Vîrfurile de un alb imaculat ale aripilor.

Căzu pe gânduri. Refăcu în minte traseul care-l adusese aici... În momentul acesta.

Alte turnuri, alte metereze. Precum cele din Viana, de unde-l azvîrlise pe Cesare Borgia spre moarte. Fusese Anul Domnului 1507. Cît trecuse de atunci? Patru ani. La fel de bine puteau să fi fost patru veacuri, într-atît i se părea de îndepărtat momentul acela. Între timp apăruseră și dispăruseră mulți ticăloși ce doreau să ajungă stăpînii lumii, ce căutau Misterul, ce căutau Puterea, iar pentru el, care acum căzuse în cele din urmă prizonier, lupta de a-i opri nu contenise.

Lupta... Întreaga lui viață.

Vulturul își întrerupse brusc ochourile egale pe care le descrisese pe cer și zborul îi păru mai strîns. Ezio îl privi și știu că-și localizase prada, iar acum se concentra asupra ei. Oare ce forme de viață puteau supraviețui pe solul arid? Sătucul ce întreținea castelul, ghemuit, pricăjit și nefericit, în umbra sa, ar fi avut totuși animale domestice, ba chiar și un petic de pămînt cultivat undeva în apropiere. O capră, poate, acolo jos, prin vîlmășagul de bolovani suri ce presărau dealurile joase din jur; fie una tînă, prea neexperimentată, fie una bătrînă, prea obosită, sau una care fusese rănită. Vulturul trecu prin fața soarelui și, pentru o clipă, silueta îi fu estompată de lumina incandescentă; apoi, micșorîndu-și cercul descris pe cer, rămase plutind pe loc în vasta arenă albastră, încordat, înainte de a se năpusti în picaj, ca un trăsnet, după care dispăru din vedere.

Ezio se întoarse cu spatele la fereastră și privi în jurul celulei. Un pat din lemn întunecat și tare, doar scînduri, fără așternut, un taburet și o masă. Pe perete nu atîrna niciun crucifix, iar în rest nimic – numai lingura și castronul simplu din tablă, cu terciul pe care i-l dăduseră și pe care încă nu-l gustase. Și o cană din lemn plină cu apă, din care, de asemenea, nu băuse. În ciuda foamei și a setei, Ezio se temea de droguri ce l-ar fi putut slăbi, făcîndu-l nevolnic atunci cînd avea să sosească momentul. Și era într-adevăr perfect posibil ca templierii să-i fi pus ceva în mîncare și băutură.

Se plimbă prin celula strîmtă, dar pereții din piatră grosolană nu-i ofereau nici alinare, nici speranță. Aici nu exista absolut nimic de care să se poată folosi pentru a evada. Oftă. Existau și alți Asasini, alții din Frăție care știau despre misiu-

nea lui, ba chiar care doriseră să-l însoțească în ciuda insistenței sale de a călători singur. Poate că aveau să-l caute, dacă nu primeau nicio veste de la el. Dar poate că atunci avea să fie prea târziu.

Întrebarea era cât de multe știau deja templierii? Cât din secret aveau deja în posesia lor?

Căutarea lui, care se oprise acum, atât de brusc, chiar în clipa împlinirii ei, începuse la scurtă vreme după întoarcerea sa la Roma, unde își luase rămas-bun de la tovarășii lui, Leonardo da Vinci și Niccolò Machiavelli, în ziua când împlinise patruzeci și opt de ani, de solstițiul verii, cu patru ani în urmă. Niccolò urma să revină la Florența, iar Leonardo la Milano. Leonardo îi spusese că va accepta oferta insistentă de patronaj atât de necesar din partea lui Francisc, moștenitorul tronului Franței, alături de o reședință în Amboise, pe fluviul Loara. Cel puțin, asta dezvăluiseră scrisorile pe care i le expediase.

Ezio surîse amintindu-și de prietenul său, Leonardo, a cărui minte clocotea întruna de idei noi, deși de fiecare dată îi trebuia cam mult timp să se ocupe de ele. Se gândi cu jale la pumnalul secret ce fusese rupt în ambuscada templierilor. Leonardo – cât de mult îi lipsea! – era singurul în care ar fi avut încredere că putea să-l repare. Cel puțin îi trimisese schițele pe care le făcuse pentru un nou dispozitiv, pe care-l numise „parașută”. Ezio îl construisese în Roma și acum era împachetat în ranița lui, dar se îndoia că templierii aveau să înțeleagă ce era. Avea să-l folosească așa cum se cuvenea de îndată ce i se ivea ocazia. Dacă i se ivea ocazia.

Asasinul se oțeli împotriva gândurilor acelea negre. Totuși, nu putea face absolut nimic, nu exista nicio cale de evadare, pînă cînd aveau ei să vină și să-l ducă la spînzurătoare. Trebuia să-și întocmească planuri pentru ce să facă atunci. Bănuia că, așa cum se petrecuse de atîtea ori în trecut, avea să fie silit să improvizeze. Între timp trebuia să încerce să-și odihnească trupul. Era încă în formă și avusese grijă să se mențină prin antrenamente înainte de plecarea în călătorie, iar drumul în sine îl călise. Era totuși bucuros – chiar și în circumstanțele acestea – de ocazia de a se odihni după lupta purtată în fața castelului.

Totul începuse cu o scrisoare.

Sub ochii binevoitori ai papei Iulius al II-lea, care-l ajutase să distrugă familia Borgia, Ezio reclădise și restructurase Frăția Asasinilor din Roma, și-i stabilise tot acolo și sediul.

Pentru o vreme cel puțin, templierii nu mai dăduseră nici-un semn și Ezio lăsase conducerea operațiunilor în mâinile capabile ale surorii sale Claudia. Totuși, Asasinii rămăseseră vigilenți. Ei știau că templierii se vor regrupa în secret altundeva, de neoprit în căutarea instrumentelor cu care ar fi putut controla într-un final lumea, potrivit țelurilor lor sumbre.

Pentru moment fuseseră învinși, dar nu pieriseră.

Ezio se simțise satisfăcut și liniștit... după care își împărțise taina cu Machiavelli și cu Leonardo: Mărul Edenului, care căzuse în grija sa, și care cauzase atîta rău și moarte în bătaia pentru posesia lui, era ascuns în criptele adînci de sub Biserica San Nicola in Carcere, într-o odăiță secretă și sigilată, al cărei loc îl însemnase doar cu simbolurile sacre ale Frăției – pe care numai un Asasin să le poată discerne, cu atît mai puțin să le poată descifra. Cea mai importantă piesă din Eden era tănuită acum în siguranță de ghearele ambițioase ale templierilor, pentru totdeauna... așa spera Ezio.

După dezastrul abătut asupra Frăției de familia Borgia, fuseseră multe de reparat și multe de ordonat, iar Ezio se dedicase acelei sarcini, fără să se plîngă, deși iubea mai mult acțiunile sub cerul liber, decît examinarea hîrtoagelor din arhive prăfuite. Acea era o îndeletnicire mai potrivită pentru Giulio, secretarul răposatului său tată, ori pentru Machiavelli, care avea înclinare spre studiu; însă Machiavelli era ocupat în prezent cu conducerea milițiilor din Florența, iar Giulio murise de mult.

Cu toate acestea, reflecta Ezio, dacă nu s-ar fi împovărat cu responsabilitatea unei sarcini plictisitoare la culme pentru el, poate că n-ar fi găsit niciodată scrisoarea. Iar dacă ar fi găsit-o altcineva, era foarte posibil ca acela să nu-i fi ghicit importanța.

Scrisoarea, pe care o descoperise într-o tașcă din piele, scorjită și fragilă de veche ce era, fusese trimisă de tatăl lui Ezio, Giovanni, către propriul său frate Mario, cel care-l învățase pe Ezio arta războiului și-l inițiase în Frăție cu trei de-

cenii în urmă. Mario... Ezio se înfioră, amintindu-și. Mario murise sub mâinile crude și lașe ale lui Cesare Borgia, după bătălia de la Monteriggione.

Mario fusese de mult răzbunat, totuși scrisoarea descoperită de Ezio deschisese un nou capitol, iar conținutul ei îi oferise șansa unei noi misiuni. El o găsisese în 1509, când tocmai împlinise cincizeci de ani; știa prea bine că șansa unei misiuni noi li se ivea rar celor de vîrsta lui. În plus, scrisoarea îi oferise speranța și provocarea de a închide odată pentru totdeauna porțile oportunității pentru templieri.

*Palazzo Auditore
Firenze
iv febbraio MCDLVIII*

Dragă frate,

Forțele potrivnice nouă își sporesc rîndurile, iar în Roma un bărbat a preluat comanda inamicilor noștri, care sînt probabil puterea cea mai mare pe care tu și cu mine va trebui s-o înfruntăm vreodată. Din acest motiv, îți transmit, sub pecetea celei mai desăvîrșite taine, următoarea înștiințare. Dacă soarta mă va răpune, asigură-te – cu prețul vieții tale dacă va fi nevoie – ca ea să nu cadă niciodată în mâinile dușmanilor noștri.

Așa cum bine știi, în Siria există castelul Masyaf, care a fost cîndva sediul Frăției noastre. Acolo, cu mai bine de două veacuri în urmă, Mentorul nostru de atunci, Altaïr Ibn-La’Ahad, cel mai de seamă din Ordinul nostru, a întemeiat o bibliotecă, adînc sub fortăreață.

Nu voi adăuga mai multe acum. Discreția dictează ca tot ceea ce trebuie să-ți mai comunic în această privință să fie transmis prin viu grai și niciodată încredințat hîrtiei.

Aceasta este o căutare pe care aș fi tînjit s-o fi întreprins eu însumi, dar de acum nu mai este vreme pentru așa ceva. Dușmanul ne împresoară și nu avem timp decît să-i răspundem prin luptă.

*Fratele tău,
Giovanni Auditore*

Scrisoarea era însoțită de încă o foaie de hîrtie – un fragment incitant, care fusese scris în mod cert de mîna tatălui său, dar care, în mod la fel de cert, nu-i aparținea. Era traducerea unui document mult mai vechi, care exista de asemenea acolo, pe un pergament ce semăna perfect cu paginile originale

ale Codexului, descoperit de Ezio și de tovarășii lui cu aproape treizeci de ani în urmă.

De acum am petrecut cu obiectul multe zile. Sau au fost săptămâni? Luni? La răstimpuri, ceilalți sosesc și-mi aduc hrană sau încearcă să mă distragă; cu toate că în adâncul inimii știu că ar trebui să mă îndepărtez de aceste studii întunecate, îmi vine tot mai greu să-mi reiau sarcinile obișnuite. Malik m-a susținut, însă glasul său a început să revină la vechiul tăiș. Totuși, munca mea trebuie să continue. Acest Măr al Edenului trebuie înțeles. Funcționarea lui este simplă. Ba chiar elementară. Dominare. Control, însă procesul în sine... metodele și mijloacele pe care le folosește... ACESTEA sunt fascinante. Este întruparea ispitei. Celor supuși strălucirii sale li se promite tot ce-și doresc. Și cere în schimb un singur lucru: obediență completă și totală. Și cine poate refuza cu adevărat? Îmi amintesc propriul meu moment de slăbiciune, când m-am înfruntat cu Al Mualim, Mentorul meu, iar încrederea mi-a fost zdruncinată de cuvintele lui. El, care-mi fusese ca un tată, se dovedea acum cel mai mare inamic al meu. O singură și efemeră pâlpăire de îndoială a fost tot ce i-a trebuit ca să mi se strecoare în minte. Dar eu i-am înfrînt spectrele, mi-am regăsit încrederea și l-am trimis de pe această lume. M-am eliberat de sub controlul lui. Acum însă mă întreb, să fie oare adevărat? Fiindcă, iată-mă... disperat să înțeleg tocmai obiectul pe care intenționasem să-l distrug. Simt că el este mai mult decît o simplă armă, o unealtă pentru manipularea minților oamenilor. Sau nu? Poate că nu face altceva decît să-și urmeze menirea: să-mi arate ce doresc cel mai mult. Cunoașterea... Mereu aproape perceptibilă. Imediat dincolo de posibilitatea de a o atinge. Ademenitoare. Promițătoare. Ispititoare...

Manuscrisul vechi se termina aici, pentru că restul se pierduse și într-adevăr pergamentul era atît de fragil, atît de sfărîmicios din cauza vechimii, încît marginile i se preschimbau în colb dacă le atingeau.

Ezio nu înțelesese prea multe, totuși o parte din cele citite îi era atît de familiară, încît simțea că, la amintirea ei, îl furnica pînă și scalpul. Iar asta se întîmpla din nou acum, când își reamintea totul în celula lui, în turnul-temniță din Masyaf, privind apusul soarelui în ziua ce putea fi ultima din viața sa.

Își amintea perfect manuscrisul vechi. Mai mult ca orice, el îl determinase să călătorească spre est, spre Masyaf.

Întunericul pogorî iute. Cerul era albastru-cobalt. Stelele îl presărau deja.

Fără motiv, gândurile lui Ezio reveniră la tînărul în alb. Cel pe care i se păruse că-l văzuse în clipa de acalmie a luptei. Cel care se ivise și dispăruse atît de misterios, ca o viziune, dar care, cumva, fusese *real* și care, cumva, *comunicase* cu el.

Capitolul 3

Pregătirile pentru călătorie îi ocupaseră lui Ezio tot restul anului, ba chiar și parte din anul următor. Plecase în nord, la Florența, și stătuse de vorbă cu Machiavelli, însă nu-i spusese tot ce știa. În Ostia, îl vizitase pe Bartolomeo d'Alviano, care se rotunjise de prea multă mîncare și vin bun, dar care era la fel de feroce ca întotdeauna, deși era cap de familie. El și Pantasilea aveau trei fii și, cu o lună în urmă, căpătaseră și o fiică. Ce-i spusese Bartolomeo?

— E timpul s-o faci și tu, Ezio! Niciunul dintre noi nu mai întinerește.

Ezio zîmbise. Barto era mai norocos decît își dădea seama.

Regretase că nu mai avea timp să meargă la Milano, mai în nord, dar avusese grijă de armele sale – pumnalele, pistolul și apărătoarea – și oricum nu avea vreme să-l ispitească pe Leonardo să găsească mai multe feluri de a le perfecționa. Ba chiar, Leonardo însuși îi spusese, după ce le verificase ultima dată, cu un an în urmă, că de acum nu se mai putea îmbunătăți nimic la ele.

Asta rămînea de văzut cu prima ocazie cînd aveau să fie puse la încercare.

Machiavelli îi dăduse și alte vești în Florența, un oraș în care Ezio continua să umble cu tristețe, într-atît de încărcat era de amintirile familiei lui pierdute și ale moștenirii devastate. Și ale iubirii sale pierdute, de asemenea – prima și, se gîndea el, poate unica iubire adevărată a vieții lui –, Cristina Calfucci. Doisprezece ani... era cu adevărat posibil să fi trecut atîta de cînd ea murise în mîinile fanaticilor lui Savonarola? Iar acum, altă moarte. Machiavelli i-o anunțase șovăielnic. Tocmai murise perfida Caterina Sforza, care amărâse viața lui Ezio tot atît pe cît i-o binecuvîntase Cristina – la patruzeci și șase de

ani, o femeie îmbătrînită și slăbită, uitată de toți și săracă, ale cărei vitalitate și încredere în sine pieriseră de mult.

De-a lungul vieții, Ezio începuse să creadă că tovarășul cel mai bun pe care-l va avea vreodată va fi el însuși.

Nu avusese însă vreme pentru jeli sau meditat. Lunile trecuseră ca gândul și în scurt timp sosise Crăciunul și mai erau destule de făcut.

Într-un final, la începutul noului an, de sărbătoarea Sfântului Ilarie de Poitiers, terminase pregătirile și stabilise o zi pentru plecarea din Roma, prin Napoli, spre portul Bari din sud, cu o escortă organizată de Bartolomeo, care avea să-l însoțească.

Iar în Bari avea să se îmbarce pe o corabie.

Capitolul 4

— Domnul să te apere, frate, îi spuse Claudia în ultima lui dimineață petrecută în Roma.

Amândoi se treziseră cu mult înaintea zorilor. Ezio avea să plece la prima geană de lumină.

— Va trebui să te ocupi de toate aici în absența mea.

— Te îndoiești de mine?

— Nu, de acum nu mă mai îndoiesc. Tot nu m-ai iertat pentru ce a fost în trecut?

Claudia surîse.

— În Africa există o lighioană uriașă numită „elefant”. Se spune că elefantul nu uită niciodată. La fel nu uită nici femeile. Nu te-ngrijora însă, Ezio. Mă voi ocupa de toate aici până te vei întoarce.

— Sau pînă vom avea nevoie de un Mentor nou.

Claudia nu-i răspunse și chipul i se adumbri.

— Misiunea aceasta..., rosti ea. De ce te duci singur? De ce vorbești atît de puțin despre importanța ei?

— „Cel care călătorește singur călătorește mai iute”, cită Ezio un proverb în locul unui răspuns. Cît despre amănunte, am lăsat hîrțile tatei în grija ta. Deschide-le dacă nu mă voi întoarce. Și ți-am spus despre Masyaf tot ce trebuie să știi.

— Giovanni a fost și tatăl meu.

— Dar mi-a încredințat mie această responsabilitate.

— Tu ți-ai asumat-o, frate.

— Eu sînt Mentorul, rosti el simplu. Este responsabilitatea mea.

Ea îl privi pătrunzător.

— Atunci să călătorești cu bine și în siguranță. Scrie-mi.

— O voi face. În tot cazul nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu soarta mea pe drumul pînă la Bari. Barto mă va-nsoți pînă acolo.

Ea continua să pară îngrijorată. Ezio se simți mișcat că femeia dură în care se transformase sora lui de-a lungul timpului îi mai păstra totuși afecțiune. Călătoria sa pe uscat avea să-l poarte prin teritoriile din sudul Italiei, care erau stăpânite de Regatul Aragonului. Însă regele Ferdinand nu-și uita se datoria față de Ezio.

— Dacă-mi doresc lupte, îi spuse el citindu-i gîndurile, nu voi avea parte de așa ceva pînă nu ridicăm pînzele. Iar ruta noastră suie prea mult în nord ca să ne temem de pirații berberi. După Corfu, ne vom ține pe lîngă coasta Greciei.

— Mă neliniștește mai mult întrebarea dacă vei reuși să termini misiunea pentru care pornești la drum. Nu neapărat soarta ta...

— Chiar așa? Atunci îți mulțumesc pentru asta.

Claudia surîse larg.

— Știi bine ce vreau să spun. Din cîte ai zis, și Santa Veronica mi-e martoră că mi-ai zis tare puține, rezultatul acestei misiuni este important pentru noi.

— Acesta este și motivul pentru care plec neîntîrziat, înainte ca templierii să-și poată recîștiga puterea.

— Să preiei inițiativa?

— Chiar așa.

Ea îi prinse chipul în palme și Ezio o privi pentru ultima dată. La patruzeci și nouă de ani continua să fie o femeie remarcabil de frumoasă, cu părul încă negru ca pana corbului și cu fire pătimasă, neîmblînzită. Uneori regreta că sora lui nu-și găsisese alt bărbat după moartea soțului ei, însă era devotată copiilor și muncii pe care o depunea, și nu ascundea că-i place să trăiască în Roma care, sub papa Iulius, redevenise un oraș sofisticat și o Mecca a artelor și a religiei.

Se îmbrățișară, apoi Ezio încalecă, în fruntea micii cavalcade care-l însoțea – cincisprezece călăreți înarmați conduși de Barto, deja în șa, cu armăsarul lui masiv lovind nervos cu copita în colb, nerăbdător să plece, și o căruță care să le transporte proviziile. Pentru el însuși, Ezio nu avea nevoie decît de ceea ce purta în doi săculeți din piele neagră atîrnați de șa.

— O să-mi caut hrana pe drum, îi zise el Claudiei.

— Te pricepi la asta, zîmbi ea.

Ridicînd brațul după ce se suise pe cal, Ezio îi dădu pîneni și, urmat de Barto, porni pe malul estic al râului, îndepărtîndu-se de sediul Asasinilor de pe insula Tibru, spre porțile orașului și drumul lung spre sud.

Avură nevoie de cincisprezece zile să ajungă la Bari, iar după ce sosiră acolo, Ezio își luă rămas-bun în grabă de la vecihiul lui prieten, ca să nu scape prima maree prielnică. Se îmbarcă pe o corabie din flota comercială turcă condusă de Piri Reis și familia sa. După ce se instalează în cabina de la pupa *dhow-ului* mare, cu o singură velă triunghiulară, numit *Anaan* – o corabie de marfă pe care era singurul pasager –, Ezio profită de ocazie și-și verifică – din nou – echipamentele pe care le luase cu el. Două pumnale secrete, cîte unul pentru fiecare încheietură, apărătoarea pentru antebrațul stîng, cu care să pareze loviturile de sabie, și pistolul cu arc pe care i-l construise Leonardo așa cum îi construise și toate celelalte arme speciale ale lui, după desene străvechi din paginile Codexului Asasinilor.

Ezio nu avea multe bagaje pentru drum. De altfel se aștepta să găsească Masyaf părăsit – asta dacă reușea să ajungă pînă acolo. În același timp recunoștea că-l nelinișteau informațiile foarte puține ale Asasinilor despre mișcările templierilor în perioada actuală de pace aparentă, sau, cel puțin, relativă pace.

În privința celei de-a doua etape a călătoriei sale, care avea să-l ducă la Corfu, știa că nu avea motive de teamă. Piri Reis era un comandant renumit printre otomani și fusese el însuși pirat în trecut, așa că oamenii lui știau cum să-i abordeze pe corsari, dacă simpla menționare a numelui lui Piri nu-i ținea la depărtare. Ezio se întrebă dacă-l va întîlni într-o bună zi pe faimosul amiral. Dacă avea să se întîmple așa, spera că Piri, deloc cunoscut pentru o natură blajină, uitase episodul în care Frăția fusese nevoită să „împrumute” de la el cîteva dintre prețioasele lui hărți.

Otomanii stăpîneau acum Grecia și mare parte din răsăritul Europei; de fapt, teritoriile lor aproape că le atingeau pe ale Veneției în apus. Nu toți erau încîntați de situație și nici

de prezența atîtor turci în Europa, totuși Veneția, după o confruntare, continuase să poarte negoț cu vecinul musulman, iar La Serenissima păstrase stăpînirea insulelor Corfu, Creta și Cipru. Ezio nu credea că situația aceea va dăinui – otomanii înaintaseră deja spre Cipru fără gînduri de prietenie –, dar pentru moment pacea se menținea și sultanul Baiazid era prea ocupat de neînțelegerile din interiorul familiei sale pentru a stîrni conflicte în vest.

Corabia cu catarg gros și vela uriașă din pînză albă spinteca apa mai degrabă ca un paloș, decît ca un cuțit și, în ciuda vîntului potrivit din față, drumul de-a curmezișul Mării Adriatice dură numai cinci zile.

După ce fu primit de guvernatorul insulei Corfu, un italian durduliu pe nume Franco, căruia îi plăcea să fie numit Spiridon, după sfîntul ocrotitor local, și care abandonase de mult politica în favoarea unei vieți de huzur, Ezio stătu de vorbă cu căpitanul vasului său. Se aflau pe balconul din față al vilei guvernatorului, de pe care se zărea, peste palmieri, panorama portului cuibărit sub cerul ca o catifea albastră. În schimbul altei pungi de *soldi* venețieni, Ezio își asigură drumul mai departe, pînă la Atena.

— Aceea este destinația noastră, îi zise căpitanul, și vom urma linia coastei. Am mai făcut drumul ăsta de douăzeci de ori și nu vor fi nici probleme, nici pericole. Iar de acolo îți va fi ușor să te imbarci spre Creta, ba chiar spre Cipru. În Atena, îți voi face de altfel cunoștință cu cumnatul meu Ma'Mun, care-i agent de expediții și va avea grijă de tine.

— Îți rămîn recunoscător, spuse Ezio.

Spera ca încrederea căpitanului să se dovedească întemeiată. *Anaan* încărcă un transport important de mirodenii spre Atena și Ezio își amintea destule din zilele copilăriei sale, când tatăl lui fusese unul dintre principalii bancheri ai Florenței, pentru a ști că încărcătura aceea făcea din vas o țintă atrăgătoare pentru orice pirat, indiferent de teama pe care o putea stîrni numele lui Piri Reis. Dacă te lupti pe o corabie, trebuie să te poți mișca iute și neîmpovărat.

În dimineața următoare, căută un armurier în oraș și cumpără un iatagan bine călit, pentru care se tîrgui pînă ajunse la numai o sută de *soldi*.

„Ca simplă asigurare”, își spuse Ezio în gând.

După încă o zi, în zori, fluxul fu destul de înalt ca să poată începe călătoria, astfel încât profitară de el și de vîntul puternic dinspre nord, care le umflă vela imediat. Porniră spre sud, păstrînd coasta la doi kilometri în babord. Soarele scînteia pe valurile albastre ca oțelul și vîntul cald le mîngîia părul. Doar Ezio era singurul care nu se putea relaxa cu adevărat.

Atacul avu loc imediat ce ajunseră în sudul insulei Zakynthos. Pentru a profita din plin de vînt, corabia avansase spre larg, unde apa era mai întunecată și cu valuri mai agitate. Soarele cobora spre orizontul vestic și trebuia să mijești serios ochii ca să poți distinge ceva acolo. Matrozii aruncară un loch peste tribord ca să măsoare viteza și Ezio îi privi.

N-ar fi putut spune ce anume îi atrăsese atenția. Poate vreun pescăruș, care fulgera în lungul bordului vasului. Dar nu era o pasăre. Era o velă. Două vele. Două galere cu pînze, care veneau spre ei la adăpostul strălucirii soarelui și care-i luaseră prin surprindere, astfel că ajunseseră deja la o aruncătură de băț. Pirații se loviră de copastia lui *Anaan*, aproape înainte ca echipajul să-și fi luat armele și să-și fi ocupat posturile de luptă. Azvîrliră apoi peste copastia funii cu gheare de oțel la capăt și în scurt timp se cățărau la bord, în vreme ce Ezio alergă la pupa să se înarmeze. Din fericire, avea deja iataganul la brîu și-l supuse primelor încercări, spintecînd cinci berberi în drum spre cabină.

Gîfîia din greu, în timp ce își prinse în grabă apărătoarea și pistolul. De acum avea suficientă încredere în iatagan ca să renunțe la pumnalele secrete, pe care le piti într-o ascunzătoare din cabină, deoarece aprecia că apărătoarea și pistolul erau cele mai bune arme pentru lupta aceasta.

Se năpusti apoi în toiul încăierării; auzea în jur zăngăniturile familiare ale armelor și simțea deja izul sîngelui. La prova izbucnise un incendiu și vîntul, care tocmai atunci își schimbă direcția, amenința să-l întindă pînă la pupa, de-a lungul corăbiei. Ezio le porunci unor matrozi otomani să ia găleți și să se ducă la rezervorul de apă al navei, dar în clipa aceea, un pirat sări de pe greement către umerii săi. Unul dintre matrozi răcni un avertisment. Ezio se roti, flexă mușchii de la încheietura mîinii drepte și pistolul îi sări în palmă, propulsat de mecanismul ce-i era prins de antebraț. Iute, fără să

mai aibă vreme să țintească, asasinul trase, apoi făcu imediat un pas înapoi, lăsînd corpul aflat încă în cădere să se prăbușească lîngă el, pe punte.

— Umpleți-le, repede, răcni el, și stingeți focul pînă nu se-ntinde! Dacă nu, pierdem corabia!

Hăcui trei-patru berberi care se repeziseră spre el, simțînd că era principalul om de la bord ce trebuia neutralizat dacă doreau ca atacul lor să aibă succes, apoi se trezi față în față cu căpitanul piraiților, o brută mătăhăloasă ce ținea în mâini două săbii scurte englezești de abordaj, jefuite fără doar și poate de la niște nefericite victime anterioare.

— Predă-te, cîine venețian! mîrîi căpitanul.

— Prima ta greșeală, replică Ezio. Nu insulta niciodată un florentin, confundîndu-l cu un venețian.

Răspunsul căpitanului fu o lovitură sălbatică cu brațul stîng spre capul său, dar asasinul era pregătit pentru așa ceva și-și ridică la rîndul lui brațul stîng, îngăduind tăișului celuilalt să lunece inofensiv pe toată lungimea apărătorii și să devieze în aer. Căpitanul fu luat prin surprindere și se dezechilibra. Ezio îi puse prompt piedică și-l împinse cu capul înainte în rezervorul din cala de dedesubt.

— Ajutor, efendi! bolborosi căpitanul, cînd ieși la suprafață. Nu știu să-not!

— Atunci ar fi bine să-nveți, răspunse Ezio și se întoarse către alți doi piraiți care se năpustiseră spre el.

Cu coada ochiului văzu că cei doi matrozi izbutiseră să coboare gălețile cu frînghii în rezervor, iar acum, ajutați de o mîină de camarazi, începuseră să stingă incendiul.

Însă luptele cele mai feroce se deplasaseră la pupa corabiei, unde otomanii erau copleșiți. Ezio înțelese că berberii nu aveau nicio intenție ca *Anaan* să ardă, pentru că astfel și-ar fi pierdut prada; de aceea, îi lăsau pe corăbieri să-și continue stingerea focului, iar ei se concentrau pe cucerirea vasului.

Mintea îi goni fulgerător. Erau depășiți numeric și Ezio mai știa că echipajul lui *Anaan*, deși format din bărbați duri și hotărîți, nu avea experiență în lupte. Se răsuci spre o grămadă de torțe neaprinse, depozitate sub un chepeng la provă, înhăță una și o înfipse în flăcările muribunde ale incendiului; după ce se aprinse, o azvîrli cu toată puterea către cea mai îndepărtată dintre cele două ambarcațiuni berbere lipite de

copastiile corăbiei sale. Luă apoi altă torță și repetă acțiunea. Pînă cînd berberii de la bordul lui *Anaan* înțeleseseră ce se întîmplă, din ambele lor vase începuseră să se înalțe flăcări lacome.

Fusese un risc calculat, care acum se dovedi cîștigător. În loc să se lupte pentru a prelua controlul prăzii, și nezărindu-și nicăieri căpitanul, piratii se panicară și se retraseră spre copastie, iar otomanii, încurajați, își reînnoiră eforturile și lansară un contraatac, lovind cu bîte, săbii, securi, cavile și orice alte obiecte pe care puteau pune mîna.

După alte cincisprezece minute îi alungaseră pe berberi pe navele lor și se desprinseseră de ele, tăind cu securi funiile ghearelor de oțel și folosindu-se de prăjini pentru a împinge galerele incendiate. Căpitanul otoman latră mai multe comenzi rapide și în scurt timp *Anaan* fu eliberată. După restabilirea ordinii, echipajul începu să spele punțile de sînge și să stivuiască leșurile. Ezio știa că aruncarea morților peste bord era împotriva religiei lor. Speră doar ca restul călătoriei să nu fie prea lung.

Ud learcă, căpitanul berber fu ridicat afară din rezervor. Rămase nemișcat pe punte, șiroind de apă, abătut.

— Ar fi bine să dezinfecți apa, se adresă Ezio căpitanului lui *Anaan*, în vreme ce piratul era dus în lanțuri.

— Pentru nevoile noastre avem destulă apă potabilă în butoaie – ne va ajunge pînă la Atena, răspunse căpitanul, apoi scoase o punguță din piele din punga mare pe care o purta la brîu. Asta-i pentru tine.

— Ce este?

— Îți dau banii înapoi. E lucrul cel mai mărunț pe care-l pot face. Iar cînd vom ajunge la Atena, voi avea grijă să se ducă vestea faptei tale. Cît despre călătoria pe care vrei s-o faci mai departe, poți să stai liniștit – totul va fi aranjat pentru tine.

— Nu trebuia să ne fi relaxat, zise Ezio.

Căpitanul îl privi cu atenție.

— Ai dreptate. Poate că nu trebuie să ne relaxăm niciodată.

— Ai dreptate, încuviință trist asasinul.

Capitolul 5

Atena înflorea sub stăpânirea turcilor, deși, plimbându-se pe străzi și vizitând monumentele și templele Epocii de Aur a Greciei, care erau redescoperite și apreciate în propria lui țară, și văzînd el însuși statuile și clădirile ce-i inspirau pe prietenii săi Michelangelo și Bramante din Roma, Ezio înțelegea ceva din resentimentele mândre care sclipeau neîndoielnic în ochii unor localnici. El era însă răsfățat de Ma'Mun, cumnatul căpitanului otoman, și de familia sa, care-l copleșiră cu daruri și insistară să mai zăbovească.

În tot cazul, șederea lui era mai lungă decît dorise, deoarece furtuni neașteptate bîntuiau Marea Egee la nord de Serifos, abătîndu-se asupra insulelor din sudul Atenei și închizînd practic portul Pireu vreme de o lună sau mai bine. Asemenea furtuni nu mai fuseseră văzute niciodată în acel anotimp. În mod inevitabil, prezicătorii ambulanți murmurau despre sfârșitul lumii, un subiect mult discutat la jumătatea mileniului, în 1500. Ezio nu pierdea vremea cu așa ceva și, doar iritat de întîrziere, examina hărțile și însemnările pe care le adusese și încerca în zadar să descopere informații despre mișcările templierilor în sudul și estul Greciei.

La unul dintre ospetele oferite în cinstea lui, făcu cunoștință cu o prințesă dalmațiană și o curță, dar nu fu decît un simplu flirt și inima îi rămase la fel de singură pe cît era de multă vreme. Își spuse în sinea lui că încetase să mai caute iubirea. O locuință proprie, un cămin adevărat și o familie nu-și găseau locul în viața unui Mentor Asasin. Ezio citise căte ceva, fără să înțeleagă totul, despre viața îndepărtatului său înaintaș din Frăție, Altaïr Ibn-La'Ahad, care plătise scump pentru că avusese o familie. Și cu toate că tatăl lui Ezio reușise să-și întemeieze o familie, și el plătise amar în cele din urmă.

În cele din urmă – nu prea curând pentru nerăbdătorul Ezio –, vânturile și mărilor se domoliră și fură înlocuite de vremea frumoasă a primăverii. Ma'Mun întreprinsese toate pregătirile pentru ca asasinul să-și continue drumul spre Creta și aceeași corabie urma să-l ducă și mai departe – până în Cipru. Vasul acesta era o corabie de război, o *kogge* cu patru catarge numită *Qutaybah*, care avea pe una dintre punțile inferioare câte zece bombarde pe fiecare bord, alături de alte tunuri la prova și la pupa. Pe catargul principal și pe artimon fluturau nu numai vele triunghiulare, ci și vele pătrate, în stilul european, iar sub puntea bombardelor se găsea o punte pentru vâslași, cu câte treizeci de vâsle pe o parte.

Înlănțuit de una dintre vâslele acelea era căpitanul berber cu care Ezio se înfruntase pe *Anaan*.

— Pe corabia aceasta nu vei mai avea grija să te aperi, efendi, îi spuse Ma'Mun lui Ezio.

— Chiar îmi place. Ceva din liniile ei aduce cu o navă europeană.

— Sultanul nostru Baiazid admiră tot ce este elegant și util în cultura voastră, răspunse Ma'Mun. Putem învăța multe unii de la alții, dacă vom încerca.

Ezio încuviință din cap.

— *Qutaybah* îl duce pe ambasadorul nostru din Atena la un conclav în Nicosia și va andoca în Larnaca peste douăzeci de zile. Căpitanul se oprește la Heraklion doar pentru a se re-alimenta cu apă și provizii. Făcu o pauză. Iar eu am ceva pentru tine...

Stăteau amândoi și beau șerbet în biroul lui Ma'Mun din port. Acum turcul se întoarse către un cufăr uriaș, ferecat în fier, de lângă peretele îndepărtat, și scoase dinăuntru o hartă.

— Este prețioasă, ca toate hărțile, dar este cadoul meu special pentru tine. Este o hartă a Ciprului desenată de Piri Reis însuși. Vei avea timp acolo...

Ridică palmele când Ezio începu să obiecteze, pe cât de politicoș o putea face. Cu cât înaintai mai mult spre răsărit, cu atât timpul părea să reprezinte mai puțin o grijă.

— Știu! Îți cunosc prea bine nerăbdarea de a ajunge în Siria, dar *kogge* te va duce numai până acolo și trebuie să-ți pregătim transportul din Larnaca mai departe. Nu te teme. Ai salvat-o pe *Anaan* și pentru asta vom fi recunoscători așa cum

se cuvine. Nimeni nu te va duce mai repede decât noi până la destinația ta.

Ezio derulă harta și o examinează. Era o lucrare minunată, detaliată. Dacă într-adevăr urma să fie nevoie să rămână o vreme pe insulă, știa din indiciile culese deja din arhivele tatălui său că Cipru nu fusese lipsită de interes față de Asasini în istoria luptei lor eterne cu templierii, așa că ar fi fost posibil să găsească indicii care să-l ajute.

Avea să folosească cu pricepere timpul petrecut în Cipru, totuși spera să nu fie nevoie să zăbovească prea mult, întrucât insula era practic controlată de templieri, chiar dacă aparențele puteau lăsa impresia contrară.

Călătoria până acolo avea să fie însă mai lungă decât ar fi putut anticipa cineva. Abia porniseră din Creta după scurta lor escală la Heraklion – care durase la rândul ei trei zile –, când vânturile se dezlanțuiră din nou. De data asta suflau din sud, violente și încă încinse după lunga lor călătorie din nordul Africii. *Qutaybah* se luptă curajoasă cu ele, dar, treptat, fu împinsă înapoi spre nordul Mării Egee și se retrase prin hățișul de insule al arhipelagului Dodecanez. Furtunile se domoliră abia după o săptămână și după ce răpiseră viețile a cinci matrozi și a nenumărați vâslași prizonieri, care se înecară legați de vâsle. În cele din urmă, corabia poposi în Chios pentru reechipare. Ezio își uscă echipamentul și-l curăță cu grijă împotriva ruginii, deși în toți anii de când avea armele lui speciale, pe metalul lor nu apăruse nici măcar o pată de oxidare. Era una dintre numeroasele lor proprietăți misterioase, pe care Leonardo încercase în zadar să i-o explice.

Trei luni prețioase fuseseră pierdute înainte ca *Qutaybah* să intre în cele din urmă în portul Larnaca. Ambasadorul, care slăbise zece kilograme în cursul călătoriei, din cauza răului de mare și a vărsăturilor, și care sosise oricum mult după terminarea conclavului, făcu pregătiri imediate de revenire în Atena pe ruta cea mai directă, călătorind cât mai mult cu puțință pe uscat.

Ezio nu pierdu vremea, ci-l căută în Larnaca pe Bekir, agentul al cărui nume îl primise de la Ma'Mun. Acesta îl salută cu căldură, ba chiar cu respect. Ezio Auditore da Firenze. Faimosul salvator de corăbii! Îi mersese deja vestea prin Larnaca. Numele lui efendi Auditore era pe toate buzele. Ah... problema

transportului spre Tortosa. Portul cel mai apropiat de Masyaf, în Siria. Da, da, desigur. Pregătirile aveau să înceapă imediat – chiar azi! Dacă efendi avea răbdare până se puneau în mișcare roțile necesare... Până atunci va fi găzduit în cea mai bună reședință cu putință...

Locuința care i se puse la dispoziție lui Ezio era într-adevăr splendidă: un apartament mare și luminos într-o vilă de pe o colină scundă deasupra orașului, astfel încât avea panorama acestuia și a mării de cristal, însă după ce trecu prea mult timp, răbdarea începu să-i pusă la încercare.

— De vină sunt venețienii, explică Bekir. Ei tolerează aici prezența otomană, dar numai din politețe. În mod regretabil, autoritățile militare ne privesc cu suspiciune. Eu unul cred că – și bărbatul coborî glasul – dacă n-ar fi fost reputația sultanului nostru Baiazid, a cărei autoritate se întinde până departe și a cărei putere este măreață, este posibil să nu fi fost deloc tolerați aici. După aceea se luminează însă la chip și zise: Poate că tu ne-ai putea ajuta chiar prin ceea ce înfăptuiești, efendi.

— În ce fel?

— M-am gândit că, poate, fiind tu însuși venețian...

Ezio își mușcă buza pentru a se abține de la un răspuns usturător.

Nu era totuși omul care să piardă vremea nefăcând nimic, în timp ce aștepta, studie harta lui Piri Reis și ceva îl îmboldi, ceva ce citise la un moment dat și despre care își amintea vag, să tocmească un cal și să meargă pe coasta mării spre Limassol.

Odată ajuns acolo, se trezi rătăcind prin fortificațiile castelului părăsit al lui Guy de Lusignan, care fusese construit de cruciați, dar care acum fusese abandonat, ca o unealtă cândva folositoare al cărei proprietar a uitat s-o arunce. Pe când străbătu coridoarele pustii prin care șuiera vântul și privi florile sălbatice ce creșteau în curțile interioare, ca și arbuștii de liliac mov ce se încăpățâneau să se ridice pe meterezele năruite, niște amintiri – sau, cel puțin, păreau să fie amintiri – îl îndemnară să exploreze mai în profunzime, să scotocească prin măruntaiele donjonului și prin beciurile de sub acesta.

Acolo, nedesluite în lumina crepusculară, găsi resturile devastate și goale ale unei arhive cândva uriașe. Pașii lui singuratici născură ecouri în labirintul întunecat de rafturi goa-

le și putrezite. Singurii ocupanți ai locului erau șobolanii ce fugeau dinaintea sa, ai căror ochi scânteiau bănuitori din colțuri întunecoase, unde se refugiau grăbiți, aruncându-i priviri piezișe și răutăcioase. Dar șobolanii nu-i puteau spune nimic. Ezio scotoci peste tot, cât putu de amănunțit, însă nu mai dăinuia nici măcar un indiciu despre ce fusese odată acolo.

Dezamăgit, reveni la lumina soarelui. Existența unei biblioteci în acel loc îi amintea de cea pe care o căuta el. Ceva îi stimula conștiința, deși nu-și putea da seama despre ce era vorba. Încăpățânat, Ezio rămase două zile în castel. Locuitorii orașului aruncau priviri ciudate spre străinul oacheș și cu păr grizonant care hălăduia prin ruina lor.

Și apoi Ezio își aminti. Cu trei secole în urmă, Cipru fusese proprietatea templierilor.

Capitolul 6

Autoritățile venețiene – sau cineva din spatele lor – îi blocau în chip limpede înaintarea. Asta îi deveni clar lui Ezio imediat cum discută cu reprezentanții lor. Poate că florentinii și venețienii fuseseră cândva rivali, poate că se priviseră unii pe alții cu superioritate, totuși împărțeau aceeași țară și vorbeau aceeași limbă.

Asta nu-l ajută însă cu nimic în privința guvernatorului local. Domenico Garofoli semăna cu un creion – era lung, subțire și cenușiu. Straiile lui negre, croite cu măiestrie din damascul cel mai scump, atârnavă însă pe el aidoma zdrențelor pe o sperietoare de ciori. Inelele masive din aur, împodobite cu rubine și perle, îi zăngăneau largi pe degetele osoase. Buzele îi erau atât de înguste, încât abia puteai spune dacă existau cu adevărat, iar când ținea gura închisă, nu i-o puteai zări defel pe chip.

Era, Bineînțeles, extrem de curtenitor – acțiunea lui Ezio contribuise mult la destinderea relațiilor otomano-venețiene din regiune –, dar în mod clar nu intenționa să facă nimic. Situația de pe continent spre răsărit – dincolo de orașele de coastă ce se agățau de țărmul Mării Mediterane ca vârfurile degetelor cuiva care atârna deasupra unei prăpăstii – era foarte periculoasă. Prezența otomană în Siria era numeroasă și exista temerea considerabilă că otomanii nutreau ambiții spre apus. Orice misiune care nu era sancționată de oficialitățile diplomatice putea declanșa incidente internaționale cu cele mai neplăcute urmări. Aceasta, cel puțin, era explicația lui Garofoli.

Era imposibil ca Ezio să-și poată găsi aliați printre compatrioții săi pe Creta.

Asasinul ascultă, și ascultă, stând politicoș, cu palmele pe genunchi, în vreme ce guvernatorul continua monoton și cu glas uscat. Iar după aceea decide să ia situația în propriile mâini.

În aceeași seară făcu o primă recunoaștere pe docuri, unde erau amarate o sumedenie de ambarcațiuni: *dhow*-uri din Arabia și Africa de Nord se atingeau, legănate de valuri, de *buss-uri* și *roccaforte-uri* venețiene, de galere și caravele. Un *fluyt* olandez părea promițător, iar la bordul său se încărcau baloturi groase de mătase sub privirile atente ale gărzilor înarmate. Dar de îndată ce recunoscă încărcătura, Ezio știe că *fluyt-ul* avea să revină spre casă, nu să plece mai departe, ori el avea nevoie de o navă care să meargă spre est.

Își continuă drumul, rămânând în umbre, o siluetă întunecată și în același timp grațioasă, cu mișcările fluide ale unei feline, însă căutarea aceea nu-i aduse nimic.

Trecură câteva zile și nopți în care cercetă toate corăbiile din port. De fiecare dată își lua cu el tot echipamentul esențial, pentru eventualitatea în care ar fi avut noroc și ar fi putut pleca pe loc. Însă fiecare zi se sfârșea cu același rezultat. Notorietatea îl însemnase pe Ezio și trebuia să se străduiască pentru a-și păstra identitatea secretă; dar chiar și atunci când reușea s-o facă, descoperirea că niciun căpitan nu se îndrepta în direcția dorită de el sau dacă mergea într-acolo, atunci – dintr-un motiv necunoscut – nu dorea să-l ia la bord, indiferent câți bani i-ar fi oferit. Se gândi să se întoarcă la Bekir, dar renunță până la urmă. Agentul cunoștea deja prea multe despre intențiile sale.

A cincea noapte îl găsi tot pe docuri. De acum numărul vaselor se redusese și nu era nimeni în jur, cu excepția bărbatilor din Rondul de Noapte, care treceau la răstimpuri, cu felinarele legănându-se la capetele unor prăjini lungi și cu săbiile și ciomegele mereu pregătite. Ezio se îndreaptă spre cheiurile cele mai îndepărtate, unde erau amarate ambarcațiunile mai mici. Distanța până la continent nu era chiar atât de mare. Poate că dacă ar fi putut... împrumuta... o barcă, ar fi fost în stare să navigheze singur cele vreo șaptezeci și cinci de leghe.

Precaut, înaintă pe un ponton, ale cărui scânduri întunecate sclipeau ude și în lungul căruia se înșiruiau cinci *dhow*-uri mici cu o singură pânză; păreau a fi ambarcațiuni de pescari,

însă erau robuste, și două dintre ele, din câte putea vedea Ezio, aveau tot echipamentul necesar deja la bord.

Apoi asasinul simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

Era însă prea târziu: înainte ca Ezio să fi avut timp să se întoarcă, fu doborât cu fața în jos de greutatea bărbatului care-l placase. Era un ins masiv, asta Ezio o simțea prea bine. Foarte voinic. Îl țintuia acum pur și simplu prin dimensiunea trupului său; era ca și cum fusese acoperit de o plapumă masivă și musculoasă. Ezio își eliberă mâna dreaptă, ca să-și poată scoate pumnalul secret, dar încheietura îi fu prinsă instantaneu într-o strânsoare de fier. Cu coada ochiului, văzu că mâna care-i apucase încheietura era cuprinsă de o cătușă din care atârnav două verigi rupte dintr-un lanț.

Adunându-și toate puterile, asasinul se răsuca violent și brusc la stânga, înfigându-și cu putere cotul într-o parte a plăpumii despre care spera că era sensibilă. Avu noroc. Bărbatul care-l țintuia pe ponton icni de durere și-și destinse strânsoarea numai puțin. Fu îndeajuns. Ezio continuă prompt, împinse cu umărul și izbuti să rostogolească atacatorul de pe el. Apoi se sculă ca fulgerul într-un genunchi, cu mâna stângă pe beregata lui, cu dreapta ridicată să lovească.

Momentul acela de triumf fu însă scurt. Bărbatul îi lovi mâna dreaptă, îndepărtând-o, iar cătușa de fier de pe mâna lui stângă, din care atârnav de asemenea două verigi de lanț, izbi dureros încheietura lui Ezio, în ciuda protecției oferite de hamul pumnalului secret. Asasinul constată că încheietura stângă îi fusese prinsă în altă strânsoare ca de menghină, care lent, dar inexorabil îl determină să slăbească priza de pe gâttelejul agresorului.

Se rostogoliră unul peste altul și amândoi se străduiră să obțină o poziție cât mai bună, lovind atunci când puteau, dar, deși era mătăhălos, atacatorul se mișca iute și lama lui Ezio nu-și atinse niciodată ținta. În cele din urmă se desprinseră și rămaseră locului, icnind, gâfâind, față în față. Bărbatul nu era înarmat, totuși cătușele din fier puteau cauza răni grave dacă erau folosite ca arme.

După care, de la mică depărtare, se zări o străfulgerare de lumină dinspre un felinar și se auzi un strigăt.

— Rondul! șuieră bărbatul. Jos!

Ezio îi urmă instinctiv exemplul și se aruncară în *dhow*-ul cel mai apropiat, lipindu-se de fundul ambarcațiunii. Gândurile asasinului goneau nebunește. În lumina instataneă a felinarului, zărise fața bărbatului și-l recunoscuse. Dar cum era posibil?

Nu avea totuși timp să se gândească la asta acum. Puteau auzi pașii membrilor Rondului de Noapte, care alergau spre ponton.

— Ne-au văzut, orbi-i-ar Allah! rosti celălalt. Mai bine să ne ocupăm de ei. Ești gata?

Uluit, Ezio încuviință fără nici un cuvânt pe întuneric.

— Pe *tine* o să te termin după ce îi terminăm pe *ei*, adăugă bărbatul.

— Eu n-aș paria pe asta.

Nu mai avură însă timp de vorbă, întrucât cei cinci membri ai Rondului ajunseseră deja pe ponton. Din fericire, șovăiră să sară în scobitura întunecată a ambarcațiunii, unde Ezio și improbabilul lui aliat stăteau acum umăr la umăr, și se mulțumiră să-și fluture armele și să răcnească amenințări.

Bărbatul mătăhălos îi privi.

— Pradă ușoară, comentă el. Ar fi mai bine să-i atacăm acum, înainte să atragă prea multă atenție.

Drept răspuns, Ezio se încordă, se ghemui și sări în sus, spre ponton, prinzându-i marginea și suindu-se pe el, dintr-o singură mișcare... e drept, nu la fel de fluidă ca în tinerețe. În clipa de care avu nevoie ca să-și tragă răsuflarea, trei dintre membrii Rondului se repeziră asupra lui, doborându-l cu ciomege groase, în vreme ce un al patrulea se apropia, rotind o sabie scurtă, dar cu aspect letal. O ridică pentru a-i aplica lovitura de grație, dar chiar în aceeași clipă fu prins de ceafă și azvârlit, în timp ce el răcnea, neinteligibil, sus și departe, după care ateriză cu un bufnet teribil pe ponton, unde rămase gemând, cu câteva oase rupte.

Întrucât ceilalți trei atacatori ai lui Ezio fuseseră distrași de cele întâmplătoare, asasinul țâșni în picioare și-și extinse pumnul secret, spintecându-i pe doi dintre ei cu două lovituri rapide, eficiente. Între timp, matahala se lupta cu purtătorul felinarului, alt gigant, care-și abandonase prăjina și trăsese din teacă o spadă masivă din oțel de Damasc, pe care o flutura amenințător peste capul oponentului său, care-i prinse-

se trunchiul într-o priză de luptător. Ezio văzu că lama groasă putea în orice clipă să coboare direct peste spinarea bărbatului mătăhălos. Se blestemă în gând că nu-și luase pistolul, dar era prea târziu pentru asta. Înhață un ciomag căzut și, îmbrâncindu-l cu umărul în lături pe al treilea membru al Rondului care-l atacase, îl azvârli spre capul purtătorului de felinar.

Ținti bine – slavă Domnului! Ciomagul îl izbi drept între ochi pe bărbat, care se împletici în spate, după care căzu în genunchi. Apoi însă Ezio simți o durere ascuțită într-o parte a corpului. Supraviețuitorul Rondului de Noapte scosese un pumnal și-l înjunghiase. Se prăbuși și, înainte ca toată lumea să devină neagră în fața ochilor săi, zări matahala alergând spre el.

Capitolul 7

Când își recapătă cunoștința, Ezio zăcea pe spate, iar lumea se clătina sub el. Nu violent, totuși constant. Era aproape confortabil. Rămase nemișcat încă o clipă, cu ochii închiși, simți atingerea brizei pe față și, fără să-și dorească neapărat să revină la realitatea care aștepta să-l confrunte, se mulțumi să inspire adânc aerul sărat al mării.

„Aerul sărat al mării?”

Deschise ochii. Soarele era sus și putea să vadă cerul albastru, parcă interminabil. După care între el și cer apărură o umbră întunecată. Un cap și umeri. Un chip care-l privea îngrijorat.

— Ți-ai revenit. E bine, zise matahala.

Ezio dădu să se scoale în capul oaselor și în clipa aceea îl fulgeră durerea răni. Icnii și duse mâna într-acolo. Simți bandaje.

— O rană în carne. Nu-i prea adâncă. Nimic de care să te smiorcăi.

Asasinul se ridică. Următorul lui gând se îndreptă către echipamentul său. Privi iute în jur. Tașca lui din piele stătea mai încolo și părea neatinsă.

— Unde suntem? întrebă el.

— Tu unde crezi? Pe mare.

Încercat de dureri, Ezio se sculă în picioare și privi în jur. Se aflau într-un *dhow* pescăresc, care despica iute valurile, cu vela umflată de vânt. Se întoarse și zări Larnaca, ca un punct pe linia de coastă a Ciprului ce se distingea pe orizontul îndepărtat din urma lor.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Tu mi-ai salvat viața. Eu am salvat-o pe a ta.

— De ce?

— Așa grăiește Legea. Deși e păcat. După ce mi-ai făcut, ai fi meritat altceva.

Bărbatul era cu spatele la el și se ocupa de cârmă, dar acum se întoarse către Ezio. Pentru prima dată asasinul îi văzu clar fața și-l recunoscuse de îndată.

— Mi-ai distrus corăbiile, blestemat să fii! O pândeam de multe zile pe *Anaan*. Încărcătura ei m-ar fi făcut bogat în Egiptul meu. În loc de asta, mulțumită ție, am fost făcut sclav pe galeră. Eu!

Bărbatul mătăhălos era indignat.

— Egipt? Așadar nu ești berber?

— Blestemați fie berberii! Eu sunt mameluc, deși poate că nu semăn cu mamelucii în zdrențele astea. De-ndată ce ajungem acolo, o să mă răsfăț cu o femeie, o farfurie zdravănă cu *kofta*³ și un rând de straie bune.

Ezio privi iarăși în jur și se clătină când un val neașteptat lovi bordul de-a curmezișul, apoi își regăsi echilibrul.

— N-ai sânge de corăbier în tine, este?

— Prefer mai degrabă gondolele.

— Gondole? Puah!

— Dacă ai vrut să mă ucizi...

— Și m-ai putea învinui? A fost singurul motiv pentru care am zăbovit în mocirla aia de port venețian după ce am evadat. Când te-am zărit, nu mi-a venit să cred ce noroc am. Aproape că renunșasem – eram pe docuri ca să caut eu însumi o cale de plecare.

Ezio zâmbi.

— Nu, nu te-nvinuiesc.

— M-ai aruncat în rezervor și m-ai lăsat să mă-nec!

— Puteai să-ți faci foarte bine. Orice prost putea să-o vadă.

Fu rândul matahalei să zâmbească.

— Ah! Trebuia să-mi fi dat seama că nu puteam apela la mila ta, pretinzând că nu știu.

— Ți-ai plătit datoria față de mine și mi-ai salvat viața. Dar de ce m-ai luat cu tine?

Matahala deschise larg brațele.

---

³ Fel de mâncare cu chiftele în sos, specific Orientului Mijlociu și Peninsulei Balcanice

— Erai rănit. Dacă te lăsam acolo, ei ar fi venit după tine și ar fi fost ultima ta noapte pe pământ. Iar asta ar fi însemnat o irosire a eforturilor mele. În plus, deși ești un marinar de uscat, te poți face folositor în copaia asta.

— Pot să am și singur grijă de mine.

Ochii matahalei deveniră serioși.

— Știu că poți, efendi. Poate că am vrut pur și simplu tovărășia ta... Ezio Auditore.

— Îmi cunoști numele.

— Ești faimos. Nimicitorul piraților. Desigur, asta nu te-ar fi salvat după ce ai omorât o echipă din Rondul de Noapte și ai încercat să fugi.

Ezio căzu pe gânduri, apoi zise:

— Cum ți se spune ție?

Bărbatul mătăhălos își îndreptă statura. Atitudinea lui demnă contrazicea zdrențele de sclav de galeră pe care continua să le poarte.

— Sunt al-Scarab, Biciul Mării Albe^{4}.

— Ah, făcu Ezio ironic. Scuză-mă, n-am știut.

— Deocamdată la strâmtoare, adăugă trist al-Scarab, dar nu pentru multă vreme. Când vom ajunge acolo, voi avea o corabie nouă cu echipaj în mai puțin de o săptămână.

— Când vom ajunge... unde?

— Nu ți-am spus? În cel mai apropiat port care să-și merite numele ăsta și care e în mâinile mamelucilor – Acra.

---

⁴ Numele dat de arabi Mării Mediterane (n. trad.).

Capitolul 8

Sosise momentul.

Lui Ezio îi venea greu să plece, totuși misiunea lui era imperativă și-l îndemna insistent la drum. Perioada petrecută în Acra fusese de odihnă și convalescență; se silise să fie răbdător în vreme ce i se vindeca rana, deoarece știa că dacă nu va fi perfect sănătos, căutarea îi va fi în zadar. Iar întâlnirea cu al-Scarab, care ar fi fost dezastruoasă dacă s-ar fi derulat altfel, îi arătase că dacă îngerii păzitori existau cu adevărat, atunci el avea unul.

Piratul voinic pe care-l învinsese în bătălia de la bordul lui *Anaan* se dovedise a fi mai mult decât un colac de salvare. Al-Scarab avea o mulțime de rude în Acra, care-l primiră pe Ezio ca pe salvatorul fratelui lor și camaradul său de arme. Al-Scarab nu aminti nimic despre faptul că fusese înfrânt pe *Anaan* și-i ceru lui Ezio să facă la fel sub amenințarea unor represalii neprecizate. Pe de altă parte, evadarea din Larnaca fu amplificată la dimensiunile unei lupte de proporții epice.

— Ei erau cincizeci..., își începea al-Scarab povestea.

Iar când relatează pentru a zecea oară episodul acela, numărul perfizilor atacatori venețieni pe care fuseseră siliți să-i înfrunte ajunsese la un număr de zece ori mai mare. Cu gurile și ochii larg deschiși, rudele lui ascultau ca vrăjite și nu suflau niciodată vreun cuvânt despre inconsistențele ce se strecurau în istorie. Cel puțin, se gândi Ezio amuzat, al-Scarab nu introdusese niciun monstru marin în bătălie.

Pe de altă parte, avertismentele familiei lui al-Scarab despre primejdiile pentru care Ezio trebuia să fie pregătit în călătoria sa nu erau născociri. Încercară să-l convingă să-și ia o escortă înarmată, dar asasinul refuză cu hotărâre propunerea lor. Avea să-și străbată propriul drum. Nu intenționa să-i

supună pe alții la pericolele despre care știa că trebuia să le înfrunte.

La scurtă vreme după sosirea în Acra, Ezio își făcu timp să-i scrie Claudiei o scrisoare mult-amânată. Își alege cuvintele cu grijă, conștient că aceea putea fi ultima dată când avea să comunice cu sora sa.

*Acra
xx noiembrie MDX
Scumpa mea soră Claudia,*

Mă află în Acra de o săptămână, în siguranță și cu morală ridicată, dar pregătit pentru tot ce poate fi mai rău. Cei care m-au adăpostit și hrănit aici m-au avertizat că drumul spre Masyaf abundă în mercenari și tâlhari care nu sunt de-ai locului. Mă tem să ghicesc ce ar putea însemna asta.

Când am pornit din Roma acum zece luni, am făcut-o cu un singur scop: de a descoperi ceea ce n-a putut descoperi tatăl nostru. În scrisoarea pe care o cunoști, și care a fost întocmită cu un an înainte de nașterea mea, el menționează o singură dată o bibliotecă ascunsă sub fostul castel al lui Altaïr. Un sanctuar plin de înțelepciune neprețuită.

Dar ce voi găsi când voi ajunge acolo? Cine mă va întâmpina? O bandă de templieri dornici să mă înhațe, așa cum mă tem cel mai mult? Sau doar șuierul vântului rece și singuratic? Masyaf nu mai e căminul Asasinilor de aproape trei sute de ani. Oare își mai amintește de noi? Oare mai suntem bineveniți?

Mă tem de lupta aceasta, Claudia... Mă tem nu fiindcă aș fi obosit, ci fiindcă strădaniile noastre par să se îndrepte într-o unică direcție... Spre haos. Azi am mai multe întrebări decât răspunsuri. De aceea am călătorit atât de departe: pentru a găsi limpezime. Pentru a găsi înțelepciunea lăsată în urmă de Marele Mentor, astfel încât să pot pricepe mai bine scopul luptei noastre și rolul meu în cadrul ei.

Dacă va fi să mi se întâmple ceva, scumpă Claudia... dacă abilitățile mă vor trăda, ori dacă ambiția mă va împinge pe cărări greșite, nu încerca să te răzbuni în amintirea mea, ci luptă pentru a continua căutarea adevărului, astfel ca toți să poată beneficia de pe urma lui. Istoria mea este doar una dintre altele mii și lumea va suferi dacă se va încheia prea curând.

*Fratele tău,
Ezio Auditore da Firenze*

În cursul propriilor sale pregătiri pentru noi acțiuni, al-Scarab avusese grijă ca de Ezio să se ocupe cei mai buni medici, cei mai buni croitori, cei mai buni bucătari și cele mai bune femei pe care le putea oferi Acra. Armele îi fură ascuțite și șlefuite, echipamentul îi fu complet curățat, reparat, înlocuit unde era necesar și examinat cu toată atenția.

Când se apropie ziua plecării, al-Scarab îi dăruie lui Ezio doi cai frumoși.

— Este un cadou pe care l-am primit de la unchiul meu, care îi crește, dar nu prea am ce face cu ei pe corăbii.

Erau cai arabi micuți, însă robuști, cu căpăstru din piele moale și șaua frumos lucrată, cu oblânc înalt. Ezio continuase să refuze orice escortă, dar acceptă provizii pentru drumul său, care avea să-l poarte pe uscat, prin fostul Regat Cruciat al Ierusalimului.

Iar acum sosise clipa despărțirii. Ultima etapă a unei călătorii lungi, despre care Ezio nu putea spune dacă o va încheia sau nu. Pentru el însă exista *doar* călătoria. Ea trebuia făcută.

— Mergi cu Domnul tău, Ezio.

— *Baraq Allahfeeq*, prietene, răspunse el și strânse mâna piratului uriaș.

— Ne vom revedea.

— Da.

În adâncul inimilor lor, ambii bărbați se întrebară dacă spuneau adevărul, totuși cuvintele acelea îi linișteau. Se priviră ochi în ochi și știură că, în felurile lor diferite, făceau parte din aceeași frăție.

Ezio încalecă pe murg, cel mai mare dintre cei doi cai, și trase de hățuri.

Fără altă privire îndărăt, ieși din oraș, pornind spre nord.

Capitolul 9

Masyaf se găsea la peste trei sute de kilometri – în linie dreaptă – de Acra. Ținutul pustiu, aparent blând, dintre cele două puncte era în realitate foarte departe de a fi blând. Marea expansiune otomană începuse cu două sute de ani în urmă și nu dădea semn că ar încetini, ba chiar culminase prin cucerirea Constantinopolului în 1453 de către sultanul Mehmet al II-lea, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani. Tentaculele turcilor se extindeau tot mai mult, ajungând spre vest până în Bulgaria și mai departe, iar spre sud și est până în Siria și fosta Țară Sfântă. Fâșia estică de coastă a Mării Albe, cu porturile ei vitale și accesul pe apă către apus, era bijuteria coroanei, iar controlul otoman asupra ei era încă fragil. Ezio nu-și făcea iluzii cu privire la bătăliile care aveau să-l aștepte, pe când călărea de unul singur spre nord. Merse în principal de-a lungul coastei, păstrând în stânga marea scânteietoare, trecând peste stâncile înalte și tufișurile sărăcăcioase ce le încununau, călătorind în zori și în amurg, ascunzându-se vreme de patru ceasuri când soarele era în crucea cerului și odihnindu-se din nou patru ceasuri, noaptea, sub stele.

Călătoria de unul singur avea avantajele ei. Se putea contopi în peisaj mult mai ușor decât ar fi fost posibil, dacă ar fi avut o escortă, și ochii lui pătrunzători discerneau pericole din față cu suficient timp înainte pentru ca fie să le ocolească, fie să aștepte să dispară. Acesta era un teritoriu controlat de bandiți, prin care băntuiau bande semi-disciplinate de mercenari fără contract, care-i omorau pe călători, dar se ucideau și între ei, pentru tot ce puteau obține, doar pentru a supraviețui, cel puțin așa i se părea lui Ezio, într-o regiune ce nu-și revenise încă după secole de războaie. Oamenii deveneau fiare și nu mai gândeau, nu mai sperau sau se temeau; își pierduseră

orice muștrare de conștiință. Nemiloși și nesăbuiți, și la fel de duri pe cât erau de neiertători.

Au existat și lupte, atunci când nu putuseră fi evitate, și absolut toate au fost lipsite de sens, lăsând în urmă doar alte stârvuri pentru vulturi și ciori, care erau singurele creaturi care puteau prospera cu adevărat în pustietatea aceea uitată de Dumnezeu. Odată, Ezio salvă un sat de tâlhari. Iar altădată, o femeie de la tortură, viol și moarte. Dar pentru cât timp? Și ce avea să se întâmple cu ei după plecarea lui? Ezio nu era Dumnezeu, nu putea să fie peste tot în același timp; iar aici, prin locurile unde umblase cândva Cristos, Dumnezeu nu dovedea că ar avea grijă de făpturile Sale.

Cu cât înainta mai mult spre nord, Ezio își simțea inima tot mai grea. Doar flacăra căutării îl menținea pe făgaș. Legă crengi de arbuști de cozile cailor săi pentru a-și șterge urmele, iar nopțile își întindea ramuri cu spini pe care să se odihnească, astfel încât să nu adoarmă niciodată cu adevărat. Vigilența permanentă nu era doar prețul libertății, ci și al supraviețuirii. Deși poate că anii ce trecuseră îi răpiseră o parte din forțe, compensa pierderea aceea prin experiență, iar rodul instruirii și al antrenamentelor ce-i fuseseră instilate de Paola și Mario cu atâta timp în urmă, în Florența și Monteriggione, nu se pierduse niciodată. Deși uneori simțea că nu mai putea continua, că nu avea să mai continue, Ezio merse mai departe.

Trei sute de kilometri în linie dreaptă. Era o iarnă aspră și de-a lungul drumului existară multe ocoluri și întârzieri.

Anul Domnului 1511 începuse deja și era din nou sărbătoarea Sfântului Ilarie, când Ezio zări munții ridicându-se înaintea sa.

Trase adânc în piept aerul rece.

Masyaf era aproape.

După trei săptămâni, mergând pe jos – ambii cai muriseră în trecătorile înghețate din spatele său și amintirea lor îl întrista, fiindcă fuseseră tovarăși mai robuști și mai loiali decât mulți oameni – Ezio își văzu ținta.

Un vultur plutea sus de tot pe cerul senin și geros.

Prăfuit și obosit de drum, Ezio își desprinsе privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și ră-

mase apoi nemișcat o clipă, cercetând cu ochii atenți scena dinaintea sa.

Masyaf. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafale biciuind nemilos.

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămânând nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, Ezio continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cât de mic.

Pe metereze nu era nici țipenie. Fuioare de zăpadă se învârtejeau în vântul tăios. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că era cel mai bine să fie absolut sigur. Stătu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vântul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stânga lui, în față, câteva pietricele se rostogoliră pe o pantă stearpă, puțin înclinată. Se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. În clipa aceea, săgeata, sosind pe neașteptate, îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Capitolul 10

Norii erau suri și friguroși. În nemișcarea lor, Ezio se smulse din adâncul amintirilor și reveni perfect concentrat la clipa prezentă, când auzi pașii gardienilor pe lespezile castelului, apropiindu-se de celula sa. Acesta era momentul.

Avea să pretindă că e slăbit, ceea ce, de altfel, nici nu i-ar fi fost greu. Se simțea mai însetat decât fusese de multă vreme, și mai flămând, totuși cana și castronul rămăseseră neatinse pe masă. El zăcea pe podea, cu fața în jos, cu gluga trasă mult pe chip.

Auzi ușa celulei deschizându-se cu o bubuitură și bărbații intrară, îl prinseră de subsuori și-l traseră, ridicându-l pe jumătate, apoi târându-l afară din celulă, pe coridorul din pia-tră cenușie, simplă. Privind pardoseala peste care era purtat, Ezio zări marcat pe ea, încrustat cu pietre mai întunecate, simbolul măreț al Asasinilor, blazonul lor din vremuri imemorale.

Coridorul se sfârși într-un spațiu mai mare, un fel de sală, deschisă într-o parte. Ezio simți pe față aerul proaspăt și rece, care-l învioră, înălță puțin capul și văzu că în fața lui erau deschideri înalte, marcate prin coloane înguste, dincolo de care zărea panorama largă a munților nemiloși. Încă se aflau sus în turn.

Îl ridicară în picioare și asasinul se scutură, eliberându-se de mâinile lor. Ei se retraseră puțin, cu halebardele pregătite, coborâte și ațintite asupra lui. Cu fața la el, cu spatele la hău, stătea căpitanul de ieri. Ținea în mână un laț.

— Ești un bărbat tenace, Ezio, rosti el. Să bați atâta cale, doar ca să vezi așa puțin din castelul lui Altaïr. Asta dovedește hotărâre.

Făcu un gest spre oamenii lui să se îndepărteze și mai mult, lăsându-l pe Ezio singur în mijlocul sălii. După aceea urmă:

— Dar de acum ești un dulău bătrân. Mai bine să-ți cruțăm suferința, decât să te vedem schelălăind într-un sfârșit trist.

Ezio se întoarse puțin, pentru a i se adresa direct. Spre satisfacția sa, observă că mișcarea aceea mică fusese suficientă pentru a-i face pe halebardieri să tresară și să strângă halebardele mai tare în palme.

— Mai ai ceva de spus înainte să te omor? Întrebă asasinul.

Căpitanul era croit dintr-un material mai dur decât oamenii săi. Rămase nemișcat și hohoti.

— Mă întreb cât va dura până ce corbii îți vor curăța de tot oasele, în timp ce stârvul ți se va legăna de parapet.

— Sus pe cer este un vultur. El va ține corbii departe.

— De mare folos îți va fi asta. Haide, înaintează. Sau ți-e teamă să mori? Cred că nu vrei să fii târât la propria-ți execuție, nu?

Ezio înaintă lent, cu toate simțurile încordate.

— Așa-i bine, încuviință căpitanul și asasinul îi simți imediat ușoara relaxare.

Oare chiar credea că cedează? Atât de înfumurat să fie? Atât de prost? Dacă așa era, atunci cu atât mai bine. Dar poate că, la urma urmelor, bărbatul acesta urât, care duhnea a sudoare și carne friptă, avea dreptate. Clipa morții tot trebuia să vină cândva.

Dincolo de fereastra largă dintre coloane, o podișcă îngustă din lemn se întindea deasupra prăpastiei, lungă de trei metri și lată de un metru, înjghebată din șase scânduri negeluite. Părea veche și nesigură. Căpitanul schiță o plecăciune, ca o invitație ironică. Ezio înaintă din nou, așteptându-și clipa favorabilă, dar întrebându-se în același timp dacă aceasta va sosi vreodată.

Scândurile scârțâiră amenințător sub greutatea lui și simți răceala aerului din jur. Se uită spre cer și spre munți. Apoi văzu vulturul coborând la douăzeci de metri sub el, cu aripile albe larg întinse și, cumva, asta-i dădu speranțe.

Apoi se întâmplă altceva.

Ezio observase o podișcă asemănătoare, ce ieșea din turn la același nivel, la cinci metri în dreapta lui. Pe aceasta, înain-

ta acum fără teamă tânărul cu mantie albă și glugă pe care-l întrezărise în bătlăie. Asasinul îl privi, cu răsuflarea tăiată, iar tânărul păru să se întoarcă spre el și să facă un gest...

După care viziunea se destramă, din nou, și rămaseră doar vântul și ocazionalele rafale de fulgi înțepători. Până și vulturul dispăruse din vedere.

Căpitanul se apropie, cu lațul în mână. Ezio observă că funia acestuia, care-i șerpuia în urmă, era destul de lungă.

— Nu văd niciun vultur, comentă căpitanul. Fac prinsoare că acei corbi nu vor avea nevoie de mai mult de trei zile.

— O să te anunț, răspunse sec Ezio.

Un grup de gărzi sosise în spatele căpitanului, dar însuși căpitanul – aflat acum foarte aproape de asasin – fu cel care-i coborî gluga de pe cap, îi puse lațul în jurul gâtului și apoi strânse de el.

— Acum! zise căpitanul. Acum!

În momentul când îi simți mâinile pe umerii săi, pregătindu-se să-l îmbrâncească în uitare, Ezio ridică brațul drept, îl îndoi și expedie cotul cu violență înapoi. Căpitanul scoase un răcnet și se împletici în spate, lovindu-și oamenii, iar Ezio se aplecă și ridică frânghia de pe scânduri, apoi strecurându-se printre cele trei gărzi, se răsuci și aruncă bucla formată de funie în jurul gâtului căpitanului dezechilibrat. După care sări de pe platformă în hău.

Căpitanul încercase să se tragă îndărăt, dar prea târziu. Fu izbit de scânduri, sub impactul greutății lui Ezio care cădea. Scândurile se cutremurară sub izbitura capului său. Frânghia se întinse și se încordă, aproape rupându-i gâtul. Vânat la față, căpitanul ridică mâinile spre gât, dând din picioare și lup-tându-se cu moartea.

Zbierând toate înjurăturile pe care le știau, gărzile scoaseră săbiile și înaintară rapid, retezând frânghia, pentru a-și elibera comandantul. După ce funia avea să fie tăiată, blestemul de Ezio Auditore avea să se prăbușească spre moartea ce-l aștepta pe stâncile aflate la o sută cincizeci de metri mai jos și, atâta timp cât el murea, ce mai conta cum murise?

La capătul frânghiei, rotindu-se în aer, asasinul își strecurase ambele mâini între laț și gât, străduindu-se să-l oprească să-i strivească traheea. Cercetă scena de dedesubt. Se le-găna aproape de ziduri. Trebuia să existe ceva de care să se

poată prinde pentru a-și întrerupe căderea. Și chiar dacă n-ar fi existat, era oricum o cale mai bună decât supunerea docilă pentru a-și întâlni moartea.

Deasupra lui, pe podișca grosolană care se clătina periculos, gărzile reușiră în cele din urmă să taie funia, care de acum însângerase gâtul căpitanului. Și Ezio se pomeni căzând, căzând...

Însă în clipa în care simțise frânghia slăbind, își legănă trupul spre zidurile castelului. Masyaf fusese construit pentru Asasini de către Asasini. Nu avea să-l abandoneze. Și văzu o bucată de schelă ruptă, care se proiecta din zid la cincisprezece metri mai jos. Își dirijă corpul într-acolo, în timp ce se prăbușea. O prinse și făcu o grimasă de durere când brațul îi fu smucit violent, aproape smuls din articulația umărului, însă schela rezistă, iar el se ținu și, scrâșnind de efort, se trase în sus până se putu prinde cu ambele mâini.

Totuși, încă nu se terminase. Aplecându-se în afară, gărzile de sus văzuseră cele petrecute și începură să caute tot ce puteau pentru a azvârli spre el și a-l desprinde. Pietre, bolovani și bucăți de lemne rupte căzură ca grindina peste asasin.

Ezio privi în jur, disperat. În stânga lui, o escarpă suia pe zid, ajungând până la șase metri de el. Dacă s-ar fi putut pendula de pe schelă și să capete suficient elan pentru a se propulsa peste distanța aceea, exista șansa mică de a se rostogoli în jos pe escarpă. La baza ei zărea marginea unei stânci, de pe care un pod vechi de piatră se întindea peste o prăpastie spre locul de unde o cărare îngustă începea să șerpuiască pe versantul muntelui de vizavi.

Trăgându-și capul între umeri pentru a se feri de ploaia de sfărâmături, Ezio porni să se balanseze înainte și înapoi, cu palmele lunecându-i pe lemnul lustruit ca un țurture, dar nu scăpă priza și în scurt timp câștigă elanul necesar.

Sosi apoi clipa când simți că pur și simplu nu se mai putea ține, așa că trebuia să riște, și își mobiliză toate energiile într-o ultimă pendulare puternică înapoi, azvârlindu-se după aceea în gol când corpul i se balansă iarăși înainte și-și rășchira membrele în aer, zburând spre povârniș.

Ateriză brutal și nu tocmai perfect, și-și simți plămânii golindu-se de aer. Înainte să fi avut timp să-și recapete echilibrul, se rostogolea deja pe escarpă, ricoșând pe terenul ne-

regulat, totuși, treptat, reuși să-și călăuzească trupul zdruncinat în direcția generală a podului. Știa că era vital, pentru că dacă nu ajungea exact în locul potrivit, avea să zboare peste marginea prăpastiei, într-un hău neștiut. Și se rostogolea prea repede. Nu avea niciun control asupra vitezei. Își păstră însă cumpătul și, în cele din urmă, trecu peste baza escarpei și fu proiectat trei metri chiar pe podul tremurător.

Brusc îl fulgeră un gând: Cât de vechi era podul acela? Era îngust, avea o singură arcadă și, hăt dedesubtul lui, Ezio auzea năvălirea apei furioase peste bolovani, invizibilă în adâncurile abisului întunecat. Impactul greutateii sale asupra podului îl zguduise. De cât timp oare nu mai călcase nimeni pe el? Pietrăria i se năruia deja, slăbită de vreme, cu mortarul măcinat; și, când se ridică în picioare, Ezio văzu îngrozit cum o crăpătură se deschide de-a latul podului, la nici doi metri în urma lui. Crăpătura se lăți iute și pietrele de pe ambele părți începură să cadă, rostogolindu-se sălbatic în prăpastia neagră.

Sub ochii lui Ezio, timpul păru că încetinește. De acum nu mai exista cale de retragere, înțelese imediat ce urma să se întâmple. Se întoarse și o luă la fugă, mobilizându-și toți mușchii corpului încordat pentru acel ultim efort. Alergă peste pod spre capătul opus, cu structura rupându-se și prăbușindu-se în spatele său. Mai avea douăzeci de metri... zece metri... putea simți pietrele năruindu-se chiar sub călcăie. Și, în cele din urmă, cu pieptul practic sfâșiat de efortul respirației, ajunse cu obrazul lipit de piatra sură a versantului muntos, cu picioarele proptite ferm, dar în siguranță, pe poteca îngustă, incapabil să gândească sau să facă vreo mișcare, ascultând zgomotele pietrelor podului ce cădeau în torentul de hăt mai jos, tot mai îndepărtate, tot mai slabe, până ce nu mai auzi nimic, niciun alt sunet decât al vântului.

Capitolul 11

Treptat, răsuflarea lui Ezio se calmă și deveni regulată, iar durerile din mușchii săi, uitate în toiul crizei, începură să revină. Mai erau însă multe de făcut înainte de a-i putea îngădui corpului odihna de care avea nevoie. Trebuia să-l alimenteze. De aproape douăzeci și patru de ore nu mâncase și nu băuse absolut nimic.

Își bandajă cât putu de bine palmele jupuite, folosind o eșarfă scoasă din tunică, pe care o sfâșie în două, și făcu o palmă căuș, pentru a prinde un firicel de apă ce se prelingea pe stânca de care-și lipise obrazul. Parțial ostoit, se împinse și se îndepărtă de suprafața de care se rezemase și se examină cu atenție. Nu-și rupsese niciun os, simțea o înțepătură în partea stângă a corpului, acolo unde fusese rănit, totuși nimic altceva, nimic serios.

Cercetă apoi scena din jur. Nimeni nu părea să fi pornit în urmărire, dar cei din castel îi văzuseră rostogolirea pe escarpă și goana peste podul care se năruia... poate nu observaseră că reușise... poate se mulțumiseră să presupună că nu reușise. Nu putea totuși ignora posibilitatea ca pe urmele lui să fi fost trimise echipe de căutare, fie numai și pentru a-i recupera cadavrul. Templierii ar fi dorit să fie destul de siguri că Mentorul marilor lor inamici murise cu adevărat.

Privi apoi versantul care se ridica lângă el. Mai bine să se cațere, decât să folosească poteca. Nu știa unde ducea aceasta și era prea îngustă pentru a-i oferi spațiu de manevră dacă ar fi trebuit să se lupte. În plus, muntele nu părea greu de escaladat. În cel mai rău caz, ar fi putut ajunge la un petic de zăpadă și să-și domolească setea. Se scutură din tot corpul, icni și porni la drum.

Era mulțumit că purta veșminte închise la culoare, deoarece nu trebuia să facă niciun efort pentru a se contopi cu stânca pe care suia. Prizele pentru mâini și picioare fură ușor de găsit la început, deși existară și momente când trebui să se întindă din răputeri, momente când mușchii îi țipară, protestând, iar o bucată de piatră i se rupse în mână o dată, dezechilibrându-l și fiind gata să cadă pe spate de la înălțimea celor treizeci de metri pe care-i suise deja. Partea cea mai rea – dar în același timp cea mai bună – era firicelul subțire, însă constant, de apă, care cădea peste el de sus. Era rău, fiindcă pietrele ude erau lunecoase; era bine, pentru că însemna că sus exista un pâraiaș... Sau chiar mai mult.

O jumătate de oră de escaladă îl aduse în vârful a ceea ce se dovedi că nu era un munte, ci doar o stâncă, întrucât suprafața pe care Ezio se ridică în cele din urmă era orizontală și acoperită cu smocuri de iarbă aspră. Un soi de pășune alpină, dar mult mai aridă, mărginită pe două părți de alți pereți de piatră neagră și cenușie, însă care se întindea spre vest cât putea să vadă asasinul. O trecătoare prin munți, atât doar că nu ducea nicăieri în direcția din care sosise el. Poate că dusesse cândva, cu mult timp în urmă. Era posibil ca într-un trecut îndepărtat un cutremur să fi cauzat apariția versantului stâncos și abrupt pe care tocmai se cățăraseră și a râpei în care se prăbușise podul.

Ezio se grăbi spre una dintre laturile acelei văiugi. Acolo unde existau trecători, acolo unde exista apă, puteau exista de asemenea și oameni. Așteptă, aproape nemișcat, altă jumătate de oră înainte de a risca să înainteze, scuturându-și mușchii pentru a-i menține încălziți, deoarece începeau să înțepenească din cauza perioadei lungi de imobilitate. Era ud și-i era frig. Nu-și putea îngădui să stea prea mult timp aici. Era minunat că scăpase de templieri, dar eforturile i-ar fi fost irosite dacă acum ar fi căzut victimă naturii înseși.

Se apropie de pârau, localizându-l după clipocitul apei. Se opri pe malul lui și bău cât de mult cuteză, fără să exagereze. Merse apoi mai departe. Pe malurile pâraului începură să apară tufe și arbuști piperniciți și în scurt timp ajunse la un crâng rar, la marginea unui iaz. Acolo se opri. Ar fi fost un miracol dacă la altitudinea asta, atât de departe de satul ghemuit sub castelul Masyaf, ar fi trăit ceva, orice animal pe care să-l poa-

tă prinde și mânca, dar dacă exista un iaz, atunci exista și șansa mărunță a unor pești.

Ezio îngenunche și privi în adâncul apei întunecate. Nemișcat ca o barză aflată la pescuit, își impuse disciplina răbdării. Și apoi, într-un final, zări o încrețitură mărunță a suprafeței apei, care dispăru aproape la fel de repede pe cum apăruse, totuși îndeajuns ca să-i arate că acolo exista o vietate. Își continuă veghea. Musculițe pluteau staționar la mică înălțime deasupra iazului. Unele se apropiară de el, atrase de căldura radiată de corpul uman și începură să-l sâcăie. Neînfrâznind să le alunge prin mișcări ale brațelor, asasinul le suportă gădilaturile piciorușelor și înțepăturile mici și rele.

Apoi îl zări – un pește mare, cu corp lat, având culoarea albicios-vineție a unui leș și deplasându-se leneș la cincisprezece centimetri sub suprafața apei. Era mai mult decât cutezase să spere – părea să fie un crap, poate, sau altceva asemănător. Pe când îl privea, i se alătură altul, mai întunecat, după care un al treilea, cu solzi arămiu-aurii.

Ezio așteptă să facă ceea ce știa că fac peștii – să-și ridice boturile la suprafață și să înghită aer. Acela avea să fie momentul lui. Cu toată atenția concentrată, își încordă trupul și-și oțeli mâinile.

Peștele întunecat se mișcă primul și bule de aer erupseră când apăru un bot lat.

Ezio țâșni.

Și căzu pe spate, în extaz, cu peștele mare zbatându-se disperat în strânsoarea sa, dar nereușind să scape. Îl lăsă pe pământ în fața lui și-l omorî cu o piatră.

Nu avea cum să-l gătească, așa că trebuia să-l mănânce crud. După aceea privi din nou piatra cu care-l omorâse și-și aminti de cea care i se rupsese în mână în timpul cățărării. Cremene! Cu puțin noroc, ar fi putut aprinde un foc – atât pentru a-și usca hainele, cât și pentru a găti peștele. Nu-l deranja să mănânce peștele crud – ba chiar citise că undeva, într-o țară inimaginabil de îndepărtată, spre răsărit, exista un popor care considera așa ceva ca fiind o delicată. Hainele ude erau însă cu totul altceva. Cât despre foc în sine, avea să-și asume riscul. Din câte văzuse, el era primul om care intrase în valea aceasta în ultima mie de ani, iar versanții ei înalți o ascundeau vederii cale de mulți kilometri.

Adună lemne uscate din crâng și, după câteva încercări, izbuti să pornească o strălucire roșie minusculă într-un pumn de iarbă. O așeză cu multă grijă sub cortul din crenguțe aranjate din timp, arzându-și degetele, când focul se întee imediat. Ardea bine, scoțând puțin fum, care era subțire și deschis la culoare, destrămat aproape îndată de briză.

Pentru prima dată de când zărise castelul Masyaf, Ezio zâmbi.

În ciuda frigului și ca să nu irosească timpul, își scoase hainele pentru a le usca lângă foc pe rame înjghebate din crengi, în vreme ce peștele se frigea pe țepușă. După mai puțin de o oră, stinse focul, călcându-l în picioare, apoi îi risipi cenușa. Simțea o căldură plăcută în pântec și la scurtă vreme după aceea putu îmbrăca straie, care, chiar dacă nu erau proaspăt spălate, erau calde și suficient de uscate ca să fie confortabile. Aveau să se usuce complet pe el, în timp ce mergea. Cât despre oboseală, asta avea să-l preocupe mai târziu. Ezio rezistase ispitei de a se culca lângă foc și iaz după o luptă la fel de înverșunată ca oricare dintre cele avute în timpul călătoriei, dar acum fu răsplătit de un nou val de energie.

Se simțea în stare să se întoarcă la castel. Trebuia să-și recupereze echipamentul și apoi să descifreze secretele locului, pentru ca eforturile căutării sale să nu fi fost zadarnice.

Întorcându-se pe drumul pe care venise, observă, la scurt timp înainte să ajungă la stânca pe care o escaladase, că o altă potecă urca pe fața stâncoasă a versantului sudic al văii. Oare cine tăiasse în piatră cărările acelea? Oameni din zorii timpului? Ezio nu avea timp să se gândească la asta, dar fu recunoscător pentru existența potecii. Suia abrupt spre est, revenind în direcția lui Masyaf. Așa că începu să urce.

După o sută cincizeci de metri, poteca se sfârși pe un promontoriu îngust, unde câteva pietre de fundație dovedeau existența, cu mult timp în urmă, a unui turn de observație, de unde străjeri puteau cerceta regiunea și avertiza din timp castelul de apropierea oricărei armate sau caravane. Când se uită spre est și în jos, Ezio zări complexul uriaș al lui Masyaf, cu zidurile înalte și turnurile încununate de domuri. Se concentrează atent și ochii lui, scrutători ca ai unui vultur, începură să distingă detaliile ce-l puteau ajuta să intre din nou în castel.

Mult dedesubtul lui exista un pod de frânghii deasupra aceluiași hău traversat de podul din piatră peste care alerga-

se el. În apropiere se afla un post de gardă. Din câte putea vedea, nu exista altă cale de acces spre castel, din partea unde se găsea el, totuși de cealaltă parte a podului drumul era relativ liber. Cu totul altfel stătea situația în privința coborârii spre pod. Era pur și simplu un perete vertical de piatră întunecată, îndeajuns pentru a le descumpăni până și pe cele mai agile capre negre. În plus, se găsea în plină vedere a postului de gardă din capătul dinspre castel al podului.

Ezio ridică privirea spre soare. Tocmai trecuse de zenit. Aprecie că avea nevoie de patru-cinci ore ca să ajungă la castel. Trebuia să fie înăuntru înainte de lăsarea întunericului.

Se lăsă în jos de pe promontoriu și-și începu coborârea, fără grabă, având grijă să nu disloce pietre care s-ar fi putut rostogoli pe munte și i-ar fi putut alerta pe paznicii podului. Era o acțiune delicată, totuși soarele avea să apună îndărătul lui și, ca atare, avea să strălucească în ochii oricăror templieri de dedesubt, iar Ezio îi era recunoscător pentru protecție. Avea să-și termine coborârea înainte ca astrul zilei să fi dispărut în spatele peretelui stâncos pe care se găsea acum.

Într-un final ajunse la adăpostul și camuflajul oferite de un afloriment mare de la nivelul solului, situat la cincizeci de metri în vestul podului. Se făcuse mai frig și vântul se întetise. Podul – din frânghii smolite, cu scândurele înguste pe care să pășești – se legăna și trosnea. Sub privirile asasinului, doi străjeri ieșiră din post și meraseră înainte și înapoi pe partea lor de prăpastie, fără a se aventura pe pod în sine. Erau înarmați cu arbaletе și săbii.

Lumina era difuză și destul de slabă, astfel încât distanțele erau greu de evaluat. Era însă în avantajul lui Ezio, care se contopi cu ușurință în peisajul înconjurător. Ghemuit, ca o umbră, se apropie de pod, dar odată intrat pe el nu avea să se mai bucure de niciun fel de acoperire și, în plus, nu era înarmat.

Se mai opri o dată, la trei metri de pod, și privi străjerii. Spre mulțumirea lui, păreau înfrigurați și plictisiți – nu aveau să fie foarte vigilenți. Nimic altceva nu se schimbaseră, atât doar că cineva aprinsese o lumină în interiorul postului de gardă, așa încât Ezio știa că nu erau numai doi bărbați.

Avea totuși nevoie de un soi de armă. În timpul coborârii și al apropierei finale de pod, fusese prea preocupat să nu-și

trădeze mișcările, așa că nu privise după altceva în jur. Totuși, nu uitase că muntele era din cremene, iar la picioarele lui se aflau destule așchii desprinse de-a lungul timpului și căzute la baza stâncii. Acum sclipeau negre în ultima geană de lumină a zilei. Alese una din priviri – o țandără lungă de treizeci de centimetri și lată de cinci, aproape ca un pumnal. O ridică, dar gestul îi fu pripit și determină zornăitul altor pietre. Asasinul încremeni.

Pe celălalt mal al hăului nu reacționa însă nimeni. Podul era lung de treizeci de metri și ar fi putut străbate jumătate din lungimea aceea cu ușurință înainte de a fi observat de străjeri. Dar trebuia să acționeze imediat. Se încordă, se ridică și se repezi înainte.

Odată ce ajunsese pe pod, înaintarea nu mai fu însă la fel de ușoară. Podul se legăna și trosnea alarmant din cauza vântului care sufla acum sălbatic și asasinul trebui să se prindă de balustradele din frânghie pentru a-și păstra echilibrul. Iar toate mișcările acelea costau timp. Străjerii îl văzuseră deja. Strigară spre el, cerându-i să se oprească, ceea ce-i mai câștigă una-două secunde, dar, văzând că nu încetineea, își scoaseră arbaletetele, înstrunară săgeți și traseră. Aproape imediat după aceea, alți trei templieri, cu arbaletetele deja înstrunate, ieșiră în goană din postul de gardă.

Lumina slabă le afecta ținătura, totuși Ezio fu nevoit să se aplece și să se ferească. La un moment dat, pe la jumătatea podului, o scândură veche se rupse imediat ce calcă pe ea și păși în gol, dar izbuti să ridice piciorul înainte să cadă – ceea ce ar fi însemnat cu siguranță sfârșitul pentru el. Și așa avu noroc să scape numai cu o zgârietură când o săgeată îi șterse gâtul, străpungându-i doar gluga. Aproape că-i putu simți căldura pe piele.

Străjerii se opriră din tras și începură să facă altceva. Ezio miji ochii, pentru a vedea mai bine.

Vinciuri!

Frânghiile de pe vinciuri erau suficient de lungi și acum se pregăteau să le slăbească și să dea drumul podului să cadă. Îl puteau ridica din nou după aceea, după ce aveau să-l răstoarne pe asasin în hăul de dedesubt.

„Merda”, își spuse Ezio, pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se înainte. De două ori în aceeași zi! Cu cinci

metri înainte de capăt, se azvârli prin aer, chiar când podul se prăbuși sub tălpile lui, și ateriză peste un străjer, îl doborî pe un al doilea, înfipse pumnul din cremene în gâtul primului și încercă să-l retragă, dar lama se rupse, agățându-se probabil în os. Își regăsi echilibrul, se roti, îl ridică pe al doilea străjer, care încă nu-și revenise, și-l trase brutal spre el, apoi, smulgându-i sabia, o împlântă fulgerător în trupul lui.

Ceilalți trei își abandonaseră arbaletetele și-și scosese răniile, încercuindu-l, astfel încât era cu spatele la prăpastie. Ezio gândi iute. Nu văzuse alți oameni în jur, nimeni nu fugise să dea alarma, așa că trebuia să-i ucidă pe aceștia trei și apoi să intre în castel înainte să se descopere ceva. Totuși, străjerii erau voinici și nu patrulaseră afară, ci veniseră dinăuntru, așa că erau odihniți.

Asasinul își cântări sabia în mână. Privi de la un chip la celălalt. Dar ce zărea pe fețele lor? Teamă? Era oare *teamă*?

— Câine asasin! scuipă unul dintre ei, deși glasul îi tremura vădit. Ești probabil unealta diavolului!

— Dacă diavolul se găsește pe undeva, atunci este alături de voi, mârâi Ezio.

Se repezi înainte, știind că putea să profite de teama lor, de spaima că el deținea, cine știe cum, puteri supranaturale. *Se solo!*

Templierii se apropiară de asemenea, răcnind atât de tare blesteme, încât Ezio trebui să se grăbească să-i doboare, pentru a-i reduce la tăcere. Loviturile lor erau pripite și speriate, și asasinul încheie iute cu ei. Târî apoi trupurile în postul de gardă, dar nu mai avea timp să ridice podul; de altfel așa ceva ar fi fost imposibil pentru un singur om. Pentru o clipă se gândi să îmbrace straiele unui străjer, însă asta ar fi însemnat să irosească timp prețios, iar coborârea întunericului era de partea lui.

Porni pe cărarea ce suia spre castel, recunoscător umbrelor ce începuseră să se întindă în jur. Ajunse fără neazuri la baza zidurilor, acolo unde nu putea fi zărit de pe metereze. Soarele aproape că apusese și doar o strălucire roșie se mai zărea dincolo de stâncile și munții îndepărtați din vest. Era frig și vântul sufla pătrunzător. Castelul era vechi și de aceea pietrele din zidurile sale erau roase de elementele naturii și ofereau suficiente prize pentru mâinile și picioarele unui că-

țărător priceput. Amintindu-și planul fortăreței pe care-l studiasse în Roma, Ezio apelă la ultimele rezerve de energie și începu escalada. Calculase că după treizeci de metri avea să fie în interiorul curții exterioare. După aceea cunoștea amplasamentele porților de legătură ce duceau spre fortificațiile interioare, turnuri și donjon.

Urcușul era mai dificil decât crezuse. Brațele și picioarele îl dureau și regretă că nu avea un soi de dispozitiv care să-i permită să ajungă mai sus, care să-i poată menține prizele ferm și să-i sporească puterea mâinilor. Recurse la toată puterea voinței sale pentru a continua și, când ultimii tăciuni ai apusului muriră în spatele meterezelor negre ale muntelui, lăsând loc primelor stele palide, Ezio sări pe galeria circulară aflată la un metru sub crenelurile zidului exterior. Într-o parte și cealaltă a sa, la cincizeci de metri, erau turnuri de pază, însă santinelele de acolo priveau în jos și spre exterior – se auzea, foarte slab, o rumoare din direcția postului de gardă al podului.

Asasinul ridică ochii spre turnul donjonului. Cu siguranță, echipamentul lui – prețioșii săculeți din piele cu armele sale – fusese depozitat în beciul păzit de sub donjon.

Sări de pe galerie pe sol, rămânând mereu în umbre. Porni spre stânga, spre locul unde știa că se afla poarta de acces în turn.

Capitolul 12

Călcând ușor ca o panteră și căutând mereu rutele cele mai întunecate, Ezio ajunsese la ținta sa fără să întâlnească pe nimeni. Ceea ce era perfect, pentru că altă luptă zgomotoasă ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Dacă templierii îl găseau din nou, nu aveau să-i lase nici cea mai mică șansă de scăpare – aveau să-l ucidă pe loc și să-l tragă în țeapă. În plus, în jur erau puține gărzi – el nu le văzuse decât pe cele de pe metereze. Probabil că ieșiseră din castel și porniseră în căutarea lui sub lumina firavă și nesigură provenită de la puzderia de stele, iar evenimentele de la postul de gardă aveau să-i determine să-și dubleze eforturile, fiindcă dovedeau mai presus de orice îndoială că el nu murise.

Lângă intrarea în magazia din beciul de sub donjon se aflau doi templieri mai vârstnici, așezați la o masă grosolană din lemn, dar pe aceasta se găseau o cană mare din cositor plină cu vin roșu și două pahare din lemn, iar ambii gardieni stăteau cu brațele și capetele pe masă. Sforăiau. Ezio se apropie de cea mai mare băgare de seamă, după ce zări inelul cu chei ce atârna la brâul unuia dintre bărbați.

El nu uitase abilitățile de hoț de buzunare pe care le învățase de la asasina *madame* Paola, în tinerețea sa petrecută în Florența. Grijiu, evitând orice zornăit al cheilor – pentru că cel mai mic sunet care i-ar fi trezit pe străjeri putea însemna pieirea lui –, ridică inelul și cu mâna cealaltă deznodă cu greutate șiretul de piele ce-l prindea de centura templierului. La un moment dat, nodul se agăță în ceva și rămase înțepenit și, în strădania lui de a-l elibera, Ezio trase prea tare, iar străjerul se foi. Asasinul rămase nemișcat ca o statuie, privind alert, cu ambele mâini ocupate și neputând face nici o mișcare spre arma vreunei gărzi. Bărbatul se mulțumi să pufăie

și-și continuă somnul, încrețind nemulțumit fruntea, poate prins în vis.

În cele din urmă, inelul cu chei ajunsese în mâinile lui Ezio, care înaintă după aceea cu pas furișat pe coridorul luminat de făclii din spatele gardienilor, privind ușile grele din lemn, ferecate cu fier, ce se înșiruiau de ambele părți.

Trebuia să acționeze rapid, totuși dură ceva să verifice care cheie de pe inelul mare din fier se potrivea în care broască, și în același timp să aibă grijă să nu producă niciun zgomot cu manipularea lor. Dar la a cincea ușă avu noroc și intră într-o veritabilă armurărie, cu arme de diverse feluri stivuite ordonat pe polițe din lemn ce se întindeau pe toată lungimea încăperii.

Ezio luase deja o făclie din suportul ei de lângă ușă și la lumina acesteia își găsi repede bagajele. Nimic nu părea să lipsească din ele, ba chiar, din câte își putea da seama, nici măcar nu fuseseră atinse. Suspină ușurat, deoarece erau ultimele lucruri care ar fi vrut să ajungă în mâinile Templierilor, pentru că aceștia numărau printre ei minți strălucite și ar fi fost dezastruos dacă ar fi reușit să copieze pumnalele secrete.

Cercetă rapid săculeții din piele. Plecase în călătoria aceasta doar cu ceea ce considerase că era absolut esențial și, după ce verifică de două ori, se liniști că, într-adevăr, dinăuntru nu lipsea nici măcar un obiect, își încinse iataganul, pe care-l scoase din teacă pentru a se asigura că tăișul îi era neștirbit, apoi îl vârî înapoi, izbindu-l cu putere până în fundul tecii, își prinse apărătoarea de brațul stâng, iar pe încheietura stângă își fixă pumnalul secret rămas întreg. Pe cel rupt și hamul său le puse în săculeți; nu intenționa să-l abandoneze templierilor nici chiar în starea aceea și în plus, exista Bineînțeles șansa de a-l putea repara. De asta avea să se ocupe însă la momentul potrivit. Puse în săculeți pistolul încărcat cu arc, după care, mereu îngrijorat să nu irosească prea mult timp, scoase parașuta și verifică dacă fusese deteriorată. Era nou-noută – o invenție a lui Leonardo pe care încă nu apucase s-o folosească, însă cele câteva încercări la care o supusese îi dovediseră din plin potențialul. Plie cu atenție structura ce semăna cu un cort și o puse înapoi în bagaje, apoi aruncă săculeții peste umăr, îi fixă bine și ieși, urmând același drum pe

care venise, pe lângă gărzile care continuau să sforăie. Odată ajuns afară, începu să se cațere.

Localiză un punct de observare izolat pe un turn înalt al donjonului. Îl alesese deoarece de acolo avea panorama grădinii din spate a lui Masyaf, sub care, dacă cercetase cum trebuie planurile castelului, templierii aveau să-și concentreze eforturile pentru a descoperi biblioteca marelui Mentor Asasin, Altaïr, care condusese Frăția de aici cu trei veacuri în urmă. Dacă era să dea crezare scrisorii tatălui său, era biblioteca legendară a Asasinilor și sursa întregii lor cunoașteri și puteri.

Ezio nu avea nicio îndoială că doar căutarea ei putea să explice prezența templierilor în castel.

Pe marginea peretelui exterior al turnului, privind de sus spre grădină, se afla statuia mare din piatră a unui vultur, cu aripile strânse pe lângă trup, atât de realistă, încât părea pe punctul de a-și lua zborul și a coborî în picaj asupra unei prăzi ce nu bănuia nimic. Testă statuia, folosindu-se de brațe. În ciuda greutateii ei, se clătină puțin când o împinse.

Perfect!

Ezio se instalează lângă vultur și se pregătește să-și petreacă noaptea acolo, știind că nimic nu se va întâmpla înainte de ivirea zorilor și înțelegând că dacă nu profita de ocazie pentru a se odihni, nu va putea acționa eficient când avea să vină clipa convenită. Poate că templierii îl considerau într-adevăr pe jumătate diavol, dar el știa prea bine că nu era decât un om ca oricare altul.

Totuși, înainte de a se odihni, fu fulgerat de o îndoială bruscă și scrută grădina de sub el. Nu zărea nici urmă de săpături. Era oare cu puțință să se fi înșelat?

Folosindu-se de lecțiile învățate și de puterile pe care și le dezvoltase prin antrenamente, își focaliză ochii astfel încât căpătără puterea privirii unui vultur și examinează minuțios solul. Prin concentrarea aceea intensă, izbutește într-un final să distinge o strălucire mată care emana de la o porțiune de paviment mozaicat dintr-o nișă cândva ornamentală, acum năpădită de vegetație, aflată imediat dedesubt. Satisfăcut, surâse și se relaxă. Mozaicul reprezenta imaginea zeiței Minerva.

Razele soarelui abia atinseseră meterezele spre est când Ezio, împrăștiat de somnul lui scurt și în alertă, se ghemui lângă vulturul din piatră, știind că sosise momentul. Știa de asemenea că trebuia să acționeze rapid, deoarece fiecare clipă pe care o petrecea aici sporea riscul de a fi descoperit. Templierii încă nu renunțaseră să-l prindă și aveau să fie mânați de ură – evadarea chiar din mâinile lor îi lăsase clocotind de dorul răzbunării.

Asasinul judecă distanțele și unghiurile, apoi, când fu mulțumit, își puse cizma pe statuie și o împinse zdravăn. Vulturul se legănă pe soclul său și căzu după aceea peste parapet, rostogolindu-se prin aer spre pavimentul mozaicat. Ezio îl privi doar o secundă, ca să-i verifice cursul, după care se aruncă după el, executând un Salt al Credinței în gol. Trecuse ceva vreme de când făcuse ultima dată așa ceva și acum regăsi vechiul extaz. Căzură împreună, mai întâi vulturul, apoi Ezio, coborând pe aceeași traiectorie la cinci metri în urma lui. Către un sol care părea foarte solid.

Ezio nu avu timp să se roage să nu fi comis vreo greșală. Iar dacă o comisese, timpul pentru rugăciuni – pentru orice, de fapt – avea să fie foarte scurt.

Vulturul ateriza primul, exact în centrul mozaicului.

Pentru o fracțiune de secundă se păru că statueta se făcuse țândări, dar mozaicul fusese cel care se transformase în cioburi, dezvăluind dedesubt o deschidere largă, ce cobora în adânc, și prin care vulturul căzu, urmat de asasin. Aproape imediat, Ezio atinse un tobogan ce continua coborârea subterană sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, pe care începu să alunece, cu picioarele înainte, dirijându-se cu brațele. Auzi vulturul din piatră vuind în fața lui, până când, cu un plescăit asurzitor, căzu într-un bazin subteran mare. Ezio îl urmă.

Când ieși la suprafață, văzu că bazinul se găsea în mijlocul unei anticamere uriașe. Credea că era o anticameră, deoarece întreaga ei arhitectură era focalizată spre o ușă. O ușă din piatră verde-închis, lustruită de trecerea timpului.

Ezio nu era singur. Cinci templieri aflați pe marginea din granit a bazinului în apropierea ușii se întorseseră la zgomotul intruziunii bubuitoare și acum îl așteptau, răcnind cu săbiile în mâini. Erau însoțiți de un bărbat în haine de mun-

citor, cu un șorț din prelată prăfuită încins în jurul brâului, de care purta agățată o desagă din piele cu scule. După înfățișare părea să fie pietrar. Ținea în mâini un ciocan și o daltă mare, și privea cu gura căscată.

Ezio se ridică pe marginea bazinului exact în clipa în care templierii se năpustiră înainte, pentru a abate asupra lui o ploaie de lovituri, dar le eschivă suficient timp pentru a se ridica în picioare. După aceea se încordă și-i înfruntă.

Le simți din nou frica și profită de șovăiala lor de moment pentru a ataca primul. Cu mâna dreaptă trase iataganul din teacă și acționează pumnalul secret de pe brațul stâng. Din două lovituri iuți, în dreapta și stânga, îi doborî pe bărbații cei mai apropiați. Ceilalți se poziționară în semicerc, în afara razei lui de acțiune, și acționau pe rând, prin împunsături fulgerătoare spre el, aidoma unor vipere care se repezeau să muște, sperând să-l dezorienteze. Eforturile nu le erau totuși suficient de concertate. Ezio izbuti să-l lovească cu umărul pe unul, îmbrâncin-du-l în bazin. Bărbatul se scufundă aproape imediat și apa neagră îi înăbuși țipătul disperat după ajutor. Rotindu-se și rămânând ușor ghemuit, Ezio trânti un al patrulea templier pe spate, pe granit. Bărbatului îi zbură coiful de pe cap și țeasta i se pocni cu un sunet sec de piatra dură ca diamantul.

Ultimul supraviețuitor, un caporal templier, lătră un ordin disperat spre pietrar, care nu schiță însă niciun gest, prea înlemnit ca să se miște. Apoi, văzându-l pe Ezio întorcându-se către el, caporalul se retrase, în timp ce saliva îi picura din colțul gurii, până ce peretele din spatele său îi opri retragerea. Asasinul se apropie, intenționând doar să-i aplice o lovitură ca să-l lase inconștient, însă caporalul, care așteptase clipa aceea, trimise o lovitură vicleană de pumnal spre ventrele lui. Ezio făcu un pas într-o parte și-l prinse de umăr, în apropierea gâtului.

— Ți-aș fi cruțat viața, prietene. Dar nu mi-ai lăsat de ales.

Dintr-o mișcare rapidă a iataganului ascuțit ca briciul, îi retează capul.

— *Requiescat in Pace*, rosti apoi încetișor.

După care se întoarse către pietrar.

Capitolul 13

Bărbatul era cam de vârsta lui Ezio, dar începuse să se îngrașe și nu părea deloc în formă fizică. În clipa asta dârdâia ca un plop tremurător.

— Nu m-omorî, domnule! îl imploră el jalnic. Sunt un simplu muncitor, nimic mai mult. Un amărât neânsemnat care trebuie s-aibă grijă de familie.

— Cum te numești?

— Adad, domnule.

— Ce lucrezi tu pentru oamenii ăștia?

Ezio se aplecă, își șterse tășurile de uniforma caporalului mort, apoi vârî armele în teci. Adad se destinse puțin. Continua să țină în mâini ciocanul și dalta, iar Ezio le privea cu atenție, totuși pietrarul părea să fi uitat de existența lor.

— În mare parte, sap. Și-i o muncă a naibii de grea, domnule. Mi-a trebuit un an doar ca să găsesc camera asta.

Adad cercetă chipul lui Ezio, însă dacă sperase la vederea unui semn de simpatie, nu-l zări. După o clipă de tăcere, continuă:

— În ultimele trei luni am încercat să străpung ușa.

Asasinul îi întoarse spatele și examinează el însuși ușa.

— N-ai înaintat prea mult, comentă el.

— N-am făcut nici măcar o știrbitură! Piatra asta-i mai tare ca oțelul.

Ezio își trecu palma peste piatra netedă ca sticla șlefuită. Seriozitatea expresiei lui spori.

— Mă îndoiesc că ai putea s-o știrbești vreodată. Ușa asta păzește obiecte mai valoroase decât tot aurul din lume.

Acum, când amenințarea morții se îndepărtase, ochii bărbatului sclipiră involuntar.

— Ah! Vrei să spui... pietre nestemate?

Asasinul îi azvârli o privire batjocoritoare. Se întoarse apoi către ușă, cercetând-o amănunțit.

— Aici sunt broaște pentru chei. Cinci la număr. Unde sunt cheile?

— Nu mi s-a spus mare lucru, dar știu că templierii au găsit o cheie sub palatul sultanului otoman. Cât despre celelalte, cred că-i va ajuta cărțulia lor.

Ezio îl privi cu luare aminte.

— Palatul sultanului Baiazid? Și ce este cărțulia despre care vorbești?

Pietrarul strânse din umeri.

— Cred că un fel de jurnal. Căpitanul ăla urât, cel cu cicatricea pe față, nu se desparte nicio clipă de ea.

Ezio miji ochii. Se gândi repede. Apoi păru să se destindă și, scoțând din tunică o pungață din pânză, i-o aruncă lui Adad. Pungața zornăi când pietrarul o prinse.

— Du-te acasă, rosti Ezio. Caută-ți altceva de muncă – printre oameni cinstiți.

Adad păru încântat, după care se înnegură la față.

— Nici nu știi cât de mult aș dori s-o fac. Mi-ar plăcea să plec de-aici. Dar oamenii ăștia... m-ar ucide dac-aș încerca.

Asasinul se întoarse puțin și privi către toboganul din spațele lui. Pe acolo răzbătea o rază subțire de lumină. Se întoarse din nou spre pietrar.

— Strânge-ți lucrurile, îi spuse. N-o să mai ai de ce te teme.

Capitolul 14

Mergând numai pe scările și coridoarele mai puțin folosite ale castelului, Ezio reveni nevăzut pe meterezele cele mai înalte, în timp ce răsuflarea lui scotea aburi în aerul rece. Le dădu apoi ocol, până ajunse într-un punct situat deasupra satului Masyaf, care se ghemuia în umbra zidurilor. Știa că nu va putea părăsi castelul prin niciuna dintre porțile sale strașnic păzite, totuși trebuia să dea de urma căpitanului ras în cap și cu cicatrice. Bănuia că acesta era undeva în exterior, de unde conducea căutarea Asasinului evadat. Probabil că templierii cercetau cu atenție terenul din jur, ceea ce explica relativa lor absență din interiorul fortăreței. În tot cazul, Ezio știa că următorul pas în misiunea sa era dincolo de zidurile lui Masyaf. Mai întâi însă trebuia să plece de aici.

După ce ajunse într-un punct din care vedea limpede satul, îi distinse și pe templierii care umblau din casă în casă, interogându-i pe săteni. Având grijă să păstreze mereu soarele în spate, ca să nu poată fi clar deslușit de jos, Ezio își luă săculeții de pe umăr și scoase parașuta, pe care o deplie și o montă cu atâta grabă cât îi îngăduia precauția, fiindcă viața lui avea să depindă de ea. Distanța era prea mare și coborârea prea periculoasă chiar și pentru cel mai îndrăzneț Salt al Credinței.

Parașuta căpătă forma unui cort triunghiular, sau a unei piramide, și era fabricată din mătase rezistentă, ținută la un loc prin spițe subțiri de oțel. Ezio prinse frânghiile din cele patru colțuri ale ei de un ham cu eliberare rapidă, pe care-l fixă în jurul pieptului. Se opri apoi ca să aprecieze viteza și direcția vântului și, după ce se asigură că nimeni de jos nu privea spre metereze, se lansă în aer.

Ar fi fost o senzație minunată dacă s-ar fi bucurat de relaxarea necesară pentru a o aprecia, însă asasinul era concentrat asupra dirijării dispozitivului, folosind curenții de aer cald pe cât putea mai bine, imitând vulturii, și ateriză cu succes la zece-doisprezece metri de cea mai apropiată locuință. Strânse repede parașuta și intră în sat.

Templierii erau ocupați cu amenințarea sătenilor, pe care-i îmbrânceau și-i băteau fără milă, dacă nu răspundeau clar și prompt. Ezio se amestecă printre locuitorii satului, privi și ascultă.

Un bătrân îngenunchea cerșea îndurare unui mercenar templier, care stătea lângă el.

— Ajutor, vă rog! implora pe oricine l-ar fi ascultat, însă toți îi întorceau spatele.

— Vorbește, câine! răcni templierul. Unde-i?

Altundeva, un bărbat mai tânăr era bătut de doi soldați, cu toate că îi ruga cu disperare să înceteze.

— Sunt nevinovat! zbigera un altul, care deși căzut, continua să fie ciomăgit.

— Unde se-ascunde? mârâiau agresorii lui.

Și nu numai bărbații erau tratați cu violență. Doi templieri lași țineau pe pământ o femeie, în timp ce un al treilea o lovea fără milă cu picioarele, înăbușindu-i țipetele, pe când se zvârcolea pe jos, hohotind și rugându-i să înceteze:

— Nu știi nimic! Iertați-mă, vă rog!

— Aduceți-ni-l pe Asasin și nu veți mai păți nimic! latră călăul ei, apropiindu-și chipul de cel al femeii. Altfel...

Ezio privea și clocotea de dorința de a fi de ajutor, totuși se sili să se concentreze asupra căutării căpitanului. Ajunse la poarta din față a satului, la timp ca să-l vadă pe acesta suind într-o căruță trasă de cai. Căpitanul se grăbea atât de tare, încât îl smulse pe căruțaș de pe capră și-l aruncă în praf.

— La o parte din calea mea! *Fiye apó brostá mou!*^{5} răcni el și, apucând hăturile, privi în jur la oamenii lui. Niciunul dintre voi nu pleacă de-aici până când Asasinul nu-i mort! Ați înțeles? Găsiți-l!

---

⁵ Φυγε απο βοστα μου – Dă-te la o parte!/ Pleacă din calea mea! (lb.gr.)

Ezio își dădu seama că bărbatul vorbise în greacă, însă până atunci nu-i auzise vorbind decât în italiană și arabă. S-ar putea oare ca în rândul acestor templieri să fi existat un bizantin? Să fi fost un descendent al celor siliți să plece în exil când Constantinopolul căzuse sub sabia sultanului Mehmet cu șaiszeci și cinci de ani în urmă? Ezio știa că exilații se stabiliseră în Peloponez la scurtă vreme după aceea, dar chiar și după ce fuseseră înfrânți acolo de otomanii triumfători, mici enclave supraviețuiseră în Asia Mică și Orientul Apropiat.

Făcu un pas înainte, ieșind în loc deschis.

Soldații îl priviră cu ochi îngrijorați.

— Domnule căpitan, vorbi unul dintre sergenții lui mai îndrăzneți, se pare că ne-a găsit el pe noi.

Drept răspuns, căpitanul smulse biciușca din locașul ei de lângă capră și lovi caii cu sălbăticie, zbierând:

— Di! Di!

Văzându-l, Ezio se lansă într-un sprint. Soldați templieri încercară să-l împiedice, dar trăgându-și iataganul din teacă, își croi drum în grabă printre ei. Plonjă apoi cu disperare după căruța care se îndepărta rapid, însă nu reuși să se agațe de ea. Izbuti să prindă totuși un capăt de funie ce atârna în urmă. Căruța se opri locului o clipă, apoi goni mai departe, târându-l pe Ezio.

Cu greutate, asasinul începu să înainteze târâș, punând o mână în fața alteia pe frânghie, spre căruță, după care auzi în urmă tropot asurzitor de copite. Câțiva soldați încălecaseră și porniseră în galop după el, cu săbiile ridicate, încercând să se apropie suficient de mult pentru a-l spinteca. Pe când galopau, răcneau avertismente către căpitan, care-și biciuia caii în galop încă și mai furios. Între timp, altă căruță, mai ușoară, plecase în urmărire și se apropia rapid.

Izbit întruna de toate neregularitățile solului, Ezio continua totuși să avanseze în lungul frânghiei. Ajunsese la nici un metru de partea din spate a căruței, când cei doi călăreți templieri se apropiară decisiv. Asasinul își feri capul, pregătindu-se pentru lovitură, însă templierii se pripiseră și se concentraseră mai degrabă asupra lui, decât asupra călăritului. Armăsarii se ciocniră cu un bufnet teribil la numai câțiva centimetri de călcâiele lui Ezio, și se prăbușiră într-un haos de cai ce nechezau, călăreți ce blestemau și praf.

Fortându-se cu toate puterile, asasinul își sili într-un ultim efort brațele ce-l dureau îngrozitor și, gâfâind sacadat, se propulsă, mai degrabă decât se trase, pe ultima jumătate de metru, până în căruță, unde rămase o clipă, nemișcat, simțindu-se amețit, recăpătându-și răsuflarea.

Între timp, a doua căruță ajunsese în dreptul primei și căpitanul le făcu semne agitate ocupanților ei să se apropie. Imediat ce îi dădură ascultare însă, căpitanul sări din căruța lui în a lor și-l îmbrânci pe vizitiu de pe capră. Cu un răcnet înăbușit, bărbatul căzu din vehiculul care gonea, se izbi de un bolovan și ricoșă cu un pocnet îngrozitor, după care rămase inert, cu capul răsucit sub un unghi nefiresc. Preluând controlul cailor, căpitanul le dădu bice și se îndepărtă, în vreme ce Ezio se târî iute spre capra căruței în care se afla și prinse hățurile, cu mușchii brațelor protestând vehement când trase de ele pentru a-și struni propriul atelaj. Cu spume la gură, cu ochi sălbatici și picături de sânge adunându-se în colțurile boturilor, cei doi cai își continuară galopul, astfel că asasinul rămase în urmărire. Văzându-l, căpitanul coti spre o poartă veche și deschisă aflată de cealaltă parte a drumului, susținută de stâlpi din cărămizi mâncate de timp. Izbuti să atingă unul dintre ei fără a-și încetini goana și stâlpul se prăbuși într-un maldăr de pietre, direct în fața lui Ezio. Asasinul trase de hățuri și reuși să cotească spre dreapta în ultima clipă, iar căruța i se hurducă și zdruncină, ieșind de pe drum pe câmpul presărat cu tufișuri de pe margine, în vreme ce el se străduia să-i readucă pe cai spre stânga, pentru a reveni pe calea bătută. Praf și pietricele zburau peste tot, sfichiindu-i obraji și silindu-l să mijească ochii la dimensiunile unor fante, pentru a-i proteja și în același timp pentru a se concentra asupra căruței din față.

— Înghiți-te-ar iadul! urlă căpitanul peste umăr.

Ezio văzu acum că soldații care își mențineau cu greutate echilibrul în spatele căruței pe care o urmărea pregăteau bombe pe care să le arunce spre el.

Zigzagând pe cât putea ca să evite exploziile ce răsunau într-o parte și de alta, și îndărătul lui, asasinul se luptă din greu pentru a-și păstra controlul atelajului care era înspăimântat și aproape intrat în panică. Totuși, bombele nu-și atinseseră ținta, așa că el continuă galopul.

Căpitanul încercă o altă tactică, foarte periculoasă.

Încetini brusc, rămânând în urmă, așa că Ezio ajunsese în dreptul lui, fără să fi apucat să încerce o contra-manevră. Imediat, căpitanul smuci hățurile spre el, astfel încât căruța se izbi violent de cea a asasinului.

Ezio îi văzu clar albul ochilor pe jumătate demenți și cicatricea lividă care-i brăzda chipul congestionat, când se priviră prin aerul ticsit de praf învolburat.

— Mori, ticălosule! zbieră căpitanul.

Apoi privi înainte. Ezio îi urmări uitătura și zări, drept în față, un turn de strajă dincolo de care se afla alt sat. Satul acela era mai mare decât cel de la Masyaf și parțial fortificat. Era în mod limpede un punct întărit al templierilor.

Căpitanul mai reuși să smulgă o fărâamă de energie din partea cailor săi și, când se îndepărtă cu un răcnet de triumf, oamenii lui aruncară alte două bombe. De data asta una dintre ele explodează sub roata din stânga spate a căruței lui Ezio. Explozia ridică vehiculul pe jumătate în aer și asasinul fu azvârlit de pe capră, iar caii lui necheză ca niște iele și porniră în galop peste câmp, târând după ei resturile căruței distruse. Terenul cobora abrupt în dreapta drumului și Ezio se rostogoli șase-șapte metri într-o vâlcea, unde un petic de tușiuri spinoase îi opri căderea și în același timp îl ascunse vederii celor de pe drum.

Rămase întins, privind fix pământul cenușiu și indiferent aflat la doar câțiva centimetri de chipul lui, incapabil să se clintească, incapabil să gândească, dar simțind că i se frânseră absolut toate oasele din corp. Închise ochii și așteptă sfârșitul.

Capitolul 15

Ezio auzi voci îndepărtate pe când zăcea într-un fel de vis. I se păru că-l vede din nou pe tânărul în veșminte albe, cel pe care-l întrezărise în momentul ambuscadei, apoi din nou când se aflase pe eșafodul improvizat, dar nu putea fi sigur. Tânărul acela care nici nu-l ajutase, nici nu-l împiedicase, însă care părea să fie de partea sa. Alții apăreau și dispăreau: frații lui de mult morți, Federico și Petruccio, Claudia, tatăl și mama lui, și – nechemată și nedorită – fața frumoasă și crudă a Caterinei Sforza.

Viziunile se destrămară, totuși vocile rămaseră, mai puternice acum, pe măsură ce-și recăpăta și celelalte simțuri. Asasinul simți gust de țărână în gură și adumelcă mirosul pământului de care îi era lipit obrazul. Durerile din tot trupul îi reveniră. Se gândi că nu se va mai putea mișca niciodată.

Vocile erau neclare și veneau de sus. Bănui că templierii se aplecau peste marginea stâncii micuțe de pe care căzuse el, dar își dădu seama că nu-l puteau zări. Tufișurile dese îl camuflau. După ce dispăruse din raza lor vizuală, templierii plecaseră să-l caute. Ulterior, spre mânia căpitanului, reveniseră fără nimic concludent de raportat.

Ezio așteptă o vreme până ce glasurile se îndepărtară într-un final și se lăsă tăcerea. După aceea, cu grijă, își îndoi degetele de la mâini și picioare, apoi brațele și picioarele, după care, recunoscător, scuipă pământul ce-i intrase în gură. Nimic nu părea să se fi rupt. Încetișor, străbătut de dureri, se târî afară din tufișuri și se ridică în picioare. După care, precaut, și menținându-se pe cât putea la adăpost, sui cu greu pe drum.

Ajunse acolo la timp pentru a-l vedea pe căpitanul templier intrând pe poarta din zidul satului fortificat, aflat la do-

uă sute de metri depărtare. Menținându-se pe marginea drumului, acolo unde erau tufişuri şi se putea ascunde, asasinul îşi scutură hainele şi porni către sat, dar părea că toţi muşchii din trup îi protestau vehement.

— Asta era tare uşor altădată, murmură el mâhnit în barbă.

Se sili totuşi să înainteze şi, dând ocol zidului, găsi un loc mai lesne de escaladat.

După ce scoase capul din spatele parapetului ca să verifice dacă îl putea observa cineva, se ridică peste zid şi sări în sat. Se trezi în ţarcul de vite, pustiu cu excepţia a două juninci care se retraseră spre o latură, privindu-l neliniştite. Rămase locului, aşteptând, pentru eventualitatea în care existau câini, dar după vreun minut, trecu prin gardul din nuiiele al ţarcului şi străbătu satul aparent pustiu, îndreptându-se în direcţia unor voci ridicate. În apropiere de piaţa satului îl zări pe căpitan şi ieşi din raza lui vizuală, pitindu-se după un hambar. Căpitanul stătea în vârful unui foişor nu foarte înalt dintr-un colţ al pieţei şi muştruluia doi sergenţi cu chipuri nefericite. În spatele lor aşteptau în tăcere sătenii. Cuvintele căpitanului erau punctate de ţăcăniturile regulate ale morii de apă din partea opusă, acţionată de pârau care traversa satul.

— Se pare că eu sunt singurul de pe-aici care ştie cum să călărească un cal, spunea căpitanul. De data asta, până nu ne *asigurăm* că e *mort*, vă ordon să nu coborâţi garda nicio clipă. Aţi înţeles?

— Da, domnule, răspunseră bărbaţii posomorâţi.

— De câte ori până acum aţi dat greş încercând să-l uci-deţi? continuă căpitanul furios. Ascultaţi-mă cu foarte mare atenţie: dacă în ora următoare nu-i văd capul rostogolindu-se în ţărână la picioarele mele, capetele voastre sunt cele care o vor face!

Tăcu apoi şi, răsucindu-se, privi drumul. Ezio putea să vadă că era agitat. Se juca întruna cu trăgaciul arbaletii sale.

În timpul tiradei căpitanului, Ezio se strecurase în mulţimea de săteni, amestecându-se printre ei pe cât putea mai bine, ceea ce nu era foarte greu, datorită înfăţişării lui ponosite şi jerpelite, însă acum mulţimea începuse să se destrame, deoarece sătenii se întorceau la treburile lor. Printre ei predomina nervozitatea, iar când un bărbat din faţa lui se îm-

piedică pe neașteptate și-l îmbrânci pe altul, acesta din urmă se întoarce iritat, răstindu-se:

— Hei, fii atent pe-unde umbli... dă-i drumul de-aici! întorcându-se într-acolo, ca să vadă ce se petrecea, căpitanul cercetă mulțimea și ochii lui îl găsiră aproape imediat pe Ezio.

— Tu! răcni el.

În clipa următoare, își încordă arbaleta, înstrună o săgeată și trase.

Asasinul se feri iscusit, iar săgeata trecu pe lângă el și se înfipse în brațul țaranului care se răstise.

— *Auuu!* țipă acesta, strângându-și bicepsul rănit.

Ezio se repezi să se ascundă în timp ce căpitanul reîncărca.

— N-o să ieși viu de-aici! urlă el și trase din nou.

De data aceasta, săgeata se înfipse inofensivă în cadrul din lemn al unei uși, pe sub care se strecurase asasinul. Căpitanul era totuși un țințar foarte bun, iar Ezio avusese pur și simplu noroc până acum. Trebuia să fugă de acolo, și cât mai repede. Alte două săgeți zbârnâiră pe lângă el.

— N-ai ieșire! mugi căpitanul în urma lui. Mai bine întoarce-te și n-fruntă-mă, câine bătrân și neputincios!

Trase iarăși.

Ezio inspiră adânc și sări, se prinse de rama de sus a altei uși, apoi pendulă, astfel că izbuti să ajungă pe acoperișul plat din lut al unei căsuțe, îl traversă în fugă, spre partea opusă și altă săgeată îi şuieră pe la ureche.

— Stai locului și mori! răcni căpitanul. Ți-a venit clipa și trebuie s-o accepți, chiar dacă-i departe de cotețul tău nenorocit din Roma! Așa că vino să-ți înfrunți soarta!

Ezio văzu că toți soldații alergau spre partea din spate a satului, pentru a-i tăia retragerea, însă asta însemna că-l lăsașeră pe căpitan izolat, cu excepția celor doi sergenți ai săi, iar tolba cu săgeți i se golise.

Sătenii se împrăstiaseră de mult și se pitiseră prin casele lor.

Asasinul se ghemui după zidul scund ce înconjura acoperișul, își luă săculeții din piele din spate și fixă hamul pistolului pe încheietura mâinii drepte.

— De ce n-abandonezi? continuă căpitanul să strige și-și trase sabia din teacă.

Ezio se ridică în picioare.

— N-am învățat niciodată cum s-o fac, răspunse el cu glas limpede și înălță pistolul.

Căpitanul privi arma și, pentru o fracțiune de secundă, pe chip i se citiră panica și teama, după care urlă către însoțitorii lui:

— La o parte!

Îi îmbrânci și sări din foișor pe pământ. Ezio trase și-l nimeri în plină săritură, lovindu-l în genunchiul stâng. Cu un zbieret de durere, căpitanul atinse solul, se izbi cu capul de un bolovan și se mai rostogoli câțiva pași. Sergenții dădură bir cu fugiții.

Ezio traversă piața pustie. Niciun soldat nu se întorsese. Fie teama de asasin îi convinsese că era într-adevăr o ființă supranaturală, fie dragostea pentru căpitanul lor nu fusese chiar foarte mare. Liniștea era deplină; se auzeau doar țâcănitul monoton al morii de apă și scâncetele de agonie ale templierului.

Căpitanul îl privi drept în ochi pe Ezio, care se apropia.

— Blestemat să fii! mârâi el. Ce mai aștepți? Dă-i drumul si omoară-mă!

— Ai asupra ta ceva ce-mi trebuie, zise Ezio calm și-și încercă pistolul.

Căpitanul privi arma.

— Văd că dulăul bătrân mai poate mușca încă, șuieră el printre dinții încleștați.

Sângele îi șiroia din genunchi și din rana mai serioasă de la tâmpla stângă.

— Unde-i cartea pe care o porți cu tine?

Căpitanul îl privi cu viclenie.

— Te referi la vechiul jurnal al lui Niccolò Polo? Știi de existența lui? Mă surprinzi, Asasinule.

— Sunt plin de surprize, îi răspunde Ezio. Dă-mi-o.

Văzând că n-avea încotro, căpitanul icni și scoase de sub el mică o carte veche legată în piele, mare cam de treizeci de centimetri pe cincisprezece. Mâna îi tremură și scăpă cartea în țărână.

O privi apoi și chicoti, dar râsul îi muri în gât transformat într-un horcăit.

— Ia-o, zise el. Noi i-am aflat toate secretele și am găsit deja prima dintre cele cinci chei. Când le vom găsi pe celelalte, Marele Templu și toată puterea din el vor fi ale noastre.

Ezio îl privi cu milă.

— Ai fost amăgit, ostașule. În Masyaf nu există niciun templu străvechi. Doar o bibliotecă, plină de înțelepciune.

— Asasinule, îl privi căpitanul, strămoșul tău Altaïr a controlat vreme de șaizeci de ani Mărul Edenului. El a câștigat mult mai mult decât ceea ce tu numești „înțelepciune”. El a aflat... *totul!*

Ezio se gândi la cuvintele acelea. Știa că Mărul era ascuns în siguranță în cripta unei biserici din Roma – el și Machiavelli se îngrijiseră de asta. Apoi însă atenția îi fu atrasă de un icnet brusc și ascuțit de durere dinspre căpitan. Cât timp vorbiseră, sângele îi șiroise din răni, iar acum bărbatul era cuprins de paloarea morții. Pe chipul lui apăru o expresie neașteptat de senină și se lăsă pe spate, cu o ultimă, prelungă și suspinată răsuflare.

Asasinul îl privi o clipă.

— Ai fost un adevărat *bastardo*, zise el, dar – cu toate astea – *Requiescat in Pace*.

Se aplecă și, cu mâna sa înmănușată, îi închise ochii cu blândețe.

Roata morii continua să țacăne. În rest era tăcere.

Ezio luă cartea de jos și o răsuci în mâini. Pe coperta ei era imprimat un simbol a cărui poleire se decolorase de mult. Blazonul Frăției Asasinilor. Surâzând ușor, o deschise la prima pagină.

LA CROCIATA SECRETA

Niccolò Polo

MASYAF, giugno, MCCLVII

COSTANTINOPOLI, gennaio, MCCLVIII

Citind cuvintele acelea, Ezio șuieră încetișor. „*Constantinopol*”, își zise el. „Bineînțeles...”

Capitolul 16

Briza se întee și Ezio ridică ochii din cartea lui Niccolò Polo, pe care o ținea deschisă în poală, sub tenda de pe puntea dunetei unei *baghlah* mari. Corabia spinteca apele albastre și limpezi ale Mării Albe, cu focul și vela dreptunghiulară astfel ridicate încât să profite din plin de vântul favorabil.

Călătoria din Latakia, de pe coasta siriană, îl purtase mai întâi în Cipru. Următoarea escală fusese Rodos, unde atenția îi fusese reținută de sosirea la bord a unui pasager nou, o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani, purtând veșminte verzi care se asortau perfect cu părul ei arămiu-auriu. Continuase apoi prin arhipelagul Dodecanez, spre nord, către Dardanele și, în cele din urmă, spre Marea Marmara.

Acum călătoria se apropia de destinația finală. Corăbierii se strigau între ei, în vreme ce pasagerii se înșiruiau în lungul copastiei ca să vadă mărețul Constantinopol ce se ridica treptat la prova babord, sclipind sub razele puternice ale soarelui la nici doi kilometri depărtare. Privindu-l, Ezio încercă să identifice părți din oraș pe harta cumpărată din portul sirian înainte de îmbarcare. Lângă el stătea un otoman tânăr cu straie scumpe, probabil încă adolescent, în mod clar cunoscător al orașului. În cursul călătoriei, el și Ezio obișnuiseră să se salute din cap când se întâlneau. Acum tânărul era ocupat cu un astrolab marinăresc cu care făcea măsurători notate apoi într-un carnețel cu scoarțe fildeșii ce-i atârna de un șnur de mătase la brâu.

— Ce-i acolo? întrebă Ezio, arătând în depărtare.

Dorea să știe cât mai multe cu putință despre Constantinopol înainte de a debarca. Vestea evadării lui din ghearele templierilor în Masyaf avea să-l urmeze în scurt timp și trebuia să acționeze rapid.

— Acela este cartierul Baiazid. Moscheea mare a fost construită de sultan acum cinci ani, iar în spatele ei se pot zări acoperișurile Marelui Bazar.

— Am înțeles, zise Ezio și miji ochii înaintea razelor soarelui pentru a vedea mai bine, regretând că Leonardo nu izbutise să construiască instrumentul despre care vorbea întruna – un soi de tub dotat cu lentile care se putea lungi –, prin care lucrurile aflate departe păreau mai apropiate.

— Să ai grijă de pungă când mergi în *bazar*, îl sfătui tânărul. Pe acolo se învârt fel de fel de oameni.

— Ca în orice *souk*.

— *Evet*, zâmbi tânărul. Iar acolo, unde vezi turnurile acelea, este cartierul imperial. Cupola cenușie este a vechii biserici Hagia Sofia. Desigur, acum e moschee. Și dincolo de ea – vezi o clădire galbenă și lungă, de fapt un complex de mai multe clădiri, cu două cupole joase apropiate și o turlă? Acela este Palatul Topkapî, una dintre primele clădiri pe care le-am construit după cucerire... și încă se lucrează la ea.

— Acolo locuiește sultanul Baiazid?

Chipul tânărului se înnegura puțin.

— Așa ar trebui... dar nu. Cel puțin, nu deocamdată.

— Trebuie să-l vizitez.

— Ar fi bine să te asiguri mai întâi că ai fost invitat!

Briza se domoli și vecele unduiră. Marinarii strânsesă focul. Pilotul coti ușor prova corăbiei, astfel că înaintea ochilor pasagerilor apăru altă parte a orașului.

— Vezi moscheea aceea? continuă tânărul, parcă dorind să îndepărteze conversația de la Palatul Topkapî. Este moscheea Fatih – prima clădire construită de sultanul Mehmet I pentru a celebra victoria asupra bizantinilor. Desigur, când a ajuns el aici, nu mai rămăseseră prea mulți bizantini. Imperiul lor se prăbușise deja de mult. El a vrut însă ca moscheea lui să fie mai minunată decât Hagia Sofia. După cum vezi, n-a prea reușit.

— A încercat totuși, comentă Ezio diplomat privind clădirea magnifică.

— Mehmet a fost furios, urmă tânărul. Se spune c-ar fi poruncit ca arhitectului să-i fie tăiat brațul, ca pedeapsă, dar, desigur, nu-i decât o legendă. Sinan a fost un arhitect prea bun pentru ca Mehmet să fi vrut să-i facă vreun rău.

— Spuneai că sultanul nu locuiește aici? reveni discret asasinul la subiectul care-i stârnise curiozitatea.

— Baiazid? Nu. Expresia nemulțumită reapăru pe chipul tânărului. Sultanul este un om măreț, deși pârjolul tinereții i-a fost înlocuit de pietate și discreție. Din păcate însă este în conflict cu unul dintre fiii lui – Selim –, iar asta înseamnă un război care mocnește de câțiva ani între ei.

Baghlah naviga în lungul zidurilor din sudul orașului, pentru ca apoi să cotească spre nord și să intre în Bosfor. La scurt timp după aceea, un golf uriaș se deschise la babord și corabia pătrunse în el, peste lanțul uriaș ce atârna de-a curmezișul gurii sale. Lanțul era coborât acum, dar putea fi ridicat pentru a închide portul în caz de urgență sau de război.

— După cucerire lanțul n-a mai fost utilizat, comentă tânărul. La urma urmelor, nu-l oprise pe Mehmet.

— Mi se pare totuși o măsură utilă de siguranță, rosti Ezio.

— Noi numim locul ăsta Haliç, spuse tânărul. Cornul de Aur. Iar acolo, pe latura de nord, este Turnul Galata. Compatrioții tăi genovezi l-au construit acum o sută cincizeci de ani. Pe atunci ei îl numeau Christea Turris. Firesc, nu-i așa? Ești din Genova?

— Sunt florentin.

— Ah, ce să-i faci, nu le poți avea pe toate.

— Florența este un oraș bun.

— *Affedersiniz*. Nu sunt îndeajuns de familiarizat cu partea voastră din lume. Mulți dintre compatrioții voștri continuă totuși să trăiască aici. Faimosul vostru Marco Polo, de pildă – tatăl lui, Niccolò, a făcut negoț aici acum mai bine de două sute de ani împreună cu fratele lui. Tânărul zâmbi, cercetând chipul lui Ezio, după care își întoarse atenția la Turnul Galata. Ar putea exista o cale prin care să ajungi în vârf. Străjile lui pot fi... convinse. De acolo ai panorama cea mai minunată asupra întregului oraș.

— Ar fi... cu adevărat grozav.

Tânărul îl privi.

— Cred că ai auzit de un alt faimos compatriot al tău, care mi se pare că încă trăiește. Leonardo da Vinci?

— Da, numele mi se pare cunoscut.

— Acum mai puțin de un deceniu, sultanul nostru i-a cerut lui Sayin da Vinci bei să construiască un pod peste Corn.

Ezio zâmbi, amintindu-și că Leonardo îi pomenise cândva, în treacăt, de subiectul acela, își putea închipui entuziasmul prietenului său față de un asemenea proiect.

— Și ce s-a-ntâmplat? întrebă el. Nu văd nici urmă de pod, nicăieri.

Tânărul deschise larg brațele.

— Mi s-a spus că proiectul era minunat, dar, din păcate, planul n-a fost aprobat niciodată. Până la urmă sultanul l-a considerat prea ambițios.

— *Non mi sorprende*, murmură asasinul pe jumătate pentru sine și arată după aceea spre alt turn. Acela este un far?

Tânărul îi urmări privirea către insulița de la pupa.

— Da. Unul foarte vechi. Cred că are mai bine de unsprezece veacuri. Se numește Kiz Kulesi... știi turca?

— Prea puțin.

— Atunci îți voi traduce. Asta înseamnă „Turnul Fecioarei”. A fost numit așa după fiica unui sultan care a murit acolo mușcată de un șarpe.

— Și de ce locuia într-un far?

Timarul zâmbi.

— Tocmai ca să evite șerpii. Uite, acum poți vedea Ape-ductul lui Valens. Vezi șirul acela dublu de arcade? Romanii au fost niște constructori ai naibii de buni. Când eram copil, îmi plăcea să mă cațăr pe acolo.

— Pare o cățărare interesantă.

— Vorbești ca și cum ți-ar plăcea s-o-ncerci!

Ezio surâse.

— Nu poți să știi niciodată, îi răspunse el.

Tânărul deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răzgândi și o închise la loc. Expresia sa, când îl privi pe Ezio, nu era răutăcioasă, dar asasinul știa exact ce gândea: un bătrân care încearcă să-și ignore vârsta.

— De unde vii? schimbă el vorba.

Tânărul flutură din mână nepăsător.

— Ah... de pe Pământul Sfânt. Mai bine zis, de pe pământurile *noastre* sfinte: Mecca și Medina. Orice bun musulman trebuie să facă pelerinajul acesta măcar o dată în cursul vieții.

— Tu pari să-l fi făcut destul de devreme.

— Da, poți spune asta.

Priviră în tăcere orașul care luneca pe lângă ei, în timp ce străbăteau Cornul de Aur spre locul de ancorare.

— În Europa nu există niciun oraș cu atâtea clădiri înalte, zise Ezio.

— Ah, dar să știi că partea *asta* din Constantinopol este în Europa, preciza tânărul. *Aceea* – arătă el spre est, peste Bosfor – este partea din Asia.

— Există granițe pe care nici otomanii nu le pot muta, comentă Ezio.

— Foarte puține, îi răspunse celălalt pe un ton care asasinului i se păru defensiv. Schimbă apoi subiectul: Ai spus că ești italian – din Florența – dar vesmintele tale n-o arată. Și, iartă-mă că ți-o spun, pari ca și cum n-ai mai fi ieșit din ele de foarte multă vreme. Călătorești de mult?

— *Si, da molto tempo*. Am plecat din *Roma* acum douăsprezece luni în căutarea... inspirației. Și căutarea aceea m-a adus aici.

Tânărul aruncă o privire spre cartea din mâna lui, dar nu spuse nimic. Nici Ezio nu dorea să dezvăluie mai multe. Se rezemă de balustrada copastiei și privi zidurile orașului și celelalte corăbii, din toate țările lumii, strâns apropiate unele de altele în danele lor, în vreme ce *baghlah* trecea lent pe lângă ele.

— Când eram copil, rosti el după o vreme, tata îmi povestea istorii despre căderea Constantinopolului. Se petrecuse cu șase ani înainte de nașterea mea.

Tânărul își împachetă grijuliu astrolabul într-o cutie din piele ce-i atârna de o curea peste umăr.

— Noi îi spunem orașului Kostantiniyye.

— Și nu-i același lucru?

— Noi îl conducem acum. Dar ai dreptate. Kostantiniyye, Bizanț, Nea Roma, Mărul Roșu – ce contează de fapt? Se spune că Mehmet ar fi vrut să-l redenumescă Islam-bul – „Acolo unde înflorește Islamul” –, dar nu-i decât altă legendă. Și totuși unii folosesc numele acela. Deși, desigur, cei mai educați dintre noi știu că ar trebui să se numească Istan-bol – „Spre Oraș”. Tânărul făcu o pauză scurtă. Ce istorii ți-a povestit tatăl tău? Despre curajoșii creștini care au fost înfrânți de turcii depravați?

— Nu. Nici vorbă de așa ceva.

Tânărul oftă.

— Bănuiesc că morala oricărei istorii este pe potrivă temperamentului celui care o spune.

Ezio se îndreaptă de spate. Majoritatea mușchilor săi își reveniseră în decursul lungului voiaj, totuși continua să simtă o durere într-o parte.

— În privința asta putem fi de acord, zise el.

Tânărul zâmbi, cald și autentic.

— *Güzel!* Mă bucur. Kostantiniyye este un oraș pentru toate rasele și toate credințele. Chiar și pentru bizantinii care au mai rămas. Și pentru învățăceii ca mine sau pentru... călătorii ca tine.

Conversația le fu întreruptă de un cuplu de tineri căsătoriți selgiucizi, care treceau pe punte pe lângă ei. Ezio și tânărul tăcură și traseră cu urechea la discuția lor; orice informație pe care o putea căpăta despre oraș avea să fie de interes pentru asasin.

— Tata nu mai poate face față la toate încălcările legii, zicea soțul. Dacă situația se va înrăutăți, va trebui să-nchidă prăvălia.

— Vor înceta, răspunse soția lui. Poate când se va întoarce sultanul.

— Ha-ha! pufni bărbatul sarcastic. Baiazid este slab. Îi ignoră pe parveniții bizantini, și uite care-i rezultatul – *kargasha!* Soția lui îi făcu semn să tacă.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri.

— De ce să nu le spun? Este adevărul. Tata este un om cinstit și hoții îl jefuiesc fără milă.

Ezio îi întrerupse.

— Scuzați-mă... mi-a fost imposibil să nu vă aud...

Soția aruncă o privire încărcată de reproșuri spre bărbatul ei. Acesta însă se întoarse către asasin și-i spuse.

— *Affedersiniz*, efendi, îmi dau seama că ești un călător. Dacă vei rămâne în oraș, vizitează, te rog, prăvălia tatălui meu. Covoarele lui sunt cele mai bune din tot imperiul și-ți va oferi un preț bun. Făcu o pauză. Tata este un om bun, dar hoții aproape că i-au distrus afacerea.

Ar fi spus mai multe, însă soția îl trase grăbit de acolo.

Ezio schimbă o privire cu interlocutorul său de până atunci, care ținea în mână un pahar de șerbet ce-i fusese adus probabil de un slujitor. Tânărul înălță paharul spre el.

— Nu dorești unul? Este foarte înviorător și va mai dura o vreme până andocăm.

— Ar fi minunat.

Tânărul încuviință din cap către slujitor, care se retrase. Pe lângă ei trecu un grup de soldați otomani, care reveneau acasă după un stagiul militar în Dodecanez și discutau despre orașul în care se întorceau. Ezio îi salută din cap și li se alătură pentru câteva clipe, pe când tânărul se întoarse cu spatele și rămase singur, scriind grăbit în carnețelul cu scoarțe fildeșii.

— Eu aș vrea să știu de ce se mai încăpățânează tâlharii ăștia bizantini, zise un soldat. Au avut parte de ocazia lor, odată, și aproape c-au distrus orașul.

— Când a sosit sultanul Mehmet, aici nu trăiau nici patruzeci de mii de oameni... și trăiau în mizerie, interveni altul.

— *Aynen oyle!* zise un al treilea. Exact așa! Și acum – uițați-vă și voi! Trei sute de mii de locuitori și înflorește iarăși, pentru prima dată după atâtea veacuri. Noi ne-am făcut partea.

— Am făcut orașul din nou puternic, zise al doilea soldat. L-am reclădit!

— Da, spuse primul, dar bizantinii nu-nțeleg lucrurile așa. Ei nu fac decât să cauzeze necazuri, cu orice ocazie li s-ar ivi.

— Cum îi pot recunoaște? se interesă Ezio.

— Ține-te departe de orice mercenari pe care-i vezi purtând veșminte roșiatice, din pânză grosolană, îl lămură primul soldat. Ția sunt bizantini. Și nu sunt deloc amabili.

Soldații se îndepărtară, chemați de un subofițer pentru a se pregăti de debarcare. Tânărul interlocutor al lui Ezio i se alătură din nou. În aceeași clipă apărură și slujitorul său, aducând șerbetul pentru asasin.

— Vezi? rosti tânărul. În ciuda frumuseții sale, Kostantiniyye nu este totuși locul cel mai perfect din lume.

— Dar există un asemenea loc?

Capitolul 17

Corabia lor ancorase, iar pasagerii și echipajul mișunau de colo colo, încurcându-se reciproc, în vreme ce funii de amarrare erau azvârlite celor de pe mal, iar pasarelele erau coborâte.

Ezio revenise în cabina sa pentru a-și lua săculeții de piele, singurul lui bagaj. După ce ajungea pe uscat, avea să vadă dacă îi mai trebuia și altceva. Slujitorul tânărului său companion aranjase pe punte trei cufere legate în piele și așteptau hamali care să le ducă pe mal. Ezio și noul său prieten se pregătiră de despărțire.

Tânărul oftă.

— Mă așteaptă atâta muncă acum... totuși este bine să fii acasă.

— Ești mult prea tânăr ca să-ți faci griji despre muncă, *ragazzo!*

Privirea lui Ezio fu distrasă de apariția femeii roșcate cu veșminte verzi, care se agita în jurul unui bagaj mare, ce părea greu. Tânărul îi urmări privirea.

— Când eram de vârsta ta, interesele mele erau... erau în principal...

Privind-o pe femeie, asasinul nu-și mai termină fraza. Se uita la mișcările trupului ei, care i se citea pe sub rochie. Ea ridică ochii și i se păru că-l privește.

— *Salve!* îi spuse Ezio.

Ea nu-l observă însă și asasinul reveni spre companionul său, care-l privea amuzat.

— Incredibil, rosti tânărul. M-ar surprinde să aflu că ai făcut vreodată ceva.

— Așa spunea și mama, surâse Ezio ușor melancolic.

În cele din urmă, trapele din copastii fură desfăcute și mulțimea pasagerilor ce aștepta dădu năvală înainte.

— A fost o plăcere să te cunosc, *beyefendi*, rosti tânărul și făcu o plecăciune scurtă în fața lui Ezio. Sper că vei găsi ceva care să-ți atragă interesul cât timp vei sta aici.

— Sunt convins că așa va fi.

Tânărul se îndepărtă, dar Ezio mai zăbovi, privind-o pe femeia care se străduia să ridice bagajul – pe care nu dorea să-l încredințeze niciunui hamal –, în timp ce se îndrepta spre pasarelă.

Era pe punctul să se apropie și s-o ajute, când văzu că tânărul i-o luase înainte.

— Pot fi de ajutor, doamna mea? o întrebă el.

Femeia îl privi și zâmbi. Ezio se gândi că zâmbetul acela era mai letal decât orice săgeată de arbaletă. Dar nu fusese îndreptat spre el.

— Mulțumesc, dragul meu, răspunse ea și tânărul, făcându-i semn slujitorului să se îndepărteze, ridică personal bagajul pe umăr și o urmă spre chei.

— Un cărturar și un gentleman! strigă asasinul după el. Ești plin de surprize.

Tânărul se întoarse și zâmbi iarăși.

— Foarte puține, prietene, zise el. Foarte puține. Ridică o mână. *Allaha ismarladik!* Domnul să te binecuvânteze!

Ezio privi cum femeia, urmată de tânăr, fu înghițită de mulțime. Apoi deveni conștient de faptul că, la rândul său, era privit de un bărbat ce stătea ceva mai departe de gloata de pe chei. Părea un ins dur, de vreo treizeci și cinci de ani, cu surtuc alb și diagonală roșie, și pantaloni negri îndesați în cizme galbene. Păr lung și negru, barbă, și patru cuțite pentru aruncat, vârâte într-o teacă aflată sus pe umărul stâng. Purta de asemenea iatagan, iar pe antebrațul drept avea o apărătoare din trei plăci de oțel suprapuse ca solzii de șarpe. Ezio se încordă și privi cu mai multă luare aminte, și i se păru, dar nu fu sigur, că întrezărește hamul unui pumnal secret imediat sub mâna dreaptă a bărbatului. Surtucul avea glugă, dar aceasta era coborâtă și părul răvășit al insului era strâns cu o basma galbenă mare.

Asasinul coborî încet pasarela spre chei. Bărbatul se apropie de el, iar când ajunse la doi pași depărtare, se opri, zâmbi prudent, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Bun-venit, Frate! Dacă legenda nu este o minciună, atunci tu ești cel pe care mi-am dorit mereu să-l întâlnesc. Faimosul Maestru și Mentor – Ezio Auditore da... Se opri și demnitatea îl părăsi. La-la-la! Încheie el.

— *Prego?* făcu Ezio amuzat.

— Iartă-mă, dar nu-mi este tocmai ușor să vorbesc în italiană.

— Sunt Ezio da Firenze. Acela este orașul meu natal.

— Ceea ce înseamnă că eu aș fi... Yusuf Tazim *da* Istanbul! Îmi place asta!

— Istanbul... Aha, deci așa numești tu orașul acesta.

— Este un nume favorit printre localnici. Dă-mi voie să-ți iau bagajele, domnule...

— Nu, mulțumesc.

— Cum dorești. Bun-venit, Mentorule! Mă bucur că ai sosit în cele din urmă. Îți voi arăta orașul.

— De unde ai știut să mă aștepti?

— Sora ta a scris din Roma, ca să anunțe Frăția de aici. De asemenea, am primit vorbă despre isprăvile tale de la o iscoadă a noastră din Masyaf. Așa că am vegheat docurile săptămâni la rând, sperând și așteptând să sosești. Yusuf își dădu seama că Ezio continua să fie suspicios. Sora ta, *Claudia*, a scris – vezi? Îi știi numele! Și-ți pot arăta scrisoarea. O am la mine. Știam că nu vei lua de bună orice afirmație.

— Văd că porți un pumnal secret.

— Și cine altul decât un membru al Frăției ar avea acces la așa ceva?

Ezio se destinse, puțin. Purtarea lui Yusuf deveni brusc gravă.

— Vino.

Puse o mână pe umărul lui Ezio și-l călăuzi prin mulțimea ca un furnicar. Pasajele ticsite prin care-l conduse, mărginite pe ambele părți de tarabe ce vindeau tot soiul de mărfuri sub un caleidoscop de copertine colorate, erau pline, după cum se părea, de oameni de toate rasele și din toate națiile de pe pământ. Creștini, evrei și musulmani se târguiau de zor între ei, iar strigătele în turcă ale vânzătorilor se amestecau cu altele în greacă, francă și arabă. Cât despre italiană, Ezio recunoscuse accentele din Veneția, Genova și Florența înainte să

fi ajuns la prima răspântie. Dar mai erau și alte graiuri, pe care le recunosc numai pe jumătate, sau pe care le putu doar ghici: armeană, bulgară, sârba și persană. De asemenea, o limbă guturală pe care n-o identifică defel, vorbită de bărbați înalți și cu pielea albă, cu părul și bărbile roșcate lungi și în neorânduială.

— Bun sosit în cartierul Galata, radie încântat Yusuf. Multe veacuri n-a fost decât gazda orfanilor din Europa și Asia deopotrivă. În tot orașul, nu vei găsi mai multă diversitate ca aici. Acela este de altfel și motivul pentru care noi, Asasinii, avem sediul în zonă.

— Du-mă la sediu.

Yusuf încuviință energic.

— *Kesinlike*, Mentorule. Imediat! Frăția de aici este nerăbdătoare să-l cunoască pe cel care a băgat familia Borgia sub pământ!

Hohoti încântat.

— Toată lumea din oraș știe deja de sosirea mea?

— De îndată ce te-am zărit, am trimis un băiat să ducă vorba. În tot cazul, încăierarea ta cu templierii din Țara Sfântă n-a trecut neobservată. Pentru așa ceva nici n-am mai fi avut nevoie de iscoada noastră!

Ezio căzu pe gânduri.

— Când am pornit în călătoria aceasta, spuse el, violența era foarte departe de mintea mea. Căutam doar înțelepciunea. Îl privi pe celălalt: Conținutul bibliotecii lui Altaïr.

Yusuf râse din nou, dar mai puțin sigur pe sine.

— Nu știai că-i închisă și pecetluită de două veacuri și jumătate?

Ezio râse și el, scurt.

— Nu. Bănuisem așa ceva, dar, recunosc, nu mă așteptasem deloc s-o găsesc păzită de templieri.

Yusuf redeveni serios. Ajunseseră pe străzi mai puțin populate și încetiniseră pasul.

— Este îngrijorător, spuse turcul. Acum cinci ani, influența templierilor aici era minimă. Exista doar o facțiune mică, care visa să readucă tronul Bizanțului.

Ajunseseră într-o piațetă și Yusuf îl trase pe Ezio într-o parte, ca să-i arate patru bărbați strânși într-un colț întune-

cos. Purtau armuri cenușii mate peste tunici grosolane din lână roșie și veste din piele.

— Uite un grup al lor. Nu te uita spre ei, spuse Yusuf cu glas scăzut și privi în jur. De la o zi la alta, sunt tot mai mulți. Iar ei știu ceea ce știm și noi toți, că sultanul Baiazid este pe ducă. Așa că privesc atenți și așteaptă clipa prielnică. Cred că este posibil să încerce ceva spectaculos.

— Dar nu există un moștenitor al tronului otoman? întrebă Ezio surprins.

— Ba da și tocmai asta-i problema... fiindcă sunt doi! Doi fii furioși. Deja e ceva obișnuit la monarhii noștri. Când sultanul tușește, fiii își scot iataganele din teacă.

Ezio căzu pe gânduri, amintindu-și ce-i spusese tânărul de pe corabie.

— Prinși între templieri și otomani, cred că sunteți extrem de ocupați, zise el.

— Ezio, efendi, îți spun cu toată sinceritatea că abia dacă am timp să-mi lustruiesc sabia.

În clipa aceea se auzi o împușcătură și un glonț se înfipse în perete la câțiva centimetri în stânga capului său.

Capitolul 18

Yusuf se aruncă fulgerător în spatele unui șir de butoaie cu mirodenii, urmat prompt de Ezio.

— Vorbești de diavol – și iată-!! exclamă turcul, încruntat, după ce ridicase puțin capul, cât să-l vadă pe țintaș reîncărcându-și arma de cealaltă parte a pieței.

— Se pare că prietenilor noștri bizantini de acolo nu le place să fie priviți.

— O să m-ocup eu de cel cu muscheta, zise Yusuf. Evaluă din ochi distanța dintre el și țintă, apoi întinse brațul și scoase un cuțit pentru aruncat din teaca lor de pe umăr. Îl azvârli cu o mișcare fulgerătoare, iar cuțitul traversă piața, rotindu-se de trei ori, înainte de a se înfige în gâtul bărbatului, exact când acesta voia să tragă din nou. Între timp prietenii lui porniseră deja în alergare spre ei, cu săbiile în mâini.

— N-avem unde fugi, comentă Ezio și-și scoase iataganul din teacă.

— Botezul focului pentru tine, spuse Yusuf, și abia ai sosit. *Çok üzüldüm.*

— Nu te mai gândi la asta, îi răspunse Ezio amuzat.

Prinsese destulă turcă pentru a ști că noul lui camarad spunea că-i pare rău.

Yusuf își scoase de asemenea sabia și, împreună, săriră din ascunzătoare pentru a înfrunta inamicii. Veșmintele le erau mai ușoare decât ale celor trei oponenti, ceea ce le oferea mai puțină protecție, însă mai multă mobilitate. Ezio înțelese rapid când ciocni armele cu primul bizantin că avea de-a face cu un luptător foarte bine instruit. Pe de altă parte, el nu se obișnuise încă pe deplin cu iataganul.

Yusuf continua să sporovăiască în timp ce luptau. El însă îi știa pe inamicii aceștia, și în plus era cu vreo cincisprezece ani mai tânăr ca Ezio.

— Tot orașul se grăbește să te întâmpine – mai întâi regenții, ca mine, iar acum, șobolanii!

Ezio se concentra asupra luptei. La început avu dificultăți majore, după care se adaptă la sabia sa ușoară și flexibilă și descoperi că tăișul ei curbat îi îmbunătățea incredibil loviturile prin pendulare. O dată sau de două ori, Yusuf, care era atent la Mentorul său, îi strigă instrucțiuni utile și sfârși prin a-i arunca o privire admirativă.

— *Inanilmaz!* Un maestru în acțiune!

Fusese totuși neatent cu o secundă prea mult și un bizantin reuși să-i spintece măneca stângă și să-i cresteze antebratul. Se retrase involuntar, iar atacatorul îl urmă rapid, pentru a-și exploata avantajul. Ezio își îmbrânci cu violență propriul oponent și sări în ajutorul prietenului său, strecurându-se între Yusuf și bizantin și parând cu apărătoarea brațului stâng o lovitură ce putea fi fatală. Mișcarea aceea îl dezechilibra pe bizantin suficient timp pentru ca Yusuf să-și revină și, la rândul său, să respingă alt mercenar care venea din spatele lui Ezio, aplicându-i o lovitură fatală în vreme ce asasinul florentin îl termină pe al doilea bărbat. Ultimul bizantin rămas în picioare, un bărbat voinic cu maxilarul inferior ca dăltuit în stâncă, păru neliniștit pentru întâia oară.

— *Tesekkür ederim*, spuse Yusuf, gâfâind.

— *Bir sey degil.*

— Ești chiar atât de talentat?

— La bordul *baghlah* am avut destul timp să învăț să spun „mulțumesc” și „cu plăcere”.

— Atenție!

Bizantinul voinic se repezea asupra lor, mugind și ținând într-o mână o spadă masivă, iar în cealaltă un buzdugan.

— În numele lui Allah, zise Yusuf, crezusem c-a luat-o la fugă de acum.

Făcu un pas rapid într-o parte și întinse piciorul, punându-i piedică, astfel că, purtat de elan, bizantinul căzu cu toată greutatea peste un butoi cu mirodenii, înfigându-se cu capul într-un morman aromat de pulbere galbenă, unde rămase imobil.

După ce privi în jur, Ezio își șterse arma și o vârî în teacă. Yusuf îl imită.

— Ai o tehnică curioasă, Mentorule. Fente multe și luptă puțină. Așa pare. Dar când lovești...

— Gândesc ca o mangustă, iar inamicul meu este cobra.

— Frumoasă comparație.

— Mă străduiesc.

Yusuf privi din nou în jur.

— Ar fi bine să-i dăm drumul. Cred că ajunge cu distracția pe ziua de azi.

Abia terminase de rostit cuvintele acelea, când, atrași de zgomotele luptei, alți mercenari bizantini apărură în goană în piațetă.

Ezio redeveni brusc alert și trase sabia din teacă.

Apoi însă latura opusă a pieței se umplu de soldați, purtând alte uniforme – tunici albastre și fesuri conice, negre.

— Stai, așteaptă! îl opri Yusuf.

Nou-sosiții îi atacă pe mercenari, determinându-i destul de repede să se retragă și porniră apoi în urmărirea lor, astfel încât dispărură din piațetă.

— Aceia erau soldații otomani obișnuiți, zise Yusuf ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Ezio. Nu erau ieniceri, care sunt trupele de elită și-i vei recunoaște imediat când îi vei vedea. Însă toți soldații otomani îi urăsc pe tâlhariiăștia bizantini, ceea ce este în avantajul Asasinilor.

— Și cât de mare este avantajul ăsta?

Yusuf deschise brațele.

— Destul de mic, trebuie să recunosc. La fel ca bizantinii, și ei te vor uide dacă-i privești într-un fel care nu le place. Deosebirea este că otomanilor le pare rău după aceea.

— Ce mișcător!

Turcul rânji larg.

— Să știi că nu-i chiar atât de rău. Pentru prima dată după multe decenii, noi, Asasinii, suntem numeroși aici. N-a fost mereu așa. Sub împărații bizantini, eram vânați și uciși pe loc.

— Ar fi bine să-mi povestești despre asta, spuse Ezio pe când își reluară drumul spre sediul Frăției.

Yusuf își frecă bărbia gânditor.

— Ultimul împărat, Constantin – al unsprezecelea cu numele acesta –, a domnit doar trei ani. Sultanul nostru Mehmet

a avut grijă de asta. Dar potrivit tuturor relatărilor, Constantin n-a fost un om prea rău. El a fost ultimul împărat roman într-o descendență care dura de un mileniu.

— Scutește-mă de lecția de istorie, îl întrerupsese Ezio. Vreau doar să știu cu cine ne confruntăm.

— Chestia este că până în momentul când Mehmet a cucerit orașul, nu mai rămăsese aproape nimic din el și nici din vechiul Imperiu Bizantin. Se spunea chiar că Constantin era atât de falit, încât își înlocuise nestematele de pe veșminte cu imitații din sticlă.

— Mi se rupe inima pentru el.

— A fost un om curajos. A refuzat propunerea de a-i fi cruțată viața în schimbul predării orașului și a murit în luptă. Spiritul nu i-a fost împărtășit însă și de doi dintre nepoții lui. Unul dintre ei a murit acum câțiva ani, dar al doilea...

Yusuf rămase gânditor, fără să-și încheie fraza.

— Este împotriva noastră?

— Oho, poți să pui prinsoare. Și este împotriva otomanilor. De fapt, împotriva conducătorilor otomani.

— Unde se află acum?

Yusuf păru nesigur.

— Cine știe? În exil, undeva? Dar dacă mai este în viață, cu siguranță plănuiește ceva. Făcu o pauză. Se spune că, la un moment dat, a fost destul de apropiat de Rodrigo Borgia.

Ezio se încorda auzind numele acela.

— Spaniolul?

— Exact. Cel pe care l-ai ucis tu în cele din urmă.

— Propriul lui fiu a făcut-o.

— Mda, ei n-au fost niciodată tocmai Sfânta Familie, așa-i?

— Continuă!

— Rodrigo a fost de asemenea apropiat de un selgiucid pe nume Cem. Totul a fost foarte secret și nici chiar noi Asasinii n-am aflat asta, decât mult mai târziu.

Ezio aprobă din cap. Auzise povestea aceea.

— Dacă-mi amintesc bine, Cem era un soi de aventurier.

— Era unul dintre frații actualului sultan, dar voia de asemenea tronul, așa că Baiazid l-a alungat. A sfârșit sub arest la domiciliu în Italia, ocazie cu care s-a împrietenit cu Rodrigo.

— Îmi amintesc, încuviință Ezio, pentru ca apoi să continue povestea. Rodrigo credea că s-ar putea folosi de ambițiile

lui Cem ca să cucerească Constantinopolul pentru sine. Însă Frăția a reușit să-l asasineze pe Cem în Capua acum cinci-sprezece ani. Și în felul acela s-a pus capăt planului lor.

— Ceea ce nu înseamnă însă că ne-am ales cu multe mulțumiri pentru asta.

— Misiunea noastră n-a fost întemeiată ca să primim mulțumiri.

Yusuf plecă fruntea.

— Da, Mentorule, am fost și eu instruit, totuși trebuie să recunoști că a fost o lovitură bine executată.

Ezio rămase tăcut așa că, după câteva secunde, turcul reluă:

— Cei doi nepoți de care am amintit erau fiii altui frate a lui Baiazid, Tomas. Și ei fuseseră exilați, alături de tatăl lor.

— De ce?

— Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar... Tomas voia și el tronul otoman. Îți sună familiar?

— Îmi vorbești cumva despre familia Borgia?

Yusuf chicoti.

— Numele acestei familii este *Paleologul*. Dar ai dreptate, este aproape același lucru. După moartea lui Cem, ambii nepoți au fugit în Europa. Unul a rămas acolo, încercând să strângă o oștire, ca să cucerească Constantinopolul – a dat greș, desigur, și a murit, așa cum am zis, acum șaptesprezece ani, fără urmași și sărac lipit. Celălalt însă... ei bine, s-a întors, a renunțat la orice ambiții imperiale, a fost grațiat și chiar a servit pentru o vreme în Flota militară. După aceea a părut că se mulțumește cu o viață de lux și aventuri amoroase.

— Dar acum a dispărut?

— În tot cazul n-a mai fost văzut.

— Și nu-i cunoaștem numele?

— Folosește multe nume, dar n-am izbutit să-i dăm de urmă.

— Și el plănuiește așadar ceva?

— Da. În plus, are legături cu templierii.

— Un ins care trebuie ținut sub observație.

— Dacă va apărea la suprafață, vom ști.

— Câți ani are?

— Se spune că s-ar fi născut în anul cuceririi lui Mehmet, ceea ce înseamnă că ar fi cu numai vreo cinci ani mai vârstnic decât tine.

— În cazul ăsta, mai are încă destulă vlagă în el.

Yusuf îl privi pe Ezio.

— Judecând după faptele tale, aş zice că da.

Se uită apoi în jur. Drumul îi purtase adânc în inima oraşului.

— Aproape c-am ajuns, spuse el. Pe-aici.

Cotiră din nou, pe o străduţă strâmtă, răcoroasă şi adumbrită în ciuda strălucirii soarelui care încerca, fără sorti de izbândă, să pătrundă prin spaţiile înguste dintre casele de pe ambele părţi. Yusuf se opri în faţa unei uşiţe verzi, modeste, şi ridică inelul de bronz cu care se ciocănea. Bătu apoi un soi de cod, atât de încet, încât Ezio se întrebă ce aveau să audă cei dinăuntru. Dar după numai câteva secunde, uşa fu deschisă de o fată cu umeri laşi şi şolduri înguste, care purta blazonul Asasinilor pe catarama centurii ce-i încingea mijlocul.

Ezio intră într-o curte spaţioasă, cu viţe verzi ce se căţărau pe zidurile galbene. În curte se găsea un grup de tineri şi tinere, care-l priviră cu veneraţie când Yusuf, cu un gest teatral, se întoarse spre el şi rosti:

— Mentorule, salută-ţi familia extinsă.

Florentinul făcu un pas în faţă.

— *Salute a voi, Assassini.* Este o onoare să găsesc prieteni atât de apropiaţi aşa departe de casă.

Spre groaza lui se simţi mişcat până la lacrimi. Poate că tensiunile din ultimele ore îl ajunseseră şi oricum era încă obosit după drum.

Yusuf se întoarse către camarazii lui din sucursala Constantinopol a Frăţiei Asasinilor.

— Vedeţi, prieteni? Mentorul nostru nu se teme să plângă în mod public înaintea învăţăceilor lui.

Ezio îşi şterse obrajii cu o mână înmănuşată şi zâmbi.

— Nu vă temeţi, nu va deveni un obicei.

— Mentorul a sosit doar de câteva ceasuri în oraşul nostru, rosti Yusuf cu seriozitate, însă vestea este deja cunoscută. Pe drumul încoace am fost atacaţi. Se pare că mercenarii au început din nou să acţioneze. De aceea, vreau ca voi – şi indică trei bărbaţi şi două femei –, Dogan, Kasim, Heyreddin, Evraniki şi Irini, să verificaţi imediat zona!

Cei cinci se ridicară în tăcere, se plecară înaintea lui Ezio şi ieşiră.

— Restul, înapoi la treabă, ordonă Yusuf şi ceilalţi Asasini se împrăştiară.

Rămași singuri, turcul se întoarce către Ezio cu o privire îngrijorată pe chip.

— Mentorule, armele și armura ta arată că trebuie recondiționate... iar veșmintele – iartă-mă că ți-o spun – îți sunt într-o stare jalnică. Te vom ajuta, dar avem foarte puțini bani.

Ezio îi zâmbi.

— Nu-ți fie teamă, n-am nevoie de bani. Și prefer să mă îngrijesc singur de propria-mi persoană. Este momentul să explorez pe cont propriu orașul, să-l simt intrându-mi în sânge.

— Nu vrei să te odihnești mai întâi? Să te revigorezi?

— Vremea de odihnă va sosi după îndeplinirea misiunii.

Ezio făcu o pauză. Luă de pe umăr săculeții și scoase pumnul secret rupt.

— Cunoști vreun fierar sau armurier iscusit și de încredere ca să-l repare?

Yusuf examinează arma, după care, încet și cu părere de rău, clătină din cap.

— Știu că acesta este unul dintre pumnalele originale, realizate potrivit instrucțiunilor lui Altaïr din Codexul găsit de tatăl tău, dar ceea ce dorești s-ar putea să fie imposibil de făcut. Dacă nu vom izbuti totuși să-l reparăm, vom avea grijă să nu pleci neînarmat. Lasă-ți însă armele cu mine – acum nu vei avea nevoie de ele –, iar eu le voi curăța și ascuți. Și când te vei întoarce, te vor aștepta straie curate.

— Îți sunt recunoscător.

Ezio porni spre ușă. Când ajunsese acolo, păzitoarea ei, tânără și blondă, plecă ochii sfioasă.

— Azize va fi călăuza ta, dacă dorești să te-nsoțească, Mentorule, sugerează Yusuf.

Ezio se întoarce către el.

— Nu, voi merge singur.

Capitolul 19

Asasinul dorea într-adevăr să fie singur, deoarece avea nevoie de răgaz ca să-și adune gândurile. Merse într-o tavernă din cartierul genovez și se întări cu o sticlă de vin Pigato și *macaroni in brodo* simplă. Petrecu apoi restul după-amiezii familiarizându-se amănunțit cu cartierul Galata și evită orice necazuri, contopindu-se cu mulțimea de câte ori întâlnea patrulă otomane sau bande de mercenari bizantini. Arăta ca mulți alți pelerini prăfuiți și murdari, care cutreierau străzile pitorești, haotice și incitante ale orașului.

După ce se declară mulțumit, se întoarce la sediu, când primele opaițe începeau să fie aprinse în interioarele întunecate ale prăvăliilor, iar în *lokantas* se întindeau mesele. Îl așteptau Yusuf și câțiva dintre oamenii săi.

Turcul se apropie imediat de el, părând foarte încântat de sine.

— Slavă cerului, Mentorule! Mă bucur să te revăd... și teafăr. Ne-am temut să nu te fi pierdut în viciile marelui oraș!

— Ești melodramatic, îi răspunse Ezio zâmbind. Cât despre vicii, *grazie*, dar mă mulțumesc cu ale mele.

— Sper să fii de acord cu pregătirile pe care le-am făcut în absența ta.

Îl conduse pe Ezio într-o cameră, unde îl aștepta un rând de haine complet noi. Lângă ele, așezate ordonat pe o masă din stejar, se aflau armele lui, ascuțite, unse și strălucind ca noi. Le fusese adăugată o arbaletă.

— Am pus pumnalul rupt într-un loc sigur, zise turcul. Dar am văzut că n-ai pumnal-cârlig{6}, așa că ți-am pregătit unul.

— „Pumnal-cârlig”?

— Da. Uite aici.

---

6 *Hookblade*, în jocul original (n.trad.).

Yusuf își trase mână și dezvălui ceea ce Ezio crezuse inițial că era un pumnal secret. Dar când turcul îl activă și arma îi sări în palmă, văzu că era o versiune mult mai completă. Lama telescopică a acestei arme se termina printr-un cârlig din oțel călit.

— Fascinant, rosti Ezio.

— N-ai mai văzut niciunul până acum? Eu am crescut folosindu-le.

— Arată-mi.

Yusuf luă un pumnal-cârlig nou de la unul dintre Asasinii prezenți, care-l ținea pregătit, și i-l aruncă lui Ezio. Florentinul își trecu pumnalul secret rămas intact de pe încheietura dreaptă pe cea stângă, sub apărătoare, apoi prinse pumnalul-cârlig pe încheietura dreaptă. Îi simți greutatea nefamiliară și exersă eliberarea și retragerea sa. Îi părea rău că nu era prezent și Leonardo să-l vadă.

— Ar fi mai bine să-mi faci o demonstrație.

— Imediat, dacă ești pregătit.

— Sunt la fel de pregătit ca oricând.

— Atunci urmează-mă și fii atent la tot ce fac.

Ieșiră din casă și porniră pe stradă, în lumina sfârșitului după-amiezii către un spațiu pustiu aflat în mijlocul unui grup de clădiri înalte din cărămidă. Yusuf alese una dintre ele, ale cărei ziduri erau decorate cu brâuri orizontale de cărămizi smălțuite, ieșite în relief, dispuse la intervale de câte trei metri. Turcul porni în alergare spre clădire, sări când ajunse la ea, folosind ca trambulină două butoaie pentru apă plasate lângă bază, și, eliberând pumnalul-cârlig, îl folosi ca să se agațe de primul brâu de cărămizi. Apoi se trase în sus, își folosi inerția mișcării pentru a se agăța de brâul de deasupra și tot așa, până ajunse pe acoperișul clădirii. Totul dură doar câteva secunde.

Ezio inspiră adânc și-l urmă. Trecu de primele două brâuri fără greutate, ba chiar găsi experiența stimulatoare, dar aproape că rată priza pe al treilea brâu și pentru o clipă pendulă periculos spre exterior, până se corectă fără să piardă momentul de inerție. La scurt timp după aceea, ajunse pe acoperiș lângă Yusuf.

— Nu te opri ca să gândești, îi zise turcul. Folosește-ți instinctele și lasă cârligul să facă treaba. Văd deja că după alte

două-trei ascensiuni ca astea, o să stăpânești tehnica. Înveți repede, Mentorule.

— Sunt nevoit.

Yusuf zâmbi. Își extinse din nou arma și-i arătă lui Ezio detaliul.

— Pumnalul-cârlig otoman standard are două părți, vezi? Cârligul și pumnalul propriu-zis, astfel că poți folosi una sau alta dintre ele în mod independent. Un concept elegant, nu crezi?

— Păcat că n-am avut așa ceva în trecut.

— Poate că pe atunci nu aveai nevoie de ele. Vino!

Sări de pe un acoperiș pe altul și Ezio îl urmă, amintindu-și zilele îndepărtate când fugise după fratele său Federico pe acoperișurile Florenței. Yusuf îl duse în locuri unde putu să exerseze, departe de ochi iscoditori, și după ce Ezio încheie alte trei ascensiuni, din ce în ce mai sigur pe sine, turcul se întoarse către el și rosti cu o scânteiere jucăușă în ochi:

— Încă nu s-a întunecat. Ce zici de o provocare și mai mare?

— *Va bene*, surâse larg Ezio. Să-i dăm drumul.

Yusuf porni din nou în goană pe străzile ce începuseră să se golească, până ajunseră la baza Turnului Galata.

— În timp de pace, aici nu există străjeri, decât dacă sunt aprinse torțe pe parapete. Nu vom fi stingheriți. Haide!

Ezio privi turnul înalt și înghiți nodul din gât.

— O să te descurci bine. Urmează-mă, fă-o și nu gânde deloc. Cațără-te fără să te gândești la nimic. Și – ți-o repet – lasă cârligul să facă toată partea grea. În zidărie există multe crăpături și proeminente – o să fii de-a dreptul răsfățat cu o ofertă atât de mare de locuri în care să te agăți.

Yusuf râse apoi încurajator și porni. Modul iscusit în care-și folosea instrumentul făcea să pară că ar fi mers pur și simplu – ba chiar ar fi alergat – drept în sus pe zidul turnului. După câteva momente, gâfâind, dar triumfător, Ezio i se alătură pe acoperiș și privi în jur. Așa cum spusese tânărul de pe corabie, panorama orașului văzut de la înălțime era minunată. Iar Ezio nu trebuise să aștepte permisiunea vreunui birocraț ca s-o admire. Identifică toate punctele de referință pe care i le arătase tânărul de pe puntea *baghlah* și se folosi de ocazie pentru a se familiariza și mai bine cu planul orașului.

Dar o altă părticică a minții sale absorbi pur și simplu frumusețea Constantinopolului în lumina roșu-aurie a soarelui ce apunea, o lumină care-i reamintea de părul femeii frumoase alături de care călătorise pe corabie și care-l privise cu indiferență.

— Bun-venit în Istanbul, Mentorule, rosti Yusuf privindu-l. Răspântia Lumii.

— Acum înțeleg de ce l-au numit așa.

— Multe generații au condus orașul ăsta, dar nu l-au înrobit niciodată. Indiferent ce jug i-ar fi pus pe grumaz, indiferent cât de neglijat sau de jefuit ar fi, el își revine de fiecare dată.

— Pare un loc minunat să-l ai drept cămin.

— Da, așa este.

După două minute, Yusuf se apropie de marginea turnului și privi în jos. Se întoarse din nou spre Ezio.

— Facem concurs? Întrebă el și, fără să aștepte o replică, se aruncă de pe parapet într-un uluitor Salt al Credinței.

Ezio îl privi coborând, ca un șoim în picaj, și aterizând în siguranță într-o căruță cu fân pe care o vizase deja, la peste cincizeci de metri mai jos. Oftă și mai rămase o clipă privind orașul care se întindea fermecător dedesubtul lui. Marele Oraș. Primul Oraș. Urmașul Romei Antice. Constantinopolul avea vârsta de o mie de ani și fusese populat la un moment dat de sute de mii de locuitori, în trecutul nu foarte îndepărtat, când Roma și Florența nu erau decât niște sătucuri prin comparație cu el. Fusese prădat și devastat, iar asasinul știa că frumusețea legendară a trecutului dispăruse pentru totdeauna; totuși, Constantinopolul își uluise mereu atacatorii și pe cei care căutaseră să-l supună și, așa cum spusese Yusuf, nu fusese niciodată subjugat cu adevărat.

Ezio privi în jur pentru ultima dată, cercetând orizontul cu ochi atenți, își stăpâni tristețea profundă care-i umplu inima.

Apoi, la rândul său, făcu propriul Salt al Credinței.

Capitolul 20

În dimineața următoare, Ezio și Yusuf stătură în curtea sediului Asasinilor și examină planurile întinse pe masă, stabilindu-și următoarea acțiune. În mințile lor nu exista nicio îndoială că în scurtă vreme în oraș aveau să sosească curieri de la Masyaf, dacă nu cumva și sosiseră deja, și că trebuia anticipat un atac concertat al templierilor.

— Ordinul Templierilor este ca o hidră, reflectă Ezio. Îi tai un cap și cresc alte două.

— Nu și în Roma, Mentorule. Acolo ai avut tu grijă de asta.

Ezio tăcu. Încercă pe buricele degetului tășul pumnalului-cârlig pe care-l ungea.

— Yusuf, să știi că sunt chiar impresionat de arma asta. Frații mei din Roma vor avea de câștigat s-o aibă în echipamentul lor.

— Nu-i greu de copiat, răspunse Yusuf. Doar să recunoașteți a cui a fost ideea inițială.

— Am nevoie de mai mult timp cu ea, zise Ezio, fără să știe că urma să-l capete din plin, deoarece peste nici o clipă, ușa dinspre stradă se deschise brusc, înainte ca Azize să fi avut timp să ajungă la ea, și înăuntru năvăli Kasim, unul dintre locotenenții lui Yusuf, cu ochii holbați.

— Yusuf-bei – vino repede!

Yusuf se ridică imediat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Un atac, pe două fronturi! Bârlogurile^{7} noastre Galata și Marele Bazar.

---

⁷ Den, în jocul original (n. trad.).

— Nu se opresc niciodată. Zi de zi, aceleași vești proaste, mormăi Yusuf furios și se întoarse către Ezio. Ar putea oare acesta să fie atacul cel mare de care te temeai?

— N-am cum să știu, dar trebuie să ne ocupăm de el.

— Bineînțeles. Ai chef de luptă cu săbiile?

— Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta. O să fac ceea ce trebuie.

— Țsta-i omul care-mi place! E timpul să-ți pui pumnalul-cârlig cu adevărat la treabă! Haidem!

Capitolul 21

Porniră de îndată în goană peste acoperișuri în direcția bârlogului Galata. Când se apropiară, coborâră în stradă, ca să fie mai puțini vizibili pentru arbaletrierii bizantini, înaintarea le era însă blocată de o unitate de mercenari înarmați până în dinți, care le porunciră, amenințător, să se întoarcă. Se prefăcură că se retrag câțiva pași și se sfătuiră.

— Folosește-ți pumnalul-cârlig, Mentorule, zise Yusuf. Există o cale sigură prin care putem trece de ucigașii ăștia, rapid și fără luptă.

— Așa ceva ar fi grozav.

— Privește atunci. Noi îi spunem „cârlig rostogolit{8}”. Fără alte cuvinte, Yusuf se întoarse către șirul de mercenari care se întindea de-a curmezișul străzii, îl alese pe unul dintre ei și sprintă către el cât putu de repede, înainte ca bărbatul acela sau oricare dintre tovarășii lui să poată reacționa, Yusuf sări în aer imediat în fața țintei sale, aplecându-se înainte cu pumnalul-cârlig extins și-și coborî brațul drept pentru a prinde cu cârligul spatele centurii sale. După aceea execută un salt mortal peste el, își eliberă arma și-și continuă alergarea, îndepărtându-se de mercenarii stupefiați, înainte ca aceștia să fi avut timp să se regroupeze complet, Ezio urmă exemplul lui Yusuf, iar când făcu saltul mortal peste ținta sa, o prinse de gât și o doborî, apoi ateriză la câțiva metri mai departe și se alătură în fugă tovarășului său.

Întâlniră însă alți soldați, iar Ezio deprinse cu această ocazie încă o metodă de la prietenul lui selgiucid. De data asta, Yusuf coborî mult cârligul, se aplecă atunci când se apropie de țintă și-și trecu arma pe după o gleznă a oponentului, do-

---

8 *Hook and roll*, în jocul original (n. trad.).

borându-l în trecere. O dată în plus, Ezio îi copie cu exactitate mișcările și-l ajunge repede din urmă pe conducătorul Asasinilor din Istanbul.

— Pe ăsta îl numim „cârlig alergat” {9}, rânji Yusuf. Văd însă că ai un talent înnăscut. Te-ai descurcat excelent.

— A fost cât pe-aici să mă-mpiedic. Trebuie să mai exersezi.

— O să capeți suficiente ocazii de antrenament.

— Atenție, vin alții!

Ajunseseră la intersecția a patru străzi, pustii acum deoarece luptele îi determinaseră pe locuitori să se refugieze în casele lor și să baricadeze ușile din toate părțile. De data asta însă erau încolțiți – grupuri mari de bizantini se apropiau de ei, tropăind, din toate părțile.

— Ce facem acum? Întrebă Ezio, scoțând iataganul din teacă și eliberând pumnalul secret de la mâna stângă.

— Pune-le la loc, Mentorule. Când obosește să mai alerge, un Asasin al locului călătorește prin văzduh.

Ezio îl urmă pe Yusuf, care se cațără pe zidul cel mai apropiat, folosindu-se de cârlig, pe care-l mânua de acum tot mai abil. După ce ajunseră sus, observă că pe multe acoperișuri din zona aceea existau stâlpi solizi din lemn, de la care plecau frânghii smolite, bine întinse în sus și în jos spre alți stâlpi de pe alte acoperișuri, toate legate laolaltă prin vinciuri, palane și scripeți. Un asemenea stâlp se găsea pe acoperișul lor, chiar lângă ei.

— Am născocit sistemul ăsta ca să transportăm mărfuri de la un depozit la altul și de la depozite la prăvălii, explică Yusuf. Îl poți găsi în diverse cartiere, prin tot orașul. Este mult mai rapid decât pe străzi, care sunt mai înguste și de obicei aglomerate. Și este de asemenea mult mai rapid pentru noi.

Ezio privi strada de dedesubt, unde bizantinii încercau să spargă ușa clădirii, ca să pătrundă înăuntru. Armurile lor erau prea grele ca să le permită să urce pe ziduri, așa că deciseseră să-i atace din interior.

— Ar fi bine să ne grăbim.

— Pentru asta folosești tot pumnalul-cârlig, spuse Yusuf. Agăți cârligul de o frânghie, te ții bine și-ți faci vânt să pornești – atât doar că, desigur, nu poți decât să cobori!

---

9 *Hook and run*, în jocul original (n. trad.).

— Încep să văd de ce ați inventat arma asta – e perfectă pentru Constantinopol.

— Asta așa e. Yusuf privi și el scurt pe strada de dedesubt. Ai însă dreptate, trebuie să ne grăbim.

Cercetă repede din priviri acoperișurile din jur. Cam la o sută de metri depărtare, pe acoperișul unei clădiri mai scunde decât a lor, zări un cercetaș bizantin, cu spatele la ei, care supraveghea orașul ce se întindea dedesubtul său.

— Îl vezi pe tipul ăla? întrebă Yusuf.

— Da.

— Și mai este unul, uite acolo, în stânga – pe acoperișul cu care face legătura.

— L-am văzut.

— O să ne ocupăm de ei.

Yusuf își extinse pumnalul-cârlig și-i prinse cârligul peste frânghie. Ridică apoi mâna cealaltă, oprindu-l pe Ezio care se pregătea să-l imite.

— Nu mă urma imediat. Dă-mi voie să-ți arăt cum se face.

— Mă bucur să învăț obiceiurile din țara asta.

— Noi am numit-o „linia-fulger”{10}. Fii atent!

Yusuf așteaptă până când al doilea cercetaș privi în altă direcție, apoi se lasă cu toată greutatea pe frânghie. Funia se tensionă, dar rezistă. După aceea turcul ridică picioarele și peste o clipă cobora silențios prin aer către primul cercetaș care nu bănuia nimic. În ultima clipă, Yusuf desprinsese cârligul de pe funie și se lasă să cadă de la doi metri înălțime peste ținta lui, pendulând pumnalul ca s-o spintece din lateral. Îi prinse trupul și-l coborî cu grijă pe acoperiș, apoi pași iute la adăpostul unei dependințe micuțe. De acolo slobozi un țipăt scurt, strangulat.

Strigătul acela îl alertă pe al doilea cercetaș, care se răsuci fulgător și privi în direcția sa.

— Ajutor, camarade! Asasini! strigă Yusuf în greacă, cu glas sugrumat.

— Țin-te bine, sosesc! strigă celălalt și porni în goană pe acoperiș ca să-și ajute tovarășul.

În clipa aceea Yusuf îi făcu semn lui Ezio, care lunecă la rândul său ca o rachetă pe frânghie, la timp ca să cadă fatal

---

10 Zipline, în jocul original (n. trad.).

în spinarea celui de-al doilea cercetaș, ce îngenunchease de acum lângă camaradul său căzut.

Yusuf i se alătură lângă cele două leșuri.

— Nici măcar n-ai transpirat, chicoti el, apoi deveni imediat serios și continuă: Văd că te poți descurca și singur, așa că-s de părere că-i timpul să ne despărțim. Eu o să mă duc la Bazar să văd ce se-ntâmplă cu bârlogul nostru de acolo. Tu du-te la Galata și ajută-i.

— Spune-mi în ce direcție s-o iau.

Yusuf arată peste acoperișuri.

— Vezi turnul?

— Da.

— Bârlogul este exact lângă el. Eu nu pot să fiu în două locuri în același timp, dar acum, fiindcă ești aici, nu mai e nevoie. Slavă lui Allah că ai venit, Mentorule! Fără ajutorul tău...

— V-ați descurcat bine și până acum.

Yusuf îi prinse mâna.

— *Haydi rastgele*, Ezio. Mult noroc!

— Și ție mult noroc.

Yusuf se întoarce către sud, în timp ce Ezio alergă peste olanele roșcate ale acoperișurilor, până găsi alt sistem de frânghii. Navigând rapid de la un stâlp la altul și călătorind astfel mult mai iute decât dacă ar fi mers pe străzi, coborî în cele din urmă spre baza turnului și următoarea lui bătălie.

Capitolul 22

Ezio ajunse într-o perioadă de acalmie în luptă și reuși să se strecoare în bârlog fără să fie zărit. Acolo fu întâmpinat de Dogan, unul dintre locotenenții Asasini pe care-l cunoscuse deja.

— Mentorule, ce onoare! Yusuf nu este cu tine?

— Nu, templierii au lansat alt atac – împotriva bârlogului nostru din Marele Bazar – și Yusuf a plecat acolo. Ezio făcu o pauză. Care-i situația aici?

Dogan își șterse fruntea.

— Am respins avangarda, dar ei s-au retras și așteaptă înțăriri.

— Oamenii tăi sunt pregătiți?

Dogan zâmbi reținut, încurajat de entuziasmul și încrederea Mentorului.

— Acum, după sosirea ta aici, da – sunt!

— Din ce parte este probabil să sosească următorul atac?

— Dinspre nord. Ei cred că aceea e partea noastră cea mai slabă.

— Atunci ar fi bine să ne asigurăm că-i cea mai puternică. Dogan îi reamplăse pe Asasini potrivit instrucțiunilor lui Ezio, astfel că erau pregătiți în momentul lansării contraatacului templierilor. Lupta fu violentă, dar în același timp scurtă, lăsând cincisprezece mercenari morți în piața de lângă turnul unde se afla bârlogul. Pierderile Asasinilor se ridicau la trei răniți, doi bărbați și o femeie, dar niciun mort. Pentru templieri fusese un dezastru.

— Nu se vor întoarce prea curând, îi spuse Dogan lui Ezio după ce totul se termină.

— Să sperăm. Din experiența mea, templierilor nu le place să fie înfrânți.

— Ei bine, dacă vor încerca să atace din nou aici, va trebui să învețe să se obișnuiască cu înfrângerile.

Ezio surâse și-l bătu pe Dogan pe umăr.

— Astea-s vorbele pe care-mi place să le aud!

Se pregăti apoi să plece.

— Unde mergi acum? îl întrebă celălalt.

— Să mă alătur lui Yusuf, la bârlogul Marele Bazar. Trimite-mi vorbă acolo, dacă templierii se regroupează totuși.

— În eventualitatea aceea improbabilă, vei fi primul care va afla.

— Și îngrijește-te de răniți. Sergentul tău are o tăietură urâtă la cap.

— Chiar acum se ocupă cineva de el.

— Pot să ajung acolo cu sistemul liniilor-fulger?

— Doar după ce ajungi pe malul sudic al Cornului. Va trebui să-l traversezi însă cu bacul. Este calea cea mai rapidă spre peninsulă.

— Cu bacul?

— Trebuia să existe un pod, dar nu știu din ce motiv n-a mai fost construit niciodată.

— Ah, da, făcu Ezio. Îmi amintesc că cineva a menționat asta. Întinse mâna. *Allaha ismarladik.*

— *Güle güle*, zâmbi Dogan.

Bârlogul la care trebuia să ajungă Ezio se afla nu departe de Bazar, în cartierul imperial, între Bazarul propriu-zis și vechea biserică Hagia Sofia, transformată acum de otomani în moschee. Luptele însă aveau loc mai spre sud-vest, aproape de docurile de pe malurile sudice ale orașului. Asasinul rămase câteva clipe pe un acoperiș și observă bătălia, care era în plină desfășurare pe străzile și cheiurile de sub el. De la un stâlp din apropiere, o funie se întindea până într-un loc unde-l zări pe Yusuf, pe doc, cu spatele spre apă, în toiul încăierării. Se lupta cu șase mercenari voinici, iar tovarășii săi erau prea ocupați ei înșiși pentru a-i sări în ajutor. Ezio își agăță cârligul de frânghie și porni coborârea într-acolo. Sări de pe funie de la trei-patru metri înălțime și-și rășchira brațele și picioarele, cu pumnalul secret al mâinii stângi extins, astfel încât să aterizeze pe spinările a doi atacatori ai lui Yusuf, pe care-i doborî. Aceștia muriră înainte să fi avut timp să reac-

ționeze și Ezio rămase locului când ceilalți patru se întoarseră la unison spre el, oferindu-i astfel lui Yusuf răgazul necesar pentru a-i ocoli prin flanc. Asasinul menținu pumnulul-cârlig extins.

Când cei patru templieri se năpustiră urlând asupra florentinului, Yusuf sări asupra lor din lateral, acționându-și rapid propriul pumnal secret. Un soldat uriaș ajunsese lângă Ezio și-l silise să se retragă cu spatele până la zidul unui antrepozit, când asasinul își aminti de metoda cârlig rostogolit și o folosi pentru a scăpa, după care își puse la pământ adversarul și-i dădu lovitura de grație cu pumnalul secret. Între timp, Yusuf îi lichidase pe alți doi, iar supraviețuitorul din grup preferase să dea bir cu fugiții.

În rest se părea că luptele se domoliseră pe măsură ce oamenii lui Yusuf îi dominau pe templieri, care într-un final se pierdură, blestemând, în adâncurile orașului, spre nord.

— Mă bucur c-ai ajuns la timp ca să-i cunoști pe noii mei tovarăși de joacă, zise Yusuf. Își șterse sabia și o vârî în teacă, apoi își retrase pumnalul secret, iar Ezio făcu la fel. Ai luptat ca un tigru, prietene, ca un bărbat care nu vrea să întârzie la propria lui... nuntă.

— N-ai vrut să spui înmormântare?

— Nu cred că te-ar deranja să întârzii la ea.

— Ei bine, dacă vorbim despre o nuntă, am întârziat deja cu vreo douăzeci și cinci de ani. Ezio își alungă dispoziția sumbră și-și îndreptă umerii. Am ajuns la timp ca să salvez bârlogul Bazar?

Yusuf strânse din umeri cu regret.

— Vai, nu. Abia am izbutit să ne salvăm propriile piei. Bârlogul Bazar a fost capturat. Din păcate, am ajuns prea târziu ca să-l recâștig. Ei se instalaseră deja prea bine.

— Nu dispera. Bârlogul Galata e-n siguranță. Asasinii pe care i-am folosit acolo ni se pot alătura aici.

Yusuf se luminează la față.

— Cu „armata” mea dublată ca număr vom recuceri Bazarul împreună! Haide! Pe-aici!

Capitolul 23

Merseră pe străzile comerciale și prin labirintul masiv și scânteietor al *soukului* însuși, splendidul și animatul Mare Bazar roșu-auriu, cu nenumăratele lui pasaje pline de prăvălioare ce vindeau de toate, de la parfumuri la mirodenii, de la piei de oaie la covoare persane scumpe din Isfahan și Kabul, mobile din lemn de cedru, săbii și armuri, ibrice pentru cafea din aramă și argint, cu gâturi înalte și ciocuri șerpuitoare, pahare în formă de lea pentru ceai, ca și altele mai mari, dar mai înguste, pentru șerbet – un corn al abundenței, care vindea tot ce-și putea dori sau închipui un om, într-o hărmălaie de glasuri ascuțite de vânzători ce vorbeau în cel puțin douăsprezece graiuri diferite.

După ce depășiră bazarul mergând pe lângă latura sa nordică, ajunseră pe străzile din apropierea bârlogului. Aici, prezența templierilor era evidentă. Pe clădiri atârnav stindardele lor și Ezio văzu că negustorii care aveau tarabe în zonă erau terorizați de brute bizantine.

— După cum vezi, spuse Yusuf, când templierii preiau controlul asupra unui cartier, le place s-o anunțe în mod ostentativ. Este o bătălie constantă pentru a-i ține la distanță: nimic nu le place mai mult decât să ne toarne sare pe răni după fiecare victorie pe care o obțin.

— Și sultanul de ce nu face nimic? Țasta-i orașul lui!

— Sultanul Baiazid este departe, iar guvernatorul nu are destule resurse otomane pentru a controla situația. Dacă n-am fi noi...

Yusuf nu-și termină fraza, ci schimbă subiectul.

— Sultanul este în război cu fiul lui, Selim, la multe leghe spre nord-vest. E plecat de ani buni, cel puțin de la marele cu-

tremur din 1509, dar și înainte era aproape mereu absent. Este orb față de toate tulburările astea.

— Cutremurul?

Ezio își aminti că vestea respectivă ajunsese la Roma. Mai bine de o sută de moschei fuseseră transformate în ruine, alături de alte o mie de clădiri, și zece mii de cetățeni își pierduseră viața.

— Trebuia să-l fi văzut. Noi l-am poreclit „Mica Judecată de Apoi”. Valurile uriașe pe care le-a stârnit în Marea Marmara aproape că au dărâmat digul de sud. Însă ochii sultanului au rămas închiși, chiar și față de avertismentul acela.

— Aha, dar ochii tăi sunt deschiși, *si*?

— Ca două luni pline, crede-mă.

Ajunseseră la o *karesi* mare, deschisă, plină de mercenari templieri, care începură să-i privească suspicios când traversară piața.

— Sunt prea mulți ca să luptăm direct cu ei, zise Yusuf. Mai bine folosim una dintr-astea.

Scotoci în tașca sa și scoase o bombă.

— Ce-i asta, întrebă Ezio, o fumigenă? Hmm. Nu sunt sigur că ne va fi de folos aici.

Yusuf izbucni în râs.

— Fumigenă? Dragă Ezio – Mentorule –, este totuși momentul ca italienii să intre și ei în secolul al șaisprezecelea. Bombele astea nu camuflează, ci distrag. Privește!

Ezio rămase în spate, când Yusuf aruncă bomba la ceva depărtare de ei. Aceasta explodează inofensiv, dar azvârli în aer o ploaie de monede mici, aparent din aur, care se revărsă peste mercenari. Atenția le fu imediat distrasă de la Asasini și se grăbiră să culeagă monedele, îmbrâncindu-i pe civilii din jur care încercau să li se alăture.

— Ce-a fost asta? întrebă Ezio uluit, pe când își urmau drumul fără să se mai teamă acum că vor fi opriți.

Yusuf surâse șiret.

— Noi îi spunem Bomba de Aur. Este umplută cu monede făcute din pirită – care arată exact precum cele din aur, dar sunt foarte ieftin de produs.

Ezio văzu cum soldații se împrăștiară, interesați acum exclusiv de „aurul nebunilor”.

— Vezi? continuă Yusuf. Nu se pot abține. Haide totuși să părăsim locul ăsta înainte să le fi cules pe toate.

— Azi ești plin de surprize.

— Construirea de bombe este o nouă pasiune a noastră, pe care am deprins-o de la chinezi. Ne ocupăm de ea cu foarte mult entuziasm.

— E clar c-am început să ruginesc. Totuși un prieten al meu mi-a construit cândva niște grenade, în Spania, cu mult timp în urmă, așa că știu câte ceva despre subiect. Va trebui să mă-nveți tehnicile noi.

— Cu plăcere, totuși... cine-i Mentorul aici, Ezio? Încep să mă-ntreb.

— Ajunge cu glumele, Asasinule! zâmbi florentinul și-l strânse cu afecțiune de umăr pe celălalt.

Străduța îngustă pe care mergeau se deschise în altă piață, în care, ca peste tot în acest cartier controlat de templieri, se afla un grup mare de mercenari bizantini. Ei auziseră ru-moarea din *karesi* vecină și păreau încordați. Yusuf scoase o mână de bombe micuțe din tască și i le întinse lui Ezio.

— E rândul tău, îi spuse. Fă-mă mândru de tine. Vântul bate din spatele nostru, așa că n-ar trebui s-avem probleme.

Bizantinii porniseră deja spre cei doi Asasini, trăgându-și săbiile din teci. Ezio scoase cuiele celor trei bombe pe care le avea în mâini și le aruncă spre mercenarii care se apropiau. Bombele explodară în contact cu solul, cu pocnete slabe, inofensive, și, pentru o clipă, păru că nu se întâmplase nimic altceva. Apoi însă templierii șovăiră și schimbă priviri, icnind și încercând să-și șteargă uniformele care erau acoperite cu un lichid vâcos, urât mirositor. Se retraseră în grabă.

— Uite cum s-au dus, comentă Yusuf. Vor mai trece zile bune înainte ca femeile lor să-i mai primească în paturile conjugale.

— Alta dintre surprizele tale?

— Au fost bombe cu ulei de dihor. Foarte eficiente, dacă alegi bine momentul și nu stai în bătaia vântului!

— Mulțumesc pentru avertisment.

— Care avertisment?

— Exact.

— Haide repede. Aproape am ajuns.

Traversară *karesi* și porniră pe altă stradă, mai largă, dar mărginită de prăvălii cu ferestrele bătute în scânduri. Yusuf se opri la una dintre ele și împinse grijuliu ușa, care se deschise ușor. În spatele ei era o curte simplă, cu câteva butoaie și lăzi stivuite lângă peretele îndepărtat. În mijloc se găsea o trapă deschisă, de unde coborau trepte din piatră. În colțul din stânga al curții se ridica un foișor.

— Așa cum mă așteptasem, murmură Yusuf, apoi se întoarse către Ezio și vorbi grăbit: Acesta este unul dintre bârlogurile noastre subterane. Pare abandonat, știu, dar dedesubt templierii îl păzesc cu vigilență. Printre ei se numără un căpitan ticălos. Te pot ruga să-l găsești și să-l ucizi?

— Vă voi ajuta să vă recăpătați ascunzătoarea.

— Minunat! După ce termini, suie în foișorul acela și lansează racheta luminoasă pe care o vei găsi. Este alta dintre bombele noastre și este o copie a celei cu care templierii își anunță retragerea.

— Și tu?

— Templierii din piață vor înțelege destul de repede ce s-a întâmplat, așa că mă voi întoarce și voi găsi un mijloc prin care să-i opresc să ne urmeze aici și să vină în ajutorul camarazilor lor. Mai am două bombe cu fosfor la cingătoare, care ar trebui să se dovedească decisive.

— Așadar, folosiți *totuși* vechile paravane de fum? Yusuf încuviință din cap.

— Da, însă astea sunt destul de afurisite, așa că... Ridică eșarfa de la gât, acoperindu-și gura și nasul. Iar înainte de a pleca, mai am un șiretlic în mânecă, care ar trebui să-i scoată pe șobolani din adânc – în niciun caz nu vreau să cobori în bârlog și să te lupți în semiântuneric cu nemernicii ăia. După ce vor ieși la suprafață, ar trebui să-i poți rezolva fără mari dificultăți.

Scoase din tașcă o ultimă bombă și o cântări o clipă în palmă.

— O s-o lansez, iar după aceea am plecat să-mi fac treaba. Trebuie să neutralizăm simultan ambele grupuri de templieri, altfel suntem pierduți. Acoperă-ți urechile – asta-i o pe-tardă și e plină cu sulf, așa că va bubui ca un trăsnet. O să-i scoată imediat la suprafață, dar nu vreau să-ți spargă timpanele.

Ezio făcu așa cum i se spusese și se retrase într-o poziție strategică pe latura umbrită a curții, de unde vedea perfect trapa. Înlocui pumnalul secret de la mâna stângă cu hamul pistolului, preferând să păstreze pumnalul-cârlig pentru lupta corp la corp. Din apropierea străzii, Yusuf își aruncă petarda în capătul opus al curții și dispăru.

Răsună o bubuitură teribilă și, cu toate că-și acoperise ferm urechile sub glugă, Ezio tot simți șocul unei sonore. Scutură din cap, pentru a-l limpezi, și imediat după aceea zece templieri, conduși de un căpitan cu nasul roșu, ieșiră în goană prin trapă, sub razele soarelui, și priviră în jur panicați. Ezio acționa iute și ucise trei, înainte să fi avut timp să reacționeze. Folosindu-și pumnalul-cârlig, izbuti să omoare încă trei în următorul minut de luptă. Alți trei fugiră când auziră sunetele a încă două explozii, urmate la scurt timp după aceea de izul slab de fum purtat de briză.

— Perfect sincronizat, Yusuf, murmură Ezio în barbă.

Îl înfruntă acum pe căpitanul templier. Era un bărbat vânos, sașiu, cu umerare de armură negre și uzate peste tunica roșu-închis; în mâna dreaptă ținea o sabie grea de Damasc, iar în stânga avea un hanger cu aspect periculos, cu vârful ca un ghimpe.

— Sfâșiere și spintecare, rosti căpitanul cu glas răgușit. Te agăț ca pe un pește cu hangerul și-ți retez beregata cu spada. Ești ca și mort, Asasinule.

— Chiar ar fi cazul ca voi templierii să intrați în secolul al șaisprezecelea, îi răspunse Ezio.

Ridică brațul stâng și declanșă pistolul, care-i țâșni prompt în palmă. Trase, gândindu-se că de la distanța aceea nu putea să rateze ținta, chiar și cu mâna stângă, și, într-adevăr, glonțul străpunse osul dintre ochii căpitanului.

Templierul încă nu căzuse cu totul în genunchi când Ezio traversă în fugă curtea, sări pe un butoi ca trambulină, după care se folosi de pumnalul-cârlig ca să ajungă în foișor.

Racheta despre care-i spusese Yusuf nu fusese descoperită și nici nu se clintise de la locul ei. Exista și un mortier micuț, în care Ezio o încarcă. După o clipă racheta se ridică mult pe cer, lăsând în urmă o coadă strălucitoare de foc și fum violet.

Când reveni la baza foișorului, Yusuf îl aștepta deja acolo.

— Nu-i de mirare că ești Mentorul nostru, roști selgiucidul. Nu te-ai fi putut sincroniza mai bine.

Radie triumfător și adăugă:

— Templierii se retrag pe toate fronturile.

Capitolul 24

Bârlogul *Bazar* era remarcabil de curat și de ordonat, ținând seama că fusese recent ocupat de templieri.

— Vreo stricăciune? îl întrebă Ezio pe Yusuf care privea preocupat tavanul.

— Nu văd nimic. Chiar dacă sunt gazde rele, templierii bizantini sunt chiriași cuminți. După ce au capturat un loc, le place să-l păstreze intact.

— Pentru că intenționează să rămână acolo?

— Exact! Yusuf își frecă palmele. Trebuie să profităm de micile noastre victorii pentru a te pregăti în continuare pentru lupta împotriva amicilor greci. Ți-am arătat cum să folosești unele dintre bombele noastre, dar ar fi și mai bine dacă ai ști cum să le construiești.

— Și aici există cineva care m-ar putea învăța?

— Bineînțeles! Însuși maestrul. Piri Reis.

— Piri Reis este... unul dintre noi?

— Este un fel de a spune. Îi place să se țină la distanță. În tot cazul, e de partea noastră.

— Crezusem că este mai degrabă un cartograf, zise Ezio amintindu-și de harta Ciprului primită de la Ma'Mun.

— Cartograf, navigator, pirat – deși în ultima vreme urcă rapid în ierarhia flotei otomane –, este destul de priceput la toate. În plus, cunoaște Istanbulul – Kostantiniyye – ca pe propriul buzunar.

— Asta-i bine, fiindcă, pe lângă construirea bombelor, vreau să-l întreb ceva ce ar putea să știe despre oraș. Când îl pot întâlni?

— Nu există moment mai bun decât prezentul. Și nici nu avem timp de pierdut. Te simți bine după mica ta încăierare? Simți nevoia să te odihnești?

- Nu.
- Perfect! Atunci te duc chiar acum la el. Atelierul lui de lucru nu-i departe de locul ăsta.

Piri Reis – amiralul Piri – avea câteva camere mici, fără uși între ele, astfel că formau un singur spațiu mai mare, la primul etaj de pe latura nordică a Marelui Bazar. Lumina rece și limpede care pătrundea prin ferestrele înalte cădea pe mesele pentru hărți înșiruite perfect pe podeaua din lemn de tec a unui studio ticsit. În deplină ordine, pe mese erau întinse hărți, mai numeroase și mai variate decât văzuse Ezio vreodată; pe scaunele din fața lor, o mână de asistenți lucrau tăcuți și atenți. Pereții de vest și de sud ai atelierului erau acoperiți cu și mai multe hărți, fixate și aliniate una lângă alta. Cinci globuri pământeste mari, câte unul în fiecare colț și unul în centrul încăperii, completau decorul. Globurile erau de asemenea în lucru, iar zonele cu cerneala mai proaspătă arătau descoperirile adăugate cel mai recent.

Perețele de vest era acoperit cu planșe tehnice detaliate, realizate de mâini experte, dar acestea erau – așa cum Ezio văzu dintr-o privire – numai pentru bombe. Pe când se îndrepta către odaia în care se afla Piri, putu să citească suficient ca să vadă că bombele erau clasificate în categorii: Letale, Tactice, Diversiune și Carcase Speciale. O firdă din perețe era îndeajuns de mare ca să conțină un banc de lucru, în spatele căruia diverse scule pentru operațiuni cu metale erau aranjate cu precizie pe polițe.

Era o deosebire evidentă față de haosul în care-i plăcea lui Leonardo să lucreze, gândi Ezio și surâse în barbă la amintirea prietenului său.

Cei doi Asasini îl găsiră pe Piri lucrând la o planșetă mare pentru proiectare, direct sub ferestre. Cu șase-șapte ani mai tânăr ca Ezio, amiralul era un bărbat cu aspect robust și sănătos, cu pielea arsă de soare și bătută de vânt; purta turban din mătase albastră, sub care fața energică, cu o expresie de concentrare intensă, examina desenul cu ochi oțelii, limpezi și pătrunzători. Barba castanie și stufoasă era îngrijită cu atenție, în ciuda lungimii sale – acoperea gulerul tunicii din brocart cu fir de argint și gât înalt, pe care o purta alături de șalvarii albaștri și saboții simpli din lemn.

Îl privi cercetător pe Ezio și asasinul procedă la fel, în timp ce Yusuf făcea prezentările.

— Poți să-mi repeți numele tău? Întrebă Piri.

— Ezio. Ezio Auditore da Firenze.

— Ah, da. Pentru o clipă mi s-a părut că Yusuf a spus „Lothario”. N-am auzit deosebirea.

Îl privi pe asasin, care ar fi jurat că zărește o sclipire amuzată în ochii săi. Oare reputația lui Ezio – cel puțin într-un anume domeniu – i-o luase înainte? Se gândi că avea să-i placă bărbatul acesta.

— Ți-am văzut lucrările, mai exact, hărțile, îi zise Ezio. Am avut o copie a celei pe care ai făcut-o insulei Cipru.

— Chiar așa? îi răspunse amiralul morocănos.

În mod clar, nu-i plăcea să fie întrerupt de la muncă. Sau cel puțin aceea era impresia pe care dorea s-o lase.

— Însă astăzi am venit să-ți cer sfatul în alt domeniu în care ești specialist.

— Harta aceea a Ciprului a fost bună, zise Piri ignorându-i ultimul comentariu, însă am mai îmbunătățit-o de atunci. Arată-mi-o pe a ta.

Ezio șovăi.

— N-o mai am, mărturisi el. I-am dat-o... unui prieten.

Piri ridică ochii la el.

— Foarte generos din partea ta. Știi cât valorează hărțile mele?

— Da, însă îi datoram omului aceleia viața mea. Ezio șovăi din nou. Este corăbier, la fel ca tine.

— Hm. Cum se numește? Poate că am auzit de el.

— Este un mameluc și folosește numele al-Scarab.

Piri se luminează brusc la față.

— Pungașul ăla bătrân! Ei bine, sper să aibă foloase de pe urma ei. Cel puțin el știe că n-are rost să-ncerce ceva împotriva noastră.

Se întoarse după aceea către Yusuf.

— Tu de ce mai stai aici? N-ai nimic mai bun de făcut? Șterge-o și lasă-l pe prietenul tău cu mine. Voi avea grijă să nu-i lipsească nimic. Orice prieten al lui al-Scarab este și prietenul meu!

Yusuf rânji larg și-și luă rămas bun.

— Știam c-o să te las pe mâini bune, îi zise el lui Ezio când plecă.

După ce rămaseră singuri, Piri deveni mai serios.

— Știu cine ești, Ezio, și bănuiesc de asemenea de ce ai venit la mine. Vrei să bei ceva? Dacă îți place, am cafea.

— Da, în cele din urmă a început să-mi placă.

— Perfect!

Piri bătu din palme spre unul dintre asistenții lui, care înclină din cap și dispăru în partea din spate a atelierului, de unde reveni în scurt timp cu o tavă din aramă pe care se aflau un ibric cu gât de lebadă, ceșcuțe minuscule și o farfurie cu dulciuri moi de culoarea chihlimbarului, din care Ezio nu mai gustase niciodată.

— Îl țin minte pe al-Scarab din vremea când am fost eu însumi corsar, zise Piri. Am luptat umăr la umăr în ambele bătălii de la Lepanto, acum zece-doisprezece ani, sub steagul unchiului meu Kemal. Nu mă îndoiesc că ai auzit de el.

— Da.

— Spaniolii s-au luptat cu noi ca niște lei, dar n-am rămas cu aceeași părere despre genovezi sau venețieni. Tu ești florentin, nu-i așa?

— Da.

— Deci, un marinar de uscat.

— Cei din familia mea au fost bancheri.

— La suprafață, da! Dedesubt însă exista ceva mult mai nobil.

— N-am finanțele în sânge, așa cum ai tu navigația.

Piri izbucni în râs.

— Bine spus!

Sorbi puțin din cafea și făcu o grimasă când își fripse limba. După aceea coborî de pe taburet, își destinse umerii și puse jos creionul.

— Ajunge însă cu amabilitățile. Am văzut că ai privit deja desenele la care lucrez. Au vreun înțeles pentru tine?

— Pot să-mi dau seama că nu sunt hărți.

— Ai venit după hărți?

— Și da, și nu. Dar înainte de a vorbi despre orice altceva, aș dori să-ți pun o întrebare despre oraș.

Piri desfăcu larg brațele.

— Dă-i drumul.

Ezio scoase din tașcă *Cruciada secretă*, cărțulia lui Niccolò Polo, și i-o arătă.

— Interesant, comentă Piri. Știu desigur totul despre frații Polo. Am citit cartea lui Marco. Ca să-ți spun drept, exagerează nițel.

— Am luat cărțulia asta de la un templier din Masyaf. Yusuf știe despre ea și despre conținutul ei.

— Masyaf? Deci ai fost acolo.

— În ea sunt menționate cinci chei pentru biblioteca lui Altaïr. Din câte am citit, văd că Altaïr a încredințat cheile lui Niccolò, care le-a adus în Constantinopol și le-a ascuns.

— Iar templierii știu și ei asta, da? Prin urmare, vă întreceți ca să puneți mâna pe toate.

Ezio încuviință din cap.

— Templierii au găsit deja una, ascunsă în beciurile Palatului Topkapî. Trebuie s-o recuperez și să le găsesc și pe celelalte patru.

— Și... de unde vrei să începi?

— Știi cumva unde a funcționat vechea misiune comercială a fraților Polo?

Piri îl privi cu atenție.

— Da, îți pot spune cu precizie unde a fost. Vino aici.

Îl conduse la o hartă mare, extrem de detaliată, a Constantinopolului, care atârna pe un perete într-o ramă aurită, simplă. O studie puțin, apoi ciocăni cu vârful arătătorului într-un loc.

— Aici. La vest de Hagia Sofia. Foarte aproape de noi. De ce? Există vreo legătură?

— Am o bănuială pe care trebuie s-o verific.

Piri îl privi din nou.

— Cartea aceasta este prețioasă, rosti el încet.

— Da. Foarte prețioasă, dacă nu mă-nșel.

— Atunci ai grijă să nu cadă în mâinile cui nu trebuie.

Tăcu apoi câteva clipe, cufundat în gânduri, după care urmă:

— Ai grijă când găsești vechea misiune comercială a fraților Polo. S-ar putea ca acolo să-ntâlnești mai multe decât ți-ai dori.

— Cuvintele acestea cer și o întrebare?

— Dacă cer, atunci este o întrebare la care eu nu cunosc răspunsul. Te rog doar să fii precaut, prietene.

Ezio șovăi înainte de a-i destăinui mai multe amiralului.

— Cred că-mi voi începe căutarea de acolo. Sunt aproape sigur că în locul acela trebuie să fie ascuns ceva care să-mi ofere primul indiciu.

— Este posibil, încuviință scurt Piri, totuși ține seama de avertismentul meu.

După aceea se luminează la față și-și frecă palmele viguros, parcă pentru a alunga demoni.

— Iar acum, după ce am rezolvat subiectul acesta, cu ce te mai pot ajuta?

— Sunt sigur că ai ghicit deja. Mă aflu aici într-o misiune a Asasinilor, poate cea mai importantă din toate timpurile, iar Yusuf mi-a spus că ai putea să-mi arăți cum să construiesc bombe. Mă refer la cele speciale, pe care le-ai conceput aici.

— Of, lui Yusuf ăsta nu-i mai tace gura! Piri îl privi însă apoi cu seriozitate. Ezio, eu nu-mi pot compromite poziția. Sunt navigator-șef al flotei sultanului și acesta este proiectul meu curent. Arată din braț spre hărți, după care îi făcu cu ochiul. Bombele sunt o preocupare secundară. Totuși îmi place să-mi ajut prietenii adevărați pentru o cauză justă.

— Poți să te bazezi pe discreția mea. Așa cum sper că și eu mă pot baza pe discreția ta.

— Perfect. Urmează-mă.

Piri îl conduse pe asasin la o nișă spațioasă din peretele de vest.

— De fapt, zise el, bombele fac parte tot dintr-un proiect de cercetare navală. De-a lungul activității mele militare, am dobândit respect și apreciere față de artilerie și explozibili. Iar asta i-a slujit bine pe Asasini. Ne oferă un atu.

Describe un gest larg din braț spre planșele tehnice.

— Am conceput multe tipuri de bombe, iar unele sunt destinate exclusiv pentru uzul Frăției. Așa cum poți vedea, le-am clasificat în patru categorii principale. Desigur, sunt niște arme scumpe, dar Frăția a înțeles mereu asta.

— Yusuf mi-a spus că Asasinii de aici nu prea au fonduri.

— Asta se-ntâmplă cu majoritatea cauzelor bune, îi răspunse Piri. Dar Yusuf este în același timp foarte inventiv. Am înțeles că știi cum să folosești armele astea?

— Am avut parte de o lecție-fulger.

Amiralul îl cântări din ochi.

— Bun. Așa cum, evident, ți-a promis Yusuf, eu îți pot arăta cum să-ți construiești propriile bombe.

Ocoli masa și luă de pe ea două bucăți de metal cu aspect ciudat. Interesat, Ezio se aplecă și întinse mâna după a treia.

— Nu, nu, nu! avertiză Piri. O singură mișcare greșită și BANG! Sare în aer toată clădirea.

— Vorbești serios?

Piri chicoti.

— Cum te-ai mai schimbat la față! Haide să-ți arăt.

În următoarele ore, Piri Reis îl purtă pe Ezio prin etapele de bază implicate în construirea tuturor tipurilor de bombe și a materialelor necesare.

Ezio află că toate bombele conțineau ingredientul fundamental al prafului de pușcă, dar că nu toate erau concepute pentru a fi letale. El cunoștea deja grenadele letale, pe care le utilizase când atacase flota lui Cesare Borgia în Valencia, cu patru ani în urmă, iar Yusuf îi arătase cum să folosească bombele pentru diversiuni, care creau paravane de fum, buibuituri ca de tunete, miasme oribile și bani aparent căzuți din cer. Acum Piri îi demonstra alte aplicații. Printre bombele cu efect letal erau cele care utilizau praf de cărbune, care sporea puterea de detonație a prafului de pușcă, și bombele cu fragmentare, ale căror șrapnele ucideau cu răni hidease pe rază mare. Bombe ce conțineau pungulițe cu sânge de miel împrășcau lichidul peste oponenti, făcându-i să creadă că fuseseră răniți și stârnindu-le panica. Alt tip de explozibil neletal, util când voiai să-i întârziezi pe urmăritori, era bomba cu cuie, care azvârlea în calea lor mănunchiuri de cuie răsucite laolaltă. Poate că cele mai neplăcute erau bombele ce utilizau fie pudră de datură, fie atropa ucigașă.

— Datura și atropa, explică Piri cu o expresie gravă pe chip, sunt două dintre ierburile pe care noi le numim „vrăjitoarești”, alături de măselariță și mandragoră. Mie nu-mi place să le folosesc decât în caz de pericol cu totul extrem. Când explodează în mijlocul inamicilor, datura cauzează delir, afecțiuni ale creierului și moarte. Ea este probabil cea mai rea dintre toate. Atropa produce un gaz toxic la fel de letal.

— Templierii n-ar șovăi să le folosească împotriva noastră dacă ar putea.

— Acesta este unul dintre paradoxurile morale cu care omenirea se va lupta până când va deveni cu adevărat civilizată, răspunse Piri. Oare este rău să folosești răul în combaterea răului? Iar acceptul acestei argumentări nu este oare o simplă justificare pentru ceva ce niciunul dintre noi n-ar trebui să facă, de fapt?

— Deocamdată, zise Ezio, nu-i timp pentru examinarea acestor întrebări.

— Vei găsi ingredientele pentru aceste bombe în locuri din oraș, despre care te va informa Yusuf, spuse Piri. Așa că ține ochii deschiși și fii atent la tot ce e în jurul tău când umbli pe străzi.

Ezio se ridică să plece. Piri întinse o mână cafenie precum coaja nucilor.

— Întoarce-te oricând vei avea nevoie de mai mult ajutor.

Asasinul îi strânse mâna și nu fu surprins de fermitatea ei.

— Sper că ne vom reîntâlni.

— Ah, surâse enigmatic amiralul, dar eu n-am nicio îndoială în privința asta.

Capitolul 25

Urmând instrucțiunile lui Piri Reis, Ezio străbătu din nou Marele Bazar, ignorând lingușirile insistente ale neguțătorilor de acolo, până ajunse în cartierul din vestul structurii uriașe a Hagiei Sofia. Aproape că se rătăci prin labirintul de străduțe și alei din jurul ei, dar găsi până la urmă punctul despre care era sigur că Piri îl indicase pe harta sa.

O librărie. Iar deasupra ușii era scris un nume venețian.

Intră și, spre marea lui surprindere și încântare abia camuflată, se trezi față în față cu tânăra pe care o întâlnise în cursul călătoriei spre Constantinopol. Ea îl întâmpină cu căldură, dar asasinul înțelese imediat că era salutat ca atare doar pentru că era un potențial client. Pe fața ei nu citi niciun semn de recunoaștere.

— *Buon giorno! Merhaba!* zise ea, trecând automat din italiană în turcă. Intră, te rog.

Își făcea de lucru printre cărți și, când se întoarse, răsturnă un teanc. Ezio văzu de la prima privire că prăvălia era antiteza atelierului bine ordonat al lui Piri Reis.

— Ah! exclamă femeia. Scuze pentru dezordine. N-am avut timp să aranjez nimic de când m-am întors din călătorie.

— Ai sosit cu corabia din Rodos, *no*?

Ea îl privi surprinsă.

— *Sì*. De unde știi?

— Am fost pe aceeași corabie. Se plecă ușor. Mă numesc Auditore, Ezio.

— Eu sunt Sofia Sartor. Și am făcut cunoștință?

Asasinul surâse.

— Abia acum. Pot să arunc o privire?

— *Prego*. Că veni vorba, majoritatea celor mai bune volume ale mele sunt în spate.

Sub pretextul că se uita la cărțile stivuite într-un haos aparent pe un labirint de rafturi din lemn instabile, Ezio pătrunse mai adânc în ungherele întunecate ale prăvăliei.

— Mă bucur să întâlnesc alt italian în cartierul ăsta, rosti Sofia urmându-l. Majoritatea compatrioților noștri preferă să stea în cartierul venețian și în Galata.

— Și eu mă bucur să te întâlnesc. Mai ales deoarece crezusem că războiul dintre Veneția și Imperiul Otoman i-a alungat pe italieni. La urma urmelor, n-au trecut decât șapte-opt ani de atunci.

— Așa este, totuși Veneția și-a păstrat controlul asupra insulelor ei din Marea Albă și totul s-a aranjat, răspunse ea. Cel puțin, pentru moment.

— De aceea ai rămas?

Femeia strânse din umeri.

— Am locuit aici cu părinții când eram mică. Este adevărat, am plecat după începerea războiului, dar am știut mereu că mă voi întoarce.

Șovăi o clipă, apoi urmă:

— Tu de unde ești?

— Din Florența.

— Ah.

— E vreo problemă?

— Nu, nu. Am cunoscut câțiva florentini foarte drăguți.

— Nu trebuie să pari așa surprinsă.

— Scuză-mă. Dacă ești în căutarea unor cărți anume, ajunge să mă-ntrebi.

— *Grazie*.

— Iar dacă te interesează, în curtea din spate sunt și mai multe. Să fiu sinceră, mai multe decât se pare că aş putea vinde, zise ea cu un aer ușor trist.

— De ce ai fost în Rodos?

— Cavalerii Ioaniți sunt neliniștiți. Ei știu că otomanii n-au renunțat la ideea cuceririi insulei lor și consideră că de acum este doar o chestiune de timp. Philippe Villiers de l'Isle Adam vindea o parte din biblioteca lor, așa că pot spune că am fost la cumpărături. Din păcate, n-am avut mare succes. Ce prețuri cereau!

— De l'Isle Adam este un Mare Maestru bun și un bărbat curajos.

- Îl cunoști?
- Doar după reputație.
- Femeia îl privi cum se învârtea prin librărie.
- Uite ce-i, îmi face plăcere să pălăvrăgesc cu tine, dar... ești sigur că nu-ți pot fi de ajutor? Pari cumva descumpănit.
- Ezio decise să dea cărțile pe față.
- De fapt, nu intenționez să cumpăr nimic.
- Ei bine, *Messer*, răspunse Sofia destul de sec, eu nu dau nimic pe gratis.
- Scuză-mă. Mai suportă-mă puțin. Mă voi recompensa față de tine.
- În ce fel?
- Mă gândesc deja la ceva.
- Să știi că...
- Însă Ezio ridică o mână, cerându-i tăcere. Trăsese un raft de lângă peretele din spate al curții acoperite. Putea să vadă că peretele acela era mai gros decât celelalte, și observase în el o crăpătură care nu era deloc o crăpătură.
- Era parte din cadrul unei uși, iscusit camuflate.
- *Dio mio!* exclamă Sofia. Cine a pus-o acolo?
- Rafturile astea au mai fost mutate vreodată de la locul lor?
- Niciodată. Sunt aici de când a cumpărat tata prăvălia, iar înainte locul ăsta fusese părăsit de ani buni... poate chiar de decenii.
- Am înțeles.
- Ezio îndepărtă din jurul ușii praful și gunoaiele ce se acumulaseră acolo de atâta timp, însă nu găsi o clanță sau altă modalitate de a deschide ușa. După aceea își aminti de ușa secretă care ducea în cripta din Monteriggione, în fortăreața unchiului său, și pipăi în jurul cadrului ei căutând un resort ascuns. Nu după mult timp, ușa se deschise spre interior. Înăuntru, trepte de lățimea zidului coborau în beznă.
- Incredibil, murmură femeia privind peste umărul lui.
- Ezio îi simți parfumul discret al părului, al pielii.
- Cu permisiunea ta, voi vedea unde duce, rosti el ferm.
- Să-ți aduc o lumină. O lumânare.
- Ea reveni în câteva clipe cu o lumânare și o cutiuță cu cremene, amnar și iască.
- Cine ești tu, *Messer*? îl întrebă, privindu-l în ochi.
- Doar bărbatul cel mai interesant din viața ta.

Ea surâse scurt.

— Ah! *Presuntuoso!*

— Rămâi aici. Nu lăsa pe nimeni să intre în prăvălie. Mă întorc cât pot de repede.

Ezio coborî treptele. La baza lor era un tunel care ducea și mai adânc sub pământ.

Capitolul 26

Asasinul se pomeni într-un sistem de cisterne subterane. La lumina slabă a lumânării, zări plafoane boltite, susținute de rânduri de coloane zvelte, ale căror capiteli erau decorate cu o mulțime de simboluri, printre care Ezio recunoscuse ochi. Unele coloane aveau la bază capete de Gorgone monstruoase, răsturnate bizar.

Recunoscuse locul în care se afla: Yerebatan Sarnici, Cisterna Bazilică, giganticul sistem de bazine construit sub Constantinopol. Niccolò Polo o menționase în cartea sa. Fusesese construită ca sistem de filtrare a apei de către împăratul Iustinian, cu o mie de ani în urmă. Totuși, nu alunga defel stranietatea generală a locului că știa istoria faptului respectiv. Aproape că se simțea descurajat de spațiul vast și cavernos care-l înconjură și despre care aprecia, după ecourile stârnite de mișcările lui, că avea mărimea unei catedrale. Își aminti apoi că Niccolò oferise în *Cruciada secretă* unele indicații despre locul unde putea fi găsită o cheie. Indicațiile fuseseră în mod deliberat obscure, totuși Ezio decise să încerce să le urmeze, concentrându-se și silindu-se să-și amintească detaliile.

Era greu să nu producă absolut niciun zgomot, mergând prin apa puțin adâncă ce acoperea fundul cisternei, dar treptat, reuși să reducă sunetele la minimum. În plus, zgomotele produse de el fură în curând acoperite de cele ale unor oameni care nu bănuiau nimic și pe care îi auzea venind din față. În mod evident, nu era singurul pornit în această căutare și-și reaminti că, înainte să fi intrat în posesia cărțuliei, aceasta fusese în mâinile templierilor.

În față începură să se zărească lumini. Ezio stinse lumânarea și se furișă spre ele. În curând distinse siluetele a doi templieri, așezați lângă un foc mic într-un pasaj întunecat.

Ezio se apropie. Cunoștea destul de bine limba greacă pentru a înțelege în mare parte ce vorbeau.

Cel care vorbea era furios și nu se sfia să-și arate iritarea. Ba chiar părea în pragul isteriei.

— *Ti distihia!* zicea el pe un ton agitat. Ce mizerie! Știi de cât timp scotocim prin cisterna asta împuțită?

— Eu sunt aici de câteva săptămâni, răspunse tovarășul lui ceva mai potolit.

— Țsta-i un fleac! Eu sunt aici de treisprezece *luni!* Din clipa când Marele Maestru a găsit cheia aia blestemată! Se mai calmă puțin, apoi relua: Dar el habar n-are unde să le caute pe restul. Tot ce știe – tonul soldatului deveni sarcastic – este că sunt „undeve prin oraș”.

Auzindu-l, celălalt deveni de asemenea mai neliniștit, părând copleșit de viitorul care-i aștepta.

— Păi ăsta-i un oraș foarte mare...

— Știu! Așa am spus și eu... dar în barbă.

Fură întrerupți de sosirea unui sergent.

— La treabă, putorilor! Credeți că sunteți plătiți ca să stați toată ziua și s-o frecați?

Mormăind nemulțumiți, bărbații își reluară treburile. Ezio îi urmă îndeaproape, sperând să culeagă și alte informații. Celor doi li se alăturară în scurt timp alți cinci-șase soldați, la fel de murdari și de nervoși.

Ezio trebuia totuși să fie atent pe unde calcă. Chiar dacă erau obosiți și țăfnoși, templierii erau bine instruiți și vigilenți.

— Petros! strigă unul dintre ei. Asigură-te că avem destule torțe pentru săpături. M-am săturat să bâjbâi prin întuneric.

Ezio ciuli urechile la auzul cuvântului „săpături”, dar când făcu următorul pas, teaca sabiei îi atinse o coloană, iar tavanul boltite reverberară și amplificară zăngănitul slab.

Cel numit Petros privi repede în spate.

— Ne urmărește cineva! șuieră el. Fiți cu ochii-n patru și cu mâinile pe arme.

Soldații intrară brusc în alertă și se strigară unul pe celălalt cu glasuri șoptite.

— Vezi ceva?

— Căutați în toate ungherele!

Ezio se retrase și mai mult în umbre și așteptă răbdător domolirea panicii. În același timp se atenționează să fie de două ori mai precaut în condițiile acelea acustice.

Treptat, soldații își reiau căutarea inițială. Privindu-i, asasinul putea să vadă că acțiunile lor erau haotice și că ei o știau prea bine. Continuă totuși să-i urmărească, sperând să detecteze un tipar și ascultându-le în același timp conversațiile sporadice.

— Ce mai pute pe aici!

— La ce te-ai aștepta? E o canalizare.

— Ar fi bună acum o gură de aer proaspăt.

— Răbdare! În trei ore vine schimbul!

— Țineți-vă gura! lătră sergentul, apropiindu-se din nou. Și ciuliți urechile. Dumnezeu știe de ce v-au ales tocmai pe voi pentru o misiune așa delicată.

Ezio înaintă, îi depășește pe soldați, și ajunge la un mal din piatră, pe care doi locotenenți stăteau lângă un coș metalic cu cărbuni aprinși. Trase cu urechea la discuția lor.

— Suntem cu un pas înaintea Asasinilor, asta știu cu siguranță, spuse unul dintre ei.

— Marele Maestru a ordonat să ne grăbim încă și mai mult. S-ar putea ca Asasinii să fie mai aproape decât credem.

— Probabil că are el motivele lui. Și de fapt cum arată cheile astea?

— Ca aia pe care am găsit-o sub Topkapî. Așa se presupune.

Celălalt locotenent se cutremură din tot corpul.

— Opt ore în mizeria asta. *Apistefto!*

— De-acord. N-am fost mai plictisit în viața mea.

— Da, dar în curând vom găsi cheile.

— Poate în visurile tale.

Brusc, primul locotenent se uită repede în jur.

— Ce-a fost asta?

— Vreun șobolan, probabil. Domnul mi-e martor că sunt o droaie pe-aici.

— Parcă toate umbrele se mișcă.

— Asta-i din cauza focului care pâlpâie.

— Este cineva pe-aici. Îl simt.

— Ai grijă, începi s-o iei razna.

Ezio trecu foarte încet pe lângă ei, mișcându-se pe cât de lent putea, deși ar fi vrut să se năpustească, fiindcă nu în-

drăznea să îngăduie apei din jurul gambelor sale nici măcar să se încrețească. În cele din urmă ajunsese suficient de departe de cei doi ofițeri și de restul templierilor, pipăind peretele unui coridor umed, mult mai scund și mai îngust decât sălile cu coloane din care se desprinsese. Cumva i se părea că se afla pe drumul cel bun. De îndată ce luminile și zgomotele templierilor dispăruseră complet în urma lui, se simți destul de ferit de griji ca să reaprindă lumânarea, așa că o scoase din tașcă, împreună cu cutiuța ce conținea cremene, amnar și iască, rugându-se în gând să nu scape niciuna dintre ele, în timp ce se străduia să producă o scânteie.

În cele din urmă reuși să o facă. Se opri o clipă, pentru a se asigura că nu era urmărit, apoi continuă pe coridorul care cotea și șerpuia, și care, spre consternarea lui, se ramifica în alte pasaje. Ocazional, pornea pe unul greșit și se pomenea în fața unui zid. Revenind pe propriile urme, începu să se întrebe dacă nu se afla cumva într-un soi de labirint. Merse însă și mai în adânc, și mai în beznă, rugându-se să-și amintească drumul de întoarcere și să se poată încrede în proprietara librăriei, până când fu răsplătit cu o strălucire slabă în față. Nu era mai puternică decât a unui licurici, dar îndeajuns ca să-l călăuzească.

Urmă pasajul până se deschise într-o cameră circulară micuță, a cărei boltă se pierdea în umbrele de sus. Jumătăți de coloane se înșiruiău pe lângă pereți la intervale regulate și nu se auzeau decât sunetele picăturilor de apă.

În centrul camerei exista un soclu mic din piatră, pe care se găsea o hartă împăturită. Ezio o desfăcu și constată că era planul Constantinopolului, cu detalii incredibile, pe care vechea misiune comercială a fraților Polo era marcată clar în centru. Patru linii împărțeau harta și în fiecare secțiune astfel delimitată exista câte un punct de referință al orașului. Pe marginile hărții erau scrise titlurile a douăsprezece cărți, dintre care patru erau plasate lângă fiecare dintre secțiunile hărții. Cele patru cărți aveau titlurile în anluminuri verde, albastru, roșu și negru.

Asasinul împături cu grijă harta și o puse în tașcă. După aceea își întoarse atenția la ceea ce se afla în centrul soclului din piatră.

Era un disc tot din piatră, gravat, cu diametrul de zece centimetri. Discul se subția spre margine și părea lucrat din obsidian. Era străpuns exact în mijloc de o gaură perfect rotundă cu diametrul puțin mai mare de un centimetru. Suprafața îi era acoperită de simboluri și Ezio le recunoscuse pe unele dintre ele din paginile Codexului care fuseseră în colecția tatei și a unchiului său; un soare ale cărui raze se sfârșeau drept palme, ce se întindeau spre o planetă; creaturi umanoide ciudate cu sex nedeterminat, cu ochi, buze, frunți și pân-tece exagerate; simboluri și calcule matematice absconse.

Din el emana strălucirea ca de licurici.

Precaut, aproape cu venerație, Ezio îl luă în mâini. Nu mai simțise un asemenea sentiment de respect de când ținuse ultima dată Mărul și deja părea să știe ce anume avea în palme.

Când îl întoarse, strălucirea discului se intensifică.

„*Che succede?*” își spuse Ezio. „Ce se-ntâmplă...?”

Sub ochii lui, strălucirea deveni o explozie solară, din fața căreia fu nevoit să-și ferească privirea, iar camera însăși explodă într-un uragan de lumină.

Capitolul 27

Cumva, Ezio era și în același timp nu era acolo. Nu putea fi sigur dacă visa sau dacă intrase într-un soi de transă. Știa însă exact când și unde se găsea – cu secole înaintea nașterii sale –, spre sfârșitul secolului al XII-lea. Anul Domnului 1189 pluti prin conștiința sa, în timp ce mergea – sau plutea – prin nori învolburați și raze de lumină nepământească care se întretăiau și care se despărțiră în cele din urmă pentru a dezvălui – în depărtare – o fortăreață impunătoare. Recunoscuse îndată locul acela: Masyaf. Norii păreau să-l apropie de castel. Se auzeau zgomotele unei bătălii înverșunate. Ezio văzu cavaleriști și infanteriști luptându-se pe viață și pe moarte. Auzi după aceea copitele unui cal care se apropia în galop. Un tânăr Asasin, îmbrăcat în alb, cu gluga trasă pe cap, traversă în goană scena.

Ezio privea și, în timp ce făcea asta, păru să se piardă pe sine, să-și piardă propria personalitate... Se întâmpla ceva ce părea pe jumătate recunoscut, pe jumătate amintit; un mesaj dintr-un trecut despre care nu știa nimic, și care-i era totuși complet familiar...

Cu sabia în mână, tânărul în alb șarjă printre porți, ajungând în toiul încăierării. Doi cruciați mătăhăloși erau pe punctul de a-i da lovitura de grație unui Asasin rănit. Aplecându-se din șa, tânărul îl doborî pe primul dintre ei dintr-o singură mișcare, apoi își opri brusc armăsarul și sări de pe el în mijlocul unui nor de praf. Al doilea cruciat se întoarse să-l înfrunte. Într-o fracțiune de secundă, tânărul scoase un cuțit pentru aruncat și-l lansă cu precizie letală, astfel încât se înfipse în gâtul inamicului, imediat sub coif. Soldatul căzu în genunchi, apoi se prăbuși înainte, cu fața în țărână.

Tânărul se repezi în ajutorul camaradului său, care se rezemase de un copac. Sabia lunecase din mâna rănitului, iar el se aplecase, rezemat cu spatele de trunchiul copacului, și-și strângea glezna cu mâinile, cu chipul contorsionat într-o grimasă.

— Unde ești rănit? Întrebă tânărul în grabă.

— Mi-am rupt piciorul. Ai sosit exact la timp.

Tânărul se aplecă și-l ajută să se ridice, punându-i un braț în jurul umerilor și sprijinindu-l până la o bancă de lângă perețele unei clădiri auxiliare din piatră. Asasinul rănit ridică ochii spre el.

— Cum te numești, frate?

— Altaïr. Fiul lui Umar.

Fața rănitului se luminează când îi recunosc numele.

— Umar! Un bărbat minunat, care a murit așa cum a trăit – cu onoare.

Un al treilea Asasin se împleticea către ei dinspre bătălia principală, însângerat și epuizat.

— Altaïr! strigă el. Am fost trădați! Dușmanul a invadat castelul!

Altaïr Ibn-La’Ahad termină de bandajat rana camaradului său. Îl bătu cu palma pe umăr și-l liniști:

— Vei supraviețui.

Se întoarse după aceea spre noul-venit. Între cei doi nu se schimbară priviri prietenoase.

— Aduc vești rele, Abbas. Unde-i Al Mualim?

Abbas clătină din cap.

— Era înăuntru când au pătruns cruciații. Acum nu mai putem face nimic pentru el.

Altaïr nu răspunse imediat, ci se întoarse către castelul care se ridica la câteva sute de metri mai departe printre ȝancurile sale de stâncă. Căzu pe gânduri.

— Altaïr, îl întrerupse Abbas, trebuie să ne retragem!

Altaïr reveni către el cu o expresie calmă pe față.

— Ascultă-mă. După ce voi închide porțile castelului, atacă-i din flanc pe cruciații din sat și împinge-i spre râpa din apus.

— Aceeași încăpățănare prostească, mârâi Abbas furios. N-ai nicio șansă!

— Abbas! i-o reteză Altaïr autoritar. Un singur lucru – fără greșeli.

Încălecă din nou și porni spre castel. În timp ce înainta pe drumul familiar, fu îndurerat de scenele pe care le vedea. Săteni se împleticeau pe lângă potecă. O femeie ridică fruntea când trecu și strigă:

— Blestemați fie cruciații! Mă rog Domnului să-i treci pe toți prin tăișul sabiei!

— Sora mea, să lăsăm rugăciunile în seama preoților.

Altaір dădu pinteni calului, dar înaintarea îi era încetinită de grupuri de cruciați care prădau și-i urmăreau pe acei locuitori din Masyaf ce încercau să recâștige satul. În trei rânduri fu nevoit să piardă timp și energie prețioasă pentru a-și apăra oamenii de jafurile francilor aroganți care se autointitulau „Soldații lui Cristos”. Însă cuvintele de recunoștință și încurajare îi răsunau în urechi pe măsură ce își continua drumul și îi întăreau hotărârea:

— Fii binecuvântat, Asasinule!

— Eram sigură că voi fi ucisă! Mulțumesc!

— Aruncă-i pe cruciații ăștia-n mare, odată pentru totdeauna!

Ajunse într-un final la poarta care se căsca deschisă. Ridicând ochii, Altaір zări un camarad Asasin muncind de zor la mecanismul de vinciuri al porții, aflat la treizeci de metri mai sus. La baza unuia dintre turnurile apropiate era un pluton de Asasini.

— De ce mai este poarta deschisă? strigă Altaір spre el.

— Ambele vinciuri sunt blocate. Castelul roiește de inamici.

Altaір privi în curtea interioară a castelului și văzu un grup de cruciați care pornise spre el.

— Apără poziția asta, se adresă el locotenentului aflat la conducerea plutonului.

Vârî apoi sabia în teacă, descălecă și începu să se cațere pe zidul exterior al porții, astfel că în scurt timp ajunse lângă camaradul care se străduia să deblocheze vinciurile. Lucrând de zor și acționând împreună, forța lor cumulată avu succes – cel puțin îndeajuns pentru a elibera parțial poarta, care coborî un metru, vibrând și scrâșnind.

— Aproape-am reușit, șuieră Altaір printre dinți.

Mușchii i se încordară, reliefându-se ca niște funii când, alături de camaradul său, se căzni să deblocheze al doilea vinci. Acesta cedă într-un final și poarta masivă căzu bubuind pes-

te meleul dintre Asasini și cruciați de dedesubt. Asasinii reușiră să se ferească la timp, dar cruciații fură divizați, astfel că unii rămaseră în afara castelului, iar alții fură prinși înăuntru.

Altaір coborî treptele de piatră ce duceau de deasupra porții până în curtea centrală din Masyaf. Trupurile Asasinilor căzuți atestau bătălia crâncenă ce se dăduse recent acolo. Pe când privea în jur, cercetând meterezele și posturile de luptă, o ușă din Marele Donjon se deschise și dinăuntru apărură un grup de oameni a căror vedere îl făcu să icnească scurt. O companie de cruciați de elită îl înconjura pe Mentorul Frăției – Al Mualim. Bătrânul doar pe jumătate conștient era târât de doi soldați cu înfățișare brutală. Alături de ei mergea un ins cu hanger la șold, pe care Altaір îl recunoscuse. Un bărbat înalt și dur, cu ochii negri, indescifrabili, și o cicatrice adâncă, ce-i desfigura chipul. Părul rar îi era legat cu o panglică neagră.

Haras.

Altaір se întrebase multă vreme care erau adevăratele loialități ale lui Haras, un Asasin care nu păruse niciodată mulțumit de rangul ce-i fusese atribuit în cadrul Frăției. Era un individ care căuta un drum ușor spre vârf, nu unul care să recompenseze meritele. Deși avea reputația binemeritată a unui luptător iscusit, era în același timp cameleon și izbutise cu regularitate să se strecoare în sufletul altora și să le câștige încrederea, pentru că-și adapta personalitatea astfel încât să li se potrivească. În mod clar, ambițiile învinseseră în cele din urmă și, întrezărind o oportunitate, trădase și se alăturase cruciaților. Mai mult chiar, acum purta uniforma lor.

— Înapoi, Altaір! strigă el. Dacă mai faci un pas, Mentorul tău moare!

La auzul vocii, Al Mualim se îndreptă cu mândrie și-și făcu auzit propriul glas:

— Ucide-l pe nenorocit, Altaір! Nu mă tem de moarte!

— Nu vei pleca viu de-aici, trădătorule! rosti Altaір către Haras. Acesta izbucni în râs.

— Nu, nu. Ai înțeles greșit. Eu nu sunt trădător.

Luă un coif care-i atârna la brâu și-l puse pe cap. Un coif al cruciaților! Haras hohoti din nou.

— Înțelegi? *Nu-i pot trăda pe cei pe care nu i-am iubit niciodată cu adevărat.*

Porni apoi spre Altaір.

— Atunci ești de două ori mai nenorocit, rosti Altaір. Asta fiindcă ai trăit în minciună.

Totul se derulă iute după aceea. Haras trase sabia din teacă și fandă spre Altaір. În aceeași clipă, Al Mualim izbuti să se elibereze de paznicii lui și, cu o putere care-i contrazicea vârsta, îi smulse sabia unuia și-l doborî. Profitând de distra-gerea de moment a lui Haras, Altaір își acționează pumnalul secret și-l lovi pe trădător. Haras eschivă însă fulgerător și lovi la rândul său cu sabia mișelește, profitând de scurtul lui moment de dezechilibru.

Altaір se aruncă într-o parte și se rostogoli, apoi sări în picioare rapid, când un grup de cruciați se repezi în apărarea lui Haras. Cu coada ochiului îl zări pe Al Mualim luptând împotriva altora.

— Omorâți-l pe blestemat! șuieră Haras, trăgându-se într-o parte.

Altaір se simți copleșit de furie. Se năpusti înainte și reteză beregata a doi cruciați. Ceilalți se retraseră înspăimântați, lăsându-l pe Haras izolat și încremenit. Altaір îl încolți în unghiul format de două ziduri ce se uneau. Trebuia să se grăbească și să termine cu el, pentru a merge în ajutorul Mentorului său.

Văzându-l neatent pentru o clipă, Haras fandă prompt, spintecându-i tunica. Altaір contraatacă fără ezitare și-și înfipse pumnalul secret direct în baza gâtului său, imediat deasupra sternului. Cu un strigăt sugrumat, trădătorul căzu pe spate, lovindu-se de zid.

Ridică apoi ochii spre silueta lui Altaір care bloca razele soarelui.

— Tu ai prea multă credință în inimile oamenilor, rosti el cu greutate în timp ce sângele îi bolborosea din piept. Templierii știu *ce-i adevărat*. Oamenii sunt slabi, inferiori și meschini.

Nu știa că la fel de bine s-ar fi putut descrie pe sine.

— Ba nu, Haras. Crezul nostru dovedește contrariul, încearcă să te-ntorci la el, chiar și acum, în ultimele tale clipe. Te rog asta pentru că mi-este milă că vei muri nemântuit.

— Vei învăța, Altaір. Și vei învăța pe propria-ți piele.

Haras se opri o clipă, după care se strădui să vorbească în vreme ce lumina ochilor i se stingea treptat:

— Poate că nu-s destul de înțelept să-nțeleg, dar bănuiesc că adevărul este exact opusul a ceea ce crezi tu. Eu cel puțin sunt prea înțelept ca să cred prostiile în care crezi tu.

Apoi ochii îi deveniră două pietricele de marmură, trupul i se întoarse într-o parte și slobozi un suspin lung și tremurat, după care se destinse în moarte.

Îndoiala sădită de Haras în mintea lui Altaïr nu încolți imediat. Prea multe erau de făcut ca să aibă timp de stat pe gânduri. Se întoarse fulgerător și se alătură Mentorului său, alături de care luptă umăr la umăr, până ce cruciații fură risipiți, fie răschirați în țărâna însângărată, fie puși pe fugă.

Potrivit tuturor semnelor din jurul lor, bătălia se sfârșise în favoarea Asasinilor. Oastea cruciată se retrăgea din castel, deși luptele continuau în afara zidurilor sale, așa cum confirmară mesagerii care sosiră curând.

Revenindu-și după eforturile depuse, Altaïr și Al Mualim se opriră pentru un scurt respiro sub un copac de lângă intrarea în Marele Donjon.

— I-ai oferit nenorocitului de Haras o ultimă șansă de a-și salva demnitatea, de a vedea căile greșite pe care pornise... De ce ai făcut-o?

Măgulit de faptul că Mentorul său îi cerea opinia, Altaïr răspunse:

— Niciun om nu trebuie să părăsească lumea asta fără să cunoască bunătatea, fără să aibă parte de o șansă de mântuire.

— El însă a respins tot ce i-ai oferit.

Altaïr strânse ușor din umeri.

— Era dreptul lui s-o facă.

Al Mualim îl privi cu atenție o clipă, după care zâmbi și aprobă din cap. Împreună porniră spre poarta castelului.

— Altaïr, rosti Al Mualim, te-am urmărit cum ai crescut, în foarte scurt timp, dintr-un băiat într-un bărbat adevărat și trebuie să spun că asta mă umple în același timp de tristețe și de mândrie. Un lucru totuși este sigur: Pălăria lui Umar nu este deloc prea mare pentru tine.

Altaïr ridică fruntea.

— Nu l-am cunoscut ca pe un tată. Doar ca pe un Asasin.

Al Mualim își puse mâna pe umărul lui.

— Și tu te-ai născut în Ordinul acesta, în Frăția aceasta. Făcu o pauză. Există vreodată clipe când... regreti asta?

— Mentorule, cum pot să regret singura viață pe care am cunoscut-o vreodată?

Al Mualim încuviință înțeleghător, apoi ridică ochii scurt și făcu un semn către un Asasin cocoțat pe zidul parapetului.

— Cu timpul, zise el, s-ar putea să găsești altă cale. Iar dacă va sosi vreodată momentul acela, tu singur va trebui să alegi calea pe care o preferi.

Ca răspuns la semnalul lui Al Mualim, bărbații de la vin-ciuri ridicară din nou poarta castelului.

— Vino, băiete, urmă bătrânul. Și pregătește-ți spada. Bătălia aceasta n-a fost câștigată încă pe deplin.

Înaintară umăr la umăr către poarta deschisă, în lumina vie a soarelui de dincolo de ea.

Lumina vie a soarelui, o lumină albă atât de puternică, atât de atotcuprinzătoare, încât Ezio ameți. Clipi repede, ca să alunge formele multicolore ce-i apăruseră înaintea ochilor, și scutură energic din cap pentru a scăpa din ghearele acelei viziuni care-l prinsese. Strânse tare ochii. Când îi redeschise, bătăile inimii sale începuseră să revină la ritmul normal și se trezi din nou în camera subterană, unde vedea iarăși strălucirea slabă. Descoperi că nu dăduse drumul din mână discului de piatră, iar acum nu mai avea nicio îndoială în privința acestuia.

Găsise prima cheie.

Își privi lumânarea. I se păruse că trecuse foarte mult timp, totuși flacăra ardea constant și ceara nu se consumase aproape deloc.

Băgă cheia în tașcă, lângă hartă, și se întoarse spre lumina zilei și spre Sofia.

Capitolul 28

Surescitată, femeia lăsa cartea pe care încercase s-o citească și alergă spre el, totuși fără a-l îmbrățișa.

— Ezio! *Salve!* Mi se pare c-ai plecat de o eternitate!

— Așa mi se pare și mie, răspunse bărbatul.

— Ai găsit ceva?

— Da. Ceva care te-ar putea interesa și pe tine.

Merseră la o masă mare, de pe care Sofia înlătură toate cărțile, apoi Ezio scoase harta pe care o găsisese și o întinse.

— *Mio Dio*, ce frumusețe! exclamă ea. Și, privește – asta-i librăria mea. Chiar în mijloc.

— Da, este un loc foarte important. Uită-te însă pe margini. Ea scoase o pereche de ochelari și, aplecându-se, examină îndeaproape titlurile cărților.

— Sunt niște cărți rare, rosti în cele din urmă. Dar ce sunt simbolurile care le înconjoară?

— Asta-i ceea ce sper să aflu.

— Unele dintre cărțile astea sunt cu adevărat foarte rare. Și câteva dintre ele n-au mai fost văzute de – cât să zic? – mai bine de un mileniu! Cred că valorează o avere!

— Librăria ta se află exact pe locul unde a funcționat cândva misiunea comercială a fraților Polo: Niccolò și Maffeo. Niccolò a ascuns cărțile astea prin oraș. Harta ne arată unde sunt, dacă putem descoperi cum s-o interpretăm.

Sofia își scoase ochelarii și-l privi intrigată.

— Hmm. Începi să mă interesezi. Vag.

Ezio zâmbi și se aplecă peste masă. Indică pe hartă.

— Din câte îmi dau seama, dintre cele douăsprezece cărți, trebuie să le descopăr mai întâi pe acestea trei.

— Și celelalte?

— Rămâne de văzut. S-ar putea să fie în mod deliberat niște piste false. Eu sunt totuși convins că trebuie să ne concentrăm asupra celor trei. Ele pot conține indicii despre locurile unde se află restul... *acestora*.

Scoase piatra rotundă din tașcă. Sofia își puse din nou ochelarii și o privi. După aceea se uită la el și clătină din cap.

— *Molto curioso*.

— Este cheia unei biblioteci.

— Nu seamănă cu o cheie.

— Este o bibliotecă foarte specială. Altă cheie a fost deja găsită – sub palatul Topkapî. Dar, cu voia Domnului, mai avem timp să le descoperim și pe restul.

— Cine a găsit-o pe aceea?

— Niște oameni care nu citesc.

Sofia zâmbi la auzul acelor cuvinte. Ezio rămase însă sobru.

— Crezi că ai putea încerca să descifrezi harta asta? o întrebă el. Să mă ajuți să găsesc cărțile?

Ea studie din nou harta, pentru câteva minute, în tăcere. Când se îndreptă, se uită la Ezio, zâmbi și în ochi îi apărură scânteie.

— În librăria mea există multe cărți de referință. Cu ajutorul lor, cred că aș putea descifra misterul. Dar cu o condiție.

— Da?

— Pot să împrumut cărțile, după ce-ți termini treaba cu ele?

Ezio o privi amuzat.

— Aș îndrăzni să spun că putem găsi o soluție în privința asta.

După aceea își luă rămas-bun de la femeie. Ea îl privi plecând, apoi închise prăvălia. Scoase mai multe tomuri de pe rafurile din jur, luă un caiet și un toc, își trase un scaun și se așeză la masă pentru a examina harta cu mai multă atenție.

Capitolul 29

În ziua următoare, Ezio se întâlnește cu Yusuf lângă Hipodrom, în cartierul de sud-vest. Îl găsește discutând cu un grup de Asasini mai tineri, deasupra unei hărți. Discuțiile se opresc la apariția lui Ezio și Yusuf își strânse harta.

— Salut, Mentorule, rosti el. Dacă nu mă înșel, ne așteaptă o surpriză plăcută. Și dacă până mâine la ora asta nu voi fi mort, atunci vom putea face schimb de povești foarte interesante.

— Există șanse să mori?

— Am aflat despre un plan pe care-l clocesc bizantinii. Acum, după întoarcerea tânărului prinț Suleiman din Hagia-lâc, ei intenționează să se infiltreze în Palatul Topkapî. Au ales seara asta pentru a acționa.

— Dar prin ce este mai specială tocmai seara asta?

— La palat are loc un eveniment cultural: o expoziție de tablouri – pictori ca frații Bellini, dar și artiști selgiucizi. De asemenea, vor cânta muzicanți.

— Și care-i planul nostru?

Yusuf îl privi grav.

— Fratele meu, asta nu-i lupta ta. Tu nu trebuie să intri în urzelile otomanilor.

— Pe mine mă interesează Topkapî. În beciurile sale, templierii au găsit una dintre cheile bibliotecii lui Altaïr și aș dori să știu cum au procedat.

— Ezio, planul nostru este să-l protejăm pe prinț, nu să-l luăm la întrebări.

— Ai încredere în mine. Spune-mi doar unde să merg.

Yusuf nu părea convins, totuși îi răspunse:

— Întâlnirea este la poarta principală a palatului. Intenționăm să ne deghizăm în muzicanți și să intrăm odată cu cei autentici.

— Voi fi acolo.

— Vei avea nevoie de un costum. Și de un instrument.

— Cândva am cântat la lăută.

— O să vedem ce putem face. Și ar fi mai bine să te strecoari printre muzicanții italieni. Nu arăți destul ca un turc ca să fii confundat cu unul dintre noi.

În amurg, Ezio, Yusuf și echipa lui de Asasini, costumați toți potrivit rolului pe care urmau să-l joace, se strânseseră lângă poarta principală.

— Îți plac veșmintele pe care ți le-am ales? Întrebă Yusuf.

— Sunt excelente, însă mânecile sunt prea strâmte. Nu-mi pot ascunde armele acolo.

— Nu poți să cânti la lăută dacă ai mâneci largi. Și asta ești tu – un cântăreț la lăută. Nu asta ai dorit?

— Ai dreptate.

— Iar noi suntem înarmați. Tu ne indici țintele și ne lași pe noi să ne ocupăm de ele. Uite-ți instrumentul.

Luă de la un Asasin o lăută frumoasă și i-o întinse lui Ezio, care îi încercă strunele.

— În numele lui Allah, exclamă Yusuf, va trebui să scoți niște sunete mai acătării decât astea!

— A trecut mult timp într-adevăr...

— Ești sigur că știi să cânti la ea?

— Am învățat câteva acorduri pe când eram tânăr.

— Dar ai fost cu adevărat tânăr vreodată?

— Cu mult timp în urmă.

Yusuf își examinează costumele din satin verde și galben.

— Mă simt ridicol în straiile astea, zise apoi. Și arăt ridicol!

— Arăți exact ca toți ceilalți muzicanți și asta-i tot ce contează. Haide, vino – orchestra se strânge.

Se îndreptară spre locul unde se adunau mai mulți instrumentiști italieni, nerăbdători să intre în palat. Yusuf și oamenii lui erau echipați ca muzicanții turci, cu *tambur*, *oud*, *kanun* și *kudum*, instrumente la care puteau cânta acceptabil. Ezio îi privi cum intrară în palat printr-o ușă laterală.

Asasinul constată că era încântat să se regăsească printre compatrioții săi și schimbă câteva replici cu ei.

— Ești din Florența? Bun-venit! Țsta ar trebui să fie un spectacol bun, îi zise unul dintre ei.

— Zici că ăsta-i un spectacol bun? interveni un cântăreț la vioară. Ar trebui să-ncerci să cânți în Franța! Acolo îi au pe cei mai buni. Am fost în Franța acum mai puțin de șase luni și am ascultat *Qui Habitat* de Josquin. E cea mai frumoasă corală pe care-am auzit-o vreodată. Îi cunoști compozițiile, Ezio?

— Puțin.

— Josquin, încuviință primul muzician, care avea în mâini un *sacbut*{11}, da, este o comoară. Cu siguranță în Italia nu există nimeni pe măsura talentului său.

— Va veni și vremea noastră.

— Văd că ești cântăreț la lăută, Ezio, i se adresă un bărbat cu chitară. Eu am experimentat în ultima vreme cu acordări alternative. Este o cale minunată să dai naștere la idei noi. De exemplu, mi-am acordat struna a patra la terța minoră. Se obține un sunet foarte grav. Apropo, ți-ai adus strune? Eu cred c-am rupt șase luna asta.

— Muzica lui Josquin este prea experimentală pentru mine, interveni un cântăreț la ceteră. Credeți-mă, polifonia nu va prinde niciodată.

— Amintește-mi, zise chitaristul ignorându-i cuvintele, să nu plecăm fără să-nvăț câteva acordări orientale.

— Bună idee, spuse un muzicant cu un schalmei{12}. Țsta-i într-adevăr un loc excelent pentru lucrat. Și locuitorii sunt oameni buni. Nu ca-n Verona. În ziua de azi, acolo te-atacă și te jefuiesc pe stradă ziua-n amiaza mare.

— Noi când intrăm? întrebă Ezio.

— În curând, răspunse ceterașul. Uite, chiar acum deschid porțile.

Cel cu vioara îi ciupi critic strunele, apoi păru mulțumit.

— Este o zi superbă pentru muzică, nu crezi, Ezio?

— Așa sper, răspunse asasinul.

Se îndreptară către poarta unde oficiali otomani îi verificau pe cei care intrau.

---

11 Precursor al trombonului (n. trad.).

12 Precursor al oboiului (n. trad.).

Spre ghinionul lui Ezio, unul dintre ei îl opri.

— Cântă-ne ceva, îi zise. Îmi place cum sună lăuta.

Ezio privi neajutorat cum colegii lui treceau mai departe.

— *Perdonate, buon signore*, dar fac parte din trupa care va cânta pentru prințul Suleiman.

— Orice *gerzek* bătrân poate veni cu un instrument după el și noi nu ținem minte ca tu să fi făcut parte din trupa asta. Așa că, hai, cântă-ne ceva.

Ezio inspiră adânc, apoi începu să cante o *ballata* simplă pe care o învățase pe când mai aveau încă palatul de familie din Florența. Teribil de fals.

— Iartă-mă că ți-o spun, comentă oficialul, dar sună îngrozitor! Sau e o muzică nouă și experimentală?

— După sunetele pe care le scoți ai putea cânta la fel de bine la o coadă de mătură, zise altul apropiindu-se amuzat.

— Se aude ca un motan în călduri.

— Nu pot continua în condițiile astea! se răsti Ezio țâfnos. Lăsați-mă să mă-ncălesc.

— În regulă! Și ar fi bine să-ți acordezi și instrumentul.

Ezio își impuse să se concentreze și încercă din nou. După câteva bâjbâieli, izbuti de data asta să ducă până la capăt în mod corect o piesă veche de Landini. În cele din urmă fu chiar mișcătoare și oficialii otomani îl aplaudară.

— *Pekala*, zise cel care-l oprise inițial. Hai, intră, și chinuiește-i pe oaspeți cu zgomotele alea.

După ce intră, Ezio se găsi în mijlocul unei mulțimi numeroase. O curte interioară mare, pardosită cu marmură și parțial acoperită, ca un atriu, scliffea de lumini și culori sub ramurile de tamarin. Invitații se plimbau, iar servitorii se strecurau printre ei cu tăvi încărcate cu dulciuri și băuturi răcoritoare. Erau prezenți o mulțime de nobili otomani, dar și diplomați și artiști faimoși și neguțători din Italia, Serbia, Peloponez, Persia și Armenia. Era greu să detectezi vreun bizantin infiltrat printre oamenii aceia sofisticăți.

Ezio decise că cel mai bine ar fi fost să încerce să se alăture din nou trupei de muzicanți italieni cu care stătuse de vorbă, totuși nu se grăbi, ci căută mai întâi să se obișnuiască cu configurația locului.

Însă gărzile imperiale erau vigilente și nu după mult timp una dintre ele îl acostă.

— Scuze, domnule, te-ai rătăcit cumva?

— Nu.

— Ești muzicant, da? Atunci ești plătit să cânti, nu să te plimbi printre oaspeți!

Ezio se înfurie, dar trebuia să-și stăpânească mânia, pentru a nu se deconspira. Din fericire pentru el, fu salvat de un grup de localnici cu aspect înstărit, patru bărbați zvelți și patru femei amețitor de frumoase.

— Cântă-ne ceva, îi cerură ei, dispunându-se în cerc în jurul lui.

Ezio cântă din nou piesa lui Landini, după care își aminti alte cântece de același compozitor și se rugă în gând ca ascultătorii lui să nu le găsească prea învechite. Ei fură însă încântați. Și, pe măsură ce încrederea îi spori, asasinul fu satisfăcut să constate că și interpretarea i se îmbunătăți. Cuteză chiar să improvizeze puțin. Și să cânte din voce.

— *Pek guzel*, comentă unul dintre bărbați după ce termină.

— Așa-i, foarte frumos, încuviință partenera lui în ai cărei ochi adânci și violeți Ezio ar fi fost bucuros să se înece.

— Hm, comentă alt bărbat. Tehnica interpretativă nu-i tocmai ce-ar putea fi.

— Oh, Murad, cât ești de pedant. Gândește-te la expresivitate! Asta-i cel mai important.

— Cântă aproape la fel de bine pe cât se îmbracă, zise a doua femeie privind-l cu interes.

— Un sunet la fel de frumos ca al ploii, zise a treia.

— Într-adevăr, lăuta italiană este la fel de plăcută ca și *oud* al nostru, acceptă Murad, după care își îndepărtă partenera de lângă Ezio. Din păcate acum trebuie să ne alăturăm celorlalți oaspeți.

— *Tesekkür ederim, efendim*, ciripiră femeile când plecară.

După ce calificările îi fură confirmate în felul acela, Ezio fu lăsat în pace de gărzi și izbuti să ia legătura cu Yusuf și echipa sa.

— Excepțional, Mentorule, rosti Yusuf când se reuniră. Totuși, nu-i bine să fii văzut vorbind cu noi, deoarece va da naștere la suspiciuni. Încearcă să te strecuri în a doua curte, cea mai interioară – pe acolo. Mă voi alătura ție.

— În regulă, încuviință Ezio. La ce ne putem aștepta acolo?

— La cercul de intimi. Anturajul prințului. Și, dacă avem noroc, la Suleiman însuși. Dar fii cu ochii-n patru, Mentorule. Și acolo pot exista pericole.

Capitolul 30

În a doua curte, rumoarea era considerabil mai scăzută, însă calitatea învechite, mâncărilor și băuturilor, ca și a muzicii și tablourilor era superioară.

Rămânând în plan secund, Ezio și Yusuf îi cercetară cu luare-aminte pe oaspeți.

— Nu-l văd pe prințul Suleiman, zise Yusuf.

— Așteaptă!

Orchestra începu să intoneze un marș și toți oaspeții se întoarseră nerăbdători spre poarta din centrul zidului opus al curții, drapată în tapiserii bogate. În fața ei, pe jos, erau întinse covoare scumpe din mătase de Isfahan. După câteva momente, pe acolo ieși un grup mic, strâns în jurul celor doi bărbați din frunte; ambii purtau veșminte din mătase albă, dar pe când unul avea un turban cu ace din diamant, turbanul celuilalt era bățut în smaralde. Ochii lui Ezio fură atrași de acesta din urmă și buzele i se întredeschiseră când îl recunosc.

— Cine-i tânărul? îl întrebă pe tovarășul său.

— Prințul Suleiman, răspunse Yusuf, nepotul sultanului Baiazid și guvernatorul pašalâcului Kefe. Și nu are decât șaptesprezece ani.

Ezio fu amuzat.

— Am făcut cunoștință pe corabie, în timp ce călătoream încoace. Mi-a spus că e student.

— Am auzit că-i place să călătorească incognito. Este de asemenea o măsură de securitate. Se întorcea din hagiâlâc.

— Și cine-i celălalt bărbat? Cel cu smaralde în turban?

— Este unchiul lui, prințul Ahmed. Fiul favorit al sultanului. Se pregătește să-i urmeze în curând la domnie tatălui său.

Celor doi prinți le erau prezentați oaspeți favoriți. După aceea, primiră cupe cu un lichid rubiniu.

— Este vin? întrebă Ezio.

— Suc de merișoare.

— *Serefe! Sagliginiza!* rosti Ahmed, ridicând glasul odată cu pocalul și închinând spre cei din curte.

După toasturile oficiale, Yusuf și Ezio văzură că atât oaspeții, cât și gazdele deveniră mai relaxați. Deși mai ales Suleiman obișnuia să se amestece printre invitați, Ezio observă că gărzile lui erau permanent atente, dar foarte discret. Erau bărbați înalți și niciunul dintre ei nu părea turc. Purtau o uniformă distinctă, albă, și fesuri înalte, albe și tronconice, ca ale dervișilor. De asemenea, toți purtau mustață. Niciunul nu era complet ras, dar nu avea nici barbă. Ezio cunoștea destule despre obiceiurile otomane ca să înțeleagă că asta însemna că aveau statutul de sclavi. Erau oare un soi de gărzi de corp personale?

Brusc, Yusuf îl prinse de braț.

— Privește! Bărbatul de acolo!

Un tânăr slab și palid, cu părul șaten și ochii căprui-închis, inexpressivi, se apropiase de Suleiman. Purta straie scumpe și putea fi un prosper negustor de arme sârb. În tot cazul, cineva destul de important pentru a fi inclus pe lista de oaspeți din a doua curte. Cercetând mulțimea din priviri, Ezio văzu alți patru bărbați îmbrăcați elegant, niciunul turc după înfățișare, care se plasau în poziții strategice și comunicau discret prin semne.

Înainte ca Yusuf sau Ezio să poată reacționa, tânărul slab care ajunsese deja lângă Suleiman scoase fulgerător un *janbiyah* subțire și curbat și-l repezi spre pieptul prințului. În aceeași clipă, garda cea mai apropiată îi observă gestul și sări în calea pumnalului.

Imediat se iscă haos și confuzie. Oaspeții fură împinși cu brutalitate în lături de gărzile care alergară în ajutorul ambilor prinți și al camaradului lor căzut, pe când cei cinci uci-gași templieri încercară să-și piardă urma prin mulțimea care se bulucea acum în tumult și panică. Tânărul slab dispăruse, dar gărzile îi identificaseră pe tovarășii lui și-i urmăreau cu insistență, în vreme ce bizantinii se foloseau de oaspeții confuzi și dezorientați ca obstacole pe care să le interpună în calea urmăritorilor. Ieșirile fură blocate, însă conspiratorii încercară să escaladeze zidurile pentru a părăsi curtea.

În confuzia generată, prințul Ahmed dispăruse, iar prințul Suleiman rămăsese izolat. Ezio văzu că acum ținea în mână un hanger mic, însă își păstrase calmul și stătea neclintit.

— Ezio! suieră Yusuf pe neașteptate. Privește!

Asasinul florentin se uită în direcția indicată și văzu că tânărul slab se întorsese. Ieșind din gloata aflată în spatele prințului, se apropia de acesta cu arma pregătită.

Ezio se găsea mult mai aproape de Suleiman decât Yusuf și-și dădu seama că doar el l-ar fi putut salva pe prinț la timp. Însă pentru asta trebuia să se înarmeze! Coborî ochii spre lăuta pe care continua s-o țină în mâini și, cu un suspin de regret, luă hotărârea de-a o izbi de o coloană din apropiere. Instrumentul se făcu țandări, dar gâtul său din lemn de molid îi rămase în mână sub forma unui ciot ascuțit. Imediat, Ezio se repezi înainte și, apucându-l pe bizantin de încheietura osoasă și împingându-l înapoi exact în momentul când se pregătea să facă ultimul pas către ținta sa, îi înfipse așchia aceea lungă de zece centimetri în ochiul stâng. Bizantinul se opri ca transformat în stană de piatră, apoi *janbiyah* îi căzu din mână și zăngăni pe pardoseala de marmură. Imediat după aceea, el însuși se prăbuși.

Mulțimea amuți brusc și formă un cerc în jurul lui Ezio și Suleiman, păstrând o distanță respectuoasă. Gărzile încercară să intervină, dar Suleiman le opri cu un singur gest.

Prințul își vârî propriul hanger în teacă, apoi inspiră scurt. După aceea făcu un pas către Ezio – un semn de onoare din partea lui, pe care mulțimea îl recunoscă ca atare printr-un icnet colectiv.

— Mă bucur să te revăd, *mio bel menestrello*. Am pronunțat corect?

— „Frumosul meu menestrel.” Este foarte bine.

— Îmi pare rău de lăuta ta. Era un instrument mult mai frumos decât o sabie.

— Ai dreptate. Dar lăuta nu salvează vieți.

— Unii ar avea de comentat în privința asta.

— Poate că da. În alte circumstanțe.

Cei doi schimbară un zâmbet.

— Am auzit că ești nu numai prinț, ci și guvernator. Mai sunt și alte lucruri pe care nu le știi despre tine?

— De pildă, nu vorbesc cu necunoscuții. Suleiman înclină aproape imperceptibil din cap. Eu sunt Suleiman Osman.

— Auditore, Ezio..., se înclină Ezio la rândul lui.

Una dintre gărzile în uniformă albă se apropie de ei.

Un sergent.

— Iertați-mă, prințe. Din porunca unchiului vostru, trebuie să ne asigurăm că sunteți nevătămat.

— El unde este?

— Vă așteaptă.

Suleiman îl privi rece.

— Spune-i că, mulțumită acestui bărbat, sunt nevătămat. Dar *nu mulțumită* vouă! Nu vouă! Nu ienicerilor! Voi sunteți garda de elită și m-ați lăsat lipsit de apărare pe mine, un prinț al casei imperiale, în felul ăsta! Unde-i căpitanul tău?

— Tarik Barleti este plecat... cu treabă.

— Cu *treabă*? Chiar vreți să păreți niște diletanți în fața acestui străin?

Suleiman își îndreptă semeț statura, în vreme ce ienicerul, un gigant musculos, care putea să fi cântărit o sută cincizeci de kilograme, tremura înaintea lui.

— Luați leșul acesta și trimiteți oaspeții la casele lor, continuă el. După aceea chemați-l pe Tarik înaintea Divanului!

Revenind spre Ezio, pe când ienicerul se îndepărta grăbit, Suleiman spuse:

— Este penibil. Ienicerii sunt gărzile de corp ale sultanului.

— Dar nu și ale familiei sale?

— Se pare că nu și cu ocazia asta. Suleiman făcu o pauză și-l privi apreciativ pe Ezio. Desigur, nu vreau să-ți răpesc timpul, totuși există ceva despre care aș dori să-ți aflu opinia. Ceva important.

Yusuf îi făcea semne lui Ezio de la marginea mulțimii care începuse să se împrăștie.

— Îngăduie-mi doar un răgaz, cât să-mi schimb costumul acesta, spuse asasinul și încuviință discret către prietenul lui.

— Perfect. Oricum, mai întâi trebuie să aranjez ceva. Când ești gata, vino la Divan. Slujitorii mei te vor escorta.

Bătu din palme și ieși pe poarta pe care sosise.

— A fost un adevărat spectacol, spuse Yusuf când ieșiră din palat în tovărășia a doi dintre slujitorii personali ai lui

Suleiman. În plus, ne-ai oferit o legătură la care n-am fi visat niciodată că ar fi posibilă.

— Legătura aceea, îi reaminti Ezio, este a mea.

Capitolul 31

Suleiman aștepta deja când Ezio i se alătură peste puțin timp lângă ușa Divanului – sala de consiliu – din palat. Tânărul părea stăpân pe sine și în același timp vigilent.

— Am aranjat o întâlnire cu unchiul meu, prințul Ahmet, și cu căpitanul Tarik Barleti, anunță el fără preambul. Mai întâi trebuie să-ți explic însă ceva. Ienicerii sunt loiali bunicului meu, dar au fost nemulțumiți în privința alegerii făcute de el pentru următorul sultan.

— Ahmed.

— Exact. Ienicerii îl preferă pe tatăl meu, Selim.

— Hmm. Ezio căzu pe gânduri. Te afli într-o situație dificilă. Dar spune-mi – care-i rolul bizantinilor în toată afacerea asta?

Suleiman clătină din cap.

— Speram că tu mi-ai putea oferi unele lămuriri în privința asta. Ai fi dispus să m-ajuti să aflu?

— Pe bizantini îi urmăresc și eu. Atâta vreme cât interesele noastre nu intră în conflict, va fi o onoare să te ajut.

Prințul zâmbi enigmatic.

— Atunci trebuie să accept ce pot obține. Făcu o pauză, apoi urmă: Fii atent, în vârful turnului de acolo există o trapă. Suie-te în el și ridic-o. După aceea vei putea să vezi și să auzi tot ce se vorbește în Divan.

Ezio încuviință din cap și porni imediat, iar Suleiman se întoarse și intră în Divan.

Până când ajunse Ezio în punctul indicat de tânărul prinț, discuțiile din sala de consiliu de dedesubt începuseră deja, ba chiar deveniseră încinse. Cei trei bărbați implicați stăteau în jurul unei mese lungi acoperite cu carpete de Bergamo. În

spatele mesei, pe perete, atârna o tapiserie care îl prezenta pe Baiazid, flancat de fiii lui.

Ahmed, un bărbat viguros de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul șaten tuns scurt și barba stufoasă, era acum cu capul gol și purta alte veșminte bogate, în roșu, verde și alb. Se dezlănțuise într-o tiradă:

— Ai grijă de nepotul meu, Tarik. Incompetența ta este la limita trădării. E ridicol să-mi amintesc că ienicerii tăi au fost umiliți astăzi de un cântăreț de lăută italian!

Cu jumătatea inferioară a feței sale scrijelite de bătălii, aco-perită de o barbă înspicată, Tarik Barleti stătea încruntat.

— Acest eșec nu-și găsește scuze, efendi. Voi conduce personal o investigație completă.

Suleiman îl întrerupse.

— Nu, Tarik, *eu* voi fi cel care va conduce investigația. Din motive ce ar trebui să fie evidente.

Barleti încuviință scurt din cap.

— *Evet, Shehzadem.* În mod vădit deții înțelepciunea tatălui tău.

La auzul acelor cuvinte, Ahmed aruncă spre căpitanul său o privire furioasă la care Suleiman răspunse:

— *Și intoleranța lui.* După aceea se întoarse către unchiul său și vorbi cu glas oficial: *Shehzad* Ahmed, sunt cel puțin ușurat să văd că tu ești în siguranță.

— Aceleași gânduri nutresc și eu pentru tine, Suleiman. Fie ca Domnul să te apere.

Ezio vedea prea bine că jocul lui Suleiman era cu bătaie lungă. Sub ochii lui, tânărul prinț se ridică și-și chemă servitorii.

— Acum voi pleca, anunță el. Și puteți fi siguri că în curând îmi voi întocmi raportul despre acest incident neplăcut.

Însoțit de suita și de gărzile lui personale, părăsi Divanul. Tarik Barleti era pe punctul de-a-l urma, însă prințul Ahmed îl opri.

— Tarik-bei, putem schimba câteva vorbe?

Comandantul ienicerilor se întoarse. Ahmed îi făcu semn să se apropie. Tonul îi era cordial. Ezio fu nevoit să se concentreze ca să-i prindă cuvintele.

— Mă întreb care a fost țelul acestui atentat. De a mă face pe mine să par slab? De a mă face să par un conducător incompetent al acestui oraș? Făcu o pauză, după care urmă: Da-

că acela ți-a fost planul, dragul meu căpitan, dacă ai avut cel mai mic amestec în toată mizeria asta, atunci ai comis o greșeală gravă! Tatăl meu m-a ales *pe mine* ca viitor sultan, nu pe fratele meu!

Tarik nu răspunse imediat; chipul îi era inexpressiv, aproape plictisit. În cele din urmă spuse:

— Prințe Ahmed, nu sunt îndeajuns de depravat pentru a-mi imagina conspirația de care mă acuzi.

Ahmed se retrase un pas, deși tonul îi rămase egal și amabil.

— Ce-am făcut ca să merit asemenea dispreț din partea corpului de ieniceri? Ce-a făcut pentru tine fratele meu, iar eu n-am făcut?

Tarik șovăi, apoi zise:

— Pot vorbi sincer?

Ahmed își depărta brațele.

— Cred că ar fi mai bine s-o faci.

Tarik îl privi deschis.

— Ahmed, ești slab. Rămâi nemișcat în vreme de război și te agiți pe timp de pace. Îți lipsește pasiunea pentru tradițiile *ghazi* – Luptătorii Credinței – și vorbești despre fraternitate în tovărășia necredincioșilor. Făcu o *pauză, după* care urmă: Ai fi un filosof destul de bun, dar un sultan slab.

Ahmed se întunecă la față. Pocni din degete și propria lui gardă de corp luă poziție de drepti înapoia sa.

— Poți să pleci, i se adresă cu glas înghețat comandantului de ieniceri.

Ezio continuă să privească, iar după câteva minute Ahmed însuși părăsi Divanul. Peste încă o clipă asasinului i se alătură prințul Suleiman.

— Frumoasă familie, nu? rosti acesta. Nu te teme. Am ascultat și eu.

Ezio părea îngrijorat.

— Unchiul tău nu are autoritate asupra celor pe care-i va comanda în curând. De ce nu i-a luat ienicerului capul pe loc pentru neobrăzarea lui?

— Tarik este un om dur, răspunse prințul deschizând brațele. Capabil, dar ambițios. Și-l admiră mult pe tatăl meu.

— Cu toate acestea, n-a izbutit să păzească palatul înaintea unui atentat al bizantinilor de a-ți lua viața în sanctuarul său cel mai păzit! Asta în sine merită o investigație.

— În mod cert.

— Ca atare... de unde ar trebui să începem?

Suleiman căzu pe gânduri și Ezio îl privi. O minte bătrână într-un trup foarte tânăr, gândi el cu respect reînnoit.

— Deocamdată, spuse Suleiman, vom fi cu ochii pe Tarik și pe ienicerii lui. În general, ei își petrec timpul liber în Marele Bazar și în vecinătatea sa. Te poți ocupa de asta – tu și... asociații tăi?

Își formulă ultimele cuvinte cu delicatețe. În sinea lui, Ezio își aminti avertismentul lui Yusuf de a nu se implica în politica otomanilor, însă, cumva, propria sa căutare și înfruntarea aceasta pentru putere păreau conectate. Luă decizia.

— De acum înainte, prințe Suleiman, rosti el, niciunul dintre ei nu va cumpăra măcar o batistă fără ca noi să n-o știm.

Capitolul 32

După ce îi instrui amănunțit pe Yusuf și pe Asasinii din Constantinopol despre felul cum trebuiau să urmărească îndeaproape toate mișcările ienicerilor prin Marele Bazar, Ezio, însoțit de Azize, se îndreptă spre docurile din sudul orașului, pentru a lua materialele necesare construirii bombelor, potrivit unei liste pe care i-o întocmise Piri Reis.

Își terminase târguielile și le trimisese cu Azize la sediul Asasinilor, când o zări pe Sofia în mulțimea ce ticsea cheiurile. Ea stătea de vorbă cu un bărbat care părea italian și era cam de vârsta lui. Pe măsură ce se apropie, asasinul văzu că femeia părea cumva stânjenită, dar, recunoscându-l pe interlocutorul ei, Ezio se simți amuzat și, de asemenea, el însuși ușor stânjenit. Apariția neașteptată a insului evoca o mulțime de amintiri și o mulțime de sentimente conflictuale.

Fără să-și releve prezența, se apropie de cei doi.

Bărbatul se numea Duccio Dovizi. Cu decenii în urmă, Ezio fusese cât pe aici să-i rupă brațul drept, pentru că Duccio o înșela pe Claudia, cu care era logodit. Brațul acela, observă asasinul, rămăsese ușor deformat. Duccio îmbătrânise urât și părea tras la față, totuși asta nu-i afectase stilul de abordare a femeilor. În mod clar era fermecat de Sofia și o sâcăia pentru a-i obține atenția.

— *Mia cara*, spunea el, sforile Destinului ne-au adus laolaltă. Doi italieni, rătăciți și singuri în Orient. Nu simți *magnetismo*?

Plictisită și iritată, Sofia îi răspunse:

— Simt multe lucruri, *Messer...* dar în primul rând, greață.

Cu o senzație de déjà-vu, Ezio se gândi că era momentul să intre în acțiune.

— Bărbatul acesta te deranjează, Sofia? Întrebă el, apropiindu-se.

Clocotind de nervi pentru că fusese întrerupt, Duccio se întoarse spre nou-venit.

— Scuză-mă, *Messer*, însă doamna și cu mine tocmai...

Se opri brusc, când îl recunoscu pe Ezio.

— Ah! *Il diavolo* în persoană! exclamă el apoi, iar mâna stângă i se ridică instinctiv spre brațul drept. Îndărăt!

— Ce plăcere să te revăd, Duccio.

Celălalt nu-i răspunse, ci dădu să se îndepărteze, se împiedică în pietrele caldarâmului și începu să strige:

— Fugi, *buona donna*! Fugi să scapi cu viață!

Îl priviră amândoi dispărând pe ponton. Urmă o pauză stânjenitoare.

— Cine era?

— O potaie, răspunse Ezio. Cu mulți ani în urmă a fost logodit cu sora mea.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— *Cazzo* al lui era logodit cu alte șase femei.

— Te exprimi foarte direct.

Sofia părea ușor surprinsă de folosirea cuvântului „mădu-lar”, totuși nu ofensată.

— Scuză-mă.

Asasinul tăcu puțin, apoi întrebă:

— Ce te aduce pe docurile astea?

— Am plecat de la librărie ca să iau un pachet, dar vame-șii de aici au spus că hârtiile corăbiei nu sunt în ordine. Așa că aștept.

Ezio se uită cu atenție la portul bine păzit, observându-i dispunerea.

— Este al naibii de enervant, continuă Sofia. Mi-aș putea pierde toată ziua aici.

— Lasă-mă pe mine să văd ce pot face, zise el. Știu câteva moduri prin care pot fi ocolite regulile.

— Serios? Trebuie să spun că-ți admir curajul.

— Las-o-n seama mea. O să trec mai târziu pe la librărie.

— Bine atunci, scotoci ea prin poșetă, acestea sunt documentele. Pachetul este destul de valoros. Te rog să ai grijă de el... dacă izbutești să-l obții.

— O voi face cu siguranță.

— Atunci... mulțumesc.

Femeia îi zâmbi și porni înapoi spre oraș.

Ezio privi după ea câteva clipe, apoi se îndreptă către clădirea mare din lemn în care se aflau birourile Vămii. Înăuntru exista o teighea lungă și, în spatele ei, rafturi cu foarte multe pachete și colete. În partea din față a unuia dintre rafturile de jos, cele mai apropiate de teighea, zări un tub din lemn pentru hărți, care purta eticheta SOFIA SARTOR.

„*Perfetto*”, își spuse în gând.

— Te pot ajuta? Întrebă un funcționar masiv, apropiindu-se de el.

— Da, te rog. Am venit să iau pachetul acela, îl arată cu mâna.

Funcționarul privi în direcția respectivă.

— Ah, mă tem că nu se poate! Toate coletele de acolo au fost oprite în așteptarea verificării actelor de expediție.

— Și cât va dura asta?

— N-aș putea spune.

— Câteva ore?

Funcționarul își țuguie buzele.

— Zile?

— Depinde. Sigur că da, în schimbul unei mici atenții... Se poate aranja ceva.

— Ei, la dracu'!

Funcționarul deveni mai puțin prietenos.

— Încerci să mă ții din muncă? lătră el. Pleacă de-aici, moșule! Și să nu mai apari dacă nu vrei să ai necazuri mai mari.

Ezio îl împinse într-o parte și sări peste teighea, înhață tubul de lemn și se întoarse să plece. Funcționarul suflă însă din răspuțeri într-un fluier și câțiva colegi de-ai săi, dintre care unii erau membri ai pazei înarmate de pe docuri, răspunseră instantaneu.

— Bărbatul ăsta, strigă funcționarul, a-ncercat să mă mituiască, iar când l-am refuzat, a recurs la violență!

Ezio sui pe teighea când paznicii Vămii se repeziră să-l prindă. Roti tubul greu din lemn, sparse câteva capete cu el și, sărind peste ceilalți, sprintă către ieșire, lăsându-i derutați în urma lui.

— Numai așa poți să tratezi cu oficialii meschini, își zise el surâzând mulțumit.

Dispăru în labirintul de străduțe întortocheate din nordul docurilor înainte ca urmăritorii lui să fi avut timp să se dezmeticească. Fără documentele Sofiei, pe care asasinul încă le ținea în siguranță sub tunică, ei n-aveau să poată lua niciodată urma femeii.

Capitolul 33

Spre amiază, intră în librăria aflată la vest de Hagia Sofia.

Femeia ridică privirea la apariția lui. Rafturile erau mult mai ordonate decât fuseseră la prima lui vizită aici. În camera din spate, Ezio zări o masă de lucru, pe care era întinsă harta lui din cisterne, alături de mai multe cărți groase de referință.

— *Salute, Ezio, rosti Sofia. Ai venit mai repede decât mă așteptam. Ai avut ceva noroc?*

Asasinul ridică tubul de lemn și citi de pe etichetă:

— *Madamigella Sofia Sartor, libraia, Costantinopoli. Tu ești aceea?*

Îi întinse tubul cu un surâs larg. Ea îl luă încântată, după care-l examina de aproape și se încruntă.

— Nu se poate! Uită-te-n ce hal este! Ce-au făcut oare cu el? S-au luptat cu pirății?

Ezio ridică din umeri, tăcând stânjenit. Sofia deschise tubul și scoase harta dinăuntru. O verifică.

— Măcar nu e deteriorată.

O duse la masă și o întinse cu grijă pe tăblie. Era copia unei hărți a lumii.

— Nu-i minunată? Îl întrebă pe Ezio.

— Chiar e.

Asasinul stătea lângă umărul ei și o examină împreună.

— Este copiată după o hartă realizată de Martin Waldseemüller și este destul de nouă – el a publicat-o cu numai patru ani în urmă. Și privește, aici, în stânga! Astea sunt noile meleaguri descoperite de *Navigatore Vespucci*, despre care scrisese cu patru-cinci ani înainte de desenarea hărții.

— Lucrează repede germanii ăștia, încuviință Ezio. Văd că el a numit noile meleaguri după prenumele lui Vespucci – Amerigo.

— America!

— Da... Bietul Cristoforo Colombo. Istoria are un mod ciudat de a se derula.

— Dar ce părere ai despre întinderea aceasta de apă... de aici?

Femeia arată dincolo de țărmul de vest al celor două Americi. Ezio se aplecă și privi cu luare-aminte.

— Să fie oare un nou ocean? Majoritatea cărturarilor pe care-i cunosc susțin că mărimea globului pământesc este subestimată.

Sofia păru melancolică.

— Este incredibil. Cu cât aflăm mai multe despre lume, cu atât se pare că știm mai puține.

Cumva copleșiți de ideea aceea, amândoi rămaseră tăcuți. Ezio se gândi la noul secol în care se aflau – al șaisprezecelea. Și se găseau abia aproape de începutul său. Nu putea decât să ghicească ce se va petrece în decursul lui; de asemenea, știa că, din cauza vârstei pe care o avea deja, nu putea spera să vadă mare parte din el. Mai multe descoperiri, și mai multe războaie, fără îndoială. Dar în esență avea să se repete aceeași piesă... și cu aceiași actori, atât doar că urmau să aibă alte costume și alte decoruri pentru fiecare generație care o înghițea pe cea precedentă, fiecare crezând că ea va fi cea cu rezultatele cele mai bune.

— Ei bine, rosti Sofia, ți-ai onorat promisiunea, ca și mine de altfel.

Îl conduse în camera interioară și luă o foaie de hârtie de pe masă.

— Dacă nu mă înșel, acesta ar trebui să fie locul unde se află prima ta carte.

Ezio luă hârtia și citi ce scria pe ea.

— Trebuie să recunosc, urmă Sofia, că mă ia pur și simplu amețea la gândul că într-adevăr voi vedea cărțile acestea. Ele conțin cunoștințe pe care lumea le-a pierdut și pe care trebuie să le recapete.

Se așeză la masă și-și sprijini bărbia în palme, gânditoare.

— Poate că ar trebui să tipăresc câteva copii după ele, pe care să le distribui chiar eu, continuă ea. Un tiraj mic, de numai cincizeci de exemplare... Atâta ar trebui să fie îndeajuns...

Asasinul surâse, după care izbucni în râs.

— Ce ți se pare amuzant?

— Iartă-mă. Mă bucur pur și simplu când văd pe cineva cu o pasiune atât de personală și de nobile. Este... înălțător.

— Dumnezeuule, zise ea ușor stânjenită. Ce e cu atâtea complimente?

Ezio ridică foaia de hârtie.

— O să plec imediat să cercetez locul ăsta, anunță el. *Grazie*, Sofia, mă voi întoarce cât pot de repede.

— Abia aștept, spuse ea și-l privi plecând cu un amestec de nedumerire și îngrijorare.

„Ce bărbat misterios”, se gândi când ușa se închise în urma lui, iar ea reveni la harta Waldseemüller și la propriile vișuri despre viitor.

Capitolul 34

Calcululele Sofiei fuseseră corecte. Ezio găsi cartea pe care o căuta ascunsă în spatele unui panou de lemn dintr-o clădire veche și părăsită din cartierul Constantin.

Era un exemplar vechi, dar bine păstrat, din *Despre natură*, poemul scris cu mai bine de două mii de ani în urmă de filosoful grec Empedocle, care îi sintetiza ideile.

Ezio luă cartea din ascunzătoare și suflă colbul de pe ea. Apoi o deschise la prima pagină, care era albă. Când o privi, aceasta începu să strălucească, după care în lumină apărură harta Constantinopolului. Privind concentrat, bărbatul observă un punct luminos pe harta aceea. Era Turnul Fecioarei, farul aflat de cealaltă parte a Bosforului, iar când Ezio îl fixă încă și mai atent cu ochii, desluși un punct precis conturat în beciurile din fundația turnului.

Dacă totul mergea bine, acela trebuia să fie locul unde să găsească a doua cheie a bibliotecii lui Altaïr din Masyaf.

Porni în grabă într-acolo prin orașul ca un furnicar. Strecurându-se pe lângă gărzile otomane și traversând apa cu o barcă „împrumutată”, ajunse la far și găsi o ușă, de unde o scară cobora în subsol. Ținu cartea în mână și constată că ea îl călăuzi printr-un labirint de coridoare, în lungul cărora se înșiruiau nenumărate uși. Părea imposibil ca atât de multe să poată exista într-un spațiu relativ limitat. În cele din urmă, ajunse la o ușă perfect identică cu toate celelalte, dar prin ale cărei crăpături părea să răzbată o lumină slabă. Sub atingerea mâinii lui, ușa se deschise și înăuntru, pe un soclu scund de piatră, văzu alt disc de piatră, care, asemenea primului pe care-l găsisese, era acoperit cu simboluri ciudate, la fel de misterioase ca acelea, dar diferite. Forma unei femei poate o zeiță – ce părea vag familiară, indentații ce puteau fi ori formu-

le, ori, poate, creștături care se puteau potrivi în dreptul unor zimi – aflați poate în interiorul găurilor pentru chei din ușa bibliotecii din Masyaf.

Când Ezio luă cheia în palme, lumina ce răzbătea din ea spori în intensitate, și spori întruna, iar bărbatul se încordă ca să fie transportat – nu știa unde anume –, când îl cuprinse și-l purtă cu secole în trecut, în urmă cu trei sute douăzeci de ani, în Anul Domnului 1191.

Masyaf.

În interiorul fortăreței, cu mult timp în urmă.

Siluețe într-o ceață învolburată. Din volburile acelea se conturază un tânăr și un bătrân. În jurul lor se zăreau dovezi ale unei lupte pe care bătrânul – Al Mualim – o pierduse.

Zăcea pe jos, iar tânărul îngenunchease călare peste pieptul lui.

Pierzându-și puterea, mâna bătrânului scăpă ceva, care se rostogoli și se opri puțin mai departe pe pardoseala din marmură.

Ezio icni fără să se poată stăpâni când recunoscă obiectul – era, fără îndoială, Mărul Edenului. Dar cum? Iar tânărul – învingătorul – în alb, cu capul acoperit de glugă, era Altaïr.

— Ai ținut foc în palma ta, bătrâne, spunea el. Obiectul ăsta trebuia distrus.

— Să distrug unicul lucru ce poate să pună capăt Cruciadelor și s-aducă adevărata pace? râse Al Mualim. Niciodată!

— Atunci o voi face eu.

Imaginile se topiră și dispărură aidoma unor spectre, doar pentru a fi înlocuite de altă scenă.

În interiorul Marelui Donjon, Altaïr stătea alături de unul dintre căpitani lui. În apropiere, întins cu onoare pe un catafalc din piatră, trupul lui Al Mualim era liniștit și destins în moarte.

— Chiar s-a terminat? spunea căpitanul Asasin. Vrajitorul e mort?

Altaïr se întoarse și privi corpul. După aceea vorbi cu glas calm, măsurat.

— N-a fost un vrăjitor. A fost un om obișnuit, care putea controla... iluzii. Rugul e pregătit? Întrebă el către camaradul lui.

— Da, răspunse bărbatul șovăind o clipă. Să știi, totuși, că unii oameni... nu vor accepta. Sunt neliniștiți.

Altaïr se aplecă peste catafalc și luă în brațe trupul bătrânului.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Se îndreptă apoi și mantia îi flutură împrejur.

— Ești pregătit de călătorie? îl întrebă pe căpitan.

— Destul de pregătit, da.

— L-am rugat pe Malik al-Sayf să plece spre Ierusalim cu vestea morții lui Al Mualim. Vrei tu să pleci spre Acra cu aceeași veste?

— Bineînțeles.

— Du-te atunci și Domnul să fie cu tine.

Căpitanul înclină capul și plecă.

Purtând în brațe trupul Mentorului său, succesorul lui ieși, pentru a-și înfrunta camarazii, membrii Frăției.

La vederea lui izbucni de îndată o hărmălaie de glasuri, care le reflecta uimirea. Unii se întrebau cu voce tare dacă nu cumva visau. Alții erau îngroziți de această confirmare materială a morții lui Al Mualim.

— Altaïr! Explică-te!

— Cum de s-a ajuns la așa ceva?

— Ce s-a-ntâmplat?

Un Asasin clătină din cap.

— Mintea îmi era clară, dar trupul... nu voia să se miște!

În toiul confuziei, apăru Abbas, prietenul din copilărie al lui Altaïr. Acum prietenia aceea era mai puțin sigură. Prea multe se petrecuseră între ei.

— Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă el și glasul lui reflecta și șocul pe care-l simțea.

— Mentorul nostru ne-a înșelat pe toți, răspunse Altaïr. Templierii l-au corupt.

— Unde-s dovezile tale-n privința asta? replică Abbas suspicios.

— Vino cu mine și-ți voi explica.

— Și dacă nu mă vor mulțumi răspunsurile tale?

— Atunci voi vorbi până vei fi mulțumit.

Merseră umăr la umăr. Altaïr continua să poarte în brațe trupul lui Al Mualim către rugul funerar ce fusese pregătit.

Neștiind care le era destinația, Abbas rămase țăfnos, încordat și combativ, nereușind să-și mascheze neîncrederea față de el.

Iar Altaір cunoștea motivul și-l regreta. Avea să facă însă tot ce putea mai bine.

— Abbas, începu el, mai ții minte obiectul pe care l-am recuperat de la templierul Robert de Sable în Templul lui Solomon?

— Te referi la obiectul după care ai fost trimis *tu*, dar pe care l-au adus în cele din urmă *alții*?

Altaір ignoră replica aceea.

— Da. Este o unealtă a templierilor și se numește Mărul Edenului. Printre multe alte puteri ale sale, Mărul poate să provoace iluzii și să controleze mințile oamenilor... dar și mintea celui care *crede* că-l stăpânește. Este o armă letală.

Abbas ridică din umeri.

— Atunci cu siguranță este mai bine să-l avem noi, decât templierii.

Altaір clătină din cap.

— N-are importanță, deoarece se pare că-i corupe pe toți cei care-l mânuiesc.

— Și tu crezi că Al Mualim a căzut sub influența lui nefastă?

— Exact, aprobă Altaір cu un gest de nerăbdare. Astăzi, a folosit Mărul în încercarea de a înrobi Masyaf. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Abbas părea neîncrezător.

— Nu știu *ce anume* am văzut.

— Ascultă-mă. Mărul se află acum în siguranță în odaia lui Al Mualim. După ce termin aici, îți voi arăta tot ce știu.

Ajunseseră la rug și Altaір sui treptele spre el, depunând cu respect trupul Mentorului său. Când o făcu, Abbas se schimbă la față. Era prima dată că zărea rugul.

— Nu pot să cred că vrei să faci așa ceva! zise el șocat, în spatele lui, membrii Frăției Asasinilor unduiră ca un lan de grâu sub vânt.

— Trebuie să fac ceea ce trebuie să fac, îi răspunse Altaір.

— Nu!

Însă Altaір luase deja una dintre torțele aprinse de lângă rug și o înfipse în baza acestuia.

— Trebuie să mă asigur că el nu se va *putea întoarce*.

— Dar nu acestea sunt obiceiurile noastre! Este interzis să arzi trupul unui om!

Din mulțime, cineva răcni brusc, furios:

— Profanatorul!

Altaïr se întoarse către oamenii agitați de sub platforma rugului.

— Ascultați-mă cu atenție! Leșul acesta ar putea fi pur și simplu altul dintre corpurile-fantomă ale lui Al Mualim. *Trebuie* să fiu sigur!

— Minciuni! răcni Abbas, când flăcările cuprinseseră rugul. Se apropie de Altaïr și ridică vocea, pentru a putea fi auzit de toți. Toată viața ți-ai bătut joc de Crezul nostru! Sucești regulile ca să se potrivească toanelor tale și-n același timp îi desconsideri și umilești pe cei din jur!

— Opriți-l pe Altaïr! răcni un Asasin din mulțime.

— N-ai auzit ce-a zis? replică un camarad de lângă el. Al Mualim era posedat!

Răspunsul celui alt sosi prompt, sub forma unei lovituri de pumn. Se iscă o încăierare generală, care escaladă cu viteza cu care se înălțau flăcările.

Aflat pe platforma de lângă Altaïr, Abbas îl îmbrânci pe neașteptate jos, în mijlocul luptelor, apoi porni furios spre castel. Altaïr se strădui să se ridice în picioare printre camarazii săi, care-și scoseseră deja săbiile.

— Fraților! strigă el, străduindu-se să restabilească ordinea. Opriți-vă! Băgați săbiile în teacă!

Însă luptele continuă și Altaïr, care izbutise să se ridice la timp pentru a-l vedea pe Abbas întorcându-se în fortăreață, fu silit să se zbată printre propriii lui oameni, dezarmându-i atunci când putea și îndemnându-i să renunțe. Nu știu cât timp se luptă așa, însă încheștarea fu întreruptă pe neașteptate de un fulger pârjolitor de lumină, care-i făcu pe combatanți să se clatine și să ducă palmele pavăză la ochi.

Lumina venea din direcția castelului.

Temerile cele mai rele ale lui Altaïr se confirmaseră.

Acolo, pe parapetul unui turn înalt, stătea Abbas, care ținerea Mărul în mână.

— Ce ți-am spus, Altaïr? răcni Abbas către el.

— Abbas! Oprește-te!

— Ce-ai crezut că se va-ntâmpla când l-ai ucis pe iubitul nostru Mentor?

— Tu l-ai iubit pe Al Mualim mai puțin decât oricare altul! Tu l-ai învinuit pentru toate nemulțumirile tale, ba până și pentru sinuciderea tatălui tău!

— Tatăl meu a fost un *erou*! urlă Abbas sfidător.

Altaïr îl ignoră și se întoarce spre Asasinii care se strânseseră întrebători în jurul său.

— Ascultați-mă! le spuse. Acesta nu-i momentul pentru a ne certa despre cele petrecute deja. Trebuie să decidem – acum! – ce trebuie făcut cu *acea armă*!

Arată către Abbas care ținea Mărul în brațul ridicat.

— Altaïr, răcni el, indiferent de ce-i în stare obiectul ăsta, tu nu ești vrednic să-l folosești!

— Niciun om nu este! îi răspunse Altaïr.

Însă Abbas privea deja țință la strălucirea Mărului, în timp ce privea, lumina se intensifică. Iar el părea în transă.

— E minunat, nu-i așa? întrebă el, cu glas doar atât de tare cât să poată fi auzit.

Apoi o schimbare puse stăpânire pe el. Expresia i se transformă dintr-un zâmbet de triumf amuzat într-o grimasă de oroare. Începu să tremure violent, pe măsură ce puterea Mărului pătrundea în el, preluând controlul asupra corpului său. Aceia dintre Asasini care țineau încă la el se repeziră să-l ajute, dar instrumentul nepământeian pe care continua să-l aibă în mână emise o pulsație luminoasă perfect vizibilă ce-i făcu pe toți să cadă în genunchi și în același timp să-și cuprindă capetele în mâini, de agonie.

Altaïr porni în fugă spre Abbas, escaladând turnul cu viteză supranaturală, propulsat de disperare. *Trebuia să ajungă acolo la timp*. Pe când se apropia de fostul lui prieten, Abbas începu să zbiere de parcă sufletul i-ar fi fost smuls din piept. Altaïr făcu un ultim salt înainte și-l doborî. Abbas se prăbuși cu un țipăt de disperare și Mărul i se rostogoli din mână, expediind o ultimă și violentă undă de șoc din turn.

După care se instaura tăcerea.

Dedesubt, Asasinii își reveniră treptat și se ridicară în picioare. Se priveau între ei, uluiți. Cele petrecute continuau să le reverbereze în trup și în minte, își înălțară privirile spre metereze. Nici Abbas, nici Altaïr nu erau vizibili.

— Ce-a fost asta?

— Au murit?

Apoi Altaïr apăru, singur, pe parapetul turnului. Vântul îi flutura veșmintele albe în jurul trupului. Ridică un braț. În palmă, în siguranță, se găsea Mărul. Sfârâia și pulsa precum ceva viu, dar se găsea sub controlul lui.

— Iartă-mă..., icni Abbas de pe lespezile pardoselii din spatele său; abia putea articula cuvintele. N-am *știut*...

Altaïr își întoarse ochii de la el, la Măr. Îi expedia prin brațul întins senzații ciudate, aidoma unor șocuri.

— Ne poți învăța ceva? i se adresă Altaïr, ca și cum ar fi vorbit unei creaturi vii. Sau ne vei duce pe toți spre ruină?

Vântul păru atunci să ridice o furtună de praf – sau erau oare fuioarele învolburate de nori ce anunțaseră viziunea aceasta? Odată cu ea sosi și lumina orbitoare ce o precedase, care crescuse, și crescuse, până acoperi totul complet. După aceea păli din nou, rămânând doar strălucirea blândă a cheii din mâna lui Ezio.

Epuizat, asasinul se lăsă să cadă pe podea și-și rezemă spatele de peretele din piatră al încăperii. Afară pogorâse probabil amurgul. Tânjea după odihnă, dar nu-și putea îngădui așa ceva.

După câteva clipe, se ridică și, ascunzând cu grijă cheia și cartea lui Empedocle în tașcă, porni spre străzile de deasupra.

Capitolul 35

În ziua următoare, în zori, Ezio merse la Marele Bazar. Era timpul să vadă și să audă personal ce se discuta acolo între ieniceri și era nerăbdător să pornească pe urmele căpitanului lor, Tarik Barleti. Însă odată ajuns la fața locului, îi fu imposibil să evite negustorii insistenți, care erau toți maeștri ai reclamei și ai persuasiunii. Iar Ezio trebuia să lase impresia că era un simplu călător străin, de teama de a nu trezi suspiciuni, fie în rândul oficialităților otomane, fie printre templierii bizantini.

— Vezi covorul ăsta?

Un vânzător îl acostă, trăgându-l de mânecă și, așa cum Ezio descoperise că se întâmpla atât de frecvent acolo, se apropie foarte mult de el, invadându-i intimitatea.

— Tălpile tale te vor iubi mai mult decât te iubește propria-ți nevastă!

— Nu sunt însurat.

— Aha, continuă negustorul netulburat, încă și mai bine. Haide! Doar pipăie-l.

Ezio observă un grup de ieniceri care stăteau nu departe.

— Ai vândut bine azi? îl întreabă el pe negustor.

Bărbatul desfăcu brațele și indică din cap spre dreapta, unde erau ienicerii.

— N-am vândut nimic! Ienicerii mi-au confiscat majoritatea mărfurilor, pur și simplu pentru că erau de import.

— Îl cunoști pe Tarik Barleti, căpitanul lor?

— E și el pe-undeva, pe-aici, fără doar și poate. Un tip arogant, totuși...

Negustorul era pe punctul să continue, dar se întrerupse brusc, încremeni o fracțiune de secundă și reveni la tonul as-

cuțit al vânzătorului. Ochii nu-i erau ațintiți asupra lui Ezio, ci asupra cuiva aflat mult în spatele său.

— Mă insultă, domnule! Nu pot s-accept mai puțin de două sute de *akșe* pentru el! Iar asta-i oferta mea finală.

Ezio se răsuci foarte puțin și-i urmări privirea. Trei ieniceri veneau spre ei și ajunseseră la mai puțin de cincisprezece metri depărtare.

— Când îl voi găsi, îl voi întreba despre covoarele tale, îi promise Ezio încetișor negustorului după care se întoarse și plecă.

— Știi să te tocmești, străine! strigă negustorul după el. Ce-ai zice să ne-nțelegem la o sută optzeci? O sută optzeci de *akge* și ne despărțim prieteni!

De acum Ezio nu-l mai asculta însă. Îi urmărea pe cei trei ieniceri pe cât putea de aproape, păstrând totuși o distanță sigură, cu speranța că l-ar putea duce la Tarik Barleti. Nu mergeau alene, ci aveau aspectul unor indivizi care aveau o întâlnire. Asasinul trebuia totuși să fie vigilent, nu numai pentru a nu-i scăpa din vedere, ci și pentru a evita să fie detectat el însuși, iar pasajele aglomerate din *souk* îl ajutau și în același timp îi îngreunau misiunea. Negustorul spusese că Tarik Barleti se afla undeva prin bazar, însă bazarul era uriaș – un labirint confuz de tarabe și prăvălii. Un mic oraș în sine.

Într-un final însă răbdarea îi fu răsplătită și ienicerii pe care-i urmărea ajunseră la o răspântie de pasaje ce avea forma unei piațete cu cafenele pe fiecare colț. În fața uneia dintre ele stătea căpitanul cel voinic cu barbă înspicată. Barba îi era un însemn al rangului în aceeași măsură ca uniforma splendidă. În mod clar, nu era un sclav.

Ezio se apropie pe furiș cât de mult putea, pentru a le auzi cuvintele.

— Sunteți gata? își întrebă Tarik Barleti oamenii, care încuviințară scurt din cap. Întâlnirea asta e foarte importantă. Aveți grijă să nu fiu urmărit.

Ei încuviințară din nou, apoi se despărțiră, dispărând în direcții diferite prin *bazar*. Ezio știa că aveau să caute orice semne de prezență a Asasinilor prin mulțimi și, pentru o clipă teribilă, i se păru că unul dintre ei îl observase, dar momentul acela trecu și ienicerul se îndepărtă. Așteptă cât îndrăzni de mult, apoi porni după căpitan.

Barleti nu merse mult și se întâlnește cu alt ienicer, un locotenent, care pentru o privire neatență ar fi părut că studia mărfurile din vitrina unui armurier. Ezio observase deja că ienicerii erau singurele persoane pe care neguțătorii nu le interziceau.

— Ce vești ai? îl întreabă Barleti, după ce ajunse lângă el.

— Manuel a fost de acord să se întâlnească cu tine. Așteaptă la Poarta Arsenalului.

Ezio ciulește urechile la auzul acelui nume.

— Nevăstuica bătrână arde de nerăbdare, comentă sec Tarik. Haide!

Ieșiră din bazar și porniră pe străzile orașului. Până la Arsenal, care se afla pe latura de nord a Cornului de Aur, mult mai spre vest, era cale lungă, totuși cei doi nurecurseră la niciun mijloc de transport, așa că Ezio îi urmă pe jos. Erau vreo trei kilometri... după care trebuia să fie precaut la îmbarcarea pe bac pentru traversarea Cornului. Sarcina îi fu ușurată totuși de faptul că bărbații erau adânciți în conversație, pe care Ezio izbuti s-o audă în mare parte. Nu era greu să se facă nevăzut pe străzile din Constantinopol, ticsite cu oameni din toată Europa și Asia.

— Cum părea Manuel? întreabă Tarik. Era nervos? Sau secretos?

— Mi s-a părut ca de obicei. Nerăbdător și nepoliticos.

— Hmm. Cred că și-a câștigat dreptul ăsta. Ceva știri de la sultan?

— Ultimele le-am primit acum o săptămână. Scrisoarea lui Baiazid era scurtă și plină de vești triste.

Tarik clătină din cap.

— Nu m-aș putea imagina să am asemenea conflicte cu propriul meu fiu.

Capitolul 36

Ezio îi urmări pe cei doi până la o clădire din apropierea Porții Arsenalului. Pe Tarik și pe locotenentul lui îi aștepta un bărbat care se apropia de șaiszeci de ani, voinic și pântecos, cu veșminte scumpe, barbă sură stufoasă și mustață ceruită. Turbanul lui purta pene și era încrustat cu nestemate, iar pe fiecare deget dolofan strălucea câte un inel cu piatră prețioasă. Tovarășul său era mai subțirel, mai mărunț și, judecând după straie, provenea din Turkmenistan.

După ce-și alesese un loc potrivit pentru a se face invizibil, pitindu-se discret printre ramurile dese și încărcate ale unui tamarin din apropiere, Ezio fu extrem de atent la salutarile preliminare și află că filfizonul durduiliu era – așa cum suspectase, de altfel – Manuel Paleologul. Ținând seama de cele aflate de la Yusuf despre ambițiile sale, întâlnirea avea să fie într-adevăr interesantă. Tovarășul lui Manuel, care îi era și gardă de corp, așa cum asasinul află din prezentări, se numea Șahkulu.

Ezio auzise de bărbatul acela. Șahkulu era un rebel împotriva conducătorilor otomani ai propriei lui țări și se zvonea că el ațâța revoluția în rândul poporului său. În același timp, era reputat pentru cruzime și actele de banditism.

Da, întâlnirea asta avea să fie cu adevărat interesantă.

După ce formalitățile – întotdeauna complexe și îndelungate în țara aceasta, așa cum remarcase Ezio – se încheiară, Manuel făcu un gest spre Șahkulu, care intră în casa din spațele lor – un soi de post de gardă, acum abandonat în mod evident – și reveni cu un sipet din lemn mic, dar greu, pe care-l lăsă la picioarele lui Tarik. Locotenentul ienicer îl deschise și începu să numere monedele din aur cu care era umplut.

— Numără-i cât vrei, Tarik, zise Manuel cu un glas la fel de arogant pe cât îi era purtarea, însă banii rămân la mine până văd marfa cu ochii mei și-i evaluez calitatea.

— Am înțeles, mârâi Tarik. Ești un om șiret, Manuel.

— Încrederea lipsită de cinism este găunoasă, intonă mie-ros Paleologul.

Ienicerul numărase rapid. La scurt timp după aceea, închise sipetul.

— E bine, Tarik, anunță el. Toți banii sunt aici.

— Așadar, rosti Manuel, cum procedăm în continuare?

— Vei avea acces în Arsenal. După ce te declari mulțumit, marfa va fi livrată unde dorești.

— Oamenii tăi sunt pregătiți să călătorească?

— Nu-i nicio problemă.

— *Poi kala*, se relaxa prințul bizantin. Foarte bine. În mai puțin de o săptămână, vei primi o hartă.

După aceea se despărțiră și Ezio așteptă să se asigure că se îndepărtaseră suficient, apoi coborî din arbore și se îndreptă în cea mai mare grabă spre sediul Asasinilor.

Capitolul 37

Când se întoarse la Arsenal, Ezio îl găsi pe Yusuf așteptându-l deja acolo.

— Unul dintre oamenii mei a zis c-a văzut cum a fost adus mai devreme un transport de arme, așa că am devenit curioși.

Ezio căzu pe gânduri. Era așa cum bănuise.

— Arme... Făcu o pauză. Aș vrea să le văd și eu. Cercetă din ochi zidurile exterioare ale Arsenalului.

Erau bine păzite, iar poarta principală părea inexpugnabilă.

— Nu văd cum ai putea intra, zise Yusuf urmărind gândurile Mentorului său, altfel decât ucigându-i pe toți.

Piața din spatele lor clocotea de viață – oamenii zoreau spre casă de la muncă, iar cafenelele și restaurantele își deschideau ușile. Brusc atenția le fu atrasă de o altercație ce izbucnise în preajma porții principale a Arsenalului, între un neguțator și trei ieniceri, care-l hărțuiau.

— Ai fost avertizat de două ori, spunea unul dintre ieniceri, un sergent. Vânzătorii n-au voie lângă zidurile Arsenalului! Luați mărfurile astea! le zise oamenilor lui.

Soldații începură să ridice lăzile cu fructe ale negustorului.

— Ipocriților! mormăi bărbatul. Dacă oamenii voștri nu mi-ar cumpăra produsele, nici nu le-aș vinde aici!

Sergentul îl ignoră, iar soldații își văzură de treabă, dar negustorul nu terminase. Se duse direct la sergent și-i spuse:

— Voi sunteți mai răi decât bizantinii, trădătorilor!

În loc de răspuns, sergentul îl lovi brutal cu pumnul. Negustorul căzu la pământ, gemând și ținându-se de nasul în-sângerat.

— Ține-ți gura, parazitule! mârâi ienicerul.

Se întoarse să supravegheze confiscarea fructelor, iar o femeie ieși în fugă din mulțime și se grăbi în ajutorul rănitului.

Yusuf și Ezio priviră cum îl ajută să se ridice, ștergându-i sângele de pe față cu o batistă.

— Chiar și în vreme de pace, comentă Yusuf încruntat, cei sărmani sunt mereu asaltați.

Ezio căzu pe gânduri, amintindu-și de circumstanțe similare în Roma nu cu mult timp în urmă.

— Poate că dacă-i vom determina să-și descarce furia, va fi în folosul cauzei noastre, zise el.

Yusuf îl privi cu atenție.

— La ce te gândești? Să-i racolezi pe oamenii aceștia? Să-i inciți la rebeliune?

— Ar fi îndeajuns și doar o demonstrație. Însă dacă destui dintre ei vor fi de partea noastră...

Amândoi îi priviră pe ienicerii care, nestânjeniți, continuau să transporte marfa negustorului, golindu-i complet taraba. După aceea dispărură printr-o ușiță tăiată în poarta principală a Arsenalului.

— Simulezi solidaritatea ca să-ți atingi propriile scopuri, rosti Yusuf pe un ton evident disprețuitor. Ce mai gentleman!

— Da, știu că nu-i foarte frumos, totuși, crede-mă, ar avea succes.

— Accept *orice* ar avea succes, ridică selgiucidul din umeri. Și nici nu văd alt mod de a pătrunde în Arsenal.

— Haide – s-a strâns multă lume și se pare că negustorul acela e destul de popular. Să mergem și să stârnim nițel oamenii.

În următoarea jumătate de oră, Ezio și Yusuf discutară cu cei de pe stradă, strecurând aluzii și convingând, măgulind și inspirând oamenii de rând din jurul lor, pe care-i găsiră foarte deschiși față de ideea de a pune capăt asupririi la care erau supuși. Se părea că aveau nevoie doar de cineva care să-i înflăcăreze. După ce se strânseseră destui pentru a forma o gloată gata de răzmeriță, Ezio li se adresă. Negustorul de fructe stătea acum lângă el, cu o privire sfidătoare pe chip. Yusuf se îngrijise ca majoritatea bărbaților și femeilor să fie înarmați sub o formă sau alta. Negustorul ținea în mâini un cosor mare, cu lama curbată.

— Luptați cu noi, fraților, declamă Ezio. Și răzbunați nedreptatea aceasta. Ienicerii nu sunt mai presus de lege! Să le arătăm că nu le vom tolera tirania!

- Da! se auziră câteva glasuri.
- M-am săturat să le văd abuzurile, continuă Ezio. Voi nu?
- Ba da!
- Veți lupta cu noi?
- Da!
- Atunci – să mergem!

De acum un detașament de ieniceri înarmați ieșise prin Poarta Arsenalului, care fu închisă apoi în urma lor. Soldații ocupară poziții în fața ei, cu iataganele scoase din teci și înfruntară gloata, a cărei agitație ajunsese să dea în clocot. Neintimidată de etalarea de forță a ienicerilor – ba chiar incitată de ea –, mulțimea, al cărei număr creștea de la un minut la altul, năvăli spre poartă. Orice ienicer îndeajuns de nesăbuit să-i lovească pe oamenii din primele rânduri fu copleșit pur și simplu de numărul lor și fie îmbrâncit în lături, fie călcat în picioare. La scurtă vreme după aceea gloata se strânse în fața porții principale, cu Ezio și Yusuf păstrând încă suficientă autoritate pentru a-i direcționa pe oameni s-o spargă cu un berbec.

- Jos cu ienicerii! răcni o sută de voci.
- Nu sunteți mai presus de lege! răcni altă sută.
- Deschideți poarta, lașilor, până n-o facem fărâme!
- Poarta nu va mai rămâne mult timp închisă, îi spuse Ezio lui Yusuf.

— Oamenii aceștia îți fac o favoare, Mentorule. Revanșează-te și ferește-i de rău.

În timp ce Yusuf rostea cuvintele acelea, două detașamente de ieniceri atacară mulțimea din dreapta și din stânga, după ce apăruseră pe porți laterale, aflate în zidurile nordic și sudic.

— Asta cere luptă corp la corp, rosti Ezio și, însoțit de Yusuf, își acționă pumnalul secret și pumnalul-cârlig și se aruncă în încăierare.

Încurajați de abilitățile celor doi Asasini, cei de pe flancurile gloatei se întoarseră cu bravură să întâmpine contraatacul ienicerilor. Aceștia fură surprinși de o rezistență atât de fermă dintr-o direcție neașteptată și ezitară – fatal –, astfel încât fură respinși. Între timp cei care loveau în poartă avură satisfacția să vadă cum scândurile ei groase începură să geamă, apoi să cedeze, după care să se curbeze și în cele din ur-

mă să se rupă. Cu un trosnet asurzitor, grinda principală care ținea poarta închisă pe dinăuntru se frânse ca un bețișor și poarta căzu pe spate, cu ușile legănându-se precum doi bețiți în țătânilor ei masive din fier.

Mulțimea mugi într-un singur glas, aidoma unei fiare puternice și triumfătoare, iar pe măsură ce se revărsă în Arsenal, voci individuale se putură distinge, ridicându-se peste vacarm:

— Împingeți!

— Am intrat!

— Dreptate sau moarte!

Ienicerii care apărau Arsenalul în interior nu putură împiedica pătrunderea aceea, dar, beneficiind de disciplina lor superioară, izbutiră s-o localizeze și în curtea principală a Arsenalului începură lupte feroce. Aidoma unei năluci, Ezio se strecură printre toți combatanții în edificiul fortificat.

Capitolul 38

Departa de poarta zdrobită, în adâncul sectorului vestic al Arsenalului, Ezio ajunsese într-un final în locul pe care-l căuta. Acolo era liniște, deoarece majoritatea ienicerilor din garnizoana Arsenalului luptau în curte, iar pe pușinii soldați pe care-i întâlnește, dacă nu-i putea ocoli neobservat, îi elimină rapid. După ce avea să termine treaba de aici, trebuia neapărat să-și ascute pumnalul-cârlig.

Înainte pe un coridor lung din piatră, atât de îngust, încât nimeni nu putea să intre în camera din capătul lui cu speranța că-i va surprinde pe cei dinăuntru. Ezio se apropie încet, cu pas silențios, până ajunge la o scară din fier fixată de peretele de lângă intrarea camerei, care ducea la o galerie superioară. Își prinse teaca sabiei de picior ca să nu zăngăne, apoi sui iute, fără să facă mai mult zgomot decât deschiderea petalelor unei flori. De acolo, de sus, privi îngrijorat la scena de sub el.

Manuel și Șahkulu stăteau în mijlocul camerei, înconjurați de multe lăzi mari, dintre care unele fuseseră deschise. În cameră, imediat lângă ușă, stătea de gardă o grupă de ieniceri. Dacă ar fi încercat să intre, Ezio ar fi căzut victimă unei ambuscade. Asasinul suspină încet, ușurat. Instinctul și experiența îl salvară de data asta.

Prințul bizantin se opri din examinarea lăzilor. Din locul unde se găsea, Ezio nu putea să vadă ce se afla în ele, dar putea să bănuiască.

— Douăzeci de ani am trăit ca un nimeni în orașul ăsta, spuse Manuel. Acum, în sfârșit, voi fi răzbunat.

Șahkulu îi răspunse cu o notă de amenințare în glas.

— După ce dinastia Paleologilor va fi reinstaurată, să nu uiți cine te-a ajutat!

Manuel îl privi cu atenție și ochii lui mici sclipiră rece printre pliurile de piele și grăsime.

— Bineînțeles că nu voi uita, prietene! Nici prin cap nu-mi trece să trădez un om cu influența ta. Însă trebuie să ai răbdare. *Nova Roma* nu s-a clădit într-o singură zi!

Șahkulu mârâi evaziv și Manuel se întoarse către căpitanul escorte sale.

— Sunt mulțumit, anunță el. Duceți-mă la corabia mea.

— Urmează-mă, zise căpitanul. Până la poarta din vest există un pasaj. Dacă trecem pe-acolo, evităm luptele.

— Sper, și mă aștept, ca în curând să aveți situația sub control.

— Asta se întâmplă chiar în timp ce vorbim, prințe.

— Dacă un singur lucrător de aici va fi afectat, banii vor rămâne la mine. Să-i spui asta lui Tarik.

Ezio îi privi plecând. După ce fu convins că rămăsese singur, coborî și cercetă rapid lăzile, ridicând capacul uneia care fusese desfăcut din cuie.

Înăuntru erau puști. O sută sau mai bine.

— *Merda!* icni asasinul.

Gândurile îi fură întrerupte de un zăngănit ascuțit; sigur fusese poarta de vest care se închisese după plecarea lui Manuel. Imediat după aceea auzi zgomote de cizme ce se apropiau pe lespezile din piatră. Probabil ienicerii care veneau să bată capacele lăzilor la loc în cuie. Ezio se lipi de perete, iar când soldații intrară, îi omorî. Fuseseră cinci. Dacă ar fi putut intra toți odată, nu pe rând, poate că lucrurile ar fi stat altfel, dar coridorul îngust se dovedi acum a-i fi aliat.

Se întoarse pe drumul pe care intrase. În curte, bătălia se încheiase lăsând în urmă, ca întotdeauna, dovezile teribile ale înțeleștii. Ezio merse încet pe lângă o mulțime de trupuri, majoritatea nemișcate, unele zvârcolindu-se în agonie finală, fără să audă decât bocetele femeilor îngenunchiate lângă cei căzuți, în vântul nemilos ce sufla prin poarta căscată.

Cu capul plecat, asasinul se îndepărtă de locul acela. Prețul plătit pentru cunoașterea pe care o dobândise părea într-adevăr foarte mare.

Capitolul 39

Venise vremea să se întoarcă în librăria Sofiei. Se grăbi de îndată într-acolo.

Prăvălia era încă deschisă și înăuntru ardeau lumini strălucitoare. Când îl zări pe Ezio intrând, Sofia își scoase ochelarii și se ridică de la masa de lucru din camera interioară, unde harta descoperită de asasin în Yerebatan era întinsă printre câteva cărți deschise.

— *Salute*, îl întâmpină ea, apoi închise ușa în urma lui și coborî jaluzele. Era oricum timpul să mă opresc pe ziua de azi. Doi clienți toată ziua. Zi și tu! Nu merită să țin deschis și seara.

Văzu după aceea expresia de pe chipul bărbatului și-l conduse la un scaun, unde el se așeză greoi, iar Sofia se grăbi să-i aducă un pahar cu vin.

— *Grazie*, spuse Ezio recunoscător, satisfăcut că femeia nu-i puneă întrebări.

— Mă apropii de alte două cărți, zise ea. Una lângă palatul Topkapî, iar cealaltă în cartierul Baiazid.

— Să încercăm mai întâi la Baiazid. Topkapî va fi o fundătură. Acolo au descoperit templierii cheia lor.

— Ah... *Si*. Probabil că au găsit-o din întâmplare sau folosind alte mijloace decât noi.

— Au avut cărțulia lui Niccolò.

— Atunci ar trebui să-i mulțumim Maicii Domnului că ai recuperat-o de la ei înainte s-o poată folosi în continuare.

Sofia se întoarse la hartă, se așeză în fața ei și începu din nou să scrie. Ezio se aplecă și, scoțând cartea lui Empedocle, o puse pe masă lângă ea. A doua cheie pe care o găsisese se ală-

turase deja celei dintâi și ambele se găseau sub pază în sediul Asasinilor din Galata.

— Ce părere ai despre asta? Întrebă el.

Femeia luă cartea cu grijă și o întoarse plină de respect în mâini. Avea palme delicate, dar nu osoase, cu degete lungi și subțiri.

Gura i se căscă de uimire.

— O, Ezio! E *incredible*!

— Are vreo valoare?

— Un exemplar din *Despre natură* în starea asta? În legătura lui coptă originală? E fantastic!

Deschise cartea cu precauție. Harta codificată din interior nu mai strălucea. De fapt, Ezio observă că nu mai era nici măcar vizibilă.

— Uluiitor! Trebuie să fie o transcriere făcută în secolul al treilea după original, spuse Sofia entuziastă. Nu cred că mai există un exemplar ca ăsta.

Însă ochii lui Ezio cercetau preocupați camera. Ceva se modificase și totuși nu-și putea da seama despre ce putea fi vorba. În cele din urmă, ochii îi poposiră pe o fereastră astupată cu scânduri. Geamurile dispăruseră din cercevelele ferestrei.

— Sofia, rosti el îngrijorat, ce s-a-ntâmplat aici?

Glasul femeii căpătă un ton vag de iritare, deși copleșit

În mod clar de surescitarea cauzată de carte.

— Ah, așa pătesc în fiecare an, o dată sau de două ori. Hoți care-ncearcă să intre, crezând că vor găsi bani. Făcu o pauză, apoi urmă: Eu nu țin mulți bani aici, însă de data asta au reușit și mi-au furat un portret de valoare. S-a petrecut acum nici trei ore, când am lipsit puțin din librărie. Se întristă. În-tâmplător, era un portret foarte bun al meu. O să-i duc dorul și nu doar pentru valoarea lui în sine. În mod clar, bătu ea cu degetul în cartea lui Empedocle, pentru *asta o* să caut un loc foarte sigur.

Ezio suspecta că în spatele furtului acelui tablou putea să se ascundă și altceva. Cutreieră camera, privind cu atenție în căutarea oricăror indicii pe care le-ar fi putut desluși. După aceea luă o hotărâre. Pentru moment se simțea destul de odihnit și-i era dator cu o favoare acestei femei. De fapt, nu era doar atât. *Voia* să facă pentru ea orice i-ar fi stat în putință.

— Tu continuă să lucrezi, îi spuse, iar eu îți voi căuta tabloul.

— Ezio, de acum hoțul ar putea fi oriunde.

— Dacă a venit după bani, n-a găsit nimic și s-a mulțumit să ia tabloul, atunci ar trebui să fie încă în cartierul ăsta, în apropiere, și să vrea să scape de el.

Sofia căzu pe gânduri.

— În apropiere sunt două străzi cu prăvălii ale negustorilor de artă...

Asasinul pornise deja spre ușă.

— Așteaptă! strigă ea. Am și eu ceva treabă în partea aceea – o să-ți arăt calea.

Ezio așteptă ca ea să încuie cu grijă *Despre natură* într-un cufăr ferecat cu fier de lângă perete, apoi o urmă. Ieșind din librărie, Sofia zăvorî ferm ușa.

— Pe aici, îi spuse după aceea, însă ne vom despărți la prima răspântie. De acolo o să-ți arăt care-i direcția în care să mergi.

Porniră la drum în tăcere. După câteva zeci de metri, ajunseră la o intersecție și femeia se opri.

— Acolo, îi arătă ea.

Apoi îl privi. În ochii ei limpezi exista ceva despre care Ezio speră să nu fie doar imaginația lui.

— Dacă se-ntâmplă să-l găsești în următoarele două ore, îi spuse, haide să ne întâlnim la Apeductul lui Valens. În zonă se ține un târg de carte la care trebuie să particip și m-aș bucura mult să te văd acolo.

— Voi face tot ce pot.

Sofia îl privi iarăși, după care își feri iute privirea.

— Știu că așa vei face, zise ea. Mulțumesc, Ezio.

Capitolul 40

Cartierul negustorilor de artă fu ușor de găsit – erau două străzi înguste, paralele, ale căror prăvălii străluceau în luminile de felinar ce sclipeau peste comorile dinăuntru.

Ezio trecu încet de la una la alta, uitându-se mai degrabă la cei care le frecventau decât la obiectele de artă înseși și în scurt timp zări un personaj cu aspect dubios, în veșminte ieftine, care apăru dintr-o galerie, preocupat să numere mone-dele dintr-o pungă de piele. Asasinul se apropie de el și bărbatul adoptă pe loc o atitudine defensivă.

— Ce vrei? întrebă el nervos.

— Tocmai ai vândut ceva, este?

Celălalt se retrase un pas.

— Și care-i treaba ta?

— Portretul unei doamne?

Bărbatul repezi un pumn spre Ezio și se pregăti să-l evite și să fugă, dar asasinul era prea iute pentru el. Îi puse piedică și-l trimise pe jos. Monedele zăngăniră pe pietrele caldarâmului.

— Ridică-le și dă-mi-le, îi ceru Ezio.

— N-am făcut nimic, mormăi hoțul, totuși se supuse poruncii. Nu poți să dovedești nimic!

— Nici nu trebuie să dovedesc ceva. O să te bumbăcesc până când o să vorbești.

Tonul celuiilalt se transformă într-un schelălăit.

— Am găsit tabloul ăla. Vreau să zic... mi l-a dat cineva.

Ezio îl pocni.

— Pune-ți povestea la punct înainte de a mă minți.

— Ajută-mă, Doamne! se jelui bărbatul.

— Are treburi mai importante de făcut decât să răspundă rugăciunilor tale.

Hoțul termină de strâns monedele și-i întinse sfios punga lui Ezio, care-l ridică în picioare și-l ținut de un zid din apropiere.

— Nu-mi pasă cum ai pus mâna pe tablou, șuieră el. Spune-mi doar unde-i acum.

— L-am vândut unui negustor de-aici. Pentru două sute de *akge* amărâți. Glasul i se frânse când indică prăvălia. Cum altfel să mă hrănesc?

— Data viitoare caută un mod mai elegant de a fi o *canaglia*.

Asasinul îi dădu drumul bărbatului, care o luă la fugă pe stradă, blestemând de zor. Ezio îl mai privi câteva clipe, apoi intră în galeria de artă.

Privi cu atenție picturile și sculpturile puse la vânzare. Nu-i fu greu să găsească ceea ce căuta, deoarece proprietarul galeriei tocmai îl agățase pe perete. Nu era un tablou mare, dar era frumos: portretul bust, pe trei sferturi, al Sofiei, cu câțiva ani mai tânără, cu părul în zuluși, purtând un colier din onix și diamante, cu o panglică neagră pe umărul stâng al rochiei din satin de culoarea bronzului. Ezio bănuia că fusese pictat pentru familia Sartor în perioada scurtă în care *Meister Dürer* locuise în Veneția.

Văzând că-l admira, proprietarul galeriei se apropie de el.

— Este de vânzare, desigur, dacă îți place cum arată. Se retrase apoi un pas, împărtășind comoara cu potențialul său client.

— Un portret luminos, continuă el. Vezi? Parcă-i vie. Frumusețea îi strălucește pe dinăuntru!

— Cât vrei pentru el?

Proprietarul căzu pe gânduri, își dresă glasul, apoi țâțâi prelung.

— E greu de estimat inestimabilul, nu-i așa? Făcu o pauză. Văd totuși că ești un cunoscător. Să zicem... cinci sute?

— Ai plătit pentru el două sute.

Proprietarul ridică brațele cu un aer îngrozit.

— Efendi! Aș putea eu oare să profit în felul acesta de pe urma unuia ca tine? Și, în tot cazul – de unde știi asta?

— Tocmai am schimbat câteva vorbe cu vânzătorul lui. Cu nici cinci minute în urmă.

Proprietarul înțelese limpede că Ezio nu era tocmai un ins pe care să-l duci cu vorba.

— Aha! Am înțeles. Am avut însă cheltuieli...

— Tocmai l-ai atârnat. Te-am văzut.

Bărbatul părea nemulțumit.

— Perfect... patru sute atunci? Ezio îl fulgeră cu privirea.

— Trei sute? Două sute cincizeci? Ezio îi puse cu grijă punga în mână.

— Două sute. Ăștia sunt. Numără-i dacă vrei.

— Va trebui să-l ambalez.

— Sper că nu te aștepți la ceva în plus pentru asta.

Mormăind nemulțumit în barbă, bărbatul luă tabloul și-l înfășură cu atenție în bumbac, pe care-l derula dintr-un sul de lângă teigheaua galeriei. Apoi i-l întinse lui Ezio.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, zise el sec.

— Data viitoare nu te mai grăbi să iei obiecte furate, spuse Ezio. Ai fi putut avea de-a face cu un client care să dorească un certificat de proveniență pentru o pictură așa bună. Din fericire pentru tine, e ceva ce sunt dispus să trec cu vederea.

— Și de ce, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Sunt un prieten al modelului care a pozat pentru tablou.

Copleșit, proprietarul galeriei se înclină adânc în fața lui, după care îl conduse afară cu atâta grabă cât îngăduia politețea.

— Și pentru mine a fost o plăcere să fac afaceri cu tine, rosti Ezio la plecare, la fel de sec.

Capitolul 41

Deoarece în seara aceea nu mai avea timp să se întâlnească cu Sofia, Ezio îi trimise un bilet stabilind să se vadă a doua zi la moscheea Baiazid, ocazie cu care să-i restituie tabloul.

Când ajunse, o găsi deja acolo, așteptându-l. Sub razele soarelui ce proiectau picățele printre crengile copacilor, o găsi atât de frumoasă, încât i se păru că portretul n-o reprezenta nici pe departe în toată splendoarea ei.

— Seamănă destul de bine, nu crezi? zise ea, când Ezio îl despachetă și i-l întinse.

— Prefer originalul.

Ea îl lovi cu cotul în joacă.

— *Buffone*, îi spuse după care porniră să se plimbe împreună. Tabloul ăsta a fost un cadou din partea tatei când eram la Veneția, la a douăzeci și opta mea aniversare. Tăcu, întorcându-se cu gândurile în timp. A trebuit să-i pozez timp de o săptămână întreagă lui *Messer Albert Dürer*. Poți să-ți închi-pui? Eu – să stau nemișcată vreme de șapte zile? Fără să fac nimic?

— Nu pot.

— *Una tortura!*

Ajunseră la o bancă din apropiere și femeia se așeză, iar Ezio își suprimă un chicot la ideea ei pozând, străduindu-se să nu clinească niciun mușchi în tot acel timp. Însă rezultatul meritase din plin, chiar dacă el prefera *cu adevărat* originalul.

Râsul îi muri însă pe buze când Sofia scoase o foaie de hârtie; instantaneu, expresia lui deveni la fel de serioasă ca a femeii.

— O veste bună..., zise ea. Ți-am găsit locul altei cărți. De fapt nici nu este departe de noi.

Îi întinse foaia împăturită. El o luă și citi.

— *Grazie*, spuse după aceea.

Femeia asta era genială. Înclină cu gravitate din cap spre ea și dădu să plece, dar Sofia îl opri cu o întrebare.

— Ezio... despre ce-i vorba, de fapt? Tu nu ești un cărturar, asta-i foarte limpede. Fără supărare, desigur, zise ea privind-i iataganul și tăcu pentru o clipă.

Ezio râse amuzat.

— Nu, nu pentru Biserică. Dar sunt un fel de... învățător.

— Atunci cu ce te ocupi?

— Sofia, îți promit c-o să-ți explic într-o bună zi. Când voi putea.

Ea încuviință, dezamăgită, totuși – din câte își putu da seama asasinul – nu chiar supărată. Era destul de inteligentă ca să aștepte.

Capitolul 42

Cifrul rezolvat de Sofia îl duse pe Ezio la un edificiu antic, aflat nu departe, la vreo trei intersecții, în centrul cartierului Baiazid. Se părea că demult fusese un antrepozit, actualmente abandonat, care părea bine ferecat, dar când încercă ușa, aceasta se deschise. Asasinul privi în sus și în jos pe stradă, atent la orice fel de soldați otomani sau ieniceri, apoi intră, urmând indicațiile de pe hârtia pe care o ținea în mână.

Sui o scară la etaj, apoi înaintă pe un coridor, la capătul căruia găsi o cămăruță, un birou plin de praf; rafturile erau încă ticsite de registre, iar pe masă se găsea un toc, călimară și un *coupe-papier*. Ezio cercetă odaia cu atenție, dar pereții ei nu păreau să conțină indicii referitoare la ceea ce căuta el, până ce, într-un final, ochii lui pătrunzători remarcă o discrepanță în modelul de faianță ce înconjura șemineul.

Exploră cu degetele, delicat, și descoperi că o placă de faianță se mișca la atingere. Folosind cuțitașul de pe masă, începu s-o disloce, mereu atent la orice sunet ce s-ar fi putut auzi de la parter, deși era sigur că nimeni nu-l observase intrând în clădire. Placa se desprinsese după numai câteva secunde și dezvălui în spatele ei un panou din lemn, pe care Ezio îl înlătură, iar dincolo de acesta, în lumina slabă, văzu o carte. O scoase cu grijă. Era mică și foarte veche. Citi titlul de pe cover: versiunea *Fabulelor* lui Esop, puse în versuri de Socrate în timpul condamnării la moarte.

Suflă colbul de pe ea și, plin de așteptări, o deschise la prima pagină. Acolo, așa cum sperase, apăru harta Constantinopolului. Ezio o cercetă cu atenție, răbdător, concentrându-se. Iar când pagina străluci cu o lumină nepământească, văzu că pe ea era însemnat Turnul Galata. Asasinul puse cartea cu grijă în tașcă, după care ieși din clădire și traversă orașul către

nord, luând bacul peste Cornul de Aur până la un chei de la baza turnului.

Fu nevoit să-și folosească la maximum abilitățile de-a se pierde în mulțime pentru a trece de gărzi, dar odată ajuns înăuntru, fu călăuzit de carte și sui o scară în spirală până la un palier dintre etaje. Dincolo de pereții din piatră goală nu părea să existe nimic. Asasinul controlă de două ori cartea și verifică dacă se afla în locul convenit. După aceea cercetă pereții cu mâinile, pipăind în căutarea oricărei fisuri infime ce ar fi putut indica un pasaj secret. Se încordă la cele mai slabe sunete care se auzeau pe scară, totuși nu se apropie nimeni. În cele din urmă găsi un interstițiu care nu era umplut cu mortar și, urmărindu-l cu degetele, descoperi o ușă secretă foarte îngustă.

Alte câteva încercări îl făcură să apese pe pietrele din jur, până găsi una la un metru de podea, care cedă și ușa se deschise, dezvăluind, în grosimea zidului turnului, o odăiță în care abia încăpea un om. Înăuntru, pe o coloană îngustă, se afla alt disc de piatră – a treia cheie a lui Ezio. Asasinul se strecură în spațiul acela strâmt ca s-o recupereze, iar cheia începu imediat să strălucească și lumina spori rapid în intensitate, pe măsură ce odaia, la rândul ei, părea să se extindă, și Ezio se simți transportat în alt timp și alt loc.

Când lumina reveni la strălucirea normală a razelor soarelui, Ezio văzu că se afla tot în Masyaf. Timpul însă nu stătuse pe loc. În adâncul inimii, știa că trecuseră mulți ani. Nu-și dădea seama dacă visa ori nu. Părea să fie un vis, deoarece nu făcea parte din el, deși, cumva, era implicat și, simultan cu senzația că visează, experiența era, într-un fel pe care nu-l putea defini, asemănătoare cu o amintire.

Decorporalizat, contopit cu scena care i se prezenta, fără să fie totuși parte din ea, privi și așteptă... Și-l zări din nou pe tânărul în alb, cu toate că de acum nu mai era tânăr; probabil că trecuseră decenii.

Iar chipul lui era neliniștit...

Capitolul 43

După o lungă absență petrecută călătorind în est, Altaір se întorsese la sediul Ordinului Asasinilor. Era Anul Domnului 1228. Trecut de șaizeci de ani, dar încă zvelt și viguros, Altaір stătea pe o bancă din piatră în fața unei case din satul Masyaf și se gândea. Știa prea bine ce însemnau adversitățile, iar dezastrul părea, o dată în plus, gata să lovească. El însă păstrase mărețul, teribilul obiect în siguranță. Cât aveau să-l mai țină oare puterile s-o facă? Cât aveau să-i mai reziste oare umerii să nu se gârbovească sub loviturile abătute asupra lui de Soartă?

Reflecțiile îi fură întrerupte – iar întreruperea nu fu neplăcută – de apariția soției sale, Maria Thorpe, englezoaica aceea care – cu mult timp în urmă – îi fusese inamic, o femeie care visase să fie primită în rândul templierilor. Timpul și șansa îi schimbaseră însă năzuințele. Iar apoi, după un lung exil, reveniseră amândoi în Masyaf și înfruntau Soarta împreună.

Ea i se alătură pe bancă, simțind că soțul are moralul la pământ. Altaір îi spuse vestea.

— Templierii și-au recâștigat Arhiva din Cipru. Abbas Sofian n-a trimis întăriri pentru a-i ajuta pe apărători. A fost un masacru.

Buzele Mariei se depărtară într-o expresie de surprindere și disperare.

— Cum a putut îngădui Domnul așa ceva?

— Acum zece ani, când am plecat din Masyaf, Ordinul nostru era puternic. Însă de atunci, tot progresul nostru – tot ce am construit – a fost distrus, nimicit.

Chipul femeii era o mască de furie tăcută.

— Abbas trebuie să dea socoteală pentru asta.

— Cui să dea socoteală? Întrebă Altaïr mânios. Acum Asasinii ascultă doar de ordinele *lui*.

Ea își puse mâna pe brațul bărbatului.

— Împotrivește-te dorinței de răzbunare. Dacă vei spune adevărul, vor înțelege că au pornit pe calea greșită.

— Maria, Abbas l-a executat pe mezinul *nostru*! De aceea merită să *moară*!

— Da, însă dacă nu vei putea recâștiga Frăția prin mijloace onorabile, temeliile ei se vor năru.

Pentru o clipă Altaïr nu răspunse, dar rămase tăcut, gândindu-se, supus unor intense frământări interioare. În cele din urmă ridică ochii și chipul i se limpezi.

— Ai dreptate, rosti el calm. Acum treizeci ani, am lăsat arderea să-mi copleșească rațiunea. Eram încăpățânat și ambițios, și am cauzat în Frăție o fisură care nu s-a vindecat nicio dată pe deplin.

Se ridică, și Maria îl urmă. Încet, adânciți în conversație, străbătură satul prăfuit.

— Vorbește-le cu rațiune, îl încuraja femeia, și oamenii raționali te vor asculta.

— Unii o vor face, poate. Nu însă și Abbas, clătină Altaïr din cap. Trebuia să-l fi alungat acum treizeci de ani când a încercat să fure Mărul.

— Da, iubitele, dar ți-ai câștigat respectul celorlalți Asasini fiindcă ai fost milos – i-ai îngăduit să rămână.

El îi zâmbi șiret.

— Dar de unde știi tu toate astea? Nici măcar n-ai fost acolo.

Maria îi întoarse zâmbetul.

— M-am măritat cu un maestru povestitor, răspunse ea glumeț.

Pe când mergeau, ajunseră în raza vizuală a castelului masiv. Peste el plutea însă un aer de neglijare, ba chiar de dezolare.

— Uită-te și tu cum arată, mormăi Altaïr. Masyaf nu-i decât o umbră a ceea ce a fost cândva.

— Și noi am lipsit mult timp, îi reaminti Maria cu blândețe.

— Dar nu pentru a ne ascunde, răspunse el iritat. Amenințarea din partea mongolilor – Furtuna de la Rășărit, hoardele conduse de Gînghis-Han – ne-a solicitat toată atenția și am ieșit în întâmpinarea ei. Care dintre cei de aici ar putea spune același lucru?

Merseră mai departe. Puțin mai târziu, Maria întrerupse tăcerea, spunând:

— Unde-i fiul nostru cel mare? Darim știe că fratele lui a murit?

— I-am trimis lui Darim un mesaj acum patru zile. Cu puțin noroc, ar fi trebuit să ajungă până acum la el.

— Atunci s-ar putea să-l vedem în curând.

— Dacă asta va fi voia Domnului, zise Altaïr și făcu apoi o pauză. Știi, când mă gândesc la Abbas, aproape că simt milă față de el. Uriașa lui ranchiună împotriva noastră îl învăluie complet, aproape ca o mantie.

— Rana lui este adâncă, dragule. Poate că... poate că-l va ajuta să audă adevărul.

Altaïr clătină însă din cap.

— Nu va conta defel în cazul lui. O inimă rănită vede înțelepciunea sub forma vârfului unui pumnal.

Făcu altă pauză și privi în jur la puținii săteni care treceau pe lângă ei cu ochii fie plecați, fie întorși în altă parte.

— Mergând prin satul ăsta, continuă Asasinul, nu iubire simt în oameni, ci o frică uriașă.

— Abbas l-a distrus și i-a răpit toată bucuria.

Altaïr se opri și-și privi grav soția. Îi examinează chipul, acum vrâstat de cute, totuși frumos, și ochii încă limpezi, deși i se păru că vede reflectate în ei toate lucrurile prin care trecuseră laolaltă.

— Se prea poate să mergem spre pieire, Maria.

Ea îi prinse mâna.

— Da, se prea poate. Dar vom merge împreună.

Capitolul 44

Maria și Altaïr ajunseră în castel și începură să întâlnească Asasini – membri ai Frăției – care-i cunoșteau. Întâlnirile erau totuși departe de a fi prietenoase.

Unul veni spre ei și fu gata să treacă mai departe fără măcar să-i salute, dar Altaïr îl opri.

— Frate, vorbește cu noi o clipă.

Fără chef, Asasinul se opri. Expresia chipului îi era încruntată.

— Din ce motiv ar trebui să vorbesc cu tine? Ca să-mi poți răsuși și înnodea mintea cu obiectul tău diavolesc?

Apoi se îndepărtă în grabă, refuzând să mai spună vreun cuvânt.

Imediat după el venea însă alt Asasin, în mod clar și acesta dorea să evite orice contact cu fostul Mentor și soția sa.

— Te simți bine, frate? îl întrebă Altaïr, acostându-l și tonul lui se simți provocator.

— Cine-ntreabă? răspunse grosolan celălalt.

— Nu mă recunoști? sunt Altaïr.

Asasinul îl privi drept în ochi.

— Numele acela are un sunet găunos, cât despre tine... tu ești un nimeni, un nimic. Aș afla mai multe dacă aș vorbi cu vântul.

Continuă spre grădinile castelului, fără ca nimeni să le adreseze vreo întrebare. Când ajunseră acolo, înțeleseseră de ce li se îngăduise să înainteze atât de mult. Brusc fură înconjurați de Asasini înveșmântați în negru, loialiști Mentorului lor uzurpator, Abbas, ce păreau gata să atace în orice clipă. Apoi, pe un meterez de deasupra lor, apăru Abbas însuși, pufnind cu superioritate.

— Lăsați-i să vorbească, ordonă el cu glas poruncitor, apoi li se adresă lui Altaïr și Mariei. De ce ați venit aici? De ce

v-ați întors, știind că nu veți fi bine primiți în locul ăsta? Ca să-l pângăriți încă și mai mult?

— Căutam adevărul despre moartea fiului nostru, răspunse Altaïr cu voce calmă și limpede. De ce a fost ucis Sef?

— Dorești să afli adevărul sau cauți un motiv pentru răzbunare? Întrebă Abbas.

— Dacă adevărul ne va oferi un motiv, atunci vom acționa pe baza lui, răspunse Maria.

Cuvintele ei îl făcură pe Abbas să se oprească, dar după o scurtă reflecție, rosti pe ton mai scăzut:

— Predă Mărul, Altaïr, și-ți voi spune de ce a fost omorât fiul tău.

Altaïr aprobă din cap, ca și cum ar fi înțeles dintr-odată un adevăr mult timp ascuns, apoi se întoarse, ca să se adreseze Frăției Asasinilor, adunată acolo. Ridică glasul, autoritar.

— Iată deci adevărul! Abbas dorește Mărul pentru sine. Nu pentru a vă deschide mințile, ci pentru a le stăpâni.

Abbas ripostă repede:

— Ții obiectul acela de treizeci de ani, desfătându-te cu puterea lui și păzindu-i cu strășnicie secretele. Te-a corupt!

Altaïr privi în jur la marea de fețe, majoritatea pornite împotriva sa, unele – câteva – trădând semne de îndoială. Mintea lui galopă rapid, născocind un plan care ar fi putut avea succes.

— Perfect, Abbas, zise el. Ia-l.

Scoase Mărul din traistă și-l ridică mult.

— Ce faci...? protestă Maria luată prin surprindere.

Ochii lui Abbas scânteiară la vederea Mărului, totuși șovăi, apoi îi făcu semn gărzii sale de corp să înainteze și să-l ia din mâna uscățivă a lui Altaïr.

Bărbatul acela se apropie, dar când ajunse lângă Altaïr, un demon puse stăpânire pe el și cu o expresie de amuzament pe chip, se aplecă spre fostul lui Mentor și-i șopti la ureche:

— Eu l-am executat pe fiul tău, pe Sef. Cu o clipă înainte de a-l ucide, i-am spus că tu însuși i-ai ordonat moartea.

Nu văzu fulgerul din ochii lui Altaïr. Continuă să vorbească, încântat de sine, și, abia stăpânindu-și râsul, adăugă:

— Sef a murit crezând că tu l-ai trădat.

Altaïr întoarse ochi arzători spre el. În mâna sa, Mărul de-tonă cu lumina unei stele care explodează. Garda de corp a lui Abbas urlă de durere.

Întregul trup i se contorsionă incontrollabil. Își înalță mâinile spre cap, zgâriindu-și tâmpilele. Părea ca și cum ar fi încercat să-și smulgă capul de pe umeri, în strădania de a pune capăt agoniei.

— Altaïr! Țipă Maria.

Însă el n-o mai auzea. Ochii îi erau întunecați de furie, în vreme ce, stăpânită ca de o forță nevăzută, garda lui Abbas, cu toate că se chinuia să se opună propriilor sale impulsuri, scoase un pumnal lung de la brâu și, cu mâini tremurătoare – deoarece încercau să oprească puterea ce le acționa –, îl ridică, pregătit să și-l înfigă în beregată.

Maria prinse brațul soțului ei, îl scutură și Țipă din nou:

— Altaïr! Nu!

Cuvintele ei avură efect în cele din urmă. După încă o clipă, vizibil șocat, Altaïr se smulse din transa ce-l cuprinsese. Ochii îi redeveniră normali și Mărul își retrase lumina, devenind întunecat și mat, inert în mâna lui.

Dar, eliberat de forța care-l ținuse în strânsoare, garda de corp a lui Abbas se scutură ca un câine ieșit din apă, privi nebunește în jur, furios și în același timp îngrozit, după care, cu o înjurătură teribilă, se repezi spre Maria și-și înfipse pumnalul adânc în spinarea ei.

Apoi se retrase, lăsând cuțitul înfipt în femeie. Maria rămase nemișcată și doar un Țipăt slab i se formă pe buze. Toți Asasinii încremeniseră, parcă transformați în piatră. Abbas însuși tăcea; deși gura îi era deschisă, nu se auzea niciun sunet.

Altaïr fu cel care se mișcă. Gărzii de corp i se păru că fostul lui Mentor își acționa pumnalul secret cu o lentoare înspăimântătoare. Lama se extinse și sunetul ei răsună ca pocnetul unei pietre ce crapă sub arșița soarelui. Garda văzu tăișul venind spre chipul lui, o văzu apropiindu-se centimetru cu centimetru, secundă cu secundă, cel puțin așa i se părea. Pentru ca apoi viteza să crească brusc și feroce, iar el simți cum fața îi este spintecată între ochi. Urmă apoi o explozie în cap, după care – nimic.

Altaïr rămase locului o clipă și privi bărbatul care căzu pe sol, cu sângele țâșnindu-i din cap, dintre ochii distruși, apoi

își prinse soția, care începuse să se prăbușească și o coborî cu blândețe pe pământul ce avea în curând, o știa, s-o primească. Inima sa devenise un bulgăre de gheață îi crescuseră în inimă când se aplecă peste ea, atât de aproape de chipul său, încât păreau doi îndrăgostiți pe punctul de a se săruta. Erau prinși într-o tăcere care îi înconjura aidoma unei armuri. Ea încerca să vorbească. Altaïr se strădui s-o audă.

— Altaïr. Iubirea mea. Puterea mea.

— Maria...

Glasul bărbatului nu mai era decât o șoptă chinuită.

Pentru că după aceea, în mod îngrozitor, sunetele și praful și mirosurile să reapară violent în jurul lui, străpungându-i armura protectoare, și, deasupra tuturor, zbieretul ascuțit al lui Abbas:

— Este posedat! Ucideți-l!

Altaïr se ridică și, îndreptându-se de spinare, se retrase încetișor.

— Luați-i Mărul! răcni Abbas. Acum!

Capitolul 45

Altaïr porni în fugă, înainte ca Asasinii să poată reacționa – părăsi în goană castelul, prin poarta ce se căsca larg deschisă, în jos pe povârniș, și intră în păduricea rară care acoperea porțiunea dintre fortăreață și satul de pe latura ei de nord. Iar într-un luminiș de acolo se opri, întâlnind, ca prin miracol, un bărbat care semăna mult cu el, dar era cu o generație mai tânăr.

— Tată! exclamă nou-sositul. Am plecat imediat ce ți-am primit mesajul. Ce s-a-ntâmplat? Am ajuns prea târziu?

Din castelul aflat în spatele lor, cornii dădeau alarma.

— Darim! Fiule! Ne-ntoarcem!

Darim privi peste umărul tatălui său. Dincolo de pădure, putea vedea grupuri de Asasini ce se pregăteau să plece în urmărirea lor.

— Au înnebunit toți?

— Darim... încă am Mărul. Trebuie să plecăm. Abbas nu trebuie să pună mâna pe el.

Drept răspuns, fiul său își luă ranița de pe umeri și scoase o teacă plină cu cuțite pentru aruncat, după care o lăsă pe pământ.

— Mai sunt multe cuțite acolo, zise el. Ia-le dacă ai nevoie.

Asasinii loiali lui Abbas îi văzuseră de acum și unii porniră către ei, pe când alții se răspândiră în evantai pentru a-i încercui.

— Vor încerca să ne prindă în ambuscadă, zise Altaïr sumbru. Este mai bine să păstrezi multe cuțite asupra ta. Trebuie să fim pregătiți.

Porniră prin pădure, afundându-se și mai mult în ea.

Drumul era periculos. Adesea fură nevoiți să se ascundă, când zăreau grupuri de Asasini care-i depășiseră, ori care încercau să-i ajungă din lateral sau pieziș, din spate.

— Stai aproape! spuse Darim. Mergem doar împreună.

— Să-ncercăm să facem un ocol și să intrăm în sat din partea opusă, în sat există cai și dacă vom fi călări, vom putea porni spre coastă.

Până atunci Darim fusese prea absorbit de pericolul imediat pentru a se gândi la altceva, dar acum întrebă:

— Unde-i mama?

Altaïr clătină trist din cap.

— A murit, Darim. Îmi pare rău.

Darim trase aer adânc în piept.

— Ce? Cum?

— Mai târziu. Mai târziu vom avea timp să vorbim. Acum însă trebuie să scăpăm de aici. Trebuie să luptăm.

— Dar ei sunt Frații noștri. Sunt camarazii noștri Asasini. Sunt sigur că putem sta de vorbă – să-i convingem.

— Darim, poți să dai uitării rațiunea. Au fost otrăviți de minciuni.

Pentru câteva clipe, continuară în tăcere. După aceea, Darim întrebă:

— Abbas l-a omorât pe fratele meu?

— Da, el l-a omorât pe fratele tău. Tot el l-a omorât pe marele nostru camarad Malik al-Sayf. Și pe nenumărați alții, răspunse Altaïr inexpressiv.

Darim plecă fruntea.

— E un dement. Lipsit de remușcări. Lipsit de conștiință.

— Un dement cu o oaste.

— Va muri, spuse Darim rece. Într-o bună zi, va plăti pentru toate.

Sosiră la marginea satului și avură noroc să găsească fără probleme drumul spre grajduri, întrucât așezarea mișuna de Asasini. Puseră harnașamentele în grabă și încălecară. Pe când se îndepărtau, auziră vocea lui Abbas, mugind ca o lighioană suferindă, cățărât în vârful unui turn din piața satului:

— O să-ți iau Mărul, Altaïr! Și-o să-ți iau și CAPUL, pentru dezonoarea pe care ai abătut-o asupra familiei mele! N-o să poți fugi mereu! N-o să poți fugi nici de noi și nici de minciunile tale!

Glasul i se pierdu în distanță pe când se îndepărtau în galop.

După vreo zece kilometri de goană, încetiniră. Deocamdată nu fuseseră urmăriți. Câștigaseră timp. Totuși, mergând în urma tatălui său, Darim văzu că acesta era gârbovit în șa, epuizat și tulburat. Dădu pintoni pentru a se apropia și-i privi îngrijorat chipul.

Altaір stătea cu capul în piept, în pragul lacrimilor.

— Maria..., îl auzi Darim murmurând. Iubirea mea...

— Haide, tată, îl îndemnă. Trebuie să ne adunăm puterile.

Făcând un efort suprem, Altaір își îndemnă calul la galop și amândoi iuțiră pasul, dispărând ca niște punctulețe în pustietate.

Capitolul 46

După ce lăasă noua cheie alături de celelalte în sediul sigur al Asasinilor din Constantinopol și după ce-i dusesese Sofiei, care fusese recunoscătoare și încântată, *Fabulele* de Socrate, Ezio decise că era timpul să-i raporteze prințului Suleiman despre descoperirea făcută în Arsenal.

Avea niște indicații despre locul unde l-ar putea găsi și se îndreptă către un parc la modă de lângă moscheea Baiazid, unde-i găsi pe Suleiman și pe unchiul său Ahmed așezați la umbra unui platan oriental; lumina soarelui intensifica verdele strălucitor al frunzelor sale late. O gardă de ieniceri era amplasată în jurul lor, dar la o distanță care să le asigure discreția în timp ce jucau șah. Ezio se plasă într-un loc de unde putea privi neobservat. Dorea să vorbească cu prințul între patru ochi, dar îl interesa și șahul – strategiile sale îl învățaseră multe abilități ce puteau fi aplicate și-n alte situații –, așa că privi cu interes desfășurarea partidei.

Cei doi jucători păreau la un nivel destul de apropiat. După o vreme, Suleiman, în urma analizării unei mutări a unchiului său care-i punea regele în pericol, răspunse prin rocadă.

— Asta nu-i o mutare legală, rosti prințul Ahmed surprins.

— Este o variație europeană – *arrocco*.

— Interesant, de acord, dar nu tocmai corect, când joci după reguli diferite de ale adversarului.

— Poate că gândești diferit când ești sultan, îi răspunse Suleiman.

Ahmed afișă o expresie de parcă fusese pălmuit, totuși nu spuse nimic. Suleiman își ridică regele.

— Să-mi iau mutarea înapoi? Întrebă el.

Drept răspuns, Ahmed se ridică în picioare.

— Suleiman, zise el, știu că ți-a fost greu să vezi cum tatăl tău și cu mine ne certăm pentru tronul lui Baiazid.

Tânărul strânse din umeri.

— Bunicul te-a ales pe tine și cuvântul lui este lege – *kanun*. Ce motiv ar fi de ceartă?

Prințul Ahmed își privi nepotul cu admirație invidioasă.

— Cândva, tatăl tău și cu mine am fost apropiați, însă cruzimea și ambiția lui...

— Am auzit zvonurile, unchiule, îl întrerupse Suleiman înfierbântat.

Stânjenit, Ahmed își întoarse ochii și privi o clipă peste întinderea parcului, după care reveni la tabla de șah.

— Ei bine, spuse el într-un final, în scurt timp am o întrunire cu sfatul vizirilor. Putem continua altă dată?

— Oricând dorești, răspunse Suleiman cordial.

Se ridică și făcu o plecăciune către unchiul său, care îi răspunse printr-un gest similar, apoi se îndepărtă împreună cu garda de corp. Ezio așteptă câteva clipe, privindu-l pe Suleiman care se așeză înapoi și contemplă tabla de șah.

După aceea, înaintă.

Suleiman îl zări și făcu semn către gărzile sale să-l lase să treacă.

— Salut, Ezio, rosti el.

Asasinul trecu direct la subiect.

— Tarik vinde arme unui mișel local – Manuel Paleologul.

Suleiman se întunecă la față și încleștă pumnul.

— Paleologul. Sună trist pentru urechile mele, zise el și se ridică din nou de pe scaun. Ultimul împărat bizantin a fost Constantin Paleologul. Dacă acest urmaș al lui înarmează o oaste de strânsură, atunci vor urma conflicte, care vor escalada. Iar toate astea se petrec într-o vreme când tatăl și bunicul meu sunt la cușite.

Tăcu și păru că se lasă în voia gândurilor. Ezio bănuî că reflecta asupra uneia dintre cele mai grele decizii pe care avea s-o ia în decursul scurtei sale vieți de până atunci.

— Tarik știe unde vor fi livrate puștile, zise el. Dacă îl găsec, pot urmări armele până la bizantini.

Suleiman îl privi.

— Tarik va fi cu ienicerii, în cazarma lor. De aceea, dacă vrei să te apropii, va trebui să „devii” tu însuși un ienicer.

Ezio zâmbi.

— Nicio problemă.

— *Güzel*, zise Suleiman. Excelent.

Tăcu din nou, gânditor. Era clar că hotărârea pe care urma s-o ia îl tulbura, dar odată ce o luă, fu ferm.

— Bine, continuă el, obține informația de care ai nevoie, apoi... ucide-l.

Asasinul arcui o sprânceană. Nu mai văzuse niciodată latura aceasta a lui Suleiman.

— Ești sigur? Mi-ai spus că Tarik și tatăl tău au fost prieteni buni.

Prințul înghiți un nod în gât, după care îi răspunse sfidător:

— Este adevărat, dar o asemenea trădare fățișă a bunicului meu merită moartea.

Ezio se mai uită la el câteva clipe, după care încuviință din cap.

— Am înțeles.

Nu mai aveau ce discuta. Ezio își luă rămas-bun și plecă. Când întoarse capul și privi în urmă, Suleiman studia din nou tabla de șah.

Capitolul 47

Cu un mic ajutor din partea Asasinilor lui Yusuf, Ezio reuși să încolțească în bazar un ienicer nebănuitor aflat în timpul liber și să-l lipsească de uniformă. Câștigul acela avu însă prețul său. Ienicerul se împotrivi cu dârzenie și răni grav doi Asasini înainte de a fi înfrânt; dar nu înainte ca el însuși să fi fost rănit de moarte. Cu ajutorul lui Azize, Ezio spălă cu multă grijă petele de sânge de pe veșmintele albe înainte de a le îmbrăca. După care putu trece drept un ienicer get-beget, cu condiția de a-și acoperi barba cu o eșarfă albă, dezvăluindu-și doar mustața.

Pe când mergea spre cazarmă, fu amuzat, și în același timp deconcertat de reacțiile pe care le stârnea în rândul populației locale, bărbați și femei, otomani și bizantini deopotrivă. Unii păreau să-l admire, ba chiar îl linguseau. Alții manifestau o docilitate subtilă, totuși marea majoritate erau temători și nesiguri. Părea destul de clar că ienicerii erau tolerați în cazul cel mai bun și detestați în cazul cel mai rău. Nu exista niciun indiciu de afecțiune sau considerație autentică. Totuși, din ceea ce putea observa, disprețul cel mai mare părea îndreptat în mod specific spre ienicerii din cazarma lui Tarik. Ezio își notă în minte acea observație, convins că se va dovedi utilă pe viitor, dar pentru moment preferă să se concentreze asupra țintei sale.

Fu mulțumit și ușurat că uniformă îi permitea să treacă neștingherit și necontestat când merse spre cazarmă, mai ales fiindcă scurt timp avea să descopere că se aflate că Asasinii l-au ucis pe ienicer. Pe când se apropia de destinație, trecu pe lângă o piață unde un crainic selgiucid anunța crima unei mulțimi de spectatori interesați.

— Vești întunecate, cetățeni ai lui Kostantiniyye, proclama crainicul. Un slujitor al sultanului nostru a căzut sub mâinile unui criminal și veșmintele i-au fost furate. Privi în jur și ridică tonul vocii: Fiți atenți după orice activități suspicioase!

Ezio traversă piața cât mai discret, totuși își atrase priviri inevitabile. Se rugă în gând să poată intra în cazarmă fără să fie oprit la poartă. Dacă ienicerii de acolo știau despre omor și despre faptul că bărbatul fusese ucis probabil pentru uniformă sa, atunci aveau să-și întărească securitatea mai rapid decât ai fi rostit „hanger”.

— Năpasta să se abată asupra ucigașului care a luat viața unui iubit ienicer, continuă crainicul. Acest inamic al civilizației trebuie găsit și adus înaintea justiției! Dacă vedeți ceva – spuneți!

Privi în jur, spre mulțime, cu un aer impresionant, după care-și agită sulul de pergament de pe care citea, pentru a spori efectul și continuă:

— Aveți grijă, cetățeni! Un ucigaș bântuie străzile noastre, un om fără conștiință, care-i vizează pe slujitorii sultanului nostru. Ienicerii și-au dedicat viața protejării imperiului. Răsplătiți-le favoarea pe care ne-au făcut-o și găsiți-l pe ucigașul acesta înainte de a lovi din nou!

Poarta laterală a garnizoanei ienicerilor era deschisă, deși flancată de două gărzi. Acestea luară însă poziție de dreptți la vederea lui Ezio, care înțelese că avusese norocul de a fi luat uniforma unui subofițer sau ofițer de rang inferior, deoarece trezea în mod clar respect, deși, pentru ochii neinițiaților, veșmintele ienicerilor păreau practic identice între ofițeri și soldații de rând. Intră în curte fără dificultăți și imediat după aceea începu să audă frânturi de discuții despre crimă.

— *Khardeshlerim*, acum mai puțin de o oră unul dintre ai noștri a fost găsit mort și despuiat. Se spune că leșul i-ar fi fost aruncat pe un morman de bălegar ca un gunoi oarecare, spunea un soldat către doi camarazi, care murmurară mânioși la auzul știrii. Fiți cu ochii-n patru pe străzi, când patrulați! Cineva intenționează un atac, deghizat în uniformă noastră. Trebuie să fim mereu atenți, până-l vom prinde pe vinovat.

— Și-i vom scoate măruntaiele, adăugă altul.

Ezio decise să fie cât mai prudent, atâta timp cât se găsea în cazarmă. Păstrând fruntea plecată, se plimbă prin complexul ei, familiarizându-se cu detaliile și în același timp trăgând cu urechea la conversații. Ceea ce auzi fu revelatoriu și de mare valoare.

— Selim ne înțelege problemele, spuse un soldat. Bizantinii, mamelucii, safevizii – doar el are curajul să nfrunte amenințările pe care le reprezintă popoarele astea pentru noi.

— Adevărat grăiești, zise altul. Selim este un războinic. Ca Osman și Mehmed înaintea sa.

— Și atunci... de ce sultanul nostru Baiazid a ales o pisicuță în locul unui leu?

— Prințul Ahmed este calm, la fel ca sultanul. Acesta este motivul. Mă tem că ei doi seamănă prea mult între ei.

Un al treilea soldat interveni în discuție.

— Sultanul Baiazid este un om bun și un conducător milos... însă și-a pierdut văpaia care l-a făcut măreț.

— Eu nu sunt de acord, îl contrazise un al patrulea, încă mai e un războinic. Uitați-vă la oastea pe care a ridicat-o împotriva lui Selim.

— Asta nu-i decât o altă dovadă a declinului său! Să ia armele împotriva propriului său fiu? E rușinos!

— Nu deforma adevărul pentru a se potrivi pasiunii tale, efendi, îl mustră al patrulea soldat. La urma urmelor, Selim l-a atacat primul pe sultanul nostru.

— *Evet, evet.* Dar Selim a făcut-o pentru gloria imperiului, nu pentru sine.

— Și că veni vorba de război, apăru în discuție un al cinci-lea ienicer, avem ceva vești din nord?

— Am auzit că trupele lui Selim s-au retras la Varna, îi răspunse un al șaselea. Mi s-a spus că ar fi suferit pierderi grele.

— Incredibil, nu-i așa? Eu mă rog pentru un sfârșit rapid.

— Da, însă în ce direcție?

— Greu de spus. Inima mea este de partea sultanului, dar mintea speră la Selim.

— Dar ce credeți despre fiul cel tânăr al lui Selim, prințul Suleiman? Întrebă un al șaptelea soldat. L-ați cunoscut?

— Nu personal, îi răspunse un al optulea. Dar l-am văzut și știu că-i un băiat remarcabil.

— Nici pe departe un băiat – este un tânăr foarte capabil. Cu o minte magnifică.

— Calcă pe urmele tatălui său?

Al șaptelea ienicer ridică din umeri.

— Poate că da. Deși suspectez că-i cu totul alt gen de om. Încă doi ieniceri se alătură discuției, în vreme ce Ezio se învârtea pe lângă grupul lor. Unul dintre ei era în mod clar un mucalit.

— De ce mai stă prințul Ahmed în orașul ăsta? întrebă el sarcastic. Doar știe că nu-i dorit aici.

— Este ca o molie care se-nvârte în jurul unei flăcări. Așteaptă ca tatăl lui să dispară, pentru a se putea sui pe tron.

— Ați auzit că i-a oferit lui Tarik o mită în schimbul loialității noastre? întrebă mucalitul.

— Trăsni-l-ar Allah! Și ce-a făcut Tarik?

Celălalt izbucni în râs.

— A cheltuit jumătate din bani pe nutreț pentru cai și a trimis restul lui Selim!

Capitolul 48

În interiorul complexului mare, la adăpostul zidurilor înalte ce-l înconjurau, se înălțau câteva corturi împodobite. Părăsindu-i pe ieniceri, Ezio se plimbă printre ele, apropiindu-se treptat de centru, unde bănuia că ar fi fost cartierul general al lui Tarik. Într-adevăr, după un timp auzi tonul familiar al vocii acestuia, care vorbea cu un curier. Se aflau în tovărășia unui al treilea ienicer, evident un aghiotant.

— Tarik-bei, spuse curierul, o scrisoare pentru tine.

Tarik luă scrisoarea fără niciun comentariu, îi desfăcu pecetea și o citi. Începu să râdă satisfăcut chiar înainte să fi ajuns la sfârșit.

— Perfect, zise el, apoi împături hârtia și o strecură în tunică. Puștile au ajuns în Cappadocia, la garnizoana oștii lui Manuel Paleologul.

— Și oamenii noștri... mai sunt cu el? întrebă aghiotantul.

— *Evet.* Ne vor contacta când bizantinii vor părăsi tabăra. După aceea ne vom întâlni cu ei în momentul în care vor ajunge la Bursa.

Aghiotantul zâmbi.

— Atunci toate piesele își vor ocupa locurile, efendi.

— Da, Chagatai, spuse Tarik. În cele din urmă.

Îi salută pe oameni din mână și se îndepărtă printre corturi. Ezio îl urmă ca o umbră, păstrând mereu o distanță sigură. Totuși, nu putea să rămână complet neobservat și fu mulțumit de cele câteva cuvinte și expresii în limba turcă pe care le învățase de când sosise în Constantinopol, fie când gărzile luau poziție de dreptți, fie când ieniceri de același rang cu el îl salutau. Nu toate planurile îi merseră însă ca pe roate. O dată sau de două ori își pierdu ținta din ochi și greși drumul, astfel că observă priviri suspicioase îndreptate către el înainte

de a putea regăsi drumul corect, iar în cele din urmă se confruntă cu o problemă directă. Două gărzi îi blocau calea.

— Din ce regiment ești, efendi? îl întrebă unul dintre ieniceri, politicoș, totuși pe un ton destul de tăios pentru ca asasinul să devină precaut.

Înainte ca Ezio să apuce să răspundă, interveni al doilea ienicer:

— Nu cred că te cunosc. Nu-ți văd nici însemnele imperiale. Ești din cavalerie?

— Când ai intrat? întrebă primul și glasul îi era acum în mod clar neprietenos.

— Unde-i căpitanul tău?

Ezio nu cunoștea limba turcă îndeajuns pentru a face față vitezei întrebărilor și văzu că, oricum, cei doi deveniseră mai mult decât bănuitori. Acționă fulgerător pumnalul-cârlig și-l răsturnă pe unul peste celălalt. După aceea porni în fugă, zigzagând printre corturi, sărind peste frânghii și fiind în continuare cu ochii pe Tarik, care deja se îndepărtase mult.

În urma lui se auzeau strigăte:

— Impostorul!

— Șarlatanule! O să mori!

— Opriți-l!

— El l-a ucis pe Nazar! Puneți mâna pe el!

Complexul era însă foarte mare și Ezio profită din plin de faptul că, în uniforme și cu mustățile lor aproape identice, ienicerii puteau fi ușor confundați. Lăsând deruta în spate, regăsi destul de iute urma lui Tarik și dădu peste el într-un colț liniștit al cazărmii, unde se aflau încăperile cu hărți ale ofițerilor superiori.

Asasinul privi cum căpitanul de ieniceri intră într-una dintre încăperile acelea; se uită în jur, ca să se asigure că Tarik era singur și că el însuși se descotorosise de toți urmăritorii, apoi pași înăuntru, închise ușa și o zăvorî după el.

Ezio culesese deja toate informațiile pe care le considera necesare. Știa că Tarik plănuia să se întâlnească cu Manuel la Bursa și mai știa că transportul de puști sosise la garnizoana lui Manuel din Cappadocia. De aceea, atunci când Tarik scoase imediat iataganul din teacă și se năpusti spre el, nu mai fu nevoit să întrebe nimic. Pași fulgerător în stânga sa când bărbatul împunse cu sabia, după care acționă pumnalul secret

din mâna stângă și-l înfipse în dreapta spinării căpitanului de ieniceri, spintecând prin rinichi, apoi retrase lama.

Tarik se prăbuși în față pe o masă cu hărți, risipindu-le și stropindu-le cu sânge. Își trase răsuflarea și, apelând la ultimele rezerve de energie, se ridică pe cotul drept și se răsuci pe jumătate pentru a-și vedea atacatorul.

— Ticăloșiile comise de tine s-au sfârșit, soldatule, rosti Ezio cu asprime.

Tarik părea însă resemnat, aproape amuzat. Brusc, asasinul fu cuprins de îndoieli.

— Ce ironie a sortii, zise căpitanul. Țasta-i rezultatul investigației lui Suleiman?

— Ai intrat în cârdășie cu dușmanii sultanului, zise Ezio, deși simțea cum încrederea i se destrăma. Ce credeai că va rezulta dintr-o asemenea trădare?

Tarik zâmbi cu regret.

— Mă învinuiesc numai pe mine.

Făcu o pauză și respiră cu greu, pe când sângele îi curgea întruna.

— Nu mă învinuiesc pentru trădare, ci pentru orgoliu.

Se uită apoi fix la asasin, care se apropiase pentru a-i auzi glasul ce devenise acum doar o șoaptă.

— Pregăteam o ambuscadă, continuă el. Mă pregăteam să-i lovesc pe templierii bizantini exact în clipa când aveau să se simtă cel mai în siguranță.

— Ce dovezi ai în privința asta?

— Privește... Aici!

Cu greutate, trase cu mâna stângă o hartă de la brâu.

— Ia-o, îi zise Tarik.

Ezio îl ascultă.

— Asta te va duce la bizantinii din Cappadocia, continuă căpitanul ienicerilor. Dacă poți, distruge-i.

Vocea lui Ezio coborâse de asemenea la nivelul unei șoapte.

— Ai lucrat bine, Tarik. Iartă-mă.

— Nu te învinovățesc, răspunse celălalt străduindu-se să articuleze cuvintele.

Se sili totuși să continue, știind că următoarele cuvinte îi vor fi și ultimele.

— Apără-mi patria, *Allah ashkina!* În numele Domnului, is-pășește onoarea pe care noi am pierdut-o în lupta asta.

Ezio puse brațul lui Tarik peste umărul său și-l ridică pe masă, unde își rupse în grabă eșarfa de la gât și o legă cât putu de strâns în jurul rănii pe care o făcuse.

Era însă prea târziu.

Auzi afară cum se apropia tumultul creat de cei porniți în căutarea sa. Nu mai avea timp să-și deplângă eroarea. Își smulse în grabă uniformă, până rămase doar cu tunică și pantalonii simpli, cenușii, pe care le purta pe dedesubt. Camera hărților se afla aproape de zidul cazărmii. Știa că putea să escaladeze zidul acela cu ajutorul pumnalului-cârlig. Era timpul să plece.

Capitolul 49

Ezio ajunse la sediul Asasinilor, se schimbă și se întoarse la Palatul Topkapî cu inima grea. În mod clar, gărzile primiseră deja ordinul de a-l lăsa să treacă și fu condus într-o anticameră privată, unde, după câteva minute, apărură Suleiman. Tânărul prinț păru surprins să-l vadă... și agitat.

Asasinul îi citi întrebarea din ochi și vorbi:

— Tarik n-a fost un trădător, Suleiman. Și el pornise pe urmele bizantinilor.

— Poftim? Tulburarea celui alt era evidentă. Și tu l-ai...?

Ezio încuviință din cap cu gravitate.

Suleiman se așeză greoi pe un scaun. Părea îndurerat.

— Să mă ierte Allah, rosti el încetișor. N-ar fi trebuit să mă pripesc cu judecata.

— A fost loial bunicului tău până în ultima clipă și mulțumită eforturilor lui dispunem acum de mijloacele necesare pentru a-ți salva orașul.

Ezio explică pe scurt ce aflase, îi spuse ce-i auzise pe ieniceri vorbind și-i arătă harta primită de la Tarik.

— Of, Tarik! murmură Suleiman. N-ar fi trebuit să fii atât de secretos! Ce mod teribil de greșit pentru a face un lucru bun.

— Armele au fost trimise în Cappadocia. Trebuie să acționăm imediat. Poți aranja să fii dus acolo?

Suleiman tresări, abandonând brusc reveria.

— Poftim...? Să fii dus acolo? Da, Bineînțeles. O să poruncesc ca o corabie să te ducă până la Mersin, de unde poți călători spre interiorul uscatului.

Fură întrerupți de sosirea prințului Ahmed. Din fericire, acesta îl strigă pe Suleiman cu glas agitat încă de pe coridor, așa că Ezio avu timp să se retragă într-un colț al încăperii, unde avea să treacă neobservat.

Ahmed intră în odaie și nu pierde vremea, ci trece direct la subiect.

— Suleiman, mi s-a pregătit o înscenare, astfel încât să par un trădător! Ți-l amintești pe căpitanul de ieniceri Tarik?

— Cel cu care te-ai certat?

Ahmed dădea dovada unei mâini serioase.

— A fost omorât. Nu-i niciun secret că între noi doi exista un dezacord. Acum ienicerii se vor grăbi să mă acuze de asasinat.

— Asta-i o veste teribilă, unchiule.

— Cu adevărat teribilă. Când va ajunge la urechile tatei, mă va alunga din oraș!

Suleiman nu-și putu stăpâni o privire agitată peste umărul unchiului său, către Ezio. Ahmed îl observă și se răsuși. Imediat, comportamentul îi deveni mai rezervat.

— Ah. Scuză-mă, nepoate. N-am știut că ai musafiri. Suleiman șovăi, apoi zise:

— El este... Marcello. Unul dintre sfetnicii mei europeni din Kefe.

Ezio făcu o plecăciune adâncă.

— *Buona sera.*

Ahmed schiță un gest de iritare.

— Marcello, vorbi el sever, nepotul meu și cu mine avem de discutat o problemă privată.

— Desigur, vă rog să mă scuzați.

Ezio făcu încă o plecăciune, chiar mai adâncă, după care se retrase spre ușă, schimbând o privire rapidă cu Suleiman, despre care se rugă în gând să-i scoată din situația aceea. Din fericire, tânărul prinț îi ghici imediat îngrijorarea și i se adresă pe un ton oficial:

— Cunoști ordinele primite. Așa cum am spus, o corabie te așteaptă când ești gata de plecare.

— *Grazie, mio principe*, răspunse Ezio.

Ieși din încăpere, dar se opri imediat lângă ușă, sperând să afle cum se va termina conversația dinăuntru. Cele auzite nu-l convingeau deloc că scăpase complet.

— Îl vom descoperi pe autorul acestei crime, unchiule, zise Suleiman. Ai răbdare.

Ezio căzu pe gânduri. Era posibil oare ca situația să fie atât de periculoasă pentru el? La urma urmelor, nu-l cunoștea de-

loc bine pe Suleiman. Și ce îl avertizase Yusuf? Să nu se amestece în politica otomanilor?

Când părăsi palatul, starea de spirit nu-i era strălucită. Trebuia neapărat să ajungă acum într-un loc anume. Un loc unde știa că se putea destinde – așa cum trebuia s-o facă – și să-și adune gândurile.

Capitolul 50

*Pornirăm dar pe cărăruia sumbră
Spre lumea albă de lumini, prin prund,
Și fără gând de-a poposi la umbră
Urcarăm sus și printr-un ochi rotund
Zării la capul căii lungi și grele
Podoaba bolții-n cer, și din străfund
Leșirăm iar către lumini și stele.*

Cu câteva zile în urmă, la sugestia Sofiei, Ezio începuse să recitească *Infernul* de Dante. Citise poemul acela în tinerețe, pe când era student, dar nu-l pricepuse niciodată cu adevărat, deoarece pe atunci mintea îi era preocupată de alte lucruri, astfel că acum avu o revelație. După ce termină de citit, lăsă cartea jos cu un oftat de plăcere. Se uită la Sofia, care, cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului, privea concentrată de la harta originală, la cărțile ei, pentru ca apoi să noteze câte ceva într-un carnețel. O vreme, o privi cum lucra, dar n-o întrerupse, deoarece părea complet absorbită. De aceea, întinse din nou mâna spre carte. Poate că ar fi trebuit să se apuce de *Purgatoriu*.

În clipa următoare femeia ridică ochii din carnețel, îi zâmbi.

— Îți place poemul?

Asasinul îi răspunse la surâs, așeză cartea pe masa de lângă scaun și se ridică.

— Cine erau oamenii aceia pe care i-a condamnat în iad?

— Oponenți politici, oameni care-i făcuseră rău... Incisivă pana lui Dante Alighieri, nu?

— *Si*, răspunse el gânditor. Este un mod subtil de a căuta răzbunare.

Nu voia să revină la realitate, dar era apăsător de urgență călătoriei pe care trebuia s-o întreprindă în curând. Și totuși nu putea face absolut nimic până nu primea vorbă de la Suleiman. Asta cu condiția să fi avut încredere în prinț. Apoi însă gândurile i se domoliră. Ce ar fi avut de câștigat Suleiman dacă l-ar fi trădat? Se așază, luă din nou *Divina Comedie* și o redeschise în locul unde rămăsese.

În clipa aceea, femeia îl întrerupse.

— Ezio, începu ea șovăielnic, peste câteva săptămâni vreau să fac o călătorie la Adrianopol, ca să vizitez o tipografie nouă din zonă.

Ezio îi simți tonul sfios și se întrebă dacă și Sofia observase blândețea din tonul lui de fiecare dată când i se adresa. Oare sesizase cât de mare devenise această... afecțiune a lui pentru ea? Pentru a compensa, rosti în mod deliberat nonșalant:

— Ar trebui să fie o călătorie plăcută.

Sofia continuă pe același ton nesigur.

— Drumul până acolo durează cinci-șase zile și voi avea nevoie de o escortă...

— *Prego?*

Ea deveni brusc stânjenită.

— Scuză-mă. Tu ești un om ocupat.

Fu rândul lui să fie stânjenit.

— Mi-ar plăcea tare mult să te-nsoțesc, dar nu mai am prea mult timp și...

— Asta-i valabil pentru noi toți.

Asasinul nu știa cum să răspundă la cuvintele acelea, întrucât puteau fi interpretate în mod evident în mai multe feluri, așa că preferă să rămână tăcut. Se gândi la diferența de douăzeci de ani dintre ei.

Sofia coborî ochii spre hartă pentru o clipă, apoi își întoarse privirea spre el.

— Aș putea încerca să descifrez ultima enigmă acum, dar am un comision de făcut înainte de apusul soarelui. Poți să mai aștepți o zi?

— Ce-ți trebuie?

Ea își feri ochii, după care reveni din nou spre el.

— Este o prostie, dar... un buchet de flori proaspete. Mai precis, lalele albe.

Ezio se ridică.

— Mă duc să cumpăr eu florile. *Nessun problema.*

— Ești sigur?

— Va însemna o plăcută schimbare de ritm.

Femeia surâse cu căldură.

— *Bene!* Haide să ne întâlnim în parcul aflat imediat la est de Hagia Sofia. Vom face schimb: flori contra... informații!

Capitolul 51

Piața de flori era o explozie de culori și parfumuri îmbătătoare, și nu se zărea nici picior de ienicer. Ezio o străbătu neliniștit, fiindcă nicăieri în cornul acesta al abundenței nu reușea să găsească florile căutate.

— Pari un om cu bani de cheltuit, i se adresă un florar când se apropie de taraba sa. Ce-ți trebuie, prietene?

— Caut lalele. Mai exact, lalele albe, dacă ai așa ceva. Florarul păru nesigur.

— Ah... Lalele... îmi pare rău, dar tocmai le-am terminat. Poate dorești altceva?

Asasinul clătină din cap.

— Din păcate, am primit altă dispoziție.

Florarul căzu pe gânduri câteva clipe, după care se aplecă spre el și rosti pe un ton confidențial:

— Doar pentru urechile tale, iată secretul meu. Multe dintre lalelele albe pe care le vând le culeg personal de lângă hipodrom. Nu te mint. Mergi acolo și vei vedea cu ochii tăi.

Ezio zâmbi, scoase punga și-l răsplăti generos.

— *Grazie.*

După care porni cu pas iute și atitudine hotărâtă pe străzile încălzite de soare către hipodrom; într-adevăr, în iarba de pe o parte a pistei, găsi lalele albe crescând din abundență. Fericit, se aplecă și, extinzând pumnalul secret, tăie cât de multe speră că ar fi dorit Sofia.

Capitolul 52

Parcul Imperial de lângă Hagia Sofia, din partea de est a acesteia, era construit sub forma unor grădini oficiale, între care erau intercalate peluze verzi presărate cu bănci din marmură albă și arbori, ideale pentru întâlniri private, iar pe una dintre aceste peluze o găsi destul de repede pe Sofia.

Femeia întinsese un picnic micuț și Ezio văzu dintr-o privire că nu erau defel bucate și băuturi locale. Ea reușise cumva să pregătească un prânz care aducea laolaltă unele dintre specialitățile din ambele lor orașe natale, așa că aveau *moleche* și *rixoto de gò* din Veneția, alături de *panzanella* și *salamo toscano* din Florența. Adusese de asemenea smochine din Tuscolo și măslina din Piceno, și aveau macaroane cu calcan. Vinul ales era Frescobaldi. Un coș din răchită stătea lângă fața de masă albă și scrobită pe care o întinsese.

— Ce-i asta? se minună bărbatul.

— Un cadou. Ia loc.

Ezio făcu o plecăciune, îi întinse florile, după care se așeză.

— Sunt frumoase – mulțumesc, zise ea acceptând buchetul uriaș de lalele culese de asasin.

— Ca și pregătirile tale, îi răspunse el. Și să nu crezi că nu apreciez efortul pe care l-ai depus pentru ele.

— Doream să-ți mulțumesc pentru că mi-ai îngăduit să joc un rol mic în aventura ta.

— Eu nu i-aș fi spus chiar „mic” totuși, crede-mă, pentru aventura asta „mic” este mai mult decât suficient.

Sofia râse încetisor.

— Ești un mister, Ezio Auditore.

El păru îngrijorat.

— Îmi pare rău – nu vreau să fiu un mister.

Femeia râse iarăși.

— E în regulă!

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Este atrăgător.

Ezio nu știu ce să răspundă, așa că se concentra asupra mâncărilor.

— Asta pare delicioasă.

— Mulțumesc.

Asasinul zâmbi. Nu dorea să strice atmosfera, totuși o umbră îi coborâse peste gânduri. Nu trebuia să sărbătorească – sau să spere la nimic – prematur. O privi mult mai serios și Sofia îi citi instantaneu dispoziția.

— Ai avut noroc cu codul final? Întrebă el, străduindu-se ca tonul să-i pe cât de firesc posibil.

— A, codul, răspunse ea jucăuș și Ezio se simți ușurat. Da, l-am rezolvat acum câteva ore. Dar va trebui să ai răbdare. O să-l capeți suficient de repede.

Și se uită la el într-un fel care spulberă orice apărări îi mai rămăseseră lui Ezio.

Capitolul 53

Ultima carte se afla într-un loc în care accesul era mult mai dificil. Niccolò Polo izbutise s-o ascundă chiar pe fațada Hagiei Sofia, sus, deasupra arcadei uriașe din fața domului principal al fostei biserici.

Ezio alege să acționeze în orele mici dinaintea zorilor, fiindcă atunci aveau să fie mai puțini oameni în preajmă. Ajunse la clădire fără să-l oprească nimeni și se îndreaptă cu grijă spre exonartex,^{13} de unde ridică ochii la peretele vertical ca o stâncă pe care trebuia să-l escaladeze. Existau puține crăpături în care să se agate cu pumnalul-cârlig, totuși, după câteva tentative eșuate, izbuti să se cațere până în punctul indicat de Sofia. Iar acolo găsi un panou mic din lemn ponosit de vreme și acoperit cu pânze de păianjen.

Reuși să se ancoreze de o conductă din apropiere, pe care, după ce o testă, o găsi îndeajuns de solidă ca să-i susțină greutatea, apoi utilizează din nou pumnalul-cârlig pentru a forța panoul și a-l deschide. Placa din lemn se desprinsese și căzu spre solul de dedesubt, pe care-l izbi cu un zgomot ce i se păru asurzitor lui Ezio, care rămase nemișcat în lumina sură a zorilor falși, rugându-se ca nimeni să nu fi fost alertat de sunet. După ce așteaptă însă trei minute și nu percepu nicio reacție, întinse brațul în cavitatea tăinuită de panou și scoase dinăuntru cartea căutată.

După ce ajunse pe sol, se grăbi să se îndepărteze și găsi un loc liniștit exact în același parc unde prânzise cu Sofia cu numai o zi în urmă, iar acolo își examinează prada. Era un exem-

---

¹³ Spațiu în bisericile ortodoxe care precedă pronaosul (nartexul) și care poate fi închis, asemenea unei încăperi, sau deschis, cu stâlpi ori coloane; pridvor tindă.

plar din *Misiune la Constantinopol* de Liutprand de Cremona. Își îngădui să-și imagineze pentru o clipă plăcerea Sofiei la vederea unei asemenea rarități, apoi o deschise.

Prima pagină străluci la fel de puternic ca fuioarele subțiri ale zorilor pe care-i putea zări spre est, dincolo de Bosfor. După aceea apărură o hartă a orașului care se contură tot mai precis pe măsură ce Ezio o privea concentrat și pe ea apărură un punctuleț, mai luminos decât tot ce-l înconjură, marcând clar Forumul Bovis.

Urmând traseul indicat pe hartă, asasinul se îndreptă către Forum, pe lângă colinele a doua și a treia și cam la jumătatea distanței între Apeductul lui Valens spre nord și Portul lui Teodosiu spre sud. Era destul de departe, totuși când ajunsese acolo, ora era prea matinală ca să fie cineva în preajmă. Ezio cercetă cu privirea piața uriașă și pustie, în căutarea oricăror indicii, dar punctul marcat din carte continua să strălucească puternic și atunci își aminti de sistemul de cisterne subterane de sub oraș. Își concentrează căutările și în scurt timp găsi un capac de acces, de unde trepte din piatră coborau în măruntaiele pământului. Închise cartea și o puse în siguranță în tașcă. Își înlocui pumnalul-cârlig cu pistolul, își verifică pumnalul secret și, precaut, începu să coboare.

În scurtă vreme ajunsese într-o cavernă boltită, pe un mal din piatră pe lângă care trecea un râu subteran. În pereți se aflau făclii aprinse și, pe măsură ce înainta grijuliu prin coridorul îngust și umed, auzi, peste zgomotul produs de curgerea năvalnică a apei, ecou de voci. Mergând în direcția aceea, zări doi templieri bizantini.

— Ce ai găsit? Întrebă unul dintre ei. Altă cheie?

— Un fel de ușă, răspunse camaradul său. Atât doar că-i astupată cu pietre.

Apropiindu-se mai mult, Ezio dădu un colț și zări soldați nu departe, pe un ponton vechi ce înainta în râu. Unul dintre ei rostogolea un butoi de pe una dintre cele două plute amare acolo.

— Pare promițător, încuviință templierul din apropierea asasinului. Prima cheie a fost descoperită în spatele unei uși similare.

— Serios? Și cum au deschis-o?

— N-au deschis-o ei, ci cutremurul.

La un semn al lor, ceilalți soldați veniră cu butoiașul pe care începură după aceea să-l fixeze lângă ușă. Ezio văzu acum că deschiderea fusese astupată cu blocuri dintr-o piatră neagră și dură, ce fuseseră tăiate fără doar și poate de un meșter pietrar, întrucât se îmbinau perfect.

— Da, cutremurul ăla a fost de mare ajutor, comentă al doilea templier. Acum nu avem decât praf de pușcă.

— Butoiașul ăsta ar trebui totuși să fie destul de mare ca să-și facă treaba, comentă primul.

Ezio miji ochii. Extinse iute pistolul și trase cocosul.

— Și dacă nu-i, continuă templierul, o să mai aducem și altele.

Asasinul ridică brațul și ținti, însă țeava armei reflectă lumina unei făclii când o mișcă, astfel încât sclipi, iar fulgerul acela neașteptat atrase atenția unui soldat.

— Ce-i asta? strigă el.

Văzu pistolul și sări în fața țevii exact când trase Ezio. Glonțul îl lovi și căzu mort pe loc. Ezio blestemă în gând. Însă soldații îl văzuseră de acum.

— E Asasinul! Să fugim de-aici!

Ezio încercă să reîncarce, dar soldații se întorceau deja la plute. Îi urmă, dorind să-i oprească înainte să dea alarma, însă, când ajunse la ponton, se desprinseseră deja. Asasinul sări pe a doua plută și se strădui să-i dezlege parâma, dar templierii fuseseră prinși de curentul subteran și se îndepărtau.

Dezlegase pluta și pornise în urmărirea lor, când îl fulgeră un gând – erau oare speriați de el, sau îl atrăgeau într-o ambuscadă? Oricum, era prea târziu de acum. Trebuia să urmeze cursul acesta până la capăt.

Deoarece pluta lui era mai ușoară, se apropie iute de cealaltă. La bordul ei, soldații păreau panicați, totuși asta nu-i oprea să amorseze bombe și să încarce muschete.

— Avem praf de pușcă la bord, strigă unul dintre ei, ar trebui să-l folosim!

— Să-l aruncăm în aer, zise altul și azvârli o bombă care explodează când atinse apa la mai puțin de jumătate de metru în fața provei asasinului.

— Faceți loc! răzni alt soldat, străduindu-se să-și mențină echilibrul pentru a putea ținti cu muscheta.

— Împușcă-l!

— Ce crezi că-ncerc să fac?

— Omoară-l pe nenorocit!

Continuă să gonească, purtați de curentul rapid. Ezio izbutise să ajungă deja la cârma plutei sale și s-o controleze, dar era silit să se aplece și să se eschiveze întruna pentru a se feri de gloanțele de muschete ce erau trase spre el, deși din cauza tangajului și a ruliului propriei lor plute, soldaților le era practic imposibil să poată ținti cu precizie. Apoi unul dintre butoiașele de la bordul primei plute se desprinsese din legături și se rostogoli, azvârlind doi soldați în curent, printre care și pe cârmaci. Lipsită de direcție, pluta porni să se rotească sălbatic, azvârli încă un templier în apa întunecată, după care se izbi violent de mal. Supraviețuitorii se târără în grabă afară din apă, pe uscat. Ezio ridică ochii spre plafonul aflat la șase-șapte metri deasupra râului și, în semiântuneric, văzu că pe toată lungimea lui era întinsă o funie, utilizată cu siguranță pentru ghidarea plutelor ce se ancorau de ea. Pentru asta însă mai aveai nevoie de o persoană la bord, care să aibă o prăjină pentru prinderea și desprinderea de frânghie în dreptul inelelor metalice prin care era fixată la distanțe egale. Asasinul văzu de asemenea că funia cobora treptat, urmând cursul râului în aval. Suficient pentru ceea ce plănuise el.

Încordându-se, își îndreptă pluta către mal, iar când aceasta se izbi de pluta pe care o urmărise, sări pe poteca din piatră ce urma cursul apei.

Soldații supraviețuitori se aflau deja la ceva distanță în fața lui, alergând cu disperare pentru a-și salva viața... Sau pentru a chema întăriri. Ezio nu mai avea vreme de pierdut.

Acționând rapid, înlocui pistolul cu pumnalul-cârlig, se cățăără cu iuțeală pe peretele lateral al cavernei și sări spre frânghia de peste râu. Elanul îi fu suficient ca s-o prindă cu cârligul și în scurt timp cobora în aval peste apă, mult mai rapid decât alergau soldații, cu toate că trebuia să se desprindă și apoi să se prindă din nou, cu o sincronizare fulgerătoare, în dreptul fiecărui inel din tavan, pentru a evita să cadă în torrentul care mugea dedesubt.

Când îi ajunse din urmă pe soldați, desprinsese pumnalul-cârlig la momentul crucial înainte de inel, după care nu-l mai prinse din nou, ci se propulsă în lateral, astfel încât ateriză pe

mal în fața templierilor. Ei se opriră din alergare și încremeniră, gâfâind, confruntându-l.

— E nebun, murmură primul templier.

— Țsta nu-i om, e diavol! urlă al doilea.

— Ia să vedem dacă diavolii au sânge! mugi un camarad mai brav și se năpusti către Ezio, rotindu-și sabia.

Asasinul efectua un „cârlig rostogolit” peste spinarea lui și-l împinse în râu pe când era încă dezechilibrat. Mai rămăsese-ră trei soldați. Curajul le dispăruse aproape complet, totuși Ezio știa că nu-si putea îngădui să fie milos. Lupta ce urmă fu scurtă și sângeroasă și, după aceea, asasinul fu nevoit să-și oblojească o tăietură la brațul stâng; în fața lui zăceau însă trei leșuri.

Trase aer adânc în piept și porni înapoi către ușa pecetluită. Coborâse mult în aval și avu nevoie de peste zece minute ca să ajungă la pontonul de care fuseseră amarate plutele. Cel puțin acum știa că nu mai trebuia să se simtă amenințat de teama imediată a urmăririi, iar butoiușul cu praf de pușcă rămăsese în locul unde-l fixaseră bizantinii.

Ezio își înlocui iarăși pumnulul-cârlig cu pistolul, pe care-l încărcă, apoi își alege o poziție în amonte, unde se putea adăposti după contrafortul care se proiecta în afară. Ținti cu luare-aminte și trase.

Se auzi pocnetul împușcăturii și şuieratul glonțului spre butoi, ba chiar și bufnetul cu care se înfipse în acesta, dar apoi urmă o tăcere parcă eternă.

Nu se întâmplă nimic.

După care...

Explozia produsă în spațiul închis bubui ca un tunet și Ezio fu asurzit, ba chiar crezu, în vreme ce pietricele se revărsau ca o ploaie în jurul lui, că era posibil să fi surpat bolta, că avariase ireparabil ceea ce se afla în spatele ușii. Dar când praful se așază, el văzu că, în ciuda forței exploziei, intrarea pecetluită fusese doar parțial spartă.

Era totuși suficient ca să intre și să vadă soclul familiar, pe care, spre uriașa lui ușurare, se afla nevătămată cheia rotundă din obsidian, similară cu cele strânse până acum. Nu avea însă timp de relaxare. Chiar când întinse mâna spre ea, văzu strălucirea care emana dinăuntru și pe care o știa atât de bine de la cheile anterioare. De data aceasta, când strălucirea

spori în intensitate, încercă să i se împotrivească. Se simțea măcinat, tulburat de viziunile ciudate din continuarea lumii orbitoare despre care știa că va urma.

Fu însă inutil și, o dată în plus, simți că cedează înaintea unei puteri mult mai mari decât a lui.

Capitolul 54

Lui Ezio i se păru că trecuseră douăzeci de ani. Peisajul îi era cunoscut; de acum familiarul castel Masyaf se vedea ridicându-se aidoma unei gheare gigantice. Nu departe de poarta sa, trei Asasini stăteau în jurul unui foc ce ardea cu flăcări înalte...

Chipurile Asasinilor aparțineau unor oameni ale căror visuri mărețe se întunecaseră definitiv. Când vorbeau, glasurile le erau stinse și oboseite.

— Se zice că țiță în somn, strigându-și tatăl, pe Ahmad Sofian, rosti unul dintre ei.

Un altul pufni amar.

— Zi așa, Cemal, plânge după tatăl lui, da? Ce mizerabil este Abbas!

Toți stăteau cu fețele spre foc, așa că nu observară imediat bătrânul cu veșminte albe și glugă care se apropia prin beznă.

— Teragani, rosti cu răceală un al doilea bărbat, rolul nostru nu-i să judecăm.

— Ba da, Tazim, îl contrazise Cemal. Dacă Mentorul nostru a înnebunit, eu vreau s-o știu.

Bătrânul se apropiase acum și cei trei îl văzură.

— Taci, Cemal, rosti Tazim, și întorcându-se către nou-venit, îl salută: *Masa'il kher*.

Glasul bătrânului era la fel de uscat ca o frunză moartă.

— Apă, murmură el.

Teragani se ridică și-i întinse un burduf mic, pe care-l confundase într-un vas cu apă de lângă ei.

— Stai jos, zise Cemal. Bea.

— Multe mulțumiri, zise bătrânul.

Ceilalți îl priviră în tăcere cum bea.

— Ce te aduce aici, bătrâne? întrebă Tazim, după ce acesta își potoli setea.

Străinul căzu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Compătimiți-l pe Abbas, dar nu-l batjocoriți. A trăit orfan aproape toată viața și a fost mereu rușinat de moștenirea familiei sale.

Tazim păru șocat la auzul acelor cuvinte, însă Teragani surâse în tăcere. Trase cu ochiul la mâna bătrânului și văzu că-i lipsea inelarul de la mâna stângă. Așadar, cu excepția unei coincidențe extraordinare, era un Asasin. Teragani se uită pe furiș la chipul îmbătrânit și brăzdat de cute. Ceva i se părea familiar...

— Abbas este disperat după putere, continuă bătrânul, fiindcă *nu are* putere.

— Dar este Mentorul nostru! strigă Tazim. Și, spre deosebire de Al Mualim sau de Altaïr Ibn-La’Ahad, nu ne-a trădat niciodată!

— Prostii. Altaïr n-a fost un trădător, zise Teragani și se uită cu atenție la bătrân. Altaïr a fost alungat – pe nedrept.

— Habar n-ai ce vorbești! pufni Tazim și, ridicându-se, dispăru în beznă.

Bătrânul îi privi pe Teragani și Cemal de sub gluga sa, dar nu mai spuse nimic. Teragani se uită din nou la chipul lui. În mare parte era ascuns sub glugă, totuși ochii nu puteau fi ascunși. Iar Teragani observase că manșeta dreaptă nu ascundea perfect hamul unui pumnal secret.

Asasinul vorbi precaut.

— Cumva, ești chiar... tu? Făcu o pauză. Am auzit zvonuri, dar nu le-am crezut.

Pe buzele bătrânului flutură spectrul unui surâs.

— Mă întreb dacă aș putea vorbi eu însumi cu Abbas. A trecut mult.

Cemal și Teragani schimbă priviri. Cemal trase adânc aer în piept. Luă burduful de piele din mâna bătrânului și-l reumplu, apoi i-l întinse cu respect. După aceea vorbi cu stângăcie.

— Așa ceva ar fi imposibil. Abbas și-a angajat tâlhari fedaini, care să ne oprească să pătrundem în donjonul castelului.

— În ziua de azi nici jumătate din luptătorii de aici nu sunt adevărați Asasini, adăugă Teragani, apoi făcu o pauză și rosti: Altaïr.

Bătrânul zâmbi și încuviință imperceptibil din cap.

— Pot totuși să văd, zise el, că adevărații Asasini rămân *credincioși*.

— Ai lipsit foarte mult timp, Mentorule. Unde ai fost?

— Am călătorit. Am studiat. Am studiat foarte mult. M-am odihnit. Mi-am revenit de pe urma pierderilor suferite, am învățat să trăiesc cu ele. Pe scurt, am făcut ceea ce ar fi făcut oricine în locul meu.

Tăcu puțin, iar tonul vocii i se schimbase când continuă:

— De asemenea, i-am vizitat pe Frații noștri din Alamut.

— Din Alamut? Cum o duc acolo?

Altaïr clătină din cap.

— Pentru ei s-a terminat totul. I-au copleșit mongolii lui Hulagu-Han, care au cucerit fortăreața. Au distrus biblioteca. Mongolii se revarsă întruna spre apus aidoma unei invazii de lăcuste. Unica noastră speranță acum este să ne confirmăm prezența aici și în apus. Trebuie să fim puternici. Deși poate că pe viitor bazele noastre ar trebui să fie în mijlocul oamenilor, nu în fortărețe izolate ca Masyaf.

— Oare chiar tu ești? zise Cemal.

— Tac! i se adresă Teragani. Nu vrem să fie ucis din cauza noastră.

Brusc, Cemal se încordă.

— Tazim! exclamă el îngrijorat.

Teragani surâse larg.

— Tazim mai degrabă latră decât mușcă. Discuțiile în contradictoriu îi plac mai mult decât orice pe lume. Și era la fel de dezamăgit ca noi, ceea ce nu i-a ajutat starea de spirit. În plus, a plecat înainte ca sceneta asta să ajungă la deznodământul ei.

Se întoarse către Altaïr, iar din ochi îi pierise orice deznădejde.

— Este clar că avem multă treabă de făcut, zise el apoi.

— Așadar, rosti bătrânul, de unde încep?

Cemal se uită din nou la Teragani. Amândoi se ridicară și-și traseră glugile peste față.

— Începi cu noi, Altaïr.

Altaïr zâmbi și se ridică la rândul lui. Gesturile erau ale unui bătrân, însă odată ajuns în picioare, își ținu spatele drept.

Capitolul 55

Porniră împreună spre castel.

— Spuneți că oamenii aceștia sunt cruzi, rosti Altaір. A ridicat vreunul dintre ei sabia împotriva unui suflet nevinovat?

— Din păcate, da, răspunse Cemal. Brutalitatea pare să fie unica lor sursă de plăceri.

— Atunci trebuie să moară fiindcă au compromis Ordinul, zise Altaір. Pe de altă parte, aceia care trăiesc după preceptele Crezului trebuie cruțați!

— Te poți încrede în noi, zise Cemal.

— Sunt sigur de asta. Acum însă, lăsați-mă. Vreau să cercetez locurile de unul singur, chiar dacă sunt familiarizat cu ele.

— Vom rămâne îndeajuns de aproape ca să ne poți striga dacă va fi nevoie.

Altaір aprobă din cap și se întoarce către porțile castelului, în vreme ce tovarășii lui rămaseră în urmă. Se apropie de intrare, rămânând în umbră, și trecu de santinele fără greutate, gândindu-se cu regret că adevăratele gărzi Asasine nu l-ar fi lăsat să se furișeze cu atâta ușurință. Se ținut pe lângă zidurile curții exterioare, dându-le ocol, până reuși să traverseze către un corp de gardă iluminat, nu departe de poarta spre curtea interioară, unde zări doi căpitani angajați în discuție. Altaір se opri să-i asculte. După ce auzi doar câteva cuvinte, înțelese că erau loialiști ai lui Abbas. Abbas! „De ce am fost oare milos față de el?” se întrebă. Câte suferințe ar fi fost evitate dacă nu s-ar fi comportat așa! Poate însă că, la urma urmelor, mila i se cuvenise lui Abbas, indiferent de costuri.

— Ai auzit ce se vorbește prin sat? zise primul căpitan.

— Despre Abbas și coșmarurile lui?

— Nu, nu... Celălalt coborî nivelul vocii. Despre Altaір.

— Altaір? Ce?

— Se spune că un Asasin bătrân a salvat viața unui neguțător, jos în vale. Se zice c-ar fi luptat cu un pumnal secret.

Celălalt scutură din cap, neâncrezător.

— Zvonuri. Nu cred nici măcar o vorbă.

— Indiferent dacă-i adevărat sau nu, nu-i spune nimic lui Abbas. Este bolnav de suspiciuni.

— Dacă Altaïr se află într-adevăr pe aici, ar trebui să acționăm noi primii – să-l căutăm și să-l omorâm, ca pe o potaie bătrână și ticăloasă care este. El nu va face decât să răspândească nemulțumire așa cum a procedat și înainte, făcându-i pe toți să se simtă responsabili pentru deciziile lor. Subminând autoritatea care l-a făcut măreț pe Abbas.

— Pumnul de fier. Asta-i tot ce înțeleg oamenii.

— Ai dreptate. Fără control n-are cum să existe ordine.

Altaïr evaluase situația pe îndelete. Știa că Teragani și Cemal se găseau undeva în umbrele din spatele său. Cei doi căpitani păreau să fie singurii aflați între el și curtea interioară, iar cuvintele lor dovediseră că erau fideli doctrinelor lui Abbas – doctrine ce aveau mai multe legături cu gândirea templierilor decât cu cea a adevăraților Asasini.

Tuși foarte slab și înaintă, pătrunzând în cercul de lumină.

Ofițerii se întoarseră spre el.

— Cine dracu' mai ești și tu?

— Șterge-o de-aici, bătrâne, dacă știi ce-i bine pentru pielea ta.

— Ce-ar fi mai bine să-i luăm gâtul pe loc? râse aspru primul căpitan. Porcii vor fi fericiți să primească o masă suplimentară.

Altaïr nu rosti niciun cuvânt. Se mulțumi să-și întindă spre ei palma stângă, astfel încât să poată vedea că nu avea inelar.

Cei doi făcură un pas îndărăt și-și traseră simultan iataganele din teacă.

— Uzurpatorul s-a-ntors! lătră al doilea căpitan.

— Cine s-ar fi gândit la asta? După atâta timp.

— Ce te-aduce înapoi?

— Un câine care se-ntoarce acolo unde a vomitat.

— Voi doi vorbiți prea mult, zise Altaïr.

Cu mișcări puține, așa cum e nevoit un bătrân să se deplaseze, dar fără nimic din lentoarea unuia, extinse pumnalul

secret când înaintă și fandă – o dată, de două ori – cu acuratețe letală.

Continuă spre poarta curții interioare, mereu precaut, iar prudența aceea îl răsplăti. Văzu un al treilea căpitan lângă poartă și abia avu timp să se ascundă înainte să fie zărit. Pe când stătea la pândă, auzi un strigăt slab în urma sa și, din întuneric, apăru un tânăr Asasin care alergă spre ofițer. Îi șopti ceva și ochii căpitanului se căscară de surprindere și furie. Cu siguranță, trupurile Asasinilor corupți, pe care tocmai îi ucisese Altaïr, fuseseră deja descoperite și prezența lui n-avea să mai fie un secret. Repede, bătrânul mentor înlocui pumnalul secret cu pistolul pe care-l construise după o schiță în timpul studiilor sale în Orient.

— Trimite-i un mesaj, rapid! porunci căpitanul tânărului său subaltern, apoi ridică glasul: Asasini ai Frăției lui Abbas! La mine!

Altaïr stătuse nemișcat, cântărindu-și opțiunile, când imediat în spatele lui o voce prietenoasă rosti:

— Mentorule!

Se întoarse și-i văzu pe Cemal și Teragani. Alături de ei se aflau șase-șapte Asasini.

— N-am putut împiedica descoperirea căpitanilor pe care i-ai ucis – doi dintre cei mai cruzi, care n-ar fi înaintat nicio dată în rang sub altcineva decât Abbas, îi explică Cemal. Am adus însă întăriri. Iar acesta este doar începutul.

— Bun-sosit, zâmbi Altaïr.

Cemal îi zâmbi de asemenea. În spatele lui, adevărații Asasini își ridicară glugile, aproape la unison.

— Ar fi mai bine să-l reducem la tăcere, spuse Teragani arătând din cap spre căpitanul gălăgios.

— Lăsați-mă pe mine, spuse Altaïr. Am nevoie de exercițiu.

Păși înainte pentru a-l înfrunța pe ofițerul Asasin renegat. De acum mai mulți soldați se grăbeau să-i vină în ajutor.

— Iată-l! răcni căpitanul. Ucideți-l! Ucideți toți trădătorii!

— Gândește înainte să acționezi, spuse Altaïr. Fiecare acțiune are consecințele ei.

— Moș jalnic! Luptă sau mori!

— Ai fi putut să fii cruțat, prietene, zise Altaïr când susținătorii lui ieșiră din umbre.

— Nu sunt prietenul tău, moșule, răspunse căpitanul și se năpusti spre el spintecând cu sabia înainte ca bătrânul Mentor să fi părut pe de-a întregul pregătit.

Însă el era pregătit. Lupta fu scurtă și sângeroasă. La sfârșitul ei, căpitanul și majoritatea oamenilor săi zăceau fără viață sub porți.

— Urmați-mă spre donjon! strigă Altaïr. Și pe cât puteți, încercați să nu mai vărsați sânge. Amintiți-vă de adevăratul Codex.

La poarta care dădea spre curtea interioară apăruse acum alt căpitan, în veșminte negre și sure, cu blazonul Asasinilor strălucindu-i pe centură în lumina făcliei. Era un bărbat mai vârstnic, să fi avut poate cincizeci de veri.

— Altaïr Ibn-La’Ahad, rosti el cu glas ferm care nu cunoștea frica. Au trecut două decenii de când te-am văzut ultima oară între zidurile acestea. Două decenii care, după cum văd, au fost mai miloase cu chipul tău, decât au fost cu Ordinul nostru decrepit.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Abbas obișnuia să ne spună povești... Despre Altaïr arogantul. Despre Altaïr vicleanul. Despre Altaïr trădătorul. Eu însă n-am crezut niciodată poveștile acelea. Iar acum te văd aici, stând în fața mea, Altaïr Maestrul. Și mă simt rușinat.

Făcu un pas înainte și întinse brațul cu un gest prietenos. Altaïr i-l prinse într-o strânsoare fermă, cuprinzându-și unul altuia încheietura, așa cum fac romanii. Mai multe gărzi Asasine, cu siguranță oamenii lui, se înșiruiau în urma sa.

— Înțelepciunea ta, Mare Maestre, ne-ar putea fi de folos. Acum, mai mult ca oricând.

Se răsuci și vorbi către trupele sale:

— Mentorul nostru s-a întors!

Soldații își vârâră săbiile în teacă și-și ridicară glugile. Unindu-și forțele cu grupul de Asasini loiali al lui Altaïr, porniră spre donjonul cu turn întunecat din Masyaf.

Capitolul 56

Abia intraseră în curtea interioară, când Abbas însuși apărură în spatele unui detașament de Asasini renegați. Abbas putea fi recunoscut, însă și el îmbătrânise, avea ochii adânciți în orbite și obrajii scofâlciți – un om speriat, bântuit, obsedat.

— Ucideți-l! urlă el acum. Ucideți-l imediat!

Oamenii lui șovăiră.

— Ce mai așteptați? zbieră Abbas cu glas tremurat de încordare.

Ei însă încremeniseră, indeciși, se uitară la camarazii lor care-i înfruntau, apoi schimbă priviri între ei.

— Proștilor! zbieră Abbas. V-a vrăjit!

Tot nicio mișcare. Abbas îi privi, scuipă, apoi dispăru în donjon.

Tensiunea rămase perceptibilă în curte, în înfruntarea dintre cele două tabere de Asasini. În tăcerea aceea încordată, Altaïr își ridică mâna stângă, cea care-i fusese schilodită la inițierea sa în Frăție.

— Nu există nicio vrajă aici, rosti el simplu. Și nici vreun farmec. Faceți așa cum vă cere conștiința. Totuși, moartea a domnit prea mult aici. Iar noi avem prea mulți dușmani *reali*... nu ne putem îngădui să ne luptăm între *noi*.

Unul dintre apărătorii șovăitori ai lui Abbas își dădu gluga pe spate și pași înainte, apoi îngenunche în fața lui.

— Mentorule, spuse el.

Un altul i se alătură îndată.

— Bine ai revenit acasă, zise el.

Apoi un al treilea.

— Eu lupt pentru tine. Pentru Ordin.

Ceilalți urmară repede exemplul primilor trei bărbați, salutându-l pe Altaïr ca pe un frate de mult dispărut, îmbrăți-

șându-și foștii oponenți și redevenind toți camarazi. Doar o mână de soldați continuă să scuie insulte și se retraseră după Abbas în donjon.

Aflat în fruntea oamenilor săi, Altaïr pătrunse primul în donjon. Se opri în sala mare și privi în sus, unde Abbas stătea în capul scării centrale. Era flancat de Asasini renegați ce-i rămăseseră loiali, iar lăncieri și arcași erau înșiruiți pe toată lungimea galeriei.

Altaïr îi privi calm. Sub privirea lui, Asasinii renegați șovăiră. Își păstrară totuși pozițiile cu fermitate.

— Spune-le oamenilor tăi să se predea, Abbas, porunci el.

— Niciodată! Eu apăr Masyaf! Tu n-ai face la fel?

— Abbas, tu ai corupt tot ceea ce simbolizăm și ai pierdut tot ce-am câștigat noi. Totul a fost sacrificat pe altarul propriei tale dușmăanii.

— Iar tu, răspunde celălalt aproape scuiându-l, ți-ai irosit viața privind în Mărul ăla blestemat, visând doar la gloria ta.

Altaïr făcu un pas în față. În aceeași clipă, doi dintre lăncierii lui Abbas înaintară, coborându-și amenințător armele.

— Da, Abbas, este adevărat că am învățat foarte multe de la Măr. Despre viață și despre moarte, ca și despre trecut și viitor.

Făcu o pauză, după care urmă:

— Regret asta, vechiul meu camarad, dar văd că n-am de ales decât să-ți demonstrez unul dintre lucrurile pe care le-am învățat. Îmi dau seama că nimic altceva nu te va opri. Iar acum nu te vei mai schimba niciodată și nu vei vedea lumina la care încă poți să ajungi.

— Ucideți trădătorii! zbieră Abbas drept răspuns. Ucideți-i pe toți și aruncați-le leșurile pe mormanul de bălegar!

Oamenii lui Abbas se încordară, totuși nu atacară. Altaïr știa că de acum nu mai exista cale de întors. Ridică brațul cu arma, eliberă pistolul din hamul său și, după ce-i sări în palmă, ținti și trase în bărbatul care, cu șapte decenii în urmă, îi fusese, pentru scurt timp, prietenul cel mai bun.

Abbas se clătină sub impactul glonțului și pe trăsăturile lui zbârcite apărură o expresie de neîncredere și surprindere. Icnii și se clătină, întinse brațele cu disperare în căutarea unui sprijin, dar nimeni nu-i veni în ajutor. Apoi căzu, rostogolindu-se peste cap pe scara lungă din piatră, până se opri în fața lui

AltaİR. Picioarele i se rupseseră în timpul căderii și acum îi stăteau în unghiuri nefirești față de restul corpului.

Totuși, nu murise. Nu încă. Izbuti să se ridice, cu mari eforturi, suficient cât să țină capul sus, și-l privi pe AltaİR drept în ochi.

— Nu te voi putea ierta niciodată, reuși el să croncăne. Pentru minciunile pe care le-ai spus despre familia mea, despre tatăl meu. Pentru umilințele pe care le-am îndurat.

AltaİR îl privi plin de regret.

— Acelea n-au fost minciuni, Abbas. Aveam zece ani când tatăl tău a intrat în camera mea ca să vorbească cu mine. Plângea și m-a implorat să-l iert pentru că a trădat familia *mea*.

AltaİR făcu o pauză.

— Iar apoi și-a retezat singur beregata.

Abbas îl privi, dar nu rosti niciun cuvânt. Suferința de pe chipul său era cea a unui om care se confruntă cu un adevăr pe care nu-l poate suporta.

— L-am privit dându-și duhul la picioarele mele, urmă AltaİR. Nu voi uita niciodată imaginea aceea.

— Nu! gemu Abbas în agonie.

— Însă n-a fost un laș. Și-a recăștigat onoarea.

Abbas știa că nu mai avea multe clipe de trăit. Lumina din ochi îi pălea deja când rosti:

— Sper că mai există o viață după asta. Cel puțin, atunci l-aș reîntâlni și aș afla adevărul despre ultimele lui zile...

Începu să tușească și asta îi zgudui tot trupul, iar când își recapătă suflarea și se sili să vorbească, horcăitul morții răsună limpede. Își regăsi totuși glasul, ferm și fără regrete.

— Iar când va bate ceasul tău, AltaİR, atunci... atunci noi te vom găsi. Și atunci nu vor mai fi îndoieli.

Brațele i se înmuieră și trupul i se năruie pe pardoseala din piatră.

AltaİR rămase în picioare lângă el, în tăcerea care-i înconjura, cu fruntea plecată. Nu se clintea nimeni și nimic, în afara umbrelor stârnite de flăcările torțelor ce pâlpâiau.

Capitolul 57

Când își veni în fire, Ezio se temu că zorii se iviseră deja, însă zări doar nuanțe palide de roșu pe cer spre est, iar soarele încă nu apăruse deasupra dealurilor scunde și cafenii ale Asiei, care se vedea în depărtare dincolo de oraș.

Obosit, simțindu-se istovit de experiența aceea pe care o trăise aproape direct, porni spre sediul Asasinilor, ca să-i dea cheia lui Azize s-o ascundă alături de celelalte. Apoi, în ciuda durerilor de picioare, se grăbi aproape instinctiv spre librăria Sofiei. Era încă devreme, dar o să sune la clopoțel, până ce ea o să se trezească în apartamentul de la etaj și spera că va fi încântată să-l vadă... Sau cel puțin să vadă noua carte intrată în biblioteca ei. Cu toată sinceritatea, se simțea însă pur și simplu prea vlăguit pentru a-i păsa dacă femeia va fi sau nu entuziasmată. Nu-și dorea decât să se întindă și să doarmă. Mai târziu avea o întâlnire cu Yusuf la Piața de Mirodenii și trebuia să fie în formă.

Era de asemenea nerăbdător să afle vești despre corabia ce ar fi trebuit să-l ducă la Mersin, de unde urma să pornească spre nord, în Cappadocia. Iar în călătoria aceea avea nevoie de toată forța pe care o putea mobiliza.

Piața de Mirodenii era deja aglomerată când Ezio ajunsese acolo, deși se mulțumise numai cu două ore de odihnă. Asasinul își croi drum prin mulțimea care se îmbulzea în jurul tarabelor, până când, la câțiva metri în fața lui, zări un hoț care tocmai înhățase un săculeț plin cu mirodenii, apoi îl îmbrâncise cu brutalitate pe negustorul mai vârstnic care încercase să-l oprească și se pregătea să dispară.

Printr-o pură întâmplare, hoțul alergă în direcția lui Ezio, șerpuind cu agilitate extraordinară prin gloată. Însă când se

apropie de asasin, acesta îi puse piedică iute cu pumnalul-cârlig. Căzând, hoțul scăpă săculețul și-l privi amenințător pe Ezio, dar o simplă privire a acestuia îl făcu să renunțe la gândul oricăror represalii și, ridicându-se repede, dispăru prin îmbulzeală ca un șoarece care o tulește în gaura sa.

— Mulțumesc, efendi, zise recunoscător neguțătorul când îi restitui săculețul. Este plin cu șofran. M-ai salvat de la o pierdere importantă. Vrei poate s-accepti...?

Însă Ezio îl zărise pe Yusuf în mulțime și, după ce clătină din cap și surâse scurt spre negustor, se îndreptă către locotenentul său.

— Ce noutăți ai? îl întrebă când ajunse lângă el.

— Am primit vorbă – desigur, foarte discret – că vasul tău e gata de plecare, spuse Yusuf. Nu știam că intenționezi să ne părăsești.

— Oare chiar nimic din faptele mele nu poate rămâne secret? întrebă Ezio, râzând ușor, dar încântat să audă că Suleiman se ținuse de cuvânt.

— Iscoadele tânărului prinț sunt aproape la fel de bune ca ale noastre, răspunse turcul. Cred că mi-a trimis vorbă mie, pentru că știa că tu ai alte... angajamente.

Ezio se gândi la cele două ore pe care tocmai le petrecuse cu Sofia și fu fericit pentru ele, întrucât acum nu știa când o va mai revedea pe femeie... Sau *dacă* o va mai revedea vreodată. Nu cutezase totuși să-i spună despre sentimentele ce creșteau în sufletul lui și care de acum nu mai puteau fi negate. Să fi fost oare cu adevărat posibil ca lungă lui așteptare în apariția iubirii să se fi sfârșit până la urmă? Dacă așa stăteau treburile, atunci avea să merite cu prisosință.

În clipa de față avea însă alte lucruri, mult mai imediate, la care să se gândească.

— Sperasem ca până acum să-ți reparăm pumnalul secret, continuă Yusuf, dar singurul armurier îndeajuns de iscusit pentru asta e în Salonic și se întoarce abia luna viitoare.

— Păstrează pumnalul, zise Ezio, iar după ce va fi reparat, adaugă-l la armurăria voastră. Ca schimb pentru pumnalul-cârlig. Mi se pare mai mult decât cinstit.

— Mă bucur că-i apreciezi calitățile. Tocmai te-am văzut folosindu-l cu hoțul acela și cred că-l stăpânești acum pe deplin.

— Nu m-aș fi putut descurca fără el.

Cei doi își zâmbiră, însă apoi chipul lui Ezio deveni serios.

— Sper totuși că nu știe chiar toată lumea despre viitoare mea călătorie.

Yusuf chicoti ușor.

— Nu-ți face griji, frate. Căpitanul corăbiei mi-e prieten, iar tu îl cunoști deja.

— Cine este?

— Piri Reis. Vei fi onorat. Yusuf făcu apoi o pauză și păru ușor neliniștit. Deocamdată însă niciunul dintre voi nu poate pleca.

— Ce vrei să spui?

— Ienicerii au ridicat lanțul peste gura Cornului de Aur și au poruncit blocadă totală până la prinderea ta.

Yusuf făcu altă pauză.

— Până la coborârea lanțului, nimic nu va putea intra sau pleca.

Asasinul se simți relativ mândru.

— Vrei să spui că au ridicat lanțul pentru mine?

Yusuf fu amuzat.

— Vom sărbători mai târziu. Poftim – am ceva pentru tine.

Îl trase într-o firdă discretă, scoase o bombă și i-o întinse cu grijă.

— Trateaz-o cu foarte mult respect, îi atrase atenția. Este de cincizeci de ori mai puternică decât bombele noastre obișnuite.

— Mulțumesc. Atunci ar fi bine să-ți strângi oamenii. Asta va atrage destulă atenție.

— Uite și două fumigene. Și ele ți-ar putea fi utile.

— *Bene*. Știu ce să fac.

— Sunt sigur. Așteptarea e de-a dreptul încordată, glumi Yusuf.

— O să atac turnul de pe malul sudic. E mai aproape.

— Ne întâlnim atunci pe chei și-o să-ți arăt corabia. *Sinav icin iyi sanslar!*

Ezio rânji.

— Mult noroc și ție, prietene.

Yusuf era pe punctul să se îndepărteze, când Ezio îl opri.

— Așteaptă. *Un favore*.

— Da?

— În fosta misiune comercială Polo funcționează acum o librărie condusă de o femeie... Sofia. Ai grijă de ea. Este o doamnă remarcabilă.

Turcul îl privi atent, după care spuse foarte serios:

— Ai cuvântul meu.

— Mulțumesc. Iar acum... avem treabă de făcut.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Ezio puse bomba cu grijă în tașcă, agăță fumigenele la centură, apoi înlocui pumnalul secret de pe brațul stâng cu pistolul, după care porni în grabă spre turnul aflat vizavi de Galata, pe latura sudică a Cornului. Lanțul cel mare era suspendat între maluri.

Acolo i se alătură Yusuf.

— Arcașii mei și-au ocupat pozițiile, îi spuse selgiucidul, și-ți vor acoperi fuga. Iar acum – privește – vezi acolo, în portul exterior? *Dhow-ul* roșu cu velă albă strânsă și fanion argintiu? E corabia lui Piri. Echipajul se află la bord și gata să ridice ancora imediat ce primește ordinul. Te așteaptă doar pe tine.

Turnul era înconjurat de metereze, pe ale căror extremități din est și vest se ridicau foișoare scunde. Din vârfurile lor, coborau spre pontoane parâme de tracțiune bine întinse. În extremitatea unuia dintre ele, Ezio observă un *squitatoria* masiv, un aruncător de flăcări pentru „focul grecesc”, amor-sat, încălzit și gata de acțiune, deservit de trei soldați. În jurul turnului în sine se aflau numeroase gărzi otomane. Ezio trebuia să le elimine pe toate înainte de a putea amplasa bomba și-i mulțumi în gând lui Yusuf pentru fumigene. Nu avea unde să se ascundă, așa că înaintă iute și îndrăzneț pentru un atac frontal.

De îndată ce gărzile îl zăriră, se iscă vacarm, iar soldații se masară și veniră spre el. Asasinul rămase locului, lăsându-i să se apropie, însă își ridică eșarfa peste gură și nas și-și trase gluga mai jos peste ochi.

Imediat ce gărzile intrară în raza lui de acțiune, smulse cuiele ambelor fumigene și le aruncă în stânga și în dreapta. Detonară instantaneu și fum cenușiu des răbufni în vălătuci, cuprinzându-i aproape imediat pe toți soldații. Năpustindu-se în confuzia pe care o stârnise, Ezio, cu ochii mijiți pen-

tru a-i proteja împotriva fumului usturător, scoase iataganul și-i doborî pe otomanii fără apărare care se împleteceau, dezorientați de ceața ce-i învăluisese pe neașteptate. Asasinul trebuia să se miște iute, întrucât briza ușoară ce sufla dinspre Bosfor avea să împrăștie destul de repede fumul, dar izbuti s-o facă și plasă bomba pe un prag de la baza turnului, imediat sub primele verigi uriașe ale lanțului, care se ridica deasupra capului său spre camera vinciurilor. După aceea făcu câțiva pași buni înapoi spre marginea apei, iar de acolo declanșă pistolul și trase în bombă, aprinzând-o, după care plonjă în spatele unui bolard masiv din fier de pe chei.

Explozia fu colosală. Pietre și noroi fură proiectate peste tot când lanțul imens se rupse de turn și sfichiui deasupra capului lui Ezio, căzând în apă și rupând catargele corăbiilor pe lângă care trecu. Sub ochii Asasinului, turnul însuși se clătină pe baza lui. Se clătină apoi încă o dată, părând că revine la poziția inițială, dar după aceea explodează, prăbușindu-se într-o masă de cărămizi sparte și praf.

Peste numai câteva clipe un pluton de ieniceri năvăli în piață și se îndreptă direct spre Ezio, care ieșise deja de la adăpost. Asasinul îi ocoli și, folosind pumnalul-cârlig, escaladă foișorul estic, doborî santinela din vârf după ce ajunse acolo, apoi se agăță cu cârligul de funia ce cobora pe pontonul pe care se găsea *squitatoria*. Pe când se pregătea pentru coborârea pe linia-fulger, îi zări pe ieniceri înstrunând săgeți în arcuri, dar înainte de a avea timp să țintească și să tragă, fură doborâți ei înșiși de o grindină de săgeți care se revărsă asupra lor din arcurile Asasinilor. Alți Asasini se repeziră în zona din jurul turnului dărâmat, sărind cu ușurință peste sfărâmaturi, pentru a-i ataca pe ienicerii care supraviețuiseră primului asalt.

Printre ei se număra Yusuf. Ridicând ochii, selgiucidul răcni spre Ezio:

— Nu uita, *dhow-ul* roșu! Iar vasele dintre tine și el sunt înarmate și vor încerca să vă oprească plecarea!

— Mă ocup eu de ele! îi strigă Ezio înverșunat.

— Noi vom curăța docurile!

Ezio se propulsă cu picioarele în foișor și lăsă funia să-i poarte pumnalul-cârlig, gonind în jos spre amplasamentul aruncătorului de flăcări. Se desprinse cu o clipă înainte să ajun-

gă la el, după care se repezi spre servanții care se pregăteau să răsucescă arma către Asasinii ce luptau lângă turn. Pe primul îl azvârli în apă, unde fu strivit între copastiile mișcătoare a două barje amaratate. Pe ceilalți doi îi lichidă rapid cu pumnalul-cârlig.

Privi apoi aruncătorul de flăcări, înțelegându-i repede mecanismul. Se găsea pe o bază rotativă, care era operată de o manivelă aflată în stânga. Tunul în sine era din bronz, cu gura în forma unui cap de leu, din care ieșea puțin capătul tubului aruncător. Pe marginea sa era o cremene care dădea scânteie prin acționarea unui trăgaci; același trăgaci elibera și vaporii de ulei sub presiune ce erau lansați din rezervorul încălzit aflat în baza armii.

Dinspre meleul de lângă tunul năruit, auzi un glas care răcnea către el. Era Yusuf.

— Exact! Lovește corăbiile cu foc grecesc! îmi place cum gândești, Ezio!

De cealaltă parte a Cornului, pe malul nordic, gărzile otomane aduceau două tunuri, pe care le ațintiră spre Asasinii ce luptau în apropiere de Ezio. La scurt timp după aceea, pe când rotea aruncătorul de flăcări către corăbiile cele mai apropiate, Ezio zări norișorii de fum de la gurile tunurilor, după care auzi pocnetele detonărilor. Prima ghiulea căzu în apă, înainte să fi ajuns la el, dar a doua lovi pontonul, clătinzându-l periculos.

Însă nu se dezintegrează.

Ezio își regăsi echilibrul și apăsă trăgaciul. Cu un muget sonor, o limbă lungă de foc țâșni instantaneu și el o deplasă peste punțile și vergile celor trei vase aflate până la *dhow-ul* lui Piri. Incendiile pe care le declanșase se răspândiră instantaneu. Ezio continuă să apese trăgaciul până termină uleiul din rezervor, după care, abandonând arma, sări pe una dintre barjele ce se legănav sub ponton, sprintă pe toată lungimea ei, sări din nou și se prinse de copastia primei corăbii incendiate. Folosindu-se de pumnalul-cârlig, se ridică pe punte și izbuti să doboare doi matrozi desperați care-l atacară cu cavile. Se cațără pe trinchetul de pe puntea în flăcări și, folosind o linie-fulger improvizată dintr-o parâmbă, coborî pe corabia următoare, exact înainte ca trinchetul din spatele

lui să se rupă în văpăi și să se prăbușească precum un uragan de foc pe puntea vasului de pe care tocmai plecase.

Și a doua corabie ardea violent și începuse să-și afunde pupa în apă. Ezio alergă spre prova, îmbrâncind câțiva matrozi panicați și, după ce sprintă pe bompresul ei, sări pe al treilea vas, mai puțin afectat decât primele două, al cărei echipaj se pregătea să-și întoarcă tunul asupra *dhow*-ului roșu aflat la numai douăzeci de metri. Spre spaima lui, Ezio îl zări pe Piri răcnind ordine de ridicare a pânzelor, iar corăbierii îl ascultară, derulându-le grăbiți, pentru a prinde vântul și a ieși din raza de acțiune a tunurilor.

Ezio ridică glasul și răcni, cerând ajutorul Frăției, dar când privi în jur, văzu că mai mulți dintre camarazii săi îi urmaseră deja ruta periculoasă și acum erau imediat în spatele lui, gata să lovească. Laolaltă, atacară servanții tunului și urmă o încăierare aprigă și sângeroasă, în care-și pierdură viața câțiva Asasini și toți matrozii de pe corabia de blocadă. Pe *dhow-ul* roșu, Piri înălță un braț pentru a opri operațiunile și strigă la Ezio să se grăbească, deși vocea i se pierdea în varmacmul bătlăiei din jurul tunului.

În cele din urmă însă Ezio ajunse la copastia corăbiei de blocadă, își folosi arbaleta și lansă o frânghie către *dhow*, pe care marinarii lui Piri o prinseră și o fixară, după care florentinul se lansă pe ea peste marea încrețită. În spatele lui, Asasinii supraviețuitori fluturară din brațe în semn de rămas-bun, suiră în bărcile vasului condamnat la pieire și porniră spre mal.

Ezio le răspunse la saluturi, gâfâind și șuierând puțin, își îndoi apoi încheieturile, care nu mai aveau elasticitatea tineretii. Fu înconjurat după aceea de câțiva dintre oamenii lui Piri, care-l examinară dacă nu avea răni și-l conduseră la timonerie, unde amiralul stătea în fața veleii acum complet desfăcute.

— Nu te-ai prea grăbit, zise Piri Reis cu un zâmbet larg, care nu era lipsit totuși de îngrijorare.

— Ai dreptate. Scuze pentru întârziere.

Matrozii de la prova ridicau deja ancorele, iar peste câteva minute *dhow-ul* profită de vânt și începu să înainteze, încetișor, dar neîmpiedicat, pe lângă șiruri de corăbii de blocadă ce ardeau; vântul care-i purta pe ei spre ieșire răspân-

dise focul pornit de Ezio, iar vasele fuseseră ancorate prea aproape unele de altele pentru propria lor siguranță.

— Noroc că am fost în direcția opusă vântului, zise Piri. Dar bănuiesc că ai observat asta de la bun început.

— Evident, încuviință Ezio.

— Ei bine, ar trebui să fie o călătorie interesantă, rosti Piri când *dhow-ul* roșu ieși din Corn în Bosfor și porni pe un curs către sud.

Partea a doua

Și-n mintea mea amestecul sonor
Trezi simțirea ce-o încerci de-ascuți
Vuind o orgă, ce te lasă-n zbor
Să prinzi cuvânt din cântul celor mulți.

DANTE, Purgatoriul

Capitolul 58

În Merzin, Ezio își luă rămas-bun de la amiralul turc. Soarele scânteia pe întinderea mării.

— Fie ca Allah să te apere, prietene, rosti corăbierul.

— Mulțumesc, Piri Reis.

— Îți voi aștepta întoarcerea aici, dar nu pot rămâne o veșnicie.

— Știu.

— Nu vrei să fii însoțit de câțiva oameni de-ai mei?

— Nu, e mai bine să călătoresc singur.

— Îngăduie-mi atunci, cel puțin, să-ți fac rost de un cal. Vei călători mai repede și mai sigur.

— Pentru asta îți voi fi recunoscător.

— Ești un om curajos, Ezio Auditore, și un urmaș demn al marelui Mentor Altaïr.

— Cuvintele tale mă onorează, îi răspunse Ezio și privi spre interiorul uscatului, iar chipul i se înăspri. Dacă nu mă întorc în două luni...

Piri Reis încuviință grav.

— Du-te cu Dumnezeuul acela care te călăuzește, rosti el, apoi își strânsură mâinile și se despărțiră.

Voiajul de două săptămâni pe mare fu urmat de o călătorie de două săptămâni pe uscat, spre nord, mai întâi peste munții Taurus, apoi, după o escală în Nigde, între lanțurile muntoase Taurus și Melendiz, mai departe tot spre nord, prin dealurile cafenii și scunde spre Derinkuyu, unde Ezio știa că se strângea oastea rebelă a lui Manuel Paleologul.

Făcu încă o escală în jalnicul sătuc Nadarim, din care se zărea destul de bine ținta călătoriei sale. Mizeria locului contrasta cu peisajul din imediata vecinătate. Zorii încă nu răsă-

riseră, așa că întâlni puțini oameni, care îl priviră cu precauție când intră călare în piața centrală, flancată pe o latură de biserică.

Nu se zărea niciun semn de activitate militară, iar Ezio, după ce-și duse calul la grajd, decise să suie în clopotnița bisericii, ca de acolo să vadă mai bine Derinkuyu.

Sub primele raze de soare, bărbatul privi cu ochii săi de vultur spre clădirile scunde din orașul nu prea îndepărtat, dintre care se înălțau doar câteva turle. Nu zări totuși niciun semn evident al unei garnizoane.

Știa însă prea bine că asta putea să aibă o explicație.

Coborî din clopotniță. Piața era pustie și asasinul intră imediat în alertă. Intenția lui fusese să călărească mai departe, dar acum se întrebă dacă era prudent să-și mai ia calul. Suspiciunile îi sporiră când întrezări o siluetă furișându-se în umbra zidurilor bisericii. Decise s-o abordeze.

Aproape că ajunsese lângă ea, când silueta se răsucii brusc către el, cu un hanger în mână. Era o femeie tânără. Dură, musculoasă, cu pielea arămie. Aproape sălbatică.

— Nu te mai apropia niciun pas, *adi herif!* mârâi ea.

Ezio ridică mâinile.

— Pe cine numești tu „porc”? întrebă el calm.

Zări îndoiala licărind în ochii tinerei.

— Cine ești? Una dintre potăile lui Manuel?

— Ușurel, liniștește-te. Tarik m-a trimis.

Fata ezită, apoi coborî cușitul.

— Cine ești?

— Mă numesc Auditore, Ezio.

Ea se mai destinse puțin.

— Am primit veste de la tânărul prinț. Eu sunt Dilara, principalul agent al lui Tarik de aici. De ce te-au trimis doar pe tine? De ce n-au trimis mai mulți? Rapoartele mele n-au sosit în Kostantiniyye?

— Eu sunt suficient, îi răspunse asasinul. Unde-s oamenii tăi?

Dilara scuipă cu dispreț.

— Au fost capturați de bizantini acum mai bine de o săptămână. Eu am scăpat doar pentru că purtam straie de sclavă. Dar ceilalți... Nu-și mai termină fraza și clătină din cap. După aceea îl privi scurt pe Ezio. Ești un luptător bun?

— Așa-mi place să cred.

— Când te hotărăști, vino și caută-mă. În orașul de colo.
Voi aștepta lângă poarta de vest a orașului subteran.
Îi zâmbi cu toți dinții și dispăru cu iuțeala unei șopârle.

Capitolul 59

Ezio se echipă cu pistolul pe încheietura stângă, pumnalul secret pe cea dreaptă și două fumigene la centură. Lăasă pumnalul-cârlig în raniță.

După două ore o găsi pe Dilara așteptând în locul precizat. Poarta despre care pomenise era mare, ferecată în fier și închisă.

Tânăra îl salută scurt și începu fără alte preambururi:

— Acum câțva zile, bizantinii mi-au dus oamenii în sistemul ăsta de grote. Din câte mi-am dat seama, poarta asta e cel mai puțin apărată dintre toate. La răstimpuri, soldații scot gunoiul pe aici, dar în cea mai mare parte a timpului este părăsită.

— Așadar – ne furișăm înăuntru, îi eliberăm pe oamenii tăi și apoi îi scoatem pe aici?

— Exact...

Ezio împinse ușa. Nici nu se clinti. Se întoarse către Dilara rușinat, cu un surâs dezamăgit.

— Voiam să spun că facem toate astea după ce descui tu poarta pe dinăuntru, încheie sec tânăra.

— Bineînțeles.

— Urmează-mă.

Îl duse spre locul de unde puteau vedea altă poartă, mai mare, formată dintr-o piatră rotundă uriașă, care putea fi rostogolită printr-un fâgaș săpat în stâncă, deschizându-se și închizându-se. Se deschise de altfel chiar sub privirile lor. Dinăuntru ieșiră soldați, care se organizară în formație și porniră în patrulare.

— Intrarea principală, zise Dilara, este acolo, la poalele dealului, însă este bine păzită.

— Așteaptă aici, spuse Ezio.

— Unde te duci?
— Trebuie să văd locul ăsta cu ochii mei.
— Vei avea nevoie de o călăuză.
— De ce?
— Este un labirint. Vezi turnurile acelea?
— Da.
— Sunt răsuflătorile de aerisire. Tot pe acolo trec și conductele pentru apă. Orașul are unsprezece niveluri, care coboară sub pământ o sută de metri.
— Mă descurc eu.
— Ești un bărbat arogant.
— Nu. Sunt precaut. Și nu sunt nepregătit. Știu că orașul ăsta a fost construit de frigieni acum o mie cinci sute de ani, și mai știu câte ceva despre dispunerea lui interioară.
— Atunci, știi ce-i acolo: jos de tot se află un sistem de râuri subterane, iar deasupra lui, pe zece niveluri sunt biserici, școli, prăvălii, magazii, ba chiar și grajduri – un spațiu care poate găzdui cincizeci de mii de oameni.
— Practic destul de mare ca să poată ascunde o garnizoană. Dilara îl privi cu atenție.
— Vei avea nevoie de o călăuză, repetă ea.
— Am nevoie să fie cineva aici.
— Atunci du-te cu Allah, rosti ea. Dar mișcă-te repede. De îndată ce vor ieși toate patrulele, poarta va fi închisă. Dacă ai noroc, o să te poți strecura odată cu acele căruțe cu provizii. Eu te voi aștepta la poarta de vest.
Ezio încuviință tăcut și se îndepărtă.

Își pierdu urma printre localnicii bizantini, care nu păreau deloc fericiți de noua prezență militară din mijlocul lor, și izbuti să pătrundă fără dificultate pe poartă, mergând alături de un car tras de boi.

Torțele din interior iluminau pereții galben-bej de piatră vulcanică moale, mânjită cu funingine acumulată de veacuri, totuși aerul era proaspăt. Străzile – dacă puteai să numești așa coridoarele largi și murdare – forfoteau de soldați și cetățeni, care se înghionteau reciproc, mergând spre îndatoririle lor. Ezio se strecură printre aceștia, afundându-se tot mai mult în interiorul orașului subteran.

În cele din urmă, la al doilea nivel de sub sol, ajunse la o sală spațioasă, cu plafon boltit și decorată cu fresce decolorate. Porni pe una dintre galeriile ei și privi de sus oamenii aflați pe podeaua sălii, la șase-șapte metri dedesubt. Acustica era bună și putea să audă cu ușurință ce discutau cei doi bărbați. Îi recunoscuse imediat: silueta dolofană a lui Manuel Paleologul și cea descărnată a lui Șahkulu. În apropierea lor, un grup de gărzii de corp veghea cu atenție. Ezio zări un tunel larg care ducea spre vest – posibil o rută spre poarta pe care Dilara i-o arătase mai devreme.

— În cât timp vor fi instruiți soldații mei să folosească armele acelea? Întrebă Manuel.

— În cel mult câteva săptămâni, răspunse turkmenul.

Manuel avea aerul unei persoane căzute pe gânduri.

— Până atunci, principala forță ienicerească va ști că i-am trădat, întrebarea este: Au ei resursele necesare pentru represalii?

— Mă-ndoiesc. Războiul dintre sultan și Selim le acaparează aproape toată atenția.

Manuel începu să râdă... însă râsul i se preschimbă repede în tuse.

— Ah! icni el. Ce dracu-i mirosul ăsta? S-au blocat ventilațiile?

— Scuze, Manuel, probabil că vântul și-a schimbat direcția. Unii dintre prizonierii otomani pe care i-am capturat acum o săptămână s-au dovedit a fi... foarte fragili. A trebuit să-i punem undeva după ce au avut parte de nefericitul lor... accident.

Manuel fu aproape amuzat de explicația aceea, dar în același timp îngrijorat.

— Șahkulu, încearcă să-ți stăpânești crizele de mânie. Știu că sultanul ți-a umilit poporul, dar nu-i nevoie să-i scuipăm pe cei care sunt mai prejos decât noi.

— Mi-a umilit poporul! răcni Șahkulu. A-ncercat să ne strivească, de parcă am fi fost niște gândaci! De aceea m-am alăturat lui Ismail I de Persia și mi-am ales numele „Șahkulu” – slujitorul Șahului. Sub acest nume, voi înfrânge orice ar încerca selgiucizii împotriva poporului turkmen și a acelor dintre noi care îi urmărim pe Safevizi și legea šiită.

— Sigur că da, sigur că da... totuși, scapă de dovezile alea, rosti Manuel și se îndepărtă apăsându-și peste nas o batistă parfumată.

Șahkulu privi încruntat după el, apoi pocni din degete spre gărzile de corp rămase:

— Voi trei – adunați stârvurile și aruncați-le afară, în groapa de gunoi din vest.

Sergentul gărzii îl privi neliniștit.

— Nu am cheia porții de vest, se bâlbâi el.

Șahkulu explodează de furie.

— Atunci, găsește-o, idiotule! mugi el și se îndepărtă.

Rămași singuri, soldații se priviră între ei.

— Cine are cheia? Aveți vreo idee? întrebă sergentul nervos.

Nu-i plăcea să fie numit idiot în fața oamenilor săi și nu-i plăceau nici rânjetele lor.

— Cred că-i la Nikolos, zise unul dintre ei. E-n permisie azi.

— Asta-nseamnă că va fi în piața de la Nivelul Trei, spuse alt soldat.

— Unde se-ndoapă ca un porc, fără doar și poate, se plânse primul soldat. *Hriste mou!* Mi-ar plăcea să-l trag pe Șahkulu prin suliță.

— Hei, hei! exclamă sergentul sever. Ține-ți gândurile astea pentru tine, *edaxi!*

Ezio abia dacă auzi ultimele cuvinte. Pornise deja spre piața aflată la nivelul inferior.

Capitolul 60

Pe lângă faptul că sala ei se găsea mai adânc în subteran, piața semăna cu oricare alta: tarabe unde se vindeau carne, legume, mirodenii – ale căror arome se simțeau peste tot și erau mai grele decât ar fi fost în aer liber –, haine, pantofi, pe scurt orice ar fi avut oamenii nevoie. Existau de asemenea mici taverne și vinării. Lângă una dintre ele, într-un spațiu deschis, izbucnise o încăierare între bețivi pentru o târă cu pielea deschisă la culoare. O femeie mai vârstnică, osoasă, care stătea elegant pe un scaun la una dintre mesele vinăriei, era în mod evident amuzată de spectacol.

Un cerc se formase în jurul celor doi bărbați, care schimbau lovituri de pumni, îndemnați de strigătele răgușite de încurajare ale spectatorilor. Ezio se alătură cercului.

— Dă-i o bucată!

— Arde-l!

— Omoară-l pe nenorocit!

— Doar atâta snagă ai în tine?

— Sânge! Sânge!

— Trosnește-l!

Printre privitori, care în marea lor parte erau la fel de chercheliți ca bătaușii, se afla un soldat gras, roșu la față, cu barba zbârlită și bărbie dublă, care ținea în mână un burduf cu vin și urla alături de ceilalți. Ezio observase deja punga din piele pe jumătate deschisă ce-i atârna la brâu și din care se vedea ieșind capul unei chei mari din fier. Asasinul privi în jur și văzu că cele trei gărzi din sala cu fresce tocmai intraseră în piață și veneau spre ei.

Nu avea vreme de pierdut. Se apropie de grăsan din spate și-i șterpeli cheia din pungă, tocmai în clipa în care camarazii îl strigară pe nume.

Nikolos avea să dea multe explicații, se gândi Ezio, pe când se întorcea la Nivelul Doi și la tunelul din care venea duhoarea – tunelul care, bănuia el, ducea la poarta de vest.

Capitolul 61

— Nu prea te-ai grăbit, zise Dilara cu un şuierat aspru după ce Ezio descuie poarta pe dinăuntru și o lăasă să intre.

— Cu plăcere, mormăi încruntat asasinul.

Apoi însă Dilara făcu exact așa cum se așteptase el și-și duse iute mâna la gură.

— *Aman Allahim!* Ce-i asta?

Ezio se retrase un pas și-i arătă un morman de leșuri stivuite într-o firidă mare, imediat lângă poartă.

— Nu toți au fost luați prizonieri.

Dilara se repezi către morman, apoi se opri brusc și rămase privind:

— Sărmanii oameni! Să-i odihnească Allah!

Umerii i se gârboviră și moralul i se năruî în mod evident. Acum părea ceva mai umană dincolo de expresia aprigă pe care o arăta la exterior.

— Renegatul ăla turkmen, Şahkulu, el a făcut-o – ştiu, continuă ea.

Asasinul încuviință tăcut.

— O să-l omor!

Şi porni în goană spre interior.

— Aşteaptă! strigă Ezio după ea, dar era prea târziu. Tânăra dispăruse deja.

Ezio porni în urmărirea ei și o găsi până la urmă într-un punct retras, cu vedere peste o piaţetă publică. Se apropie cu precauție. Dilara era cu spatele spre el și urmărea cu atenție ceva ce se petrecea în piaţetă, dar care continua să fie invizibil pentru Ezio.

— Nu ești foarte cooperativă, rosti asasinul suind spre ea.

Dilara nu se întoarse.

— Mă aflu aici ca să salvez ce a mai rămas din oamenii mei, îi răspunse ea rece. Nu ca să-mi fac prieteni.

— Nu trebuie să fim prieteni ca să cooperezi, spuse Ezio. Dar ar fi util să știm unde sunt oamenii tăi, iar eu te pot ajuta să-i găsești.

Fu întrerupt de un țipăt de durere și se grăbi să se alăture iscoadei turce. Fața i se înnegurase.

— Acolo, arată ea cu mâna.

Ezio privi în direcția indicată și văzu în piațetă mai mulți prizonieri otomani așezați pe pământ, cu mâinile legate. Unul dintre ei fu lovit de gărzile bizantine. În apropiere se găsea o spânzurătoare improvizată, de care atârna alt otoman prins de încheieturi și cu brațele răsucite la spate. Lângă el stătea Șahkulu, care putea fi recunoscut imediat, în ciuda glugii de călău ce-i acoperea complet capul. Bărbatul urla, în timp ce turkmenul revărsa asupra lui o ploaie de lovituri.

— E Janos, spuse Dilara întorcându-se către Ezio în cele din urmă. Trebuie să-l ajutăm!

Asasinul se uită cu atenție la ceea ce se petrecea dedesubt.

— Am un pistol, zise el, dar nu-l pot folosi. Platoșa de corp pe care o poartă e prea groasă pentru gloanțe. Va trebui să mă apropiu.

— Nu mai avem timp. Țsta nu-i un interogatoriu. Șahkulu îl torturează până la moarte pe Janos. Apoi va urma altul. Și altul...

Tânăra tresărea la fiecare lovitură și la fiecare țipăt. Puteau auzi perfect hohotele și batjocurile dinspre oamenii lui Șahkulu.

— Cred că știu cum vom proceda, spuse Ezio și desprinsese o fumigenă de la brâu. După ce voi azvârli asta, du-te-n dreapta. La adăpostul fumului pe care-l va produce bomba, începe să tai legăturile oamenilor tăi.

Dilara încuviință.

— Și Șahkulu?

— Lasă-l în seama mea.

— Asigură-te că șobolanul nu va scăpa cu viață.

Ezio scoase cuiul grenadei, așteptă o clipă până văzu că începe să iasă fum, apoi o azvârli cât mai precis spre spânzurătoare. Bizantinii credeau că lichidaseră toată opoziția și nu

se mai așteptau la un atac, așa că fură luați complet prin surprindere.

În deruta care urmă, Ezio și Dilara coborâră în fugă panta și intrară în piațetă, după care se despărțiră, spre stânga, respectiv dreapta. Ezio îl împușcă pe primul soldat care-l atacă și rupse maxilarul altuia cu apărătoria de pe antebrațul stâng. După aceea acționează pumnalul secret și înaintă rapid spre Șahkulu, care trăsesese din teacă un iatagan greu și-și păstrase poziția, întorcându-se într-o parte și-ntr-alta, neștiind de unde va sosi atacul. În clipa când privi în altă parte, Ezio sări și-și înfipse pumnalul în pieptul lui, între bărbie și platoșa de corp. Sânge negru bolborosi în jurul pumnului său, în vreme ce ținu tăișul apăsător. Șahkulu căzu, dar asasinul se ținu de el, astfel încât căzura împreună și Ezio sfârși prin a sta îngenunchiat peste turkmenul ale cărui spasme își pierdeau din intensitate. Ochii i se închiseră.

— Oamenii care fac un fetiș din crime nu merită compătimire, șopti Ezio aproape de urechea lui.

Dar apoi ochii lui Șahkulu se deschiseră brusc, cu o privire smintită, și o mână în zale țâșni către gâtul lui Ezio pe care-l prinse strâns. Șahkulu începu să hohotească dement, însă pe măsură ce râdea, sângele îi pulsa mai iute din rană, iar asasinul apăsă pumnalul încă și mai tare și-l răsuci sălbatic. Cu un ultim spasm, turkmenul îl aruncă de pe el, trântindu-l în praf. După care spinarea i se arcui în agonia morții, un gălgâit îi răsună în beregată și căzu pe spate, inert.

Ezio se ridică și-și șterse tăișul pumnalului de mantia călăului. Dilara își eliberase deja o parte din oameni și asasinul apucă s-o vadă sărind în spatele unui ultim supraviețuitor bizantin care fugea, doborându-l și retezându-i gâtul dintr-o singură mișcare. Apoi ateriză ca o felină, și se întoarse către cei pe care-i salvase.

Asasinul lovi leșul lui Șahkulu cu piciorul, pentru a se asigura că murise. Dilara își ridică oamenii, pe rând.

— Binecuvântată fii, rosti Janos când îl coborî din spânzurătoare.

— Poți să umbli?

— Așa cred.

Ezio se apropie de ei.

— Al vostru era detașamentul care a adus armele pentru Manuel?

Tânăra încuviință din cap.

— Atunci trebuie distruse.

Ea încuviință din nou.

— Să știi însă că majoritatea nu funcționează. Totuși praful de pușcă este adevărat – nu l-am putut simula.

— *Bene*, spuse Ezio și se uită apoi la otomanii din jurul lui. Stați ascunși până auziți exploziile, apoi fugiți!

— Exploziile? repetă Dilara. Dacă arunci totul în aer, va fi iadul pe pământ. Tot orașul va intra în panică.

— Exact pe asta mă bizui, spuse Ezio. Exploziile vor distruge orice arme funcționale existente, cât despre panică, nu poate decât să fie în ajutorul nostru.

Dilara căzu pe gânduri.

— Bine, o să-mi duc oamenii într-un loc sigur. Și tu?

— Când se potolesc exploziile, o să pornesc după Manuel Paleologul.

Capitolul 62

În orașul subteran existau săli imense – caverne uriașe săpate de mâna omului, în care fuseseră depozitate armele și praful de pușcă pentru oastea lui Manuel. Fusesse instalat, de asemenea, un sistem de palane^{14}, pentru ridicarea și transportarea dintr-un loc în altul a butoiașelor cu praf de pușcă pe funii bine întinse. Dintr-un loc înalt într-o galerie de la Nivelul Cinci, Ezio văzu grupuri de civili bizantini care se ocupau cu exact această îndeletnicire sub privirea atentă a soldaților renegați ai lui Manuel. Era o ocazie perfectă și-i mulțumi în gând Domnului că securitatea lor era atât de neglijentă. În mod vădit, toți erau convinși că nu exista amenințarea vreunui atac, iar asasinul se mișcase prea rapid pentru ca vestea morții lui Șahkulu și a camarazilor săi torționari să i-o fi luat înainte.

Își înlocuise pumnalul secret cu pumnalul-cârlig și reîn-cărcase pistolul. Se strecură apoi într-un grup de lucrători și privi cum un butoiaș era coborât pe o funie între doi scripeți ce alcătuiau un palan. În jurul lor, sute de butoiașe erau stivuite unele peste altele, iar în lungul pereților se înșiruiau lăzi din lemn pline cu muschete.

— Încet, cu grijă! răcnea un supraveghetor. Încet! Ăsta-i praf de pușcă, nu-i grâu!

— Am înțeles! strigă drept răspuns cel care manipula palanul.

---

¹⁴ *Palan* – Utilaj de ridicare manuală sau mecanică, format din doi sau mai mulți scripeți în jurul cărora sunt înfășurate cabluri, frânghii sau lanțuri

Ezio privea totul cu atenție și își punea planul la cale. Dacă ar fi putut declanșa o explozie, care să ducă la o reacție în lanț în cele trei săli pentru depozitare despre care știa că există...

S-ar fi putut să reușească.

Deplasându-se dintr-o sală într-alta, pierzându-și urma printre lucrători, le ascultă cu atenție discuțiile, pentru a le testa starea de spirit. În felul acela, descoperi că nu toți bizantinii erau ticăloși. Ca de obicei, vinovați pentru nefericirile tuturor erau doar cei ale căror individualități erau exagerate, care erau prea lacomi după putere.

— Să știi c-ar putea fi și mai rău, îi spunea o femeie unui coleg de lucru.

— Mai rău? Mai rău decât așa ceva?

— Mai bine turbanul turcesc, decât coroana papei. Cel puțin otomanii au nițel respect față de biserica noastră ortodoxă.

— Șșș! Să nu te audă cineva...! o avertiză altă femeie.

— E nebună! îi zise bărbatul și se întoarse spre prima femeie. Tu auzi ce spui?

— Bine, sunt nebună. Și dacă voi preferați munca silnică și să trăiți sub pământ, ca niște cârțițe, n-aveți decât!

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Nu te pot contrazice că nu doresc să merg la război. Nu vreau altceva decât să-mi hrănesc familia.

Alt bărbat, un supraveghetor în uniformă templierilor, îi auzise și interveni cu destulă înțelegere:

— Prietene, nimeni nu vrea război... dar ce putem face? Uită-te la noi! Uită-te cum trăim! Turcii ăia ne-au luat teritoriile. Crezi c-ar trebui să ne predăm fără luptă?

— Nu, nu, îi răspunse primul bărbat. Atât doar că... nu știu. M-a ajuns pur și simplu oboseala. Pe toți ne-au epuizat atâtea lupte!

„Bine spus”, gândi Ezio și se îndepărtă, furișându-se printre doi pereți de butoiașe suprapuse, care ajungeau la șase metri înălțime.

Când rămase singur, găuri cu vârful iataganului un butoiaș aflat la nivelul solului și, după ce umplu cu praf de pușcă o punguță din piele, lăsă în urmă o dâră pe intervalul dintre șirurile de butoiașe, până la intrarea în a doua sală. Repetă operațiunea acolo, apoi în a treia sală, ajungând cu dâra de praf de pușcă la ușa arcuită prin care se ieșea. După aceea

așteptă răbdător până când toți lucrătorii își terminară treaba pentru ziua aceea și plecară spre casele lor, ieșind astfel din raza pericolului.

Mai rămăseseră doar santinelele.

Ezio verifică dacă ruta sa de retragere era liberă, se apropie la câțiva metri de ieșire, declanșă pistolul și trase un foc în butoiușul cel mai apropiat. După aceea se întoarse și fugi cât putu de repede.

Suita de explozii titanice care urmă zgâlțâi ca un seism fundațiile orașului subteran. Plafoane se crăpă și se năruiră în urma asasinului, în vreme ce el se îndepărta în fugă. Peste tot erau numai fum, praf, sfărâmături și haos.

Capitolul 63

Ezio ajunsese în sala mare de la Nivelul Doi cam în același timp cu Manuel, care apărură împleticindu-se, înconjurat de un grup mare de gărzi de elită. Asasinul se piti după un contrafort, privi și așteptă. Dacă putea, intenționa să termine totul în seara asta. Și văzuse că Manuel avea asupra lui cheia Masyaf pe care templierii o dezgropaseră de sub Palatul Topkapî. Asta însemna că omul care se visa viitorul împărat al Bizanțului se pregătea să fugă de aici.

— Ce dracu' se-ntâmplă? mugi Manuel, pe jumătate furios, pe jumătate speriat.

— Sabotaj, răspunse prompt un căpitan templier aflat imediat lângă el. Trebuie să te adăpostești.

De acum, o mulțime de oameni panicați, care țipau, umpluseră capătul sălii. Ezio văzu cum Manuel ascunse cheia într-o tască a cărei curea atârna în jurul trupului său grăsun, după care îl îmbrânci pe căpitan.

— Piei din calea mea, se răsti el.

Se cațără apoi pe o estradă și se adresă mulțimii. Ezio se alătură privitorilor și începu să înainteze printre ei, apropiindu-se tot mai mult de ținta sa.

— Cetățeni! strigă Manuel cu glas ascutit. Soldați! Păstrați-vă cumpătul! Nu cedați înaintea fricii. Noi suntem adevărații păstori ai lui Constantinopolis. Noi suntem stăpânii acestor pământuri. Noi suntem bizantini! Făcu o pauză de efect, dar dacă se așteptase la aplauze, nu auzi nimic. De aceea, continuă: *Kouráyo!* Aveți curaj! Rămâneți pe poziții! Nu îngăduiți nimănui să vă...

Se opri, deoarece îl zărise pe Ezio apropiindu-se. Probabil că un al șaselea simț îi declanșase o alarmă interioară, fiindcă sudui în barbă și sări sprinten de pe estradă, îndreptân-

du-se către o ieșire din spatele sălii și în același timp răcnind spre gărzile sale:

— Opreți-l pe bărbatul acela! Cel înalt cu glugă cu cioc! Ucideți-l!

Asasinul se năpusti prin gloata derutată și porni în urmărirea lui Manuel, evitând și doborând gărzi templierie pe măsură ce înainta. Într-un final, scăpă de ele și riscă o privire scurtă îndărăt. Templierii erau la fel de buimăciți ca și locuitorii orașului și priveau în toate direcțiile, mai puțin în cea în care plecase el, strigând somații, lătrând ordine și luând-o la fugă cu hotărâre, doar pentru ca apoi să se oprească brusc. Manuel însuși o ștersese prea rapid pentru ca vreunul dintre oamenii lui să fi avut timp să-l urmeze. Doar ochii ascuțiți ai lui Ezio nu-l scăpaseră din vedere.

Manuel avea o viteză cu totul neașteptată pentru un ins atât de corpulent. Asasinul alerga pe o stradă-coridor lungă și slab iluminată, oprindu-se doar la răspântii pentru a se asigura că prada lui nu pornise pe alt coridor; după aceea zări, mult în față, tremurul mătăsii unei mantii ce reflecta lumina făcliilor, când Manuel sui o scară îngustă tăiată în piatră, către Nivelul Unu. Bărbatul care se dorea împărat căuta drumul cel mai rapid de ieșire, rămas fără muniții și cu soldații complet descumpăniți.

Ezio goni după el.

Îl încolți în cele din urmă într-o locuință goală, săpată direct în piatra Nivelului Unu. Manuel se întoarse către el și un zâmbet ciudat îi apărui pe buzele lascive.

— Ai venit pentru cheia Masyaf? Așa este? Ai venit să ne jefuiești de doi ani de eforturi – să recuperezi ceea ce au aruncat Asasinii?

Ezio nu-i răspunse, ci îl privi cu prudență. Nu putea ști ce șiretlicuri mai avea în mânecă bărbatul acesta.

— Voi purtați o bătălie pe care o pierdeți, Asasinule! continuă Manuel, deși în glas i se strecura o umbră de disperare. Numărul nostru crește și suntem din ce în ce mai influenți. Stăm ascunși în plină vedere!

Ezio făcu un pas mai aproape.

— Oprește-te și gândește-te o clipă, zise Manuel ridicând o mână împodobită de inele. Gândește-te la viețile pe care le-ai distrus azi – la anarhia pe care ai sădit-o aici! Voi! Pro-

fitați de un popor sărman și strămutat, folosindu-ne pe noi pentru a vă susține propria căutare zadarnică! Însă noi luptăm pentru demnitate, Asasinule! Noi luptăm pentru a readuce pacea pe tărâmul acesta nefericit.

— Templierii se grăbesc întotdeauna să vorbească despre pace, replică Ezio, dar nu se grăbesc deloc să renunțe la putere.

Manuel făcu un gest de lehamite din mână.

— Asta pentru că puterea generează pace. O idioțenie! Invers nu se poate. Oamenii aceștia se vor îneca fără un braț ferm care să-i tragă la suprafață și să-i controleze!

Asasinul surâse.

— Și când te gândești că tu ești monstrul pentru uciderea căruia am venit aici.

Manuel îl privi în ochi și Ezio avu senzația tulburătoare că bărbatul se resemnase cu soarta sa. Personajul acesta durdu-liu și ferchezuit, cu bijuterii scânteietoare și mustață îngrijită cu atenție dădea dovadă de o demnitate neașteptată. Ezio acționează pumnalul și-l înjunghie în piept, adânc, după care îl sprijini când căzu în genunchi. Totuși, Manuel nu se prăbuși. Se rezemă de spătarul unei banchete din piatră și-l privi calm. Când vorbi, glasul îi sună epuizat.

— Eu ar fi trebuit să fiu succesorul lui Constantin. Aveam atâtea planuri... Știi cât timp am așteptat?

— Visul tău moare odată cu tine, Manuel. Imperiul tău nu mai există.

Deși Manuel suferea vizibil de durere, glasul lui izbuti să sune amuzat.

— Ah, dar eu nu sunt singurul cu viziunea asta, Asasinule. Visul Ordinului nostru este universal. Otoman, bizantin... toate nu sunt decât etichete, costume și fațade. Dedesubtul acestor găтели, toți templierii fac parte din aceeași familie.

Ezio constată că-și pierde răbdarea și era conștient de trecerea timpului. Încă nu scăpase din locul acesta.

— Ajunge cu sporovăiala. Mă aflu aici pentru cheia Masyaf.

Se aplecă și luă tașca pe care Manuel continua s-o poarte peste umăr. Brusc, bizantinul păru mult mai bătrân decât cei cincizeci și opt de ani ai săi.

— Ia-o atunci, zise el cu amuzament îndurerat. Ia-o și ca-ută-ți norocul. Vezi dacă te poți apropia la mai puțin de o su-

tă de leghe de Arhiva Masyaf înainte ca unul dintre ai noștri să-ți vină de hac.

Apoi întregul trup i se încordă și bărbatul își întinse brațele de parcă abia se trezise din somn, înainte de a cădea în față într-o beznă fără dimensiuni și fără sunete.

Ezio îl mai privi o clipă, pierdut în propriile lui gânduri, apoi îi cotrobăi repede în tașcă. Nu luă dinăuntru decât cheia, pe care o puse în punga sa de la brâu și azvârli tașca pe jos.

După aceea se întoarse să plece.

Capitolul 64

Nivelurile superioare ale oraşului subteran fuseseră blocate de soldaţi templieri şi bizantini, loiali ofiţerilor lor, dar nesiguri cu privire la ce s-ar putea întâmpla în continuare. Corpul lui Manuel avea să fie descoperit în scurt timp şi Ezio decise că mijlocul lui cel mai bun – şi poate unic – de evadare ar fi fost sistemul de râuri subterane de la Nivelul Unsprezece al complexului.

Nivelurile inferioare din Derinkuyu păreau iadul pe pământ. Fumul umplea străzile subterane şi focuri izbucniseră pe alocuri, pe niveluri de dedesubt şi de deasupra depozitelor unde Ezio distrusese arsenalul lui Manuel. Tavanele şi zidurile prăbuşite blocaseră multe rute, şi asasinul fu nevoit să facă o mulţime de ocoluri. În câteva rânduri, când trecu pe lângă mormane de sfărâmaturi, zări ieşind din ele membrele celor striviţi de zidăria năruită. Încercă, dar fără succes, să nu se mai gândească la consecinţele acţiunii sale. Soldaţi şi cetăţeni deopotrivă rătăceau buimaci, cu eşarfe şi batiste apăsate pe faţă, cu ochii lăcrimându-le abundant. Ezio, străduindu-se el însuşi să respire uneori, continuă să coboare cu încăpătânare, folosind rampe, coridoare şi scări tăiate în piatră, până ajunse la nivelul cel mai de jos.

Aici aerul era mai curat, iar mirosul umed de apă aflată într-un spaţiu limitat începuse să se simtă încă de la Nivelul Nouă.

Din cauza tumultului şi confuziei cauzate de explozii, Ezio reuşise să străbată oraşul complet nebăgat în seamă, iar acum stătea singur pe un ponton ce înainta într-un lac subteran. Undeva departe în direcţia unde bănuia că ar fi fost sudul, întrucât era extrem de dificil să te poţi orienta sub pământ, întrezări o lucire de lumină, acolo unde râul care alimenta la-

cul se revărsa din acesta, către cerul liber. Ieșirea aceea trebuia să fie departe și mult în aval față de Derinkuyu, însă asasinul nu avu timp să se gândească la asta, întrucât văzu cum de la alt ponton, aflat poate la douăzeci de metri de el, se desprinsese o plută manevrată de șase marinari bizantini. De fapt, atenția îi fusese atrasă de pasagerul plutei. Un bărbat elegant, cu barbă, care stătea la pupa.

Prințul Ahmed Osman.

Și Ahmed îl văzuse pe Ezio și le ceru vâslașilor lui să îndrepte pluta într-acolo. Când ajunse în raza lui auditivă, el strigă batjocoritor spre asasin:

— Bietul Manuel! Ultimul Paleolog.

Pentru o clipă, Ezio fu atât de surprins, încât nu scoase niciun cuvânt. După aceea rosti:

— Veștile circulă repede.

— Asasinii nu sunt singurii care au iscoade, zise prințul strângând din umeri. N-ar fi trebuit totuși să-l fi lăsat pe Manuel la conducerea expediției noastre în Masyaf. Era un om arogant. Imposibil de controlat.

— Mă dezamăgești, Ahmed. De ce tocmai templierii?

— Ei bine, Ezio – sau ar trebui să mențin prefăcătoria și să-ți spun tot „Marcello”? –, uite cum stau lucrurile: pe mine m-au obosit toate conflictele astea sângeroase și lipsite de sens care asmut tații împotriva fiilor și frații între ei. Pentru atinșgerea păcii adevărate, omenirea trebuie să gândească și să acționeze ca un singur corp, cu o singură minte supremă.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Este exact ceea ce ne vor oferi secretele din Marele Templu. Iar Altaïr ne va călăuzi într-acolo.

— Te amăgești singur! Secretele lui Altaïr nu sunt pentru voi! Și nu veți găsi niciodată Marele Templu!

— Vom vedea.

Ezio observă că Ahmed privea pe lângă el și, întorcându-se, zări mai mulți soldați bizantini care înaintau spre pontonul său.

— În tot cazul, Asasinule, nu mă interesează să discut cu tine despre morală și politică. Mă aflu aici pentru cheile de la Masyaf.

Ezio surâse batjocoritor, scoase cheia pe care tocmai o luse de la Manuel și i-o arătă:

— Vrei să zici că sunt mai multe chei?

— Așa am auzit, încuviință Ahmed politicos din cap. Dar poate că ar trebui să întreb pe cineva care s-ar putea să fie mai bine informat decât tine – Sofia Sartor. Am reținut bine numele?

Asasinul fu imediat tulburat, deși se strădui să nu-și trădeze sentimentele.

— Ea nu știe nimic! Las-o-n pace!

Ahmed surâse.

— Vom vedea.

Le făcu semn oamenilor săi, care începură să îndepărteze pluta.

— O să te-ucid dacă te atingi de ea.

— Știu că vei încerca s-o faci, dragul meu Ezio, dar mă-ndoiesc că vei avea succes, zise Ahmed, apoi ridică glasul, adresându-se soldaților de pe mal: Ucideți-l și luați cheia. După care aduceți-mi-o imediat.

— Nu rămâi să asști la spectacol? Întrebă Ezio rece.

— Am prea mult respect pentru propria-mi siguranță. Îți cunosc reputația și am văzut chiar azi, aici, un exemplu al acțiunilor tale. Încolțit, așa cum ești, bănuiesc că poți să fii de două ori mai periculos. În plus, detest violența.

Pluta dispăru și Ezio se întoarse către soldații bizantini ce-i stăteau împotriva. Se gândi ce opțiuni avea.

Dar nu avea nicio opțiune.

Se găsea la capătul pontonului, nu avea unde să se mai retragă și era imposibil să scape înot. Soldații erau vreo douăzeci-treizeci. Unii țineau în mâini muschete care scăpaseră distrugerii magaziiilor. Căpitanul detașamentului se apropie.

— Dă-ne cheia, *kyrie*, rosti el sarcastic. Nu cred că ai de ales.

Muschetarii care-l flancau ridicară armele.

Asasinul îi privea. De data asta știa că e înfrânt. Avea pistolul, cu care putea să tragă cel mult două gloanțe, pumnalul secret și iataganul. Dar chiar în clipa în care ar fi făcut cea mai mică mișcare, muschetele aveau să-și expedieze gloanțele prin el. Poate că soldații ar fi tras oricum, fără să mai aștepte vreo mișcare din partea lui. Ar fi fost modul cel mai simplu prin care să pună mâna pe cheie. Poate că ar fi avut vreme s-o azvârle în lac, înainte să moară.

Ezio nu putu decât să se roage ca Yusuf să nu îngăduie niciodată ca restul cheilor să cadă în mâinile templierilor și ca Sofia să fie scutită de o tortură inutilă, întrucât, din motive de siguranță, el nu-i destăinuise niciun amănunt despre locul unde se aflau acestea.

Dar, în mod limpede, nu fusese destul de precaut.

Ei bine, drumurile tuturor oamenilor trebuiau să se sfârșească undeva.

Căpitanul ridică brațul și degetele mușchetarilor se curbară în jurul trăgacelor.

Capitolul 65

Când muschetele detunară, Ezio se aruncă pe burtă pe ponton.

Peste soldații bizantini căzu o ploaie de săgeți venite de deasupra și din spatele lor. În câteva secunde, toți soldații prințului Ahmed zăceau morți sau răniți pe malul lacului.

Un glonț brăzdase gluga lui Ezio, dar în rest era neatins și-i mulțumi Domnului că vârsta nu-i încetinise reflexele. Când se ridică în picioare, o văzu pe Dilara în capătul opus al pontonului. Oamenii ei coborau scara ce ducea pe mal, iar cei ajunși deja la baza treptelor înaintau acum printre bizantini, verificând morții și îngrijindu-i pe răniți.

— Nu te pot lăsa singur nici măcar un minut, zise tânăra.

— Așa se pare, încuviință Ezio. Mulțumesc.

— Ai obținut lucrul pentru care ai venit?

— Da.

— Atunci ar fi mai bine să te scoatem de aici. Ai făcut prăpăd, știi?

— Așa se pare.

Ea clătină din cap.

— Vor avea nevoie de câțiva ani ca să-și revină din cele întâmplate. Asta dacă își vor reveni vreodată. Mai au totuși destulă putere ca să te facă bucăți dacă te găsesc. Vino!

Porni să urce scara înapoi.

— Așteaptă! N-ar trebui să iau o barcă pentru a ieși de aici?

— Ești nebun? Te vor aștepta chiar acolo unde râul iese la suprafață și este un defileu îngust. O să te omoare pe loc și nu vreau să văd cum se irosește munca pe care am depus-o aici.

Asasinul o urmă ascultător.

Urcară câteva niveluri, apoi porniră pe o stradă ce șerpuia spre sud. Aici fumul se mai risipise și oamenii erau prea ocu-

pați cu stingerea incendiilor ca să le acorde multă atenție. Dilara mergea cu pas alert și ajunseră destul de repede la o poartă similară celei pe care Ezio o descuiase pe latura de vest a orașului. Tânăra scoase o cheie și descuie ușa din lemn ferecată în fier.

— Sunt impresionat, comentă Ezio.

— Așa și trebuie. Spune-le celor din Kostantiniyye că pot fi liniștiți, fiindcă oamenii lor de aici fac o treabă bună.

Ezio miji ochii la vederea razelor de soare ce se revărsau prin ușă, care i se păreau orbitoare după semiîntunericul din orașul subteran. Zări înaintea lui un drum care zigzaga spre sud, trecând prin jalnicul Nadarim.

— Calul îți este înșeuat, hrănit și adăpat și te așteaptă în grajdul de acolo. În coburi ai bucate și băutură. Poți să-l iei fără niciun pericol. Satul a fost eliberat și sătenii au început deja să dea clădirile cu var... Allah știe că avea nevoie de puțină veselie, iar acum a scăpat de opresori, zise Dilara și nărilor i se dilatară de triumf. Dar trebuie să pleci imediat. Nu va trece mult și Ahmed va primi vestea celor întâmplare. Desigur, el nu va cuteza să se întoarcă personal, dar poți să fii sigur că va trimite pe cineva după tine.

— I-a mai rămas ceva?

Tănăra surâse – puțin cam încordat, totuși surâse.

— Dă-i drumul, nu mai sta. Până la sfârșitul săptămânii ar trebui să ajungi la Nigde. Până la sfârșitul lunii, vei fi înapoi în Mersin dacă nu te ucide nimeni pe drum.

— Mai devreme decât mi-am propus.

— Felicitări.

— Și tu?

— Munca noastră aici nu s-a încheiat. În tot cazul, noi nu acționăm fără ordin direct de la Kostantiniyye. Transmite-i salutările mele lui Tarik.

Ezio o privi pentru o clipă, în tăcere dezolantă, după care zise:

— Voi spune Înaltei Porți cât de mult vă datorează.

— Așa să faci. Acum însă trebuie să mă întorc la oamenii mei și să-i reorganizez. Artificiile tale au distrus, printre altele, și sediul nostru.

Asasinul vru să mai spună ceva, însă Dilara deja dispăruse.

Capitolul 66

Călătoria de întoarcere pe coastă fu rapidă și, din fericire, lipsită de evenimente.

— Ai sosit mai devreme, zise Piri Reis când Ezio apăru la baza pasarelei *dhow-ului* roșu.

— Ceea ce este foarte bine. Trebuie să ne întoarcem cât mai repede la Kostantiniyye.

— Ai a cincea cheie?

Asasinul surâse și se bătu cu palma peste tașcă.

— E bine atunci, încuviință Piri zâmbind și el. Iar Manuel?

— Nu ne va mai face necazuri.

— Din ce în ce mai bine. În ritmul ăsta te vor numi *sovalye*.

— Însă bătălia e departe de se fi încheiat. Trebuie să ne grăbim.

— Corabia trebuie aprovizionată și suntem nevoiți să așteptăm fluxul favorabil. Dar ne putem ocupa de una, până la sosirea celeilalte.

Piri se întoarse și dădu ordine scurte căpitanului corăbiei, care li se alăturase.

— De asemenea, trebuie adunat echipajul. Nu ne așteptasem să-ți termini chiar atât de repede treaba în Derinkuyu.

— Am avut norocul să beneficiaz de ajutoare extraordinar de bune.

— Am auzit despre conducătoarea iscoadelor care a fost trimisă acolo de Înalta Poartă. Reputația i-a luat-o cu mult înainte, zise Piri.

— Atunci am motive să mulțumesc guvernului otoman.

— Sub Baiazid, Înalta Poartă devenise un model de administrație practică. Avem noroc că, iată, continuă să opereze nestânjenită de ciondănelile din familia imperială.

— Pentru că veni vorba despre ei, cred că trebuie să fim cu ochii pe Ahmed, rosti încet Ezio. Am descoperit că are prieteni periculoși.

— Asasinii n-ar trebui să intervină în afacerile otomanilor.

— Prietenii aceia ai lui Ahmed fac ca afacerile respective să fie și ale noastre.

Piri arcui o sprânceană, dar nu mai comentă nimic despre subiectul acela.

— Cabina ta este pregătită, îi spuse lui Ezio. Sunt convins că vrei să te odihnești până vom fi gata de plecare.

Rămas singur, Ezio își scoase echipamentul, apoi își curăți și unse armele. După ce termină cu toate, închise ușa cabinei, scoase a cincea cheie și o puse pe masa pliantă, apoi se așeză în fața ei. Era curios să vadă dacă avea să se comporte la fel precum celelalte. Trebuia să știe ce anume mai putea ea destăinui despre Altaïr, mai ales fiindcă nu avea niciun mijloc de a spune dacă această cheie le oferise vreo revelație mistică templierilor care o descoperiseră primii. Oare ce cunoștințe le destăinuise deja? Sau poate avea puterea de a ști, cumva, când să vorbească și când să rămână tăcută?

Mintea îi era tulburată, de asemenea, de gândurile la Sofia și era nerăbdător să se întoarcă în Constantinopol. Ca s-o protejeze pe femeie și să se asigure de securitatea celorlalte patru chei. Pentru moment însă trebuia să se silească să fie răbdător, pentru că se afla la mila mării și a vântului.

Cheia aceasta era similară celorlalte – avea exact același diametru și proporții ca ele, era decorată tot cu simboluri stranii, indescifrabile, și brăzdată de șanțulețe precise, însă misterioase. Asasinul se încordă și întinse mâna s-o atingă. Nu-l dezamăgi. În scurt timp, lumina blândă din cabină păru să devină un amurg apăsător și, prin contrast, strălucirea care începu să emane din discul de obsidian crescuse, mereu și mereu...

Capitolul 67

Pe măsură ce fu absorbit în scenă – devenind una cu ea, fără să facă totuși parte din ea – Ezio știa că trecuseră alți zece ani de când fusese ultima oară în Masyaf. Privi și, treptat, se pierdu în evenimentele ce i se arătau...

Bărbații stăteau în curtea interioară scăldată în soare a lui Masyaf, sub umbra unui arbore de scorțișoară bătrân, cu o coroană largă.

Altaïr, cu pielea ca pergamentul și cu trupul descărnat atât de acoperit de veșminte, încât îi mai erau vizibile doar fața și mâinile lungi și palide, stătea de vorbă cu doi venețieni îndeșăți, trecuți cu puțin de treizeci de ani. Cel mai vârstnic purta pe mânecă un blazon – un scut albastru cu o cupă galbenă peste care se găsea un singur chevron, deasupra căruia se înșiruiau trei stele pentagonale, totul fiind încununat de un coif din argint. Ceva mai departe, în spatele lor, un număr mare de luptători Asasini se pregăteau pentru bătălie.

Mentorul atinse mâneca bărbatului într-un chip familiar, prietenos. Se mișca în maniera precaută și precisă a oamenilor foarte bătrâni, totuși nu se zărea nimic din debilitatea ce ar fi fost de așteptat la un bărbat peste care trecuseră nouăzeci și una de ierni, mai ales unul de la care viața ceruse atât de multe.

— Niccolò, rosti Altaïr, dintotdeauna am ținut familia Polo – pe tine și pe fratele tău, aici de față – aproape de inimile noastre, deși timpul pe care l-am petrecut împreună a fost, o știu, destul de scurt. Am însă încredere că acest Codex, pe care-l voi încredința acum mâinilor voastre, va răspunde multelor întrebări pe care n-ați avut vreme să le puneți.

Făcu semn spre un ajutor, care înainta și puse în mâinile lui Niccolò Polo un volum legat în piele.

— Altaір, rosti italianul, darul acesta este... de neprețuit. *Grazzie.*

Altaір încuviință din cap, iar ajutorul său îi înmâna un săculeț.

— Așadar, zise el după aceea, întorcându-se către cel mai mare dintre frații Polo, încotro vă vor purta pașii în continuare?

— Maffeo și cu mine ne vom întoarce la Constantinopol pentru o vreme. Intenționăm să înființăm acolo o gildă, înainte de a reveni la Veneția.

Altaір zâmbi.

— Fiul tău Marco va fi încântat să audă poveștile călătoriilor nebunești ale tatălui său.

— La trei ani este cam micuț să audă chiar totul. Dar într-o zi, în curând, le va auzi, așa este.

Fură întrerupți de sosirea lui Darim, care apărură în goana mare prin poarta interioară.

— Tată, o avangardă a mongolilor lui Hulagu a trecut de apărare! Satul este amenințat!

— Așa curând? se încordă Altaір, iar când îi vorbi din nou venețianului, tonul lui deveni urgent. Niccolò, mărfurile voastre și provizii vă așteaptă lângă poarta satului. Vă vom însoți până acolo. După aceea trebuie să galopați cu toată viteza.

— Mulțumesc, Mentorule.

Altaір reveni apoi către doi Asasini ce se desprinseseră din grupul mai mare, care era de acum complet pregătit pentru bătălie și începuse deja să iasă din curte.

— Pregătiți catapultele, le porunci el, și așteptați semnalul meu.

Cei doi înclinară din cap în semn de înțelegere și plecară în fugă.

— Stați aproape, le porunci Altaір fraților Polo.

— Tată, interveni Darim, trebuie să pornim imediat spre sat. Cred că ar fi mai bine ca tu să rămâi cu Niccolò și Maffeo. Eu vă voi deschide calea.

— Ai grijă, Darim. Și fii cu ochii-n patru la *trebuchete*.

Altaір privi catapultele masive cu contragreutăți pe care servanții le aduceau pe pozițiile lor. Darim surâse larg.

— Dacă mă lovesc pe mine, vor lovi în același timp și o duzină de mongoli.

— Hulagu-Han nu este un inamic pe care să-l tratăm cu superioritate.

— Suntem pregătiți pentru el.

Altaïr se întoarce către oaspeții săi.

— Veniți, li se adresă el.

Suiră pe caii ce le fuseseră pregătiți și ieșiră din fortăreață la pas, folosind o rută ce ocolea bătălia principală, care începuse pe pantele colinelor din apropiere.

— O să le rezistați? Întrebă Niccolò, nereușind să-și camufleze nervozitatea din voce.

— Atâta timp cât va fi necesar, îl asigură Altaïr calm. Vă invidiez călătoria, urmă el. Bizanțul este un oraș splendid.

Niccolò zâmbi ușor încordat, întrucât era perfect conștient de pericolul în care se aflau, cu toate că Altaïr îl privea aproape cu indiferență. El mai fusese însă în situații grele și știa ce încerca să facă Mentorul – să trateze situația cu ușurință. De aceea îi cântă în strună.

— Văd că preferi vechea denumire. Ai fost vreodată acolo?

— Cu mult timp în urmă. Când voi, venețienii, i-ați trimis pe cruciații franci să atace Bizanțul în loc de Ierusalim.

— Constantinopolul era pe atunci cel mai mare rival comercial al Veneției. A fost o lovitură importantă.

— A deschis Europa spre est în mai multe feluri.

— Mongolii nu vor ajunge niciodată atât de departe, rosti Niccolò, dar glasul îi era tensionat.

Altaïr nu comentă afirmația aceea, ci se mulțumi să spună:

— Conflictul acela micuț din 1204 m-a împiedicat să aduc Crezul în Europa.

— Ei bine, cu noroc – și răbdare – vom termina ce ai început tu.

— Dacă veți avea ocazia, să știți că panorama din vârful Hagiei Sofia este cea mai frumoasă din oraș.

— Și cum se poate ajunge în vârf?

Altaïr zâmbi larg.

— Prin antrenament și răbdare.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Am înțeles că după ce veți pleca de aici, nu veți alege drumul pe uscat? Veți naviga pe mare spre Bizanț?

— Da. Vom merge pe uscat doar până la Latakia, unde ne vom imbarca. Drumurile prin Anatolia sunt încețoșate de amintirile Cruciadelor.

— Oh, da, încuviință Mentorul, pasiunile cele mai profunde pot fi și cele mai letale.

— Dacă vei putea, vizitează-ne, Altaïr. Vom avea suficient spațiu pentru tine și pentru suita ta.

— Nu, refuză Altaïr. Mulțumesc, dar țara aceea nu este pentru bătrâni, Niccolò. Eu voi rămâne aici, așa cum trebuie s-o fac mereu.

— Ei bine, în caz că te răzgândești, ușa noastră este mereu deschisă.

Altaïr privea bătălia. *Trebuchetele* începuseră să tragă și-și reglaseră deja tirul. Bolovanii pe care-i propulsau în rândul mongolilor cauzau haos.

Un călăreț se desprinsese din corpul principal al cavaleriei Asasinilor și veni spre ei în galop. Era Darim.

— Ne vom odihni puțin în sat, îi zise Altaïr când ajunse lângă ei. Se pare că rezistați inamicului.

— Dar cât timp o vom mai face, tată?

— Am toată încrederea în tine. La urma urmelor, de acum nu mai ești un băiat.

— Am șaiszeci și doi de ani.

— Mă faci să mă simt un moșneag decrepit, glumi Altaïr, însă Darim îi putu vedea paloarea de pe față și înțelese că într-adevăr tatăl lui era foarte obosit.

— Desigur, rosti el, vom face un popas și ne vom conduce prietenii așa cum se cuvine.

Se îndreptară către grajdurile satului, iar frații Polo se grăbiră să-și mute bagajele pe caii de povară ce le fuseseră pregătiți, alături de doi armăsari odihniți pentru călătoria lor spre vest către coastă. Capabil în cele din urmă să se odihnească, Altaïr se înmuie din tot trupul și se rezemă de Darim, ca să caute sprijin.

— Tată, ești rănit? Întrebă acesta îngrijorat și-l conduse până la o băncuță de sub un copac.

— Lasă-mă doar puțin, găfâi Mentorul, nedorind să cedeze înaintea durerilor pe care le resimțea.

Se așeză greoi și răsuflă adânc, după care privi în urmă, spre castel. Un bătrân, își spuse, nu are nicio valoare, aidoma

unei mantii zdrențuite ce îmbracă un băț; dar cel puțin își lasă sufletul liber să cânte și să bată din palme.

— Sfârșitul unei epoci, șopti el.

Își privi fiul și zâmbi. Luă săculețul pe care ajutorul său i-l înmânase înainte de a pleca din curtea castelului și-l goli de conținut. Erau cinci discuri din obsidian, complicat gravate. Le stivui ordonat.

— Pe când eram foarte tânăr, spuse el, am fost îndeajuns de nesăbuit să gândesc că al nostru Crez va pune sfârșit acestor conflicte. Făcu o pauză. Ce bine ar fi fost dacă aș fi avut modestia să-mi spun că am făcut destule pentru o singură viață. Că mi-am jucat rolul.

Cu un efort, se ridică în picioare, apoi vorbi din nou:

— Pe de altă parte, nu există glorie mai mare decât lupta pentru aflarea adevărului.

Se uită spre sat, și dincolo de el, spre bătălie. Niccolò Polo se apropie de el.

— Noi suntem gata, îl anunță.

— Îți voi cere o ultimă favoare, Niccolò, zise Altaïr și-i întinse discurile. Ia obiectele acestea cu tine și păzește-le cu grijă. Ascunde-le, dacă trebuie.

Venețianul îl privi întrebător.

— Ce sunt – obiecte antice?

— Sunt într-adevăr foarte vechi. Sunt chei și fiecare dintre ele conține câte un mesaj.

Niccolò examinează una dintre ele cu luare-aminte. Nu înțelegea.

— Un mesaj... pentru cine?

Altaïr luă cheia în mână.

— Asta aș fi vrut să știu și eu...

Ridică mult cheia, care începu să strălucească. Iar el închi-se ochii, pierdut în concentrare.

Capitolul 68

Ezio redeveni conștient de locul în care se afla. Lumina din cabină își recapătă caracterul normal, crepuscular, confortabil. Simți izul de lemn de cedru al pereților, văzu firele de praf dansând în razele de soare ce pătrundeau prin hublou și auzi sunetele picioarelor ce alergau pe punți, strigătele corăbierilor și trosnetele parâmelor cu care mânuiau velele.

Porniseră la drum.

După ce ieșiră în larg, văzură din nou pânza unui vas de pirăți berberi, care-i făcu pe Ezio și Piri să se gândească la vechiul lor prieten al-Scarab, dar corabia aceea rămase în depărtare și nu-i atacă. În cea mai mare parte a timpului pe parcursul călătoriei de cincisprezece zile fură singuri pe marea întunecată ca vinul și brăzdată de bancuri de pești, iar asasinul își pierdu timpul în zadar, încercând să descifreze simbolurile de pe cheie, regretând că Sofia nu se afla acolo ca să-l ajute, îngrijorându-se de siguranța ei și devenind tot mai nerăbdător să ajungă la destinație.

În cele din urmă sosiră și zorii în care cupolele, turnurile încununate de nori, zidurile, clopotnițele și minaretele Constantinopolului apărură profilate la orizont,

— Vom fi acolo până la mijlocul după-amiezii, spuse Piri Reis.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Portul era aglomerat ca întotdeauna, deși era o zi umedă și apăsătoare și, de asemenea, ora siestei. În jurul unui crai-nic cocoțat pe un podium la capătul dinspre țărm al cheiului principal, se strânsese o mulțime destul de mare. Crai-nicul era însoțit de ieniceri, în veșmintele lor albe și largi. În vreme ce *dhow-ul* roșu era descărcat, Ezio se apropie să-l asculte pe bărbat.

— Cetățeni ai Imperiului și călători de pe meleaguri străine, ascultați cu luare-aminte! Din ordinul ienicerilor, noi restricții se aplică începând de acum tuturor celor care intră și ies din oraș. Vă anunț că o recompensă de zece mii de *okfe* va fi acordată, fără întrebări, oricui va aduce informații ce vor duce la arestarea imediată a Asasinului, Auditore Ezio.

Ezio întoarse capul spre Piri Reis și-i aruncă o privire. Acesta se apropie discret.

— Strecoară-te cum poți de aici, spuse amiralul turc. Ai cheia la tine?

— Da.

— Atunci ia-ți armele și du-te. Voi avea grijă de restul echipamentului tău.

Încuviințând din cap în semn de mulțumire, Ezio se furișă discret prin gloată și pătrunse în oraș.

Porni apoi pe o rută ocolitoare spre librăria Sofiei, verificându-și des spatele, pentru a vedea dacă nu fusese urmărit sau recunoscut. Pe măsură ce se apropia, începu să simtă atât ușurare, cât și anticipare plăcută. Dar când dădu colțul și intră pe strada femeii, se opri brusc. Ușa librăriei era larg deschisă, mai mulți gură-cască se strânseseră în jur, iar un grup format din Asasinii lui Yusuf, printre care îi recunosc pe Dogan și Kasim, stătea de pază.

Ezio se apropie repede de ei, simțindu-și gâtul uscat.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă pe Kasim.

— Înăuntru, răspunse scurt bărbatul și Ezio văzu că avea lacrimi în ochi.

Pătrunse în librărie, încăperea părea neschimbată de la ultima lui vizită, dar când intră în curtea interioară, inima aproape că i se opri înaintea priveliștii de acolo.

De-a curmezișul unei bănci, cu fața în jos, zăcea Yusuf. Mânerul unui hanger îi ieșea dintre omoplați.

— Hangerul îi țintuia de spinare un bilet, rosti Dogan care-l urmăse pe Ezio. Îți era adresat.

Îi întinse o foaie de pergament pătată de sânge.

— L-ai citit?

Dogan încuviință în tăcere.

— Când s-a-ntâmpnat asta?

— Azi. Nu poate să fi trecut mult timp, pentru că muștele n-au început să se strângă.

Sfâșiat între lacrimi și furie, Ezio scoase hangerul din spațele lui Yusuf. Rana nu era într-atât de recentă, încât să mai curgă sânge.

— Ți-ai câștigat odihna, frate, murmură el. *Requiescat in Pace.*

După aceea despături biletul. Mesajul pe care-l conținea venea din partea lui Ahmed. Era scurt, însă cuvintele lui îl făcură să clocotească de furie.

În curte intrară acum alți Asasini și Ezio îi privi în ochi, pe rând.

— Unde-i Sofia? întrebă el printre dinți.

— Nu știm unde a dus-o.

— Mai lipsește ceva?

— N-o putem găsi pe Azize.

— Fraților! Surori! Se pare că Ahmed vrea ca tot orașul să se ridice împotriva noastră, în vreme ce ucigașul lui Yusuf privește și așteaptă în Arsenal, hohotind. Luptați alături de mine, să-i arătăm ce-nseamnă să te pui în calea Asasinilor!

Capitolul 69

Porniră cu toții către Arsenal, iar acolo, nemaivând chef să piardă timpul cu fleacuri, îi lichidară iute și brutal pe ienicerii loiali lui Ahmed, care stăteau de pază. Ahmed nu se așteptase la un asemenea atac brusc și surprinzător, sau poate că subestimase atât mânia, cât și forța Asasinilor, a căror putere crescuse constant sub conducerea lui Yusuf. Fie asta, fie Ahmed credea că încă deține atuul câștigător, deoarece, atunci când Ezio îl încolți, nu trăda niciun semn de alarmă.

Purtat de furie, Ezio reuși să se abțină în ultima clipă să-l ucidă pe prințul otoman, pe care-l trântise pe pardoseală și-l prinsese de beregată, după care izbise furios cu pumnalul secret în gresie, la numai câțiva centimetri de capul lui. Dacă l-ar fi omorât pe Ahmed, i-ar fi fost imposibil s-o mai salveze pe Sofia. În privința aceea, biletul fusese cât se putea de clar. Totuși, pentru o clipă, sângele întunecase judecata florentinului.

Își apropie mult fața de cea a prințului și-i simți mirosul de violete al răsuflării. Deși palid la față, Ahmed îi întoarse privirea cu calm.

— Unde este ea? întrebă Ezio apăsător.

Ahmed râse ușor.

— Câtă furie!

— *Unde... este... ea?*

— Dragul meu Ezio, dacă tu crezi că te găsești într-o poziție din care să impui condiții, ai putea la fel de bine să mă omori chiar acum și să scapi de o grijă.

Ezio nu-și slăbi strânsoarea și nici nu retrase pumnalul secret; dar, după câteva secunde, judecata îi reveni și se ridică în picioare, îndoindu-și în același timp încheietura, astfel că arma se retrase în hamul ei.

Ahmed se ridică în capul oaselor și-și masă gâtul, totuși nu se clinti din loc, iar glasul continua să fie al unui om amuzat. Era aproape ca și cum prințul ar fi participat la un joc plăcut, se gândi asasinul cu un amestec de frustrare și dispreț.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva, zise Ahmed. Doi bărbați care ar fi trebuit să fie prieteni și care se ceartă... pentru ce? Pentru cheile unei arhive vechi și colbuite.

Se ridică în picioare, își scutură straietele de praf și continuă:

— *Messer Auditore*, amândoi ne luptăm pentru același scop. Doar metodele noastre diferă. Nu înțelegeți asta?

Făcu o pauză și Ezio putu să bănuiască ce avea să urmeze. Auzise de foarte multe ori până atunci explicațiile pe care templierii le ofereau ambițiilor lor dictatoriale.

— Pace, zise Ahmed. Stabilitate. O lume în care oamenii să trăiască fără teamă. Ei doresc adevărul, așa este, dar chiar și atunci când îl capătă, refuză să-l privească. Cum te lupti împotriva acestui tip de ignoranță?

Glasul prințului devenise vehement și Ezio se întrebă dacă într-adevăr credea în propriile lui cuvinte.

— Poate că libertatea înseamnă dezordine, *principe*, îi răspunse el, dar este de neprețuit.

Iar în sinea lui își spuse: „Întotdeauna tirania este mai bine organizată decât libertatea”.

— Bineînțeles, aprobă Ahmed sec. Iar când lucrurile se vor destrăma și luminile civilizației se vor stinge, Ezio Auditore va putea să rămână deasupra beznei și să rostească mândru: „Am rămas loial Crezului meu”.

Își întoarse fața într-o parte și-și regăsi controlul de sine, apoi continuă:

— Eu voi deschide arhiva lui Altaïr, voi intra în biblioteca lui și voi găsi Marele Templu. Iar cu puterea ascunsă acolo, voi distruge superstițiile care-i despart pe oameni.

— Nu în viața asta, răspunse Ezio sec.

Ahmed pufni nerăbdător și porni să iasă din încăpere. Asasinul nu încercă să-l oprească. Când ajunse în dreptul ușii, prințul se răsuci către el:

— Adu cheile la Turnul Galata, îi spuse. Fă-o, iar Sofia Sartor va fi cruțată.

Tăcu câteva clipe, după care adăugă:

— Și nu întârzia. Nu va trece mult și oștirea fratelui meu va sosi aici și atunci totul se va schimba. Iar eu trebuie să fiu pregătit.

Apoi Ahmed părăsi odaia. Ezio privi după el și le făcu semn oamenilor lui să nu-l oprească.

Gândurile îi fură întrerupte de o tuse politicoasă în spatele său. Se întoarse... și-l zări pe prințul Suleiman.

— De când ești aici? îl întreabă.

— De suficient timp. Am stat după draperia de acolo. V-am auzit toată conversația. De fapt, îl urmăresc foarte îndeaproape pe dragul meu unchi încă de când a revenit din scurta lui călătorie peste hotare. Mai mult chiar, am fost atent la acțiunile lui după ce a încercat să mă omoare – o tentativă pe care tu ai dejucat-o, folosindu-te de lăuta ruptă. Făcu o pauză scurtă. Și totuși nu mă așteptasem să aud... toate astea.

— Și ce părere ai?

Suleiman căzu pe gânduri înainte să răspundă. Apoi oftă și zise:

— El e un om sincer, însă fantezia asta cu templierii e periculoasă. Nu rezistă sub lumina realității.

Tăcu iarăși pentru scurt timp.

— Uite ce cred eu, Ezio, îi zise apoi. Sunt tânăr, totuși am trăit destui ani ca să știu că lumea este o tapiserie alcătuită din multe culori și multe modele. Un conducător corect ar glorifica-o așa cum e, n-ar încerca s-o destrame.

— El se teme de neorânduiala ce provine din diferențe.

— Tocmai de aceea creăm legi pe baza cărora să trăim – un *kanun* care să se aplice tuturor în mod egal.

Fură întrerupți de sosirea unei patrule de ieniceri pe care Asasinii din exterior îi lăsară să intre, întrucât îi erau loiali lui Suleiman. Însă când locotenentul lor îl zări pe Ezio, își trase iataganul din teacă.

— Înapoi, *prens!* strigă el și porni spre asasin să-l aresteze.

— Oprește-te, soldat, zise Suleiman. Bărbatul acesta nu e dușmanul nostru.

Locotenentul șovăi o clipă, apoi le ordonă oamenilor săi să iasă și-și ceru scuze.

Suleiman și Ezio își zâmbiră.

— Noi doi am parcurs o cale lungă de la călătoria aceea pe mare, zise Suleiman.

— Mă gândeam ce provocare ar fi să am un fiu ca tine.
— Încă n-ai murit, prietene. Poate că vei avea un fiu demn de tine.

Suleiman dădu să plece, apoi se opri și spuse:

— Ezio, știi că te vei găsi sub o presiune uriașă, totuși... cru-
ță-mi unchiul, dacă poți.

— Oare tatăl tău ar face la fel?

Suleiman nu ezită.

— Nu m-am gândit la asta, dar... nu, nici vorbă.

Capitolul 70

Ezio se îndreaptă cât putu de repede spre sediul Asasinilor din Istanbul. Când ajunse acolo, luă cele patru chei pe care le recuperase deja din oraș și o puse alături de ele pe cea obținută de la Manuel în Derinkuyu. Le ascunse în siguranță într-o tașcă, pe care și-o trecu după aceea peste umăr. Își fixă pumnalul-cârlig de încheietura dreaptă și pistolul de cea stângă și, în caz că s-ar fi dovedit necesară o evadare rapidă din vârful Turnului, puse parașuta lui Leonardo într-o raniță.

Dar înainte de a porni spre Turn, avea de îndeplinit o îndatorire. Se grăbi spre cimitirul Galata, unde trupul lui Yusuf fusese deja dus pentru înhumare.

Când ajunse acolo, Dogan, care preluase funcția de căpitan al Asasinilor din Istanbul, îi ieși înainte.

— Salut, Mentorule.

— Salut, Mentorule, spuse și Irini, venindu-i de asemenea în întâmpinare.

Ezio înaintă până lângă sicriu și li se adresă:

— Știu prea bine că acum ar fi trebuit să fie un moment pentru comemorare și jelire. Însă inamicii nu ne îngăduie luxul acesta.

Se întoarse către Dogan.

— Yusuf avea o părere foarte bună despre tine și nu văd niciun motiv pentru a-i pune judecata la îndoială. Ai în inima ta dorința de a-i conduce pe bărbații și pe femeile acestea, și de a păstra demnitatea Frăției noastre cu aceeași înflăcărare cu care a făcut-o Yusuf?

— Ar fi o onoare, răspunse Dogan.

— Și va continua să fie o onoare să lucrăm pentru cauza noastră și să susținem Crezul, rosti Evraniki de lângă el.

— *Bene*, zise Ezio. Mă bucur.

Se retrase un pas și privi peste clădirile care înconjurau cimitirul, în direcția Turnului Galata.

— Inamicul este aproape, continuă el. După terminarea ceremonialului, ocupați-vă pozițiile în jurul Turnului și așteptați ordinele mele.

După aceea plecă în grabă. Cu cât Sofia era eliberată mai repede, cu atât mai bine.

Îl întâlni pe Ahmed, flancat de o singură gardă, pe un mețtez de lângă baza Turnului.

— Unde este ea? îl întreabă.

Ahmed își etala din nou zâmbetul iritant și îi răspunse:

— Te admir, Ezio, totuși setea ta de sânge mă împiedică să te numesc „prieten”.

— Sete de sânge? Mi se pare o insultă ciudată, mai ales când vine din partea celui care a poruncit uciderea propriului său nepot.

Ahmed își pierdu o parte din stăpânirea de sine detașată.

— Trebuia să fie răpit, Asasinule, nu ucis.

— Am înțeles. Răpit de bizantini, pentru ca unchiul lui să-l poată elibera și să fie omagiat ca un erou. Țsta era planul?

Prințul strânse din umeri.

— Mai mult sau mai puțin.

După aceea făcu un semn scurt din cap. Imediat, șase-șapte templieri apărură ca din senin și-l înconjurară pe Ezio.

— Și acum, *Messer Auditore*, zise el, cheile, te rog.

Întinse mana.

Ezio dădu însă la rândul său un semnal, în spatele semicercului de templieri apărură mult mai mulți Asasini, cu iataganele în mâini.

— Mai întâi, fata, răspunse el cu glas rece.

Ahmed chicoti.

— E toată numai ta.

Ridică brațul spre cer. Ezio îi urmări gestul cu privirea și văzu, în vârful turnului, o femeie, alături de un soldat, care era în mod clar pregătit s-o arunce peste margine. Femeia purta o rochie verde, însă capul îi fusese acoperit cu un sac din pânză groasă. Avea mâinile și picioarele legate.

— Sofia! icni Ezio involuntar.

— Spune-le oamenilor tăi să se retragă! ceru Ahmed. Clocotind, Ezio le făcu semn Asasinilor să se conformeze. După aceea îi aruncă lui Ahmed tașca în care se aflau cheile. Prințul o prinse din zbor și-i verifică conținutul. Apoi rânji larg.

— Așa cum am zis, e toată numai ta!

După aceea coborî de pe meterez, urmat de oamenii săi. Sui în trăsură care-l aștepta și care porni de îndată la galop prin oraș, îndreptându-se către Poarta de Nord.

Ezio nu mai pierdu timpul privind după el. Se repezi spre Turn și începu să-l escaladeze. Neliniștea și mânia îi grăbiră mișcările și în numai două minute ajunse pe crenelurile din vârf, lângă femeie. Soldatul se retrase către scara ce cobora spre sol. Asasinul sări, trase femeia de pe marginea Turnului și-i smulse sacul de pe cap.

Era Azize!

I se pusese căluș, astfel încât să nu poată striga niciun avertisment. Ezio scoase eșarfa ce-i fusese îndesată în gură.

— *Tesekkiir, Mentor. Chok tesekkur ederim!* icni ea.

Soldatul chicoti și începu să coboare scara în grabă. La baza turnului îl aștepta însă o primire neplăcută.

Ezio tocmai începuse să-i taie legăturile lui Azize, când fu întrerupt de un țipăt de femeie. Se răsuci și văzu că pe alt meterez, nu foarte departe, fusese ridicat un eșafod temporar. Sub spânzurătoare, cu o funie trecută deja în jurul gâtului, se afla Sofia, pe un scăunel. Sub ochii asasinului, un soldat bizantin se întinse și strânse nodul cu mâini grosolane.

Ezio aprecie distanța dintre vârful Turnului Galata și meterezul la care trebuia să ajungă. Lăsând-o pe Azize să se elibereze singură de restul legăturilor, își scoase ranița din spate și asambla iute parașuta. După numai câteva secunde, zbura prin văzduh, călăuzind parașuta cu propria-i greutate spre spânzurătoria unde bizantinii trăseseră scăunelul de sub tălpile Sofiei și funia se întinsese. Aflat încă în aer, Ezio își acționa pumnalul-cârlig și reteză frânghia la doar câțiva centimetri deasupra capului femeii. Ateriză peste numai o clipă și-i prinse în brațe trupul în cădere.

Suduind furioși, soldații bizantini dispărură. Asasinii alergau pe străzile dintre Turnul Galata și meterezul acesta, dar Ezio putu vedea bizantini care le ieșeau în cale pentru a-i bloca. Era nevoit să acționeze de unul singur.

Mai întâi însă se întoarse la Sofia și trase cu degete disperate de lațul din jurul gâtului ei, după care îi simți pieptul ridicându-se și coborând în respirație.

— Ești rănită? o întrebă.

Ea horcăi și tuși, recăpătându-și răsuflarea.

— Nu, n-am pățit nimic, dar sunt foarte... confuză.

— Iartă-mă, n-am vrut să te târăsc în toate astea.

— Nu ești tu responsabil pentru acțiunile altora, răspunse ea răgușit.

Ezio o lăsă câteva clipe pentru a-și reveni, privind-o cu atenție. Cât de rațională putea să fie într-un asemenea moment...!

— Toate astea vor rămâne... în urma noastră, în curând. Dar mai întâi trebuie să recuperez ceea ce au luat ei. Este extrem de important!

— Nu pricep ce se-ntâmplă, Ezio! Cine sunt oamenii ăștia?

Fu întreruptă de detunătura unui tun. După câteva secunde, meterezul pe care se găseau fu zguduit de impactul unei ghiulele de zece kilograme. Sofia căzu și în jurul lor zburară țandări de piatră.

Ezio o ajută să se ridice și cercetă cu privirea zona de sub ei. Ochii i se opriră asupra unei trăsuri goale, păzită de doi soldați otomani, care fugiseră la adăpost imediat ce începuse să se tragă.

Estimă cu grijă distanța. Oare parașuta avea să poarte greutatea a două trupuri? Trebuia să-și asume riscul.

— Vino! zise el femeii, după care o prinse strâns în brațe și sări de pe meterez.

Pentru o clipă teribilă i se păru că parașuta se va agăța în creneluri, dar trecu la un deget peste acestea, iar ei coborâră – foarte rapid, totuși nu într-atât încât să nu poată ateriza în siguranță lângă trăsură. Ezio plie parașuta și o îndesă în raniță, fără să mai piardă timp cu desfăcutul clemei de prindere, și sprintară amândoi către trăsură. O aruncă apoi pe Sofia pe capra vizitiului, pocni cu palma crupa unui cal și sări lângă ea pe capră. Prinse hățurile și porni în galop amețitor, cu soldații otomani răcnind zadarnic și alergând după ei să se oprească.

Asasinul nu încetini nicio clipă, traversă cartierul Galata către nord, apoi ieși din oraș.

Capitolul 71

Nu trecuseră de mult prin Poarta de Nord, când, așa cum sperase, Ezio zări trăsura lui Ahmed pe drum înaintea lor.

— Asta e trăsura pe care o urmărești? întrebă Sofia, gâfâind. Asasinul se aplecă mult peste hățuri.

— Da, asta e. Ne apropiem! Țin-te bine!

Ahmed îi văzuse și el și se aplecă pe fereastră strigând:

— Ia uite ce surpriză! Ai venit să mă conduci, așa-i? Cei doi soldați postați pe bancheta exterioară din spatele trăsurii se străduiau să-și păstreze echilibrul, în vreme ce ținteau cu arbele spre Ezio și Sofia.

— Doborâți-i! porunci Ahmed. ACUM!

Însă Ezio își îndemnă caii cu vigoare și în scurt timp ajunsese paralel cu trăsura prințului. Drept răspuns, vizitiul lui Ahmed coti brusc, izbindu-l. Niciunul dintre vehicule nu se răsturnă, însă Ezio și Sofia fură proiectați cu brutalitate într-o parte. Femeia izbuti să se prindă de marginea caprei, dar asasinul căzu din trăsură și izbuti doar în ultima clipă să se prindă de o frânghie pentru fixarea bagajelor, care atârna de pe acoperiș. După aceea se lovi violent de pământ și fu târât după trăsură, scăpată acum de sub control, deși Sofia preluase hățurile și încerca să domolească galopul cailor.

„Începe să devină un obicei”, gândi asasinul încruntat, apoi se strădui să se tragă, braț după braț, în lungul funiei. Trăsura coti însă pe neașteptate și el fu proiectat violent în afara drumului, evitând la mustață să se izbească de un arbore contorsionat. Nu scăpase totuși frânghia, dar în același timp înțelese că la viteza aceea nu se putea apropia de trăsură. Scrâșnind din dinți și ținându-se cu o singură mână, duse mâna cealaltă spre raniță și trase afară parașuta. Forța cu-

rentului de aer care venea din față o deschise, iar cleva ce o ținea de raniță rezistă.

Ezio se simți ridicat de pe sol și pluti înapoia trăsurii, care rămăsese din nou în urma celei a lui Ahmed, ce accelera acum constant, îndepărtându-se. În același timp, asasinul constată că-i era mai ușor să se tragă în jos pe frânghie, deși trebuia să învingă și forța curentului de aer. În cele din urmă, când se apropie suficient, extinse pumnalul-cârlig și, ducând brațul în spate, tăie coarda parașutei, eliberând-o, iar el căzu cu un bufnet sonor pe locul de lângă Sofia.

— Dumnezeu chiar te iubește, comentă femeia.

— Iar tu ai stăpânit caii – puțini ar fi izbutit asta, îi răspunse Ezio trăgându-și răsuflarea. Poate că Domnul te iubește și pe tine. Observă apoi o pată de sânge pe rochia ei. Ești rănită?

— O zgârietură. Când m-am lovit de marginea caprei.

— Rămâi puternică!

— Fac tot ce pot!

— Vrei să iau eu hățurile?

— N-am curaj să le dau drumul din mâini!

Începuseră din nou să se apropie de Ahmed.

— Hotărârea voastră ar fi fermecătoare – dacă n-ar fi în același timp atât de enervantă! răcni prințul spre ei.

În mod evident, în ciuda pericolelor urmăririi, nu-și pierduse deloc din politețe.

Galopau spre un sat unde, așa cum puteau vedea, un pluton de soldați otomani păzea drumul. Instalaseră deja o barieră de-a curmezișul lui, însă brațul acesteia era ridicat.

— Oprți-i! urlă Ahmed, când trăsură lui trecu pe lângă soldații uluiți, încearcă să v-asasineze prințul!

Otomanii se grăbiră să coboare bariera, dar Sofia ajunsese deja lângă ea și o lovi în plin, făcând-o bucați și risipindu-i pe soldați ca pe niște găini speriate în urma ei.

— Scuze! strigă femeia, după care izbuti să răstoarne toate tarabele vânzătorilor care erau înșiruite pe marginea străzii. Ah! strigă ea. Scuze!

— Trebuie să fii mai atentă, zise Ezio.

— Să știi că nu vreau s-aud niciun fel de glume despre femeile vizitii, suieră ea, dezvelindu-și dinții, când trăsură lor lovi unul dintre cei doi stâlpi care susțineau un banner de-a

curmezișul străzii, doborându-l peste capetele sătenilor furioși care se repeziseră după ei.

— Ce faci? Întrebă asasinul, alb la față.

— Tu ce crezi că fac? Mă mențin în cursă!

Între timp, vizitiul lui Ahmed câștigase teren și trăsură din față ieși din sat, în timp ce prințul își îndemna oamenii să se miște mai repede. Privind peste umăr, Ezio văzu că o patrulă de cavaleriști pornise în urmărirea lor. Arbaletrierii din spatele vehiculului lui Ahmed se pregăteau din nou să tragă, iar de data aceasta chiar reușiră. O săgeată atinse din zbor umărul Sofiei.

— Aie! țipă ea. Ezio!

— Țin-te bine.

Asasinul își trecu degetele peste rana superficială, atingând pielea fină. În ciuda a tot ce se întâmpla în jurul lor, simți o furnicătură în buricele degetelor. O furnicătură pe care o mai simțise o singură dată până atunci, în cursul unui experiment pe care i-l arătase Leonardo, când prietenul lui se distra cu ceva ce numea „electricitate”.

— Nu-i decât o jultură, nimic serios.

— Numai că nu-i deloc *prima* jultură! Puteam să fiu omorâtă! În ce m-ai băgat?

— Nu pot să explic chiar acum!

— Tipic! Orice pretext!

Ezio se întoarse spre cavaleriștii care-i urmăreau.

— Scapă de ei! îl imploră Sofia.

Bărbatul extinse pistolul, îl verifică și ținti cu grijă călărețul aflat cel mai în față, străduindu-se să compenseze toate zguduirile și hurducăturile trăsurii. Acum ori niciodată! Inspiră adânc și trase.

Otomanul ridică brațele deasupra capului, iar calul, scăpat de sub control, coti în calea celor din spatele lui, apoi urmă un vâlmășag teribil, în care caii se izbiră unii de alții, împiedicându-se și căzând cu tot cu călăreți, iar cei care soseau din urmă nu mai avură vreme să ocolească și intrară din plin în tumultul acela. În haosul total în care oamenii urlau, caii nechezau și norii de praf se ridicau învăluindu-i, urmărirea se opri definitiv.

— Mă bucur că ai reușit să te faci util până la urmă! zise Sofia, pe când se îndepărtau în goană de confuzia dinapoia lor.

Privind însă în față, asasinul văzu că drumul continua printr-un defileu foarte îngust, ai cărui pereți din stâncă se înălțau aproape perfect verticali de o parte și de cealaltă. Trăsura lui Ahmed abia trecuse printre ei, iar a lor era mai lată.

— E prea îngust! șuieră el.

— Țin-te bine! zise Sofia și smuci de hățuri. Pătrunseră în defileu fără să fi încetinit deloc. Piatra dură și amenințătoare fulgeră la numai câțiva centimetri de umărul lui Ezio.

Iar apoi ieșiră de partea cealaltă.

— Iuh! icni asasinul.

Sofia îi arată un zâmbet triumfător.

Se apropiaseră suficient de mult de Ahmed pentru a-l auzi suduindu-și arbaletierii, care izbutiseră să armeze și să tragă din nou, dar ale căror săgeți își ratară cu mult țință.

— *Țânci* incompetenți! răcnea prințul. Ce-i cu voi? Unde-ați învățat să luptați?

După ieșirea din defileu, drumul șerpuia spre vest și în scurt timp spre nord, în dreapta lor, se zăriră strălucind apele Mării Negre.

— Reveniți-vă, că dacă nu, v-arunc în mare! urlă Ahmed.

— O, nu! rosti Ezio privind în față.

— Ce-i? întrebă Sofia. Apoi văzu și ea și repetă: O, nu! Alt sat. Iar după el, alt post de gardă otoman. Altă barieră de-a curmezișul drumului.

— Aș zice că stăpânești destul de binișor caii ăștia, comentă Ezio în vreme ce-și încărcă pistolul cu ceva dificultate din cauza zdruncinăturilor trăsuri. Majoritatea oamenilor deja i-ar fi scăpat de sub control și ar fi luat-o care-ncotro. Nu-i rău deloc... pentru o venețiană.

— Ar trebui să vezi cum mă descurc cu gondolele, zise Sofia.

— Ei bine, cred că acum ar fi momentul să întetești din nou galopul.

— Privește numai!

Și aici era zi de târg, dar mulțimea se desfăcu precum apele Mării Roșii în fața lui Moise când cele două trăsuri dădură buzna în sat.

— Scuze! țipă Sofia, când o tarabă cu pești se răsturnă în urma ei.

Urmă apoi o tarabă cu oale. Cioburi zburară peste tot, iar aerul sfârâi în urma lor de dogoarea blestemelor olarului.

Pentru ca după aceea o găină vie să aterizeze cotcodăcind în poala lui Ezio, unde începu să se zbată și să-l ciugulească, după care pe jumătate zbură, pe jumătate căzu, revenind la siguranța relativă a solului.

— Atenție! răcni asasinul, în față!

Gărzile îl lăsaseră pe Ahmed să treacă, dar de data aceasta apucaseră să-și coboare bariera și stăteau acum în fața ei, grupate, cu lăncile îndreptate spre caii Sofiei. Priviri neplăcute de anticipare a triumfului le luminau fețele răutăcioase și presărate de negi.

— E ridicol, zise femeia.

— Ce anume?

— Uită-te și tu – au bariera asta drept în mijlocul drumului, nimic de zis, dar de o parte și de alta a ei este teren gol ca-n palmă. Chiar ne cred proști?

— Poate că ei sunt proștii, comentă Ezio amuzat. După care trebui să se apuce rapid cu ambele mâini de capra pe care stătea, deoarece Sofia trase violent hățul din stânga și îndemnă caii într-un ocol strâns, astfel încât trecură în galop pe lângă barieră, lăsând-o în urmă, în dreapta. După aceea femeia trase puternic din hățul drept și reveni pe drum la treizeci de metri în urma otomanilor, dintre care unii își azvârliseră sulițele, zadarnic, după ei.

— Vezi vreun cavalerist? întrebă Sofia.

— De data asta, nu.

— E bine.

Ea pocni din hățuri și reâncepură să se apropie de Ahmed.

În fața lor pe drum se zărea însă alt sătuc.

— M-am săturat! anunță Sofia.

— Îl văd, zise Ezio. Încearcă să te apropii de el, acum! Sofia îndemnă caii și mai repede, dar pe când se apropiau de cătun, vizitiul lui Ahmed încetini cu viclenie. Soldații de pe bancheta din spate își înlocuiseră arbaletetele cu halebarde cu mânere scurte și aspect letal, ale căror tăișuri străluceau în soare. În ciuda eforturilor ei de a încetini, Sofia nu putu să nu ajungă paralel cu trăsura prințului, iar vizitiul ei izbuti să co-tească din nou și să-i lovească. Acum însă reuși să-i dezechilibreze și trăsura lor începu să se răstoarne, dar același lucru se petrecu și cu celălalt vehicul.

În momentul impactului, Ezio sări de pe capră, în aer, și ateriză pe acoperișul trăsurii lui Ahmed. Extinse pumnul-cârlig și-i atacă pe cei doi soldați din stânga lui, spintecându-i pe amândoi și doborându-i înainte să fi avut timp să-și folosească halebardele. Vizitiul dăduse bice cailor într-un efort disperat de a restabili echilibrul trăsurii sale, pe când cea a Sofiei se răsturnase deja și se oprise la distanță mică în urmă, într-un nor de praf. Se găseau pe marginea unui povârniș abrupt, peste care roțile trăsurii lui Ahmed trecură numaidecât și vehiculul căzu în gol.

Aruncat cât colo, Ezio se ridică împleticindu-se și privi în jur, dar scena era acoperită de colb înecăcios. Strigăte de confuzie răzbăteau de undeva – probabil localnici, deoarece, când praful începu să se risipească, asasinul zări trupul vizitiului zăcând inert printre bolovani.

Ahmed nu se vedea nicăieri.

Și nici Sofia.

Ezio îi strigă numele, dar în *zadar*.

Capitolul 72

După ce colbul se așternu complet, Ezio izbuti să se orienteze. Sătenii uluiți stăteau la oarecare distanță și se uitau nesiguri spre scena accidentului dublu. Privirea dușmănoasă a asasinului era suficientă ca să-i țină departe, totuși el știa că trebuia să acționeze rapid. N-avea să treacă mult și trupele otomane pe care le depășiseră aveau să se reorganizeze și să pornească în urmărirea lor.

Mai cercetă o dată scena. Ahmed zăcea pe spate, la cinci-șase metri de trăsură. Gemea, încercat cu siguranță de dureri mari. Tașca în care se aflau cheile se găsea în apropiere. Iar apoi, spre uriașa ușurare a lui Ezio, Sofia apărură din spatele unor tufe. Era acoperită de vânătași și șocată în mod evident, dar altfel nevătămată. Cei doi schimbă priviri liniștitoare, în timp ce prințul, cu un efort vădit, se rostogoli pe burtă și se împinse în brațe, ridicându-se.

Ezio luă tașca și o deschise. Cheile erau intacte. Se uită apoi la Ahmed.

— Așadar, Ezio... ce va urma acum? Cum se va sfârși totul? Întrebă acesta, oprindu-și vorbele la răstimpuri cu grimase de durere.

Sofia se apropie de asasin și-și puse o palmă pe umărul lui.

— Același lucru mă-ntreb și eu, îi răspunse Ezio.

Ahmed începu să râdă, și nu se mai putea opri, deși era evident că hohotele acelea îl făceau să sufere. Izbutise să se ridice în genunchi.

— Ei bine, dacă se-ntâmplă să afli răspunsul...

Parcă din pământ, își făcură apariția vreo șase soldați bizantini. Erau înarmați până în dinți și ocupară poziții defensive în jurul prințului.

— ...anunță-ne și pe noi!

Ezio făcu o grimasă, trase sabia din teacă și-i făcu semn Sofiei să se îndepărteze.

— Ești un prost, Asasinule. Chiar ai crezut că aș călători fără gărzi de rezervă?

Ahmed era pe punctul de a hohoti din nou, dar fu oprit de un val de săgeți, sosit ca din senin, care-i doborî pe bizantini într-o clipă. O săgeată îl lovi pe Ahmed în coapsă și el se prăbuși, urlând de durere.

Ezio fu la fel de uluit. Știa că în apropiere nu exista niciun Asasin și era cu totul imposibil ca altă Dilara să fi sosit pentru a-l salva.

Se răsuci fulgerător și văzu, la mică depărtare, vreo zece ieniceri călări, care-și înstrunau săgeți noi în arcuri. În fruntea lor se afla un bărbat cu aspect regal, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu veșminte negre și roșii, peste care purta o mantie de blană. Arbora o mustață bogată. Acum ridică brațul.

— Stop! porunci el. Ienicerii coborâră arcurile.

Conducătorul și doi căpitani descălecară și porniră spre Ahmed, care continua să se zvârcolească pe pământ. Aproape că nu-l băgară în seamă pe Ezio, care privea bănuitor, nefiind sigur cum să acționeze în continuare. Schimbă altă privire cu Sofia, iar ea se apropie de el.

Cu un efort supraomenesc, Ahmed se ridică în picioare, apucând o creangă ruptă în care să se sprijine. Își îndreptă statura, dar în același timp se retrase puțin înaintea noului sosit.

Observând asemănarea dintre cei doi bărbați, Ezio puse lucrurile cap la cap. Ahmed începu să vorbească, adresându-se ienicerilor cu un glas pe care se străduia să-l păstreze ferm și poruncitor:

— Soldați! Selim nu este stăpânul vostru! Voi îl slujiți pe sultan! Voi urmați numai poruncile lui! Unde este? Unde-i sultanul nostru?

Ahmed se retrăsese treptat, până la gardul de la marginea falezei care se ridica deasupra mării, iar acolo, nemaiputând să meargă mai departe, se rezemă de el. Celălalt bărbat îl urmase și se apleca spre el.

— Sultanul tău stă în fața ta, frate, rosti el, apoi își puse mâinile pe umerii lui Ahmed și se aplecă mult, vorbind încet: Tatăl nostru a ales. Înainte să abdice. E cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Și ce-o să faci, Selim? bolborosi Ahmed, observând expresia din ochii fratelui său.

— Cred că cel mai bine ar fi să înlătur orice posibilitate de viitoare disidențe, nu crezi?

Mâinile lui Selim se repeziră spre beregata lui Ahmed, pe care-l apăsă cu toată forța în gard.

— Selim! Stai! Te rog! strigă Ahmed, apoi începu să horcăie.

Sultanul Selim Osman fu indiferent la strigătele fratelui său. Ba chiar părăuă să-l impulsioneze și mai tare. Ezio văzu că-l apăsa pe Ahmed cu mai multă forță decât ar fi fost de fapt nevoie. Prințul își agită brațele spre fratele său, în tentativa zadarnică de a-l alunga, și, când o făcu, gardul, care se încovoiasse alarmant sub greutatea lui, cedă în cele din urmă și se rupse. Selim își desprinsese mâinile chiar în momentul în care Ahmed, cu un zbieret spart de frică, căzu pe spate peste marginea falezei, către stâncile negre aflate cu șaiszeci de metri mai jos.

Selim rămase privind câteva clipe peste margine, impasibil. După aceea se întoarse și porni cu pas relaxat către locul unde stătea Ezio.

— Tu trebuie să fii Asasinul, Ezio Auditore.

Ezio încuviință din cap.

— Eu sunt Selim, tatăl lui Suleiman. Mi-a spus numai cuvinte de laudă despre tine.

— Este un băiat remarcabil, *Ekselânsleri*, cu o minte magnifică.

Însă cordialitatea lui Selim luase sfârșit. Amabilitatea îi dispăru, își miji ochii și chipul i se întunecă. Ezio simți din plin cruzimea care-l adusese pe bărbatul acesta în poziția de putere pe care o deținea acum.

— Să fim bine înțeleși, rosti Selim apropiindu-și mult față de a lui Ezio. Dacă n-ai fi avut susținerea fiului meu, te-aș fi ucis aici și acum. Nouă nu ne trebuie influența străinilor în țara noastră. Părăsește tărâmurile astea și nu te mai întoarce.

Neizbutind să se stăpânească, Ezio simți cum clocotește de furie la auzul acelei insulte, încleștă pumnii, gest care nu trecu neobservat de Selim, dar exact în gest clipă Sofia îi salvă viața, punându-și o mână liniștitoare pe brațul lui.

— Ezio, șopti ea, nu insista. Asta nu-i lupta ta.

Selim îl privi pe asasin în ochi încă o dată, provocator. După aceea se întoarse și reveni la căpitanii și ienicerii săi.

Peste câteva clipe, încălecară toți și porniră în direcția Constantinopolului. Ezio și Sofia rămaseră alături de morți și de pâlcul de săteni cu gurile căscate.

— Nu, nu este lupta mea, încuviință Ezio. Dar unde se sfârșește una și unde începe cealaltă?

Capitolul 73

O lună mai târziu, și după începerea noului an, Ezio stătea din nou în fața uriașei fortărețe Masyaf.

Multe se întâmplaseră de când fusese ultima dată aici, iar în urma cuceririlor otomane din regiune, castelul era părăsit. Un vultur solitar zbura pe deasupra, însă nu se zărea niciun semn de activitate omenească. Castelul era singur și tăcut, păzindu-și tainele. Bărbatul porni să urce cărarea lungă ce suia treptat povârnișul către poarta exterioară. După un timp se opri și se întoarse, îngrijorat de însoțitoarea lui, care rămăsese în urmă, cu răsuflarea întretăiată. O așteptă la umbra unui tamarin bătrân și cu scoarța scrijelită.

— Ce mai urcuș! gâfâi Sofia.

Ezio zâmbi.

— Ia imaginează-ți că ai fi un soldat, îngreunat de armură și încărcat cu arme și muniție.

— Și așa-i destul de obositor. Este totuși mai amuzant decât să stai în librărie. Sper doar că Azize se descurcă acolo.

— Nu-ți face griji. Poftim, îi întinse el bidonașul lui cu apă. Femeia bău, recunoscătoare, apoi întrebă:

— A fost multă vreme abandonat?

— Templierii au venit și au încercat să pătrundă în tainele lui secrete, dar au eșuat. Tot așa cum au eșuat – până la urmă – în tentativa de a obține cheile, care, toate laolaltă, le-ar fi asigurat accesul dorit. Iar acum...

Tăcură pentru o clipă și Sofia privi împrejur.

— Ce frumos e aici! exclamă ea într-un final. Aici a început Frăția voastră?

Ezio suspină.

— Ordinul a apărut cu mii de ani în urmă, dar aici a renăscut.

— Și moașa lui a fost bărbatul de care ai amintit – Altaïr?

— Altaïr Ibn-La’Ahad, încuviință asasinul. El ne-a ridicat pe picioarele noastre, apoi ne-a lăsat liberi în lume. Făcu o pauză. El a înțeles nebunia păstrării unui castel ca acesta, care devenise un simbol al aroganței și un far ce-i atrăgea din depărtare pe toți inamicii noștri. Într-un final, a ajuns să înțeleagă că modul cel mai bun prin care poate fi servită dreptatea este să duci o viață dreaptă. Să nu fim deasupra oamenilor pe care-i protejăm, ci *alături* de ei.

Sofia aprobă din cap, după care întrebă în glumă:

— Și glugile amenințătoare... au fost tot ideea lui Altaïr?

Ezio chicoti încet.

— Mai devreme, continuă Sofia, ai amintit de un Crez. Ce este el?

Bărbatul tăcu o vreme, apoi zise:

— În ultimii ani ai lungii sale vieți, Altaïr a... Studiat îndeaproape anumite... coduri ce-i fuseseră încredințate spre păstrare. Unul dintre pasajele scrise de el mi-l reamintesc pe dinafară. Vrei să-l auzi?

— Te rog.

— Altaïr a scris așa: „De-a lungul timpului, orice frază care este repetată suficient de mult și de tare devine adevăr. Cu condiția, desigur, să le poți supraviețui rebelilor și să-i poți reduce la tăcere pe oponenți. Dar dacă vei învinge și vei îndepărta toți potrivnicii, ce va rămâne atunci? Adevărul! Se poate vorbi despre un adevăr obiectiv? Nu. Și, de fapt, cum poți avea un punct de vedere obiectiv? Răspunsul este că nu poți. Așa ceva este literalmente, fizic, imposibil. Există prea multe variabile. Există prea multe domenii și formule de care trebuie ținut seama. Metoda socratică a înțeles asta. Ea a oferit o apropiere asimptotică de adevăr. Linia nu atinge niciodată curba, în niciun punct. Dar însăși definiția asimptotei implică o strădanie infinită. Ne apropiem tot mai mult și mai mult de o revelație, dar n-o atingem niciodată. Absolut niciodată... Și de aceea am ajuns la înțelegerea că, atâta timp cât vor exista templierii, aceștia vor încerca să deformeze realitatea potrivit voinței lor. Ei recunosc că adevărul absolut nu există, sau că, dacă totuși există, atunci noi suntem complet nepregătiți și neechipați să-l recunoaștem. Și de aceea ei caută să creeze în locul său propriile lor explicații. Este principiul călăuzitor a ceea ce ei numesc Noua Ordine Mondială: replăsmuirea exis-

tenței în «propria lor» imagine. Nu este vorba despre obiecte. Nu este vorba despre oameni. Toate acestea nu sunt decât simple unelte. Este vorba despre concepte. Lucru inteligent din partea lor, deoarece cum ai putea purta război împotriva unui concept? El este arma perfectă. Nu are formă fizică, totuși poate modifica lumea din jurul nostru în multe căi, adesea violente. Nu poți să ucizi un Crez. Chiar dacă îi ucizi pe toți aderenții săi, chiar dacă-i distrugi toate scrierile – asta nu înseamnă decât o amânare, în cazul cel mai bun. Cândva, într-o bună zi, noi îl vom redescoperi, îl vom reinventa. Eu cred chiar că noi, Asasinii, am redescoperit pur și simplu un Ordin care-i mai vechi decât Bătrânul de pe Munte{15}... Toată cunoașterea nu este decât o himeră. Totul revine la timp. Timpul este infinit. Timpul nu poate fi oprit. Și-atunci, inevitabil, se naște întrebarea: ce speranță mai există? Iar răspunsul meu este: noi trebuie să ajungem într-un loc unde această întrebare își pierde relevanța. Strădania *în sine* este asimptotică. Se apropie mereu de un final, însă nu-l atinge niciodată. Tot ce putem noi spera este să netezim puțin linia. Să aducem stabilitate și pace, fie doar și temporar. Și trebuie să înțelegi, Cititorule, că întotdeauna și pe vecie va fi *doar* temporar. Pentru că atâta timp cât vom continua să ne reproducem, vom da naștere unora care se îndoiesc și unora care contestă. Vom da naștere unor oameni care se vor ridica împotriva statu-quoului din simplul motiv, uneori, că n-au nimic mai bun de făcut. Stă în natura Omului să aibă păreri diferite. Războiul nu este decât una dintre numeroasele căi prin care ne expunem acestor păreri. Cred că mulți încă nu ne-au înțeles încă Crezul. Dar așa se desfășoară acest proces. Să fii înșelat. Să fii frustrat. Să fii educat. Să fii iluminat. Și apoi, în cele din urmă, să înțelegi. Să fii împăcat.”

Ezio tăcu. După aceea întrebă:

— Are sens?

— *Grazie*. Da, are. Femeia îl privi, pierdută în gânduri, cu ochii asupra fortăreței. Regreți decizia pe care ai luat-o? De a trăi ca Asasin atâta vreme?

El oftă.

---

15 Hasan Ibn Sabbah (1050-1124), șeic arab, întemeietorul Ordinului Asasinilor (n. trad.).

— Nu-mi amintesc să fi luat vreo decizie. Viața aceasta... ea m-a ales pe mine.

— Am înțeles, zise Sofia și lăsă ochii în pământ.

— Vreme de trei decenii, am slujit memoria tatălui meu și a fraților mei și am luptat pentru cei care suferiseră durerea nedreptății. Nu regret anii aceia, dar acum... Inspiră adânc, de parcă o forță mai mare decât el îl eliberase din strânsoarea sa, și-și mută privirea de la castel spre vulturul care urca tot mai mult în văzduh. Acum este momentul să trăiesc pentru mine și să mă eliberez de ei. Să mă eliberez de toate astea.

Ea îl prinse de mână.

— Atunci, eliberează-te, Ezio. Desprinde-te de toate. Nu va fi o cădere lungă.

Capitolul 74

Târziu după-amiază ajunseră la poarta curții exterioare. Era larg deschisă și plante cățărătoare șerpuiau deja în jurul stâlpilor ei laterali. Mecanismele vinciurilor de deasupra erau festonate cu iederă. Meraseră către curtea interioară, ale cărei porți erau de asemenea deschise și peste tot se zăreau urmele unei plecări grăbite. O căruță pe jumătate încărcată cu provizii fusese abandonată lângă un platan uscat, uriaș, sub care se afla o bancă de piatră spartă.

Ezio intră primul în donjon, apoi începu să coboare o scară în măruntaiele castelului, purtând o făclie care să le lumineze calea printr-o serie de coridoare mohorâte, până când, în cele din urmă, se opriă înaintea unei uși masive, făcută din piatră verde și perfect netedă. Suprafața îi era întreruptă de cinci fante, dispuse în semicerc la înălțimea umărului unui om.

Asasinul puse ranița jos și scoase din ea cele cinci chei.

O cântări pe prima în mână.

— Capătul drumului, zise el atât pentru sine, cât și pentru Sofia.

— Nu tocmai, îi răspunse femeia. Mai întâi trebuie să descoperim cum să deschidem ușa.

Ezio studie cheile și fantele în care trebuiau introduse. Simbolurile din jurul acestora din urmă îi oferiră primul indiciu.

— Cumva, rosti gânditor, ele trebuie să se potrivească cu simbolurile de pe chei. Știu că Altaïr și-ar fi luat toate precauțiile necesare pentru a-și păzi arhiva – trebuie să existe o succesiune. Dacă n-o voi înfăptui corect, mă tem că s-ar putea ca ușa să rămână încuiată veșnic.

— Și ce speri să găsești dincolo de ușa? întrebă Sofia în șoaptă, aproape cu venerație.

Glasul lui Ezio însuși scăzu până la un murmur, deși acum nu-l putea auzi nimeni cu excepția femeii.

— Cunoaștere, mai presus de orice. Altaïr a fost un gânditor profund și un scriitor prolific. El a clădit locul acesta pentru a-și depozita toată înțelepciunea, zise el și o privi pe Sofia. Știu că, de-a lungul vieții sale, a văzut multe și a aflat multe secrete, atât neliniștitoare, cât și profunde. Cunoașterea pe care a acumulat-o ar fi putut arunca oameni mai slabi în brațele disperării.

— Atunci crezi că-i înțelept să ne apropiem de ea?

— Sunt îngrijorat, recunosc, dar – și surâse scurt – de acum știi bine că nu sunt un om slab.

— Mereu pus pe glume, îi răspunse Sofia tot cu un zâmbet, ușurată că încordarea se risipise.

Ezio puse făclia într-un suport mural, de unde oferea suficientă lumină ca să poată citi. În același timp, observă că simbolurile de pe ușă începuseră să strălucească cumva indefinibil, abia perceptibil, totuși clar, iar cheile însele străluceau și ele, parcă răspunzând.

— Uită-te cu atenție la simbolurile de pe chei, îi zise Sofiei, încearcă să mi le descrii cu glas tare, în timp ce eu mă uit la simbolurile de pe ușă.

Femeia își puse ochelarii și luă prima cheie. În timp ce ea vorbea, Ezio cercetă îndeaproape însemnele de pe ușă. Apoi icni brusc, înțelegând.

— Sigur că da! Altaïr a petrecut mult timp în Orient și a dobândit acolo multă înțelepciune. Făcu o pauză. Caldeenii!

— Vrei să spui... că asta ar putea avea o legătură cu stelele?

— Da, cu constelațiile. Altaïr a călătorit în locul unde au trăit caldeenii, Mesopotamia...

— Este adevărat, dar ei au trăit acum două mii de ani. Noi avem cărți – scrise de Herodot și Diodor din Sicilia – care ne spun că au fost astronomi măreți, dar nu avem informații detaliate despre munca lor.

— Altaïr avea – și le-a transmis aici, încryptate. Cunoașterea noastră mult mai firavă despre stele trebuie s-o comparăm cu a lor.

— Așa ceva e imposibil! Știm doar că au reușit să calculeze lungimea anului solar cu o precizie de patru minute, iar

asta-i destul de precis, dar nu știm nimic despre felul cum au făcut-o.

— Erau interesați de constelații și de deplasarea corpurilor cerești pe firmament. Credeau că, folosindu-se de ele, puteau să prezică viitorul. Au construit observatoare mărețe...

— Astea sunt simple zvonuri!

— Este tot ce avem ca să ne orientăm și... privește – privește aici! Nu recunoști?

Sofia se uită la un simbol gravat pe cheie.

— El le-a învăluit în mod deliberat în obscuritate, totuși nu ți se pare că aceea – arată Ezio – este constelația Leului?

Femeia privi cu multă atenție ceea ce-i arătase.

— Ba cred că da! Încuviință entuziasmată.

— Iar aici... Ezio se întoarce la ușă și arată semnele de lângă fanta pe care tocmai o cercetase. Dacă nu mă înșel, aici este o reprezentare a constelației Racului.

— Și Racul este constelația de lângă Leu, nu-i așa? Și, de asemenea, semnul care precede Leul în zodiac?

— Care a fost inventat de...

— Caldeeni!

— Ia să vedem dacă teoria asta se verifică, spuse bărbatul privind fanta următoare. Țsta-i Vărsătorul.

Sofia studie atentă cheile, apoi ridică una dintre ele.

— Vărsătorul este încadrat de Pești și Capricorn, zise ea, dar semnul zodiacal care-i urmează este Peștii. Care, cred, este asta!

— Ia să vedem dacă și celelalte funcționează similar.

Lucrăra concentrați și după numai zece minute descoperiră că ipoteza lor părea să fie valabilă. Fiecare cheie purta simbolul unei constelații care corespundea unui semn zodiacal, și fiecare semn corespundea unei fante identificate printr-o constelație care o preceda imediat în ciclul zodiilor.

— Isteț Altaïr al tău, comentă Sofia.

— Stai că n-am terminat încă, îi răspunse Ezio. Apoi, cu grijă, puse prima cheie în fanta despre care spera că este corespondentă... și se potrivi.

La fel și celelalte patru.

După care – fu aproape ca o dezamăgire – lent, lin și silențios, ușa verde glisă în jos și dispăru în pardoseala din piatră.

Ezio rămase în prag. În fața lui se căsca un coridor lung și, chiar pe când privea, două făclii din interior se aprinseră simultan și spontan.

Asasinul luă una din suportul ei și făcu un pas înainte. Apoi șovăi și se întoarse către Sofia.

— Ar fi bine să ieși viu de acolo, zise ea.

Bărbatul îi aruncă un surâs pișicher și o strânse tare de mână.

— Așa intenționez.

Trecu pragul.

Iar în clipa aceea, ușa criptei glisa și se închise la loc, atât de rapid, încât Sofia abia avu timp să reacționeze.

Capitolul 75

Ezio înainta încet pe coridorul care cobora lent și se lărgea cu fiecare pas. Aproape că nu mai avea nevoie de făclie, deoarece alte torțe erau înșiruite în lungul pereților și se aprindeau brusc, printr-un proces misterios, pe măsură ce trecea pe lângă ele. Nu simțea totuși vreo neliniște sau agitație. Într-un fel ciudat, avea impresia că se întorcea acasă. I se părea că se închidea un cerc.

În cele din urmă, coridorul se deschise într-o sală vastă, rotundă, cu diametrul de cincizeci de metri și înaltă tot de cincizeci de metri, până în vârful domului, ce aducea cu nava unei bazilici minunate. În sală existau multe vitrine, în care probabil se aflaseră cândva obiecte, dar acum erau goale. Numeroasele galerii din jurul sălii erau acoperite cu rafturi pentru cărți – practic nu exista niciun centimetru pătrat liber pe pereți.

Spre uimirea lui, Ezio observă că toate erau însă goale.

Nu avu totuși timp să se gândească la asta, deoarece privirea îi fu atrasă irezistibil de un birou uriaș din stejar aflat pe un podium înalt în capătul opus al sălii față de intrare. Era puternic iluminat de undeva de sus, iar lumina cădea direct pe silueta înaltă care stătea la birou.

Ezio simți acum ceva similar venerației, pentru că în adâncul inimii știu imediat despre cine era vorba. Se apropie cu reverență și, când fu îndeajuns de aproape ca să atingă silueta de pe scaun, căzu în genunchi.

Omul era mort – murise cu foarte mult timp în urmă. Dar mantia cu glugă și straietele lui albe erau neatinse de trecerea veacurilor și, chiar și în neclintirea sa, bărbatul mort radia... ceva. Un fel de putere, totuși nu de natură pământească. După ce-și exprimase în felul acela respectul, Ezio se ridică iarăși.

Nu cuteză să dea la o parte gluga pentru a-i vedea chipul, dar privea oasele lungi ale mâinilor scheletice răschirate pe birou, ca și cum ar fi fost atras de ele. Pe tăblia biroului se aflau un toc, foi nescrise de pergament străvechi și o călimară în care cerneala se uscaseră. Sub palma dreaptă a bărbatului se găsea o piatră rotundă – similară cu cheile ușii, dar mai delicat lucrată, așa i se părea lui Ezio, din alabastrul cel mai fin pe care-l văzuse vreodată.

— Nicio carte, rosti Ezio cu glas tare în tăcerea din sală. Niciun obiect... Doar *tu, fratello mio*.

Atinse cu grijă umărul mortului. Între ei nu exista nicio relație de sânge, totuși legăturile Frăției îi uneau mai strâns decât orice legătură de familie.

— *Requiescat in Pace*, o, Altaïr.

Coborî privirea, deoarece i se păruse că întrezărise o mișcare cu coada ochiului. Nu fusese însă nimic, atât doar că piatra de pe birou nu era acoperită de o palmă, așa cum i se păruse inițial lui Ezio. Probabil că fusese o iluzie optică. Nimic altceva.

Ezio știa instinctiv ce trebuia să facă. Scapără un amnar, ca să aprindă un ciot de lumânare aflat într-un sfeșnic de pe birou, pentru a studia mai îndeaproape discul, întinse brațul și-l luă.

În clipa în care o ținu în palmă, piatra începu să strălucească.

El o ridică spre față și norii familiari se învolburară, cuprinzându-l.

Capitolul 76

— Zici că Bagdadul a fost cucerit?

— Da, tată. Mongolii lui Hulagu-Han au trecut prin oraș ca un foc nestăvilit. Nimeni n-a fost cruțat. A bătut într-un țăruș o roată de căruță și i-a pus pe oameni să treacă pe lângă ea. Toți cei care erau mai înalți de butucul roții au fost uciși.

— Astfel că au rămas doar copiii docili.

— Exact.

— Hulagu nu-i prost.

— Dar a distrus orașul. I-a ars toate bibliotecile. A demolat universitatea. I-a omorât pe toți cărturarii împreună cu toți ceilalți. Orașul n-a mai cunoscut niciodată un asemenea prăpăd.

— Mă rog cerului nici să nu mai cunoască altul vreodată.

— Amin, tată.

— Te felicit, Darim. E bine că ai luat decizia să navighezi la Alexandria. Te-ai îngrijit de cărțile mele?

— Da, tată – cele pe care nu le-am expediat cu frații Polo, le trimiseseam deja spre Latakia cu căruțele pentru a fi îmbarcate.

Altaïr stătea gârbovit în ușa deschisă a uriașei sale biblioteci și arhive. Era goală acum, complet curățată. Mentorul ținea strâns în mână o cutie de lemn. Darim își cunoștea prea bine tatăl, așa că nu întrebă ce se afla acolo.

— Este bine, foarte bine, zise Altaïr.

— Există însă ceva, spuse Darim, ceva important ce nu pot înțelege. De ce ai construit o bibliotecă și o arhivă atât de vastă, de-a lungul atâtor decenii, dacă nu intenționeai să-ți păstrezi cărțile?

Altaïr flutură din mână, oprindu-l.

— Darim, știi foarte bine că am trăit mai mult decât majoritatea oamenilor. În curând va trebui să pornesc într-o călătorie în care nu voi avea nevoie de niciun bagaj. Dar tu însuși ai răspuns întrebării. Hulagu va face și aici ceea ce a făcut în Bagdad. Noi i-am alungat o dată, însă ei vor reveni, iar atunci Masyaf trebuie să fie gol.

Darim văzu că acum tatăl lui strângea cutia din lemn la piept, în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut s-o protejeze. Altaïr părea fragil, ca făcut din pergament, dar pe dinăuntru era tare ca pielea tăbăcită.

— Am înțeles. De acum nu mai este o bibliotecă... ci o criptă.

Tatăl lui aprobă grav din cap.

— Trebuie să rămână ascunsă, Darim. Trebuie să rămână departe de mâini hrăpărețe. Cel puțin până când va transmite secretul pe care-l conține.

— Ce secret?

Altaïr surâse și se ridică.

— Nu contează. Du-te, fiule. Du-te, fii alături de familia ta și să trăiești bine.

Darim îl îmbrățișă.

— Tot ce există bun în mine a început cu tine, îi zise el. Se despărțiră, apoi Altaïr păși prin ușă. Ajuns înăuntru, se încordă și se strădui să apese o pârghie mare, aflată imediat la interior, lângă pragul de sus al ușii. În cele din urmă, aceasta se clinti și, după ce-și descrise arcul, clicăi pe poziția finală. Lent, o ușă grea din piatră verde se ridică din pardoseală pentru a sigila intrarea.

Tatăl și fiul se priviră în tăcere pe măsură ce se înălța ușa. Darim se strădui din răputeri să-și păstreze stăpânirea de sine, dar în cele din urmă nu-și putu reține lacrimile când ușa îl închise pe tatăl lui în cripta în care se înmormântase de viu. În cele din urmă, rămase privind ceea ce, pentru orice ochi obișnuit, părea o suprafață complet impenetrabilă; doar o ușoară nuanță de culoare deosebea ușa de pereți, alături de, bineînțeles, fantele ciudate săpate în ea.

Cu ochii și sufletul îndurerate, Darim se răsuci pe călcâie și plecă.

„Cine au fost cei care au existat înainte?” se întrebă Altaïr, pe când mergea fără grabă pe coridorul lung care ducea la

uriaşa sală boltită subterană. Pe măsură ce trecea prin dreptul lor, făcliile de pe pereţi îi luminau calea, alimentate de un gaz combustibil care ajungea la ele prin intermediul unor ţevi ascunse în pereţi, aprinse de amnare cu arc ce erau declanşate de greutatea corpului când apăsa contactele de sub lespezi. Ele continuau să ardă câteva minute după ce trecea el, apoi se stingeau din nou.

„Ce i-a adus pe ei aici? Ce i-a făcut apoi să plece? Şi ce se poate spune despre obiectele pe care le-au lăsat în urmă? Despre ceea ce noi numim Părţile Edenului? Mesaje închise în sticle azvârlite în ocean? Unelte lăsate în urmă pentru a ne ajuta şi călăuzi? Sau noi, de fapt, ne luptăm pentru a stăpâni gunoaiile lor, atribuind scopuri şi înţelesuri divine unor simple jucării abandonate?”

Continuă să meargă târşăit pe coridor, strângând cutia la piept, simţind cum îl dor deja braţele şi picioarele de osteneală.

Ajunse într-un final în sala mare şi semiîntunecată, pe care o traversează fără multă ceremonie, către biroul lui. Se sprijini de el cu uşurarea simţită de un om care, aflat pe punctul de a se îneca, găseşte un lemn de care să se agaţe în valuri.

Se aşeză, puse cutia cu grijă lângă el, astfel încât să-i fie la îndemână, pentru că nu-i plăcea să-şi desprindă degetele de pe ea. Trase apoi aproape de el hârtie, toc şi călimară, înmuie tocul în cerneală, dar nu scrise. Se gândi însă la ceea ce scrisese – ceva din jurnalul lui.

Mărul este mult mai mult decât un simplu catalog a ceea ce ne-a precedat. În interiorul lui întortocheat şi scânteietor, eu am întrezărit imagini ale celor ce vor fi. Aşa ceva n-ar trebui să fie posibil. Poate că nici nu este. Poate că nu-s decât simple sugestii. Contemplant consecinţele acestor viziuni: sunt ele imagini ale unor lucruri ce vor fi... Sau doar potenţialul a ceea ce ar putea să fie? Putem noi influenţa rezultatul final? Cutezăm să încercăm? Şi, procedând astfel, nu cumva doar consfinţim ceea ce am văzut? Sunt sfâşiat – ca întotdeauna – între acţiune şi inacţiune –, nefiind sigur care dintre ele va aduce o schimbare... dacă va exista vreuna care s-o aducă. Şi, de fapt, sunt eu menit să aduc vreo schimbare? Continui totuşi să scriu în jurnalul acesta. Oare asta nu înseamnă o tentativă de a schimba – sau de a garanta – ceea ce am văzut?

Ce naiv este să crezi că poate exista un singur răspuns pentru fiecare întrebare. Pentru fiecare mister. Că există o lumină unică, divină, care stăpânește peste toate. Se spune că este o lumină care aduce adevăr și iubire. Eu spun că este o lumină care ne orbește... și ne silește să ne poticnim, împleticindu-ne, în ignoranță. Tânjesec la ziua când oamenii vor întoarce spatele monștrilor invizibili și vor îmbrățișa din nou o viziune mai rațională despre lume. Însă aceste religii noi sunt atât de convenabile – și promit pedepse atât de teribile dacă cineva le-ar respinge –, încât mă tem că frica ne va menține împotmoliți în ceea ce este cu adevărat minciuna cea mai mare spusă vreodată...

Bătrânul rămase un timp în tăcere, neștiind dacă simțea speranță sau disperare. Poate că, de fapt, nu simțea nici una, nici alta. Poate că trecuse dincolo de ambele. Liniștea din sala cea mare și semiânturericul ei îl protejau ca brațele unei mame. Și totuși nu se putea lepăda complet de trecut.

Împinse în lături materialele pentru scris și trase cutia spre el, apoi puse ambele palme peste ea, protejând-o... împotriva cui?

Apoi i se păru că Al Mualim stătea în fața sa. Vechiul lui Mentor. Vechiul lui trădător. Pe care-l demascase și-l distrusese în cele din urmă. Însă când vorbi, bărbatul o făcu pe un ton amenințător și autoritar:

— Înțelepciunea multă aduce durere multă. Iar cel care sporește cunoașterea sporește și suferința. Spectrul se aplecă spre Altaïr, vorbind aproape de urechea lui cu o șoaptă insistentă: Distruge-l! Distruge-l, așa cum ai zis că vei face!

— Nu... nu pot!

Se auzi apoi alt glas. Unul care-i mișcă inima când se întoarse într-acolo. Al Mualim dispăruse. Dar unde era ea? N-o putea zări!

— Pășești pe muchie de cuțit, Altaïr, zise Maria Thorpe.

Glasul era tânăr, ferm. Așa cum fusese când o întâlnise el cu șapte decenii în urmă.

— Sunt stăpânit de curiozitate, Maria. Oricât de teribil ar fi obiectul acesta, el conține minuni. Aș dori să-l înțeleg cât pot de bine.

— Ce-ți spune el? Ce vezi?

— Viziuni și mesaje stranii. Despre cei care au existat înainte, despre mărirea și decăderea lor...

— Și ce spune despre noi? Care este rolul nostru?

— Noi suntem verigi într-un lanț.
— Dar ce se întâmplă cu noi, Altaір? Cu familia noastră? Ce spune Mărul?

— Cine au fost cei care au existat înainte? răspunse Altaір. Ce i-a adus aici? Cu cât timp în urmă?

Vorbea însă mai mult pentru sine, decât pentru Maria, care-i întrerupse din nou gândurile:

— Scapă de el!

— Asta-i datoria mea, Maria, îi spuse Altaір cu tristețe.

Atunci soția sa scoase un țipăt îngrozitor. Urmă apoi horcăitul din gâtlejul ei, când murise.

— Fii tare, Altaір, se auzi o șoaptă.

— Maria! Unde... unde ești? Unde este? răzni el către sala cea mare.

Nu-i răspunse însă decât ecoul.

După care se auzi o a treia voce, ea însăși tulburată, deși încerca să-l calmeze.

— Tată... a murit. Nu-ți mai amintești? A murit, spuse Darim.

Un urlat de disperare:

— Unde-i *soția mea*?

— Au trecut douăzeci și cinci de ani, bătrân nătâng! E *moartă!* răzni furios fiul lui.

— Lasă-mă. Lasă-mă să-mi văd de muncă!

— Tată, continuă Darim cu glas mai încet, dar ce este locul ăsta? Pentru ce este?

— Este o bibliotecă. Și o arhivă. Ca să adăpostească în siguranță tot ce am învățat. Tot ce mi-au arătat ei.

— Ce ți-au arătat, tată? O pauză. Ce s-a întâmplat la Alamut înainte de sosirea mongolilor? Ce ai descoperit?

Apoi se făcu tăcere, iar liniștea îl acoperi pe Altaір ca un cer cald și bătrânul spuse:

— Scopul lor nu-mi este cunoscut acum. Secretele lor sunt ale mele. Motivele lor sunt limpezi. Dar mesajul acesta nu este pentru mine. Este pentru altul.

Se uită la cutia de pe birou. „Nu voi mai atinge niciodată blestemăția aceea. În curând voi părăsi lumea asta. Mi-a sosit sorocul. Toate orele zilei sunt influențate acum de gândurile și temerile născute din această înțelegere. Toate revelațiile care mi-au fost vreodată încredințate spre păstrare s-au în-

cheiat. Nu există altă lume. Și nicio revenire la lumea asta. Pur și simplu... Se va termina. Pentru totdeauna.”

Apoi deschise cutia. În ea, pe o catifea cafenie, se afla Mărul. O Parte din Eden.

„Am lăsat să se știe că Mărul acesta a fost ascuns întâi în Cipru, apoi pierdut în mare, scăpat în ape... Mărul acesta nu trebuie să fie descoperit până nu va sosi vremea...”

Rămase privind-l câteva clipe, apoi se ridică și se întoar-se către o firidă întunecată din peretele din spatele lui. Apăsă o pârghie și astfel se deschise o ușă grea ce acoperea o odăi-ță ascunsă în care se găsea un pedestal. Altaір luă din cutie Mărul, un obiect ca o minge cu diametrul de douăzeci de cen-timetri, și-l așeză pe pedestal. Se mișcă repede, înainte ca is-pita să poată acționa asupra sa, și ridică pârghia. Ușa odăiței glisa în jos, închizându-se cu un bufnet. Altaір știa că maneta aceea nu se va mai mișca vreme de două secole și jumătate. Poate că era timp destul ca lumea să progreseze. Pentru el însă ispita se terminase.

Se așeză din nou la birou și scoase dintr-un sertar un disc de alabastru alb. Aprinse o lumânare de lângă el și luă discul în ambele palme, apropiindu-l de ochi, pe care-i închise și, concentrându-se, începu să impregneze alabastrul cu gându-rile lui – testamentul său.

Piatra străluci, iluminându-i mult timp chipul. După aceea strălucirea păli și se făcu întuneric. Totul se cufundă în beznă.

Ezio răsuci de mai multe ori discul în mâini, sub lumina lumânării. Habar nu avea cum ajunsese să știe ceea ce știa acum. Simțea însă o camaraderie profundă, ba chiar o înru-dire cu rămășițele bărbatului lângă care stătea.

Îl privi pe Altaір cu ochi uluiți.

— Alt obiect? rosti el. Alt Măr?

Capitolul 77

Știa ce trebuia să facă, dar o făcu aproape ca și cum ar fi continuat să se afle într-un vis. Puse discul cu grijă înapoi pe birou și se întoarse către firida întunecată din spatele său. Știa unde să caute pârghia și aceasta cedă imediat ce o apăsă ușor. „Crezusem că nu e decât unul. Cel pe care Machiavelli și cu mine l-am îngropat pentru totdeauna în cripta de sub biserica San Nicola în Carcere. Iar acum... geamănul său!”

Studie Mărul o vreme. Era întunecat și rece – lipsit de viață. În același timp însă își simțea mâna, parcă independent de voința sa, întinzându-se către el.

Cu un efort suprem, se opri.

— NU! Vei rămâne AICI!

Se retrase un pas.

— Am văzut destule cât să-mi ajungă pentru o viață!

Puse mâna pe pârghie.

Dar apoi Mărul învie și lumina sa îl ameți pe asasin. Se împletici înapoi și se răsuci, pentru a vedea, în centrul sălii acum iluminată orbitor, lumea – lumea întreagă! – rotindu-se în spațiu, la șase metri deasupra pardoselii, o sferă gigantică de albastru, cafeniu, alb și verde.

— NU! urlă el, ferindu-și ochii cu palmele. Am făcut destule! Mi-am trăit viața cât am putut de bine, fără să-i cunosc scopul, dar atras ca un fluture de noapte de luna îndepărtată. Gata!

Ascultă. Tu ești doar un sol pentru un mesaj pe care nu trebuie să-l înțelegi.

Ezio nu știa de unde se auzea glasul, sau cui aparținea. Își luă palmele de pe ochi și le puse pe urechi, întorcându-se spre perete, iar trupul i se zbătu înainte și înapoi de parcă ar

fi fost bătut. Apoi fu întors fără vrerea lui cu fața către sală. Prin aer pluteau, ocultând strălucirea intensă, trilioane de numere și pictograme, calcule și formule, cuvinte și litere, unele amestecate, altele alăturate pentru a obține un sens ocazional, dar apoi despărțindu-se din nou și cedând înaintea haosului. Iar din mijlocul lor se auzea vocea unui bătrân; Asasinul știa că era bătrân, pentru că la răstimpuri această voce tremura. Era autoritară. Mai mult chiar, era cea mai puternică voce pe care o auzise Ezio vreodată.

Mă auzi, nimicule? Mă poți auzi?

Și după aceea... ceva ca un bărbat veni spre el ca de la mare depărtare, pășind prin marea învolburată a tuturor simbolurilor pe care oamenii le folosiseră vreodată pentru a încerca să înțeleagă totul, pășind pe aer, pe apă, dar nu pe pământ. Ezio știa că silueta aceea n-avea să poată ajunge niciodată la el. Ei doi se aflau pe malurile opuse ale unui abis peste care nu existau punți.

Aha. Iată-te.

Numerele din jurul siluetei se schimbă și pulsă. Și începură să se îndepărteze unele de altele, fără a se putea elibera vreodată – într-un soi de entropie de coșmar. Totuși silueta deveni mai clară. Era un bărbat. Mai înalt și mai lat în spate decât majoritatea bărbaților. Lui Ezio îi amintea de una dintre statuile zeilor greci pe care Michelangelo i le arătase când colecția familiei Borgia fusese confiscată de papa Iulius. Era unul dintre zeii vechi. Zeus sau Poseidon. Cu barba lungă. Ochi ce sclipeau de o înțelepciune nepământească. În jurul lui, cifrele și ecuațiile plutitoare încetară să se mai războiască între ele și porniră într-un final să se îndepărteze, tot mai repede și mai repede, până când dispărură, și lumea dispăru, astfel că nu mai rămase decât acest... om. Cum altfel i-ar fi putut spune Ezio?

Tinia. Tinia este numele meu. Cred că le-ai cunoscut pe surorile mele.

Ezio se uită la creatură, însă aceasta privea după ultimele formule ce goneau pierzându-se în eter.

Când vorbi din nou, glasul păru straniu de uman, ușor ne-sigur.

Acest nod al Timpului este un loc ciudat. Nu sunt obișnuit cu... calculele. Ele au fost dintotdeauna specialitatea Menrvei.

Îl privi întrebător pe Ezio. În privirea aceea mai exista însă și altceva – tristețe profundă și un soi de mândrie paternă.

Văd că mai ai încă multe întrebări. Cine am fost noi? Ce s-a întâmplat cu noi? Ce dorim de la voi? Tinia zâmbi. Îți vei că-păta răspunsurile. Ascultă doar și-ți voi spune.

Lumina dispăru treptat din toată sala și, o dată în plus, chiar în spatele lui Tinia, se ivi un glob rotitor, albastru spectral, care crescú încetișor până umplu aproape toată încăperea.

Atât înainte de sfârșit, cât și după aceea, noi am încercat să salvăm lumea.

Punctulețe începură să apară succesiv pe uriașul glob rotitor.

Ele marchează locurile unde am construit cripte în care să lucrăm, fiecare fiind dedicată altei metode de salvare.

Ezio văzu cum unul dintre puncte clipi luminos. Se afla în apropierea țărmului estic al unui continent vast despre care nu și-ar fi putut imagina că exista cu adevărat, știa doar că prietenul său Amerigo Vespucci descoperise acolo linia unei coaste cu un deceniu în urmă, și văzuse, de asemenea, harta Waldseemüller, care descria toată lumea ce fusese descoperită, însă ceea ce prezenta harta aceasta se găsea mult mai spre sud. Oare mai existau pământuri noi, încă nedescoperite? Să fi existat oare acolo o masă vastă de uscat? Părea cu totul improbabil.

Au fost amplasate în subteran pentru a evita războiul care pârjolea la suprafață și de asemenea ca precauție, dacă am fi dat greș în eforturile noastre.

Asasinul văzu acum raze de lumină ce începură să se întindă ca niște linii peste globul care se rotea încet, din toate celelalte puncte însemnate pe el către cel de pe noul și straniu continent, și continuară până ce toată lumea fu acoperită cu un filigran de linii luminoase.

Toate informațiile din toate criptele au fost transmise către un singur loc...

Punctul de vedere al lui Ezio se schimbă în timp ce privea imaginea întregii lumi; el părea să gonească spre ea, în jos, prin spațiul cosmic, până se păru că e gata să se izbească de sol, care se ridică spre el. Și apoi... apoi fu ca și cum s-ar fi redresat în ultima clipă și gonia în apropiere de pământ, după care coborî iarăși, printr-un puț precum cele de acces în mine, ca după aceea să iasă într-o imensă clădire subterană, asemănătoare unui templu sau unui palat.

Datoria noastră... a mea și a surorilor mele Menrva și Uni – a fost să sortăm și să testăm tot ce fusese colectat. Noi am ales acele soluții care păreau cele mai promițătoare și ne-am dedicat testării meritelor lor.

Acum Ezio se afla în sala mare, în cripta misterioasă de pe continentul misterios – sau părea să fie acolo – și tot în acel loc, lângă Tinia, stăteau Menrva și Uni, pe care asasinul le întâlnise într-adevăr anterior...

*Șase am încercat, pe rând, fiecare mai încurajatoare decât cea dinainte. Dar niciuna n-a funcționat.
Pentru ca apoi... lumea să se sfârșească.*

Ultima afirmație fu rostită pe un ton atât de simplu și nepăsător, încât Ezio fu luat prin surprindere. O văzu pe Menrva, abătută, și pe Uni, furioasă, privind cum Tinia acționa un mecanism complex care puse în mișcare ușile gigantice ale aceluia loc, închizându-le și etanșându-le. După care...

După care un val imens de putere indescriptibilă izbi bolta superioară a firmamentului și aprinse cerul ca zece mii de aurore boreale. Lui Ezio i se păru că stătea printre sute de mii de oameni, într-un oraș elegant, și toți priveau în sus că-

tre imaginile supranaturale de deasupra lor. Și în mai puțin de un minut briza ușoară ce suflase peste ei se preschimbă din zefir în furtună, apoi în uragan. Oamenii se priviră neîncrezători, apoi panicați, după care o luară la fugă, spre adăposturi.

Cerul, încă incendiat de talazuri de foc verde, începu să pâraie și să trosnească de fulgere. Tunetele se rostogoleau și se contopeau, deși pe cer nu se zărea niciun nor, și trăsnetele coborau din înalt, lovind deopotrivă arbori, clădiri și oameni. Sfărâmăturile zburau prin văzduh, distrugând tot ce întâlneau în cale.

După aceea, o zguduitură colosală vibră tot solul. Cei care rămăseseră sub cerul liber fură trântiți și, înainte de a se putea ridica, fură izbiți de pietre și bolovani, apoi purtați de vânt ca niște ghemotoace de hârtie. Pământul se scutură din nou, încă și mai violent, iar țipetele și zbieretele victimelor fură acoperite de bubuiturile fulgerelor și de urletul asurzitor al vijeliei. Supraviețuitorii rămași în loc deschis se străduiră să-și găsească adăpost, unii luptându-se să-și păstreze echilibrul, agățându-se de zidurile clădirilor care încă mai rămăseseră în picioare și târându-se în lungul lor.

Totuși, în toiul devastării generale, temple uriașe rămăseră neatinse de catastrofa din jurul lor, dovezi ale ingeniozității tehnice a celor care le construiseră, însă alt cutremur uriaș undui solul, apoi încă unul. O autostradă largă se despică în două pe lungime și oamenii fugiră sperați dinaintea hăului tot mai mare care o sfărteca. De acum tot cerul era acoperit de foc, cu arcuri de fulgere întinzându-se de la un orizont la celălalt, iar zonele cele mai înalte ale firmamentului păreau gata de implozie.

Lui Ezio i se păru după aceea că vede pământul din nou de la o depărtare foarte mare, învăluit într-o flamă solară de dimensiuni colosale, prins într-o plasă de fulgere globulare uriașe; după care, în mod incredibil, planeta se mișcă de pe axa ei și se rostogoli... Orașul elegant, colecția sa rafinată și sofisticată de clădiri înalte și parcuri ferchezuite, fu străbătut de răni deschise, atunci când solul se despică și crăpă sub el, năruind edificii anterior neatinse și transformându-le în fărâme. Puținii oameni rămași în viață pe rămășițele străzilor începură să urle, un ultim țipăt disperat de agonie, când schimbarea

polilor planetei lăsa suprafața pământului vulnerabilă înaintea radiației letale a flamelor solare. Ultimele structuri fură măturate ca niște castele de cărți de joc în vânt.

Și apoi – la fel de brusc pe cât începuse – totul se liniști. Aurorile boreale dispărură, așa cum flacăra unei lumânări moare când cineva suflă în ea, și aproape imediat vântul se calmă, însă devastarea era completă. Nu scăpase aproape nimic. Incendii și fum, beznă și dezintegrare domneau peste tot și toate.

Prin neguri, glasul lui Tinia ajunsese până la Ezio. Sau la cineva precum Ezio. De acum nimic nu mai era sigur.

Ascultă, trebuie să mergi acolo. În locul unde am lucrat noi... Unde am lucrat și am pierdut. Ia cuvintele mele. Trece-le din mintea ta în mâinile tale. Așa vei deschide Calea. Dar ai grijă! Multe au rămas încă în mișcare. Și nu știu cum se vor sfârși lucrurile – nici în vremea mea, nici în a ta.

Furtunile de praf se domoleau, lava topită se răcea. Scara temporală accelerează când mlădițe minuscule răsăriră prin sol și se înrădăcinară viguros. Intrarea unei cripte subterane se deschise și ieșiră oamenii Primei Civilizații, care, la rândul lor, începură să reconstruiască, însă numărul lor era mic și nu creșcu. De-a lungul multor secole, ei se împuținară până când mai rămaseră doar câteva sute, apoi câteva zeci, apoi niciunul...

Ceea ce reconstruiseră fu revendicat de pădurile cuceriitoare. Noile lor clădiri dispărură, de asemenea, devorate de timp. Un peisaj cu dealuri joase și bogat împădurite învăluia întinderile uriașe ce nu erau acoperite de câmpii. După care apărură făpturi... însă diferite de Primii Veniți. Acum erau oameni. Cei pe care Primii Veniți îi creaseră ca sclavi aveau acum să devină, liberi fiind, moștenitorii lor. Primii Veniți făcuseră dragoste cu unii dintre ei și astfel apăruse o filiație puțin numeroasă de indivizi cu puteri mai presus de cele umane. Totuși, adevărații succesori erau oamenii. Primii pe tărâmul acesta necunoscut au fost bărbați și femei cu pielea arămiu-închisă și părul negru, lung și drept. Oameni mândri care vâneau vite sălbatice ciudate, al căror păr era cafeniu-închis, călăreau fără șei pe ponei robuști, și foloseau arcuri și

săgeți. Oameni care făceau parte din triburi separate și se luptau între ei, dar cu puține vărsări de sânge.

Iar apoi sosiră alți oameni. Oameni cu pielea mai deschisă la culoare, ale căror veșminte erau diferite și-i acopereau în mai mare măsură. Oameni care soseau pe corăbii din Europa, peste Mare Occidentalis. Oameni care-i vânară pe ceilalți și-i alungară de pe pământurile lor, înființând la rândul lor propriile ferme, sate și, din nou, într-un final, orașe și citadele care să rivalizeze cu cele ale civilizației pierdute, care dispăruse înghițită de pământ cu multe milenii în urmă.

Privește asta și nu uita. Nu aveți niciodată opțiunea de a renunța la lupta pentru dreptate. Chiar și când pare că nu poate fi câștigată niciodată, că toate speranțele sunt pierdute, lupta, lupta asigură supraviețuirea justiției, supraviețuirea dreptății. Voi trăiți în echilibru pe muchia unei prăpăstii și nu aveți ce face în privința asta. Sarcina voastră este de a vă asigura că balanța nu se înclină niciodată prea mult în direcția greșită. Și mai puteți face ceva, care va avea grijă ca asta să nu se întâmple niciodată: puteți iubi.

Ezio se prinse cu ambele mâini de tăblia biroului. Alături, Altaïr continua să stea în scaunul său. Nimic nu se clintise pe birou, nici măcar o foiță de pergament nu se mișcase, iar ciotul lumânării ardea cu lumină egală.

Nu știa cum ajunsese din firidă la birou, dar acum se întoarse acolo. Mărul era încă pe pedestalul din odăiță, rece și mort. În semiântuneric, abia dacă îi putea desluși forma. Cutia sa acoperită de praf, observă acum, se afla pe birou.

Își regăsi cumpătul și traversă din nou sala cea mare, pornind spre coridorul care ducea înapoi la lumina soarelui și la Sofia.

La ieșirea din bibliotecă, se mai întoarse o dată. De la o mare depărtare, așa i se părea acum, Ezio se uită pentru ultima dată la Altaïr, care stătea pentru eternitate în spectrul bibliotecii sale.

— Adio, Mentorule, zise asasinul.

Capitolul 78

După ce ajunse la ușa exterioară, Ezio găsi pârghia de lângă prag și trase de ea. Supusă, ușa verde glisă, coborând în pardoseală. Iar dincolo de ea se afla Sofia, care citea o carte în așteptarea lui.

Când bărbatul ieși, ea îi zâmbi, se ridică și, apropiindu-se de el, îl prinse de mână.

— Te-ai întors, rosti fără a izbuti să-și ascundă ușurarea evidentă din glas.

— Am promis c-o s-o fac.

— Ai găsit ce căutai?

— Am găsit... destule.

Ea șovăi.

— Credeam...

— Ce?

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

— Uneori premonițiile tale cele mai rele sunt cel mai puțin de încredere.

Sofia îl privi cu atenție.

— Probabil sunt nebună. Cred că-mi place de tine chiar și când ești încrezut. Făcu o pauză. Și acum... încotro?

Ezio îi zâmbi.

— Mergem acasă, zise el.

Partea a treia

O, veşnic foc, ce-n tine zaci,
Ştiut de tine singur şi-nţeles fiind
Zâmbeşti făcându-ţi din iubire scut!

DANTE, *Paradisul*

Capitolul 79

Ezio rămase tăcut în cea mai mare parte a timpului pe parculusul călătoriei de întoarcere la Constantinopol. Amintindu-și de avertismentul teribil al lui Selim, Sofia îl întrebase dacă era oare înțelept să revină acolo, dar el se mulțumise să răspundă:

— Mai este încă treabă de făcut.

Femeia își făcea griji în privința lui – părea foarte retras, aproape suferind. Dar când cupolele de aur și minaretele albe reapărură pe țărmul de nord, starea lui de spirit se îmbunătăți și ea văzu cum sclipirea cea veche i se ivi iarăși în ochii oțelii.

Se întoarseră în librăria ei. Era aproape de nerecunoscut. Azize o modernizase și toate cărțile erau așezate elegant pe rafturi, în ordine impecabilă. Tânăra aproape că-și ceru scuze Sofiei când îi restitui cheile, dar venețiana observă mai degrabă că librăria era plină de clienți.

— Dogan dorește să te vadă, Mentorule, zise Azize după ce-l salută pe Ezio. Și poți să fii liniștit. Prințul Suleiman știe de întoarcerea ta și ți-a asigurat un salvconduct. Totuși, tatăl lui insistă să nu zăbovești mult în oraș.

Ezio și Sofia schimbară priviri. Ei doi deja petrecuseră mult timp împreună, de cel puțin șase luni, din clipa în care ea insistase să-l însoțească în călătoria la Masyaf – propunere cu care asasinul fusese de acord, spre surprinderea femeii, fără să obiecteze absolut deloc. Ba chiar păruse s-o fi primit cu plăcere.

La întâlnirea cu Dogan, Ezio se asigură că Asasinii turci aveau o bază fermă în oraș, cu acordul tacit al lui Suleiman și sub protecția sa neoficială. Începuse deja epurarea capitalei și a imperiului de ultimele rămășițe ale otomanilor și ale bi-

zantinilor renegați, lipsiți acum de conducători după moartea lui Ahmed și a lui Manuel, iar în rândul ienicerilor aflați sub mâna de fier a lui Selim nu mai existau divergențe. Nu mai erau necesare, întrucât prințul pe care-l favorizau ei devenise acum sultanul lor.

Cât despre templieri, după ce bazele din Italia și, acum, din Orient, le fuseseră distruse, ei dispăruseră. Ezio știa totuși că vulcanul acela era doar inactiv, nu stins cu totul. Gândurile lui neliniștite se întoarseră către Orientul îndepărtat și se întrebă ce puteau însemna cunoștințele pe care i le împărtășise Tinia și globul său spectral pentru continentele nedescoperite – dacă ele existau cu adevărat – aflate hăt departe dincolo de Mare Occidentalis.

Deși nu se ridica la nivelul vigorii entuziaste a lui Yusuf, Dogan compensa prin abilități organizatorice și devotament complet față de Crez. Ezio aprecia că era posibil să ajungă Mentor într-o bună zi, dar pe de altă parte, propriile lui sentimente păreau să fie în derivă. Asasinul nu mai știa în ce credea, dacă într-adevăr credea în ceva, iar asta era una dintre cele două preocupări ale lui în cursul lungului voiaj spre casă.

Casă! Oare ce ar fi putut numi el „casă”? Roma? Florența? Munca lui? Nu avea un cămin adevărat și în adâncul inimii știa că experiența pe care o trăise în biblioteca secretă a lui Altaïr din Masyaf marcase sfârșitul unui capitol din viața sa. Făcuse tot ce putuse și adusese pace și stabilitate – deocamdată – în Italia și în Orient. Oare nu-și putea îngădui să petreacă puțin timp și pentru sine? Știa bine că zilele i se împuținau, totuși mai rămăseseră încă destule pentru a culege roade bogate. Dacă îndrăznea să-și asume riscul. Ezio își petrecu a cincizeci și treia aniversare, solstițiul verii 1512, împreună cu Sofia. Zilele ce-i fuseseră îngăduite prin salvconductul lui Selim se împuținau și ele. Starea lui de spirit era posomorâtă. Amândoi erau neliniștiți, ca și cum deasupra lor ar fi atârnat o greutate uriașă. În onoarea lui, Sofia pregătise un ospăț florentin complet: *salsicce di cinghiale și fettunta*, apoi *car do fini sott'olio*, urmat de *spaghetti allo scoglio* și *bistecca alla fiorentina*; iar după aceea un *peco-rino* bun. Prăjitura pe care o preparase fusese *castagnaccio*, la care mai

adăgase și *brutti mă buoni*. Totuși vinul, decisese ea, trebuia să vină de la Veneția.

Totul era mult prea îmbelșugat, iar ea pregătise niște cantități mult prea mari și deși el se străduise din răspuțeri să le onoreze, totuși Sofia își dădu seama că mâncarea, chiar și cea din provincia lui natală, a cărei procurare o costase o avere, era ultimul lucru la care se gândea Ezio.

— Ce vei face în continuare? îl întrebă.

El oftă.

— Mă-ntorc la Roma. Aici mi-am terminat treaba. Făcu o pauză. Și tu?

— Cred că voi rămâne aici. Voi continua ca și până acum. Deși Azize este un librar mai bun decât am fost eu vreodată.

— Poate c-ar trebui să-ncerci ceva nou.

— Nu știu dacă așa avea curaj pentru asta, pe cont propriu. Țasta-i lucrul la care mă pricep. Deși...

— Deși... ce?

Femeia îl privi direct.

— În ultimele luni – aproape un an de acum – am aflat că există o viață și dincolo de cărți.

— Viața adevărată e dincolo de cărți.

— Ai vorbit ca un adevărat cărturar!

— Viața intră în cărți, nu invers.

Sofia îl cercetă cu atenție. Se întreba cât avea el să mai șovăie. Și dacă avea să ajungă vreodată la subiect Dacă avea să cuteze. Dacă măcar voia s-o facă – deși ea încerca să țină departe gândul acela – și dacă ea avea să îndrăznească să-l îndemne. În timpul călătoriei pe care o făcuse singură la Adrianopol fusese prima dată când își dăduse seama ce se întâmpla cu ea, și era destul de sigură că i se întâmpla și lui. Ei doi erau amanți, bineînțeles că se culcaseră împreună, totuși încă nu se petrecuse lucrul pe care-l dorea Sofia cu adevărat.

Rămaseră mult timp în tăcere la masă. O tăcere foarte apăsătoare.

— Spre deosebire de tine, zise Ezio într-un final, reumplând ambele pahare cu vin Soave, Azize nu și-a revenit după suferințele încercate în mâinile lui Ahmed. M-a rugat să te-ntreb dacă poate să lucreze aici.

— Și care-i interesul tău în asta?

— Locul ăsta ar fi un excelent centru de culegere de informații pentru Asasinii selgiucizi, răspunse el, apoi se corectă repede. Ca funcție secundară, bineînțeles, și i-ar oferi lui Azize un rol mai discret în Ordin. Asta dacă tu...

— Și ce se va întâmpla atunci cu mine?

Ezio înghiți cu greu un nod în gât.

— Eu... ăăă... mă-ntrebam dacă... ăăă...

Se lăsă într-un genunchi.

Inima Sofiei bătea ca nebună.

Capitolul 80

Hotărâra că cel mai bine ar fi să se căsătorească la Veneția. Unchiul Sofiei era vicar general la Santa Maria Gloriosa dei Frari în cartierul San Polo și se oferise să officieze. Imediat ce afluase că tatăl lui Ezio fusese eminentul bancher Giovanni Auditore, își dăduse din toată inima binecuvântarea pentru unirea lor. Nici legătura lui Ezio cu Pietro Bembo nu era de lepădat și cu toate că fostul iubit al Lucreziei Borgia nu putu participa, întrucât era plecat în Urbino, dintre invitați făcură totuși parte dogele Leonardo Loredan și tânărul și promițătorul pictor Tiziano Vecellio, care, vrăjit de frumusețea Sofiei și invidios pe portretul pe care i-l făcuse Dürer, se oferise, contra unui preț ca între prieteni, să le picteze portretul împreună, ca dar de nuntă.

Frăția Asasinilor îi plăti Sofiei o sumă generoasă pentru librărie, iar cele cinci chei de la Masyaf fuseseră zidite și pecetluite dedesubtul ei, în cisterna descoperită de Ezio. Deși tristă că-i vedea plecând, Azize era în culmea încântării pentru noua ei profesiune.

Rămaseră câteva luni în Veneția, îngăduindu-i Sofiei să se obișnuiască cu orașul ei natal pe care nu-l știa prea bine și să se împrietenească cu rudele rămase în viață. Dar către Anul Nou, Ezio începu să devină agitat. Primise scrisori insistente din partea Claudiei, din Roma. Papa Iulius al II-lea, de mult timp protectorul Asasinilor, se apropia de șaiszeci și nouă de ani și era suferind. Succesiunea continua să fie nesigură și Frăția avea nevoie de Ezio acolo pentru a se ocupa de toate în perioada de interimat ce avea să urmeze decesului Papei.

Deși îngrijorat, Ezio continuă să amâne totuși orice pregătiri pentru plecarea lor.

— Nu vreau să mai fac parte din toate astea, răspunse el la întrebarea Sofiei. Îmi trebuie timp, ca să-mi gândesc propriile gânduri.

— Și, poate, să te gândești și la tine.

— Poate, da.

— În același timp ai însă o datorie.

— Știu.

Mai existau și alte lucruri care-l preocupau. Conducătorul ramurii nord-europene a Frăției, Desiderius Erasmus, îi scrisese Claudiei din Queen's College din Cambridge – unde locuia și predă actualmente cărturarul pelerin – că în Wittenberg trăia un nou Doctor în Biblie, un tânăr pe nume Luther, a cărui gândire religioasă trebuia urmărită, întrucât părea să ducă spre ceva cu adevărat revoluționar – ceva ce ar fi putut amenința din nou stabilitatea fragilă a Europei.

Îi vorbi Sofiei despre îngrijorarea sa.

— Și ce face Erasmus?

— Privește. Așteaptă.

— Vei recruta oameni noi în Ordin dacă în nord va avea loc o îndepărtare de Biserica Romană?

Ezio deschise larg brațele.

— Voi fi sfătuit de Desiderius, răspunse el și clătină din cap. Întotdeauna, peste tot apar dizidențe și diviziuni noi.

— Nu-i asta o trăsătură a vieții?

Bărbatul surâse.

— Poate că da. Și poate că de acum nu mai este lupta mea.

— Asta nu sună în stilul tău, zise Sofia și făcu o pauză. Într-o bună zi, trebuie să-mi povestești ce s-a întâmplat de fapt în cripta de sub Masyaf.

— Într-o bună zi.

— Și de ce nu chiar acum?

Ezio o privi.

— O să-ți spun doar atât. Am ajuns să înțeleg că progresul omenirii spre țelurile păcii și unității va fi o călătorie permanentă – destinația ei nu va fi atinsă niciodată. Este la fel precum călătoria prin viață a oricărui om. Sfârșitul este întotdeauna întreruperea acelei călătorii. Nu există o încheiere finală, definitivă. Mereu sunt lucruri neterminate.

În timp ce vorbea, Ezio ținea în mâini o carte, *Cantonierul de Petrarca*.

— Este exact așa, continuă el. Moartea nu te așteaptă să termini o carte.

— Atunci citește ce poți, cât mai poți.

Mânat de o nouă hotărâre, Ezio începu să facă pregătiri pentru călătoria spre Roma.

Până fu gata de plecare, Sofia era deja însărcinată.

Capitolul 81

— De ce ți-a trebuit atât de mult? se răsti Claudia, apoi îl îmbrățișă și-l sărută apăsând pe ambii obraji. *Fratello mio*. Te-ai cam îngrășat. Asta-i de la mâncarea aia venețiană. Nu-ți priește.

Se aflau în sediul Asasinilor de pe insula Tibru. Era spre sfârșitul lunii februarie. Sosirea lui Ezio în Roma coincisese cu funeraliile papei Iulius.

— Sunt însă și vești bune, urmă Claudia. Giovanni di Lorenzo de Medici va fi ales papă.

— Dar el nu-i decât diacon.

— Și de când așa ceva a oprit pe cineva să devină papă?

— Ar fi într-adevăr o veste bună, dacă se va întâmpla.

— Are susținerea aproape întregului colegiu al cardinalilor. Și-a ales până și numele – Leon.

— Oare își va aminti de mine?

— Ar fi destul de greu să uite ziua aceea din *duomo* din Florența când ai salvat viața tatălui său. Și, de fapt, și propria lui viață.

— Aha, încuviință Ezio amintindu-și. Familia Pazzi. Mi se pare că a trecut foarte mult de atunci.

— Așa și este. Iar micul Giovanni este de acum un bărbat în toată puterea cuvântului – îți vine să crezi că are treizeci și opt de ani? Și un tip dur de tot.

— Atâta vreme cât își aduce aminte de prieteni...

— Este puternic, asta-i tot ce contează. Și ne vrea pe noi de partea lui.

— Dacă este drept, vom fi alături de el.

— Avem nevoie de el tot atât de mult pe cât are el nevoie de noi.

— Asta-i adevărat.

Ezio făcu o pauză și privi în jurul sălii vechi. Atât de multe amintiri... Era însă aproape ca și cum nu mai aveau nimic de-a face cu el.

— Surioară, am ceva de discutat cu tine.

— Da?

— Problema... succesorului meu.

— Ca Mentor? Te retragi?

Nu părea totuși surprinsă.

— Ți-am spus povestea lui Masyaf. Am făcut tot ce pot.

— Căsătoria te-a înmuiat.

— Pe tine nu te-a înmuiat și ai fost căsătorită de două ori.

— Pentru că veni vorba, să știi că-mi place de soția ta. Chiar dacă-i venețiancă.

— *Grazie.*

— Când va fi fericitul eveniment?

— În mai.

Claudia oftă.

— Ai dreptate. Munca asta te macină. Maica Domnului știe că te-am înlocuit doar în ultimii doi ani, dar am ajuns să-nțeleg ce porți de-atâta timp pe umeri. Te-ai gândit totuși cine ar putea prelua mantia?

— Da.

— Machiavelli?

Ezio clătină din cap.

— El n-ar accepta niciodată. Este mult prea filosof ca să fie conducător. Funcția asta – și o spun cu toată modestia – are nevoie de o minte puternică. Printre noi există cineva, care până acum n-a fost chemat să ne ajute decât în misiunile lui diplomatice, pe care l-am consultat și care, cred, este pregătit.

— Și crezi că ceilalți – Niccolò însuși, Bartolomeo, Rosa, Paola și Il Volpe – îl vor alege?

— Da, așa cred.

— La cine te-ai gândit?

— Lodovico Ariosto.

— *El?*

— A fost de două ori ambasadorul Ferrarei la Vatican.

— Și Iulius aproape că l-a omorât.

— Nu din vina lui. Pe atunci Iulius era în conflict cu ducele Alfonso.

- Claudia părea uluită.
- Ezio... ți-ai pierdut mințile? Nu mai știi cu cine-i însurat Alfonso?
- Ba da, cu Lucrezia.
- Lucrezia *Borgia*.
- În prezent, ea duce o viață destul de liniștită.
- Spune-i asta lui Alfonso! În plus, Ariosto este bolnav și – pe Sfântul Sebastian! – este poet amator! Am auzit că lucrează la un rahat despre *Sieur* Roland.
- Și Dante a fost poet. Claudia, să nu crezi că dacă ești poet, asta te emasculează de la sine. Iar Lodovico n-are decât treizeci și opt de ani, cunoaște toate contactele necesare și, mai presus de orice, este loial Crezului.
- Sora lui se arată ursuză.
- La fel de bine l-ai fi putut propune pe Castiglione, mormăi ea. El este *actor* amator.
- Decizia mea a fost luată, rosti Ezio apăsător. Ratificarea ei va rămâne însă în seama Consiliului Asasinilor.
- Femeia tăcu mult timp, după care zâmbi și zise:
- Chiar trebuie să te odihnești, Ezio. Poate că toți avem nevoie de odihnă. Totuși, care-ți sunt planurile?
- Nu sunt sigur deocamdată. Cred că mi-ar plăcea să-i arăt Sofiei Florența.
- Claudia se întristă la chip.
- N-au mai rămas mulți din familia Auditore pe care să-i prezinți. Annetta a murit, știi?
- Annetta? Când?
- Acum doi ani. Am crezut că ți-am scris despre asta.
- Nu.
- Amândoi rămaseră tăcuți, gândindu-se la vechea lor menajeră, care le rămăsese loială și ajutase la salvarea lor după ce familia și locuința le fuseseră distruse de templieri cu peste treizeci de ani în urmă.
- O s-o duc totuși acolo.
- Și ce vei face? Te vei stabili la Florența?
- Să fiu sincer, nu știu. Deși m-am gândit... Dacă pot găsi locul cuvenit...
- Ce anume?
- S-ar putea să mă ocup de producerea vinului.
- Dar nu știi absolut nimic despre așa ceva!

— Pot să-nvăț.

— Tu – într-o podgorie? Să tai ciorchinii de struguri?

— Cel puțin știu cum să folosesc un cuțit.

Claudia părea disprețuitoare.

— Brunello di Auditore, presupun! Și ce altceva o să mai faci? Între două recoltări, vreau să spun.

— Mă gândeam..., mi-aș putea încerca mâna la scris.

Sora lui fu cât pe aici să explodeze.

Capitolul 82

Ulterior însă Claudia avea să îndrăgească vizitele ei în domeniul de pe dealurile de lângă Florența, pe care Ezio și Sofia îl găsiseră mai mult sau mai puțin în paragină, dar pe care-l cumpăraseră și, cu încasările obținute din vânzarea către Asasini a librăriei din Constantinopol și banii lui Ezio, îl restauraseră și-l transformaseră, în doi ani, într-o podgorie modestă, totuși destul de profitabilă.

Ezio slăbise și era bronzat, purta toată ziua haine de lucru, iar Sofia îl tachina, spunându-i că, din cauza lucrului la vie, degetele îi deveniseră prea aspre și noduroase pentru tandreți intime. Asta nu-i oprise însă să aibă doi copii: pe Flavia în mai 1513, și pe Marcello după încă un an, în octombrie.

Claudia îi iubea pe acești noi nepoți aproape mai mult decât ar fi crezut posibil și avu în același timp grijă ca, ținând seama de diferența de douăzeci de ani dintre ei, să nu devină un soi de înlocuitor de soacră pentru Sofia. Nu interveni niciodată între cei doi soți și își impuse să viziteze domeniul Auditore de lângă Fiesole de două ori mai puțin decât i-ar fi plăcut cu adevărat. În plus, ea însăși avea un soț nou în Roma, care-i ocupa destul timp.

Nu-i putea iubi totuși pe copii la fel de mult pe cât îi iubea Ezio. În ei, și în Sofia, bărbatul își găsisse într-un final *țelul* pe care-l căutase toată viața.

Capitolul 83

Machiavelli trecuse printr-o perioadă dificilă din punct de vedere politic, ba chiar fusese în închisoare pentru un timp, dar după ce trecu tumultul și își putu relua frâiele vieții în Florența, deveni un vizitator frecvent în Villa Auditore. Ezio îi ducea dorul când nu era acolo, deși nu era încântat de comentariile uneori acerbe ale vechiului său prieten despre încercările lui, frecvent amânate, de a-și scrie memoriile. *Raccolto* din 1518 nu fusese bună și Ezio se îmbolnăvisese de un soi de infecție în piept – pe care o ignoră –, dar care îl sâcâise toată iarna.

Într-o seară, către începutul primăverii următoare, Ezio stătea singur în sufragerie, cu un pahar de vin roșu din producția proprie. Avea toc și hârtie, și încerca pentru a nu știu câta oară să găsească un început capitolului XVI, dar a rememora i se părea mult mai puțin interesant decât a acționa și, după o vreme, ca întotdeauna, împinse nervos manuscrisul într-o parte. Când întinse după aceea mâna către pahar, fu încercat de un acces de tuse dureroasă și-l răsturnă. Paharul căzu, zăngănind sonor, și vinul se vărsă pe toată suprafața din lemn de măslin a mesei, dar nu se sparse. Se ridică să-l oprească din rostogolirea spre marginea mesei, exact în clipa când Sofia apăru în cameră, alarmată de zgomot.

— Ai pățit ceva, *amore!*

— Nu, nimic. Scuză-mă pentru mizeria făcută. Dă-mi o cârpă să șterg.

— Las-o-ncolo de cârpă. Ai nevoie de odihnă.

Ezio băjbâi cu mâna după scaun, iar Sofia îi stătu alături, ajutându-l.

— Așază-te, îi zise ea cu blândețe.

În același timp, ridică sticla fără etichetă, care avea un servet înfășurat în jurul gâtului, și se uită la nivelul vinului rămas înăuntru.

— Leacul cel mai bun pentru răceală, comentă Ezio ca un mieluşel. Niccolò n-a sosit încă?

— E chiar în urma mea, zise ea adăugând sec: Ar fi bine să vă aduc altă sticlă. După cum văd, asta-i aproape goală.

— Un scriitor are nevoie de combustibil pentru inspirație.

Machiavelli intrase în sufragerie cu lipsa de ceremonie la care avea dreptul ca prieten vechi și oaspete frecvent. Luă cârpa din mâna Sofiei.

— Lasă-mă pe mine.

Șterse paharul, apoi tăblia mesei. Ezio îl privi și chipul îi deveni ușor posac.

— Te-am invitat aici să bem, nu să faci curățenie după mine.

Machiavelli termină treaba, după care răspunse cu un zâmbet:

— Le pot face pe ambele. O cameră dereticată și un pahar de vin bun este tot ce-i trebuie unui bărbat ca să fie mulțumit.

Ezio râse batjocoritor.

— Prostii! Vorbești ca un personaj din piesele tale.

— Tu n-ai văzut niciuna dintre piesele lui, interveni Sofia clătinând din cap.

Ezio se simți stânjenit.

— Păi... îmi pot imagina.

— Serios? Atunci de ce nu-ți pui imaginația la treabă? De ce nu-ți sufleci mâinile să termini asta?

Machiavelli indică manuscrisul neglijat.

— Niccolò, am mai discutat subiectul ăsta. Eu nu sunt scriitor. Sunt tată, soț, producător de vin. Sunt foarte fericit cu postura asta.

— Mi se pare corect.

Sofia adusese o sticlă nouă de vin roșu și o puse lângă ei, cu două pahare curate, șervete nepătate și un coșuleț cu *pan-diramerino*.

— Vă las atunci să discutați despre literatură, le spuse. După ce o ajut pe Andrea să culce copiii, vreau și eu să scriu câte ceva.

— Ce anume? se interesă Machiavelli.

— Nu-i treaba voastră. Mai aștept doar ca să văd ce părere ai despre vin. E foarte agitat din cauza lui. O agitație care durează de câteva sticle.

— Ea o să-și termine cartea cu mult înaintea ta, zise Machiavelli.

— Nu contează, îi spuse Ezio. Ia gustă de-aici. Recolta de anul trecut. Un dezastru.

— Dacă vrei să afli părerea mea, să știi că n-o să te iert. Sorbi din vinul pe care i-l turnase Ezio, îl plimbă prin gură, savurându-l și înghiți.

— Delicios. Surâse larg. Tot Sangiovese... Sau ai schimbat?

Chipul Sofiei se destinse într-un zâmbet și-l bătu drăgăstos pe Ezio pe umăr.

— Vezi? zise ea.

— Este un cupaj, spuse Ezio încântat, dar se bazează în principal pe vechiul meu Sangiovese. De fapt, nu credeam c-ar fi chiar așa rău. Strugurii mei sunt cei mai buni.

— Bineînțeles.

Machiavelli sorbi acum pe îndelete. Ezio surâse, deși Sofia observă că mâna i se ridica pe furiș către piept, pentru a-l masa.

— Haide, zise Ezio. Mai este încă lumină afară. Hai să-ți arăt...

Ieșiră din casă și porniră pe drumeagul care ducea la podgorie.

— Trebbiano pentru vinul alb, arătă el un șir de araci cu viță-de-vie. Trebuie neapărat să-l guști la cină. Avem *tonno al cartoccio*, specialitatea Serenei.

— Îmi place tare mult cum gătește ea tonul, încuviință Machiavelli și privi în jur. Ai făcut treabă bună, Ezio. Leonardo ar fi fost mândru să vadă ce ai cultivat aici.

— Asta doar pentru că folosesc uneltele pe care mi le-a dat el, chicoti Ezio. Ar fi gelos. Eu vând de două ori mai mult vin decât o face el din podgoriile lui de la Vercinella. Și totuși, n-ar fi trebuit să-l trimită pe împielitatul ăla de Salai din Amboise ca să se ocupe de Vercinella. Se opri apoi brusc. Ce vrei să spui... *ar fi fost?*

Chipul lui Machiavelli deveni grav.

— Am primit o scrisoare. De fapt ne este adresată amândurora, dar poșta abia ajunge aici, la Fiesole. Uite care-i treaba... Leonardo nu se simte prea bine. I-ar plăcea să ne revadă.

Ezio își îndreptă spinarea.

— Când plecăm? zise el.

Ajunseră la Clos Luce, conacul de lângă castelul din Amboise pe care regele Francis și protectorul lui Leonardo i-l dăruise acestuia la sfârșitul lunii aprilie. Loara curgea domol, iar malurile apelor ei maronii erau pline de copaci proaspăt înfrunziți.

Intrară pe porțile conacului și coborâră apoi pe o alee mărginită de chiparoși, după care le ieși în cale un servitor. Lăsându-și caii în grija unui rândaș, îl urmară pe servitor în locuință. Într-o cameră mare și înaltă, ale cărei ferestre deschise dădeau spre parcul din spatele casei, Leonardo stătea întins într-un șezlong, îmbrăcat în veșminte din brocart galben și pe jumătate acoperit cu o blană de urs. Părul și barba lui lungi și albe erau încâlcite și chelise în creștetul capului, totuși ochii continuau să-i strălucească plini de vioiciune. Se ridică pe jumătate pentru a-i întâmpina.

— Dragii mei prieteni, cât de mult mă bucur că ați venit! Etienne! Adu-ne vin și prăjituri.

— Nu aveți voie să mâncați prăjituri. Cu atât mai puțin să beți vin.

— Ia ascultă aici – cine vă plătește vouă lefurile? Nu contează, nu trebuie să răspunzi la asta. Același om care o plătește și pe a mea, știu! Fă așa cum ți-am zis!

Servitorul schiță o plecăciune și ieși, pentru a se întoarce în scurt timp cu o tavă, pe care o așeză ceremonios pe o masă lustruită din apropiere, după care dispăru. Înainte să iasă, se mai înclină o dată și se adresă oaspeților lui Leonardo:

— Vă rog să scuzați dezordinea. Așa este la noi. Machiavelli și Ezio schimbară zâmbete cunoscătoare.

Masa lustruită și tava strălucitoare erau o insulă într-o mare de haos. Obiceiurile lui Leonardo nu se schimbaseră.

— Cum merge treaba, bătrâne prieten? Întrebă Ezio așezându-se lângă artist.

— Nu mă pot plânge, dar cred că-mi iau valea, răspunse acesta străduindu-se să vorbească cu glas mai puternic decât era de fapt.

— Ce vrei să zici? se încruntă Ezio, îngrijorat că prietenul lui folosea un soi de eufemism.

— Nu mă refer la moarte, spuse Leonardo iritat. Mă refer la Anglia. Noul lor rege este foarte interesat să-și dezvolte

flota. Mi-ar plăcea să merg acolo și să-i vând submarinul meu. Știi bine că venețienii nu m-au plătit niciodată.

— Dar nici nu l-au construit.

— Asta-i cu totul altă discuție!

— Nu ai destule lucruri care să-ți ocupe mintea aici? Întrebă Machiavelli.

Leonardo îl privi scandalizat.

— Poți să numești crearea unui leu mecanic „suficient ca să-mi ocupe mintea”? se răsti el. Asta a fost ultima comandă a suzeranului meu protector. Un leu mecanic, care merge și rage, pentru ca, într-un final, pieptul să i se deschidă și să dezvăluie un coș cu crini! Pufni iritat. Nu-i o idee rea, totuși să-mi ceri mie asta? Mie? Inventatorul mașinilor zburătoare și al tancurilor!

— Și al parașutelor, adăugă Ezio încetișor.

— Ți-a fost utilă?

— Foarte.

— Bravo! zise Leonardo și arătă spre tavă. Haide, servi-ți-vă. Eu n-am voie. Glasul i se redusese puțin în intensitate. Etienne are dreptate – în ultimele zile n-am putut înghiți decât lapte călduț.

Cei trei prieteni tăcură, apoi Machiavelli întrebă:

— Mai pictezi?

Leonardo se întristă.

— Mi-ar plăcea... Dar, cumva, mi-am pierdut forța. E ca și cum nu mai pot termina nimic. I-am lăsat însă *Gioconda* lui Salai, prin testament. S-ar putea să-i fie de folos la bătrânețe. Cred că lui Francis i-ar plăcea s-o cumpere. Fie vorba între noi, eu n-aș da nici doi bani pe ea. Nu-i nici pe departe opera mea cea mai bună. O prefer pe cea în care l-am pictat pe mi-cuțul meu Salai ca Ioan Botezătorul... Glasul i se stinse și rămase cu privirea în gol. Băiatul ăla drag. Păcat c-a trebuit să-l las să plece, îmi lipsește tare mult. Dar aici era nefericit. Mai bine să aibă grijă de podgorii.

— Și eu mă ocup de podgorii în prezent, rosti Ezio încet.

— Știu! Bravo ție. E mult mai rațional pentru un om de vârsta ta, decât să alergi de colo colo și să retezi capetele templierilor. Leonardo făcu o pauză, apoi adăugă: Mă tem că ei vor fi mereu cu noi, indiferent ce-am face. Poate c-ar fi mai bine să ne resemnăm înaintea inevitabilului.

— Să nu mai spui asta niciodată! strigă Ezio.

— Uneori nu avem de ales, îi răspunse Leonardo trist. Se lăsă din nou tăcere, care fu întreruptă de Machiavelli:

— Ce-i povestea asta cu legatari de testamente{16}, Leonardo? Artistul îl privi.

— Of, Niccolò.... Ce rost are să mă prefac? sunt pe moarte. De aceea v-am rugat să veniți. Noi trei am trecut împreună prin atâtea... Doream să-mi iau la revedere de la voi.

— Ziceai că-ți faci planuri să-l vizitezi pe Henric, regele Angliei.

— Este un cățeluș agresiv și mi-ar plăcea s-o fac, răspunse Leonardo, dar asta nu se va întâmpla. Nu pot. Odaia asta este ultimul loc pe care-l voi vedea. Și copacii de afară. Sunt plini de păsări, știți, mai ales că acum e din nou primăvară.

Rămase tăcut, fără să se clintească, atât de mult timp, încât cei doi prieteni începură să schimbe priviri îngrijorate. Apoi însă Leonardo se foi.

— Am ațipit? întrebă el. N-ar fi trebuit. N-am timp de dormit, în curând o să mă satur de somn.

Apoi tăcu din nou. Și iar adormi.

— Ne întoarcem mâine, zise Ezio cu blândețe.

El și Machiavelli se ridicară și porniră spre ușă.

— Întoarceți-vă mâine! îi opri pe neașteptate glasul lui Leonardo din drumul lor spre ușă. O să mai povestim.

Se întoarseră către artist, care se ridicase într-un cot. Blana de urs îi căzu de pe genunchi și Machiavelli se aplecă s-o pună la loc.

— Mulțumesc, Niccolò. Leonardo îi privi pe amândoi. O să vă spun un secret. Toată viața mea... deși credeam că învăț să trăiesc, de fapt învățam să mor.

Cei doi fură alături de el după o săptămână, când își dădu sfârșitul în zorii zilei de 2 mai. Dar Leonardo nu-i mai recunoștea. Era deja dus.

— Umblă deja zvonul, zise Machiavelli pe când se întorceau întristați spre casă, că regele Francis i-ar fi ținut capul în brațe când a murit.

---

16 *Richard al II-lea* de William Shakespeare, act 3, scena 2 (n. trad.).

Ezio scuipă în colbul drumului.

— Unii oameni – până și regii – vor face orice pentru notorietate.

Capitolul 84

Trecură alte patru anotimpuri. Micuța Flavia împlinise zece ani; Marcello se apropia de a noua lui aniversare. Lui Ezio nu-i venea să creadă că ajunsese la vârsta de șaiszeci și patru de ani. Se gândi că timpul, cu cât se împuținează, cu atât pare să gonească mai nemilos. El însă continua să-și îngrijească podgoria și să se bucure de ea, iar pentru că Machiavelli și Sofia îl băteau la cap, nu renunțase nici la scrierea memoriilor. Ajunsese deja la capitolul XXIV!

De asemenea, continua să se antreneze, în ciuda tusei sâcâitoare de care nu scăpase niciodată complet, însă își predase de mult armele de Asasin lui Ariosto. Nu existau însă vești de la Roma sau Constantinopol, ba chiar nici de la Erasmus din Rotterdam, care să-i cauzeze motive de neliniște, cu toate că avusese loc divizarea anticipată a Bisericii, cu tânărul Luther în primele rânduri ale Reformei protestante din nordul Europei. Războaie noi amenințau iarăși lumea. Ezio putea doar să privească și să aștepte. Obiceiurile vechi dispar greu, își spunea el. Și devenise destul de mult un om de la țară ca să poată simți prevestirea furtunii.

Era după-amiază și el stătea pe verandă privind spre sud, peste podgorii, când zări în depărtare trei siluete într-o trăsură. Nu le recunoscă și se găseau prea departe ca să-și dea seama ce fel de oameni erau, deși, judecând după acoperămintele de cap nefamiliare, păreau străini. Bănuia că sperau să ajungă în Florența până în amurg.

Se întoarse în casă și se îndreptă către odaia lui. Bârlogul lui. Obloanele erau coborâte peste ferestre, pentru a-l ajuta să se concentreze. Un opaiț ardea pe biroul pe care erau împrăștiate hârtii. Eforturile lui literare din ziua aceea. Se așeză fără chef în fața lor, își puse ochelarii și citi ce scrisese,

strâmbându-se ușor. Lupta cu oamenii-lup! Cum de nu reușise să facă *așa ceva* să sune interesant? Fu întrerupt de un ciocănit în ușă.

— Da? rosti Ezio, aproape bucuros că fusese întrerupt. Ușa se deschise pe jumătate și în prag apăru Sofia, care nu intră însă în cameră.

— Îl duc pe Marcello în oraș, anunță ea veselă.

— Ca să vadă ultima piesa a lui Niccolò? întrebă bărbatul, ridicând ochii de la hârtii, fără să acorde totuși multă atenție soției sale. N-aș fi zis că *Mătrăguna* este o piesă potrivită pentru un copil de opt ani.

— Ezio, spectacolele după piesa lui Machiavelli nu se mai joacă de trei săptămâni. În plus, nu mă duc la Florența, ci doar la Fiesole.

— Deci i-am ratat piesa? O să fie furios.

— Sunt sigură că nu va fi așa. Știe că ești ocupat. Ne-ntoarcem repede. Vrei să fii tu atent la Flavia, te rog? Se joacă în grădină.

— Sigur că da. Oricum m-am săturat de asta. Cred că o să tai niște uscături.

— Aș zice că-i păcat ca în după-amiaza asta frumoasă să stai închis aici, îl privi Sofia ușor îngrijorată. Puțin aer proaspăt îți va prii.

— Doar nu sunt invalid!

— Bineînțeles că nu ești, *amore*. Mă gândeam doar...

Arătă în tăcere spre paginile mototolite ce acopereau biroul. Cu gesturi deliberate, Ezio muie tocul în călimară și trase spre el o pagină albă.

— *A presto!* Să vă-ntoarceți cu bine.

Sofia închise încet ușa. Ezio scrisese câteva cuvinte, apoi se opri, strâmbându-se către pagină.

Lăsa tocul din mână, scoase ochelarii și mototoli foaia. După aceea ieși din încăpere. Chiar avea nevoie de aer proaspăt.

Merse la șopronul cu scule și luă o foarfecă de grădinărit și un coș de nuiete. După care traversă grădina, îndreptându-se către rândul cel mai apropiat de viță-de-vie. Privi în jur după Flavia, dar n-o zări. Nu se simțea totuși deloc alarmat. Fetița era cuminte.

Pe când se afla la jumătatea drumului spre podgorie, auzi un zgomot neașteptat dintr-un tufiș din apropiere. Flavia chicotea de zor. Îl prinsese în ambuscadă!

— Flavia, *tesoro* – stai undeva să te pot vedea!

Urmară alte râsete și tufa se scutură. După aceea Flavia scoase căpșorul. Ezio zâmbi și clătină din cap.

Tocmai atunci atenția îi fu atrasă de cineva de pe drum. Privi mai atent și zări în depărtare o siluetă în veșminte pestrițe, ciudat colorate. Însă soarele apunea în spatele acestei siluete și strălucea prea tare ca să poată desluși amănunte. Ridică palma și o puse pavază la ochi, dar când privi din nou, silueta dispăruse.

Ezio își șterse fruntea și se duse la vițele sale.

Puțin mai târziu, intrase mult în podgorie și curăța de uscături vițele Trebbiano. Nu era o operațiune neapărat necesară, dar îi oferea ceva de făcut în timp ce mintea i se străduia să reordoneze lupta pe care o purtase cu mult timp în urmă în Roma, împotriva unui grup de fanatici care se auto-intitulau Fiii lui Remus. Coardele de viță îi atingeau coatele în timp ce lucra. Se opri să examineze un ciorchine și culese o boabă. O examina cu atenție, rostogolind-o între degete. O apăsă, strivind-o, și văzu că era zemoasă. Zâmbi și mănca strugurele, apoi își curăță degetele pe tunica de in aspru.

După care își șterse din nou fruntea, mulțumit. O briză sufla și făcea frunzele să foșnească. Ezio inspiră adânc, bucurându-se de aerul cald, și închise ochii pentru o clipă.

Și simți cum i se zbârlesc firisoarele de păr de pe ceafă.

Deschise ochii și porni în grabă spre marginea podgoriei, privind în direcția casei. Acolo, pe drumul de lângă *villa*, o văzu pe Flavia vorbind cu călătorul straniu înveșmântat pe care-l zărise mai devreme. Purta o glugă ascuțită.

Ezio porni în grabă într-acolo, ținând foarfecele ca pe un pumnal. Vântul se înteeți, suflând din față și îndepărtându-i strigătele de avertizare, începu să alerge, gâfâind de efort. Îl durea pieptul. Nu avea însă timp să-și facă griji pentru asta. Silueta se apleca spre fiica lui.

— Pleacă de-acolo! răcni el, împleticindu-se.

Silueta îl auzi și întoarse capul, dar continua să-l țină aplecat. În același moment, Flavia luă ceva din mâna sa, ceva ce-i fusese evident oferit.

Ezio aproape că ajunsese lângă ei. Silueta se îndreptă de spinare, tot cu capul aplecat. Ezio își azvârli foarfecele spre ea, ca și cum ar fi fost un cuțit pentru aruncat, dar nu ajunseră la țintă și zăngăniră inofensiv pe pământ.

Ezio sosi lângă ei.

— Flavia, du-te imediat în casă! porunci el, ascunzându-și frica din glas.

Fetița îl privi surprinsă.

— Dar, papa – e drăguță.

Ezio păși între fiica lui și necunoscut, prinzându-l de revele veșmântului. Străinul înălță capul și florentinul văzu chipul unei tinere chinezoaice. Îi dădu drumul, surprins.

Fetița arătă o monedă mică și ovală, care avea în mijloc un orificiu pătrat. Literele de pe ea – dacă erau litere – erau stranii. Ideograme. Un *qián* chinezesc.

Chinezoaica rămăsese nemișcată, tăcută. Încă încordat, Ezio o examinează cu atenție. Gâfâia din greu și avea răsufierea întretăiată, dar mintea îi era perfect ascuțită.

După care zări la gâtul ei o emblemă familiară.

Blazonul Frăției Asasinilor.

Capitolul 85

Mai târziu, după ce se întoarse și Sofia, statură toți trei de vorbă în *villa*, în vreme ce copiii priveau curioși din capul scării. Ezio era pe cât putea de ospitalier cu musafirul său neașteptat, dar în același timp ferm.

— Nu știi ce altceva să-ți spun, Shao Jun. Îmi pare foarte rău.

Chinezoaica nu răspunse, nu era furioasă, ci foarte calmă.

— Îmi pare foarte rău, însă nu te pot ajuta. Nu vreau să am de-a face cu așa ceva.

Shao Jun ridică ochii și-l privi.

— Vreau să înțeleg.

— Ce să înțelegi?

— Cum să conduc. Cum să-mi reclădesc Ordinul.

El oftă, acum ușor iritat.

— Nu. Pentru mine, s-a terminat. *Finito*.

Făcu o pauză.

— Iar acum cred că ar trebui să pleci.

— Ezio, gândește-te că Shao Jun a bătut cale lungă până aici, îl dojeni Sofia și se întoarse către oaspetele lor. Am pronunțat corect numele?

Jun aprobă din cap.

— Nu vrei să rămâi la cină?

Ezio își privi nemulțumit soția, după care se întoarse cu fața spre foc.

— *Grah-zie*, spuse Jun șovăitor în italiană.

Sofia zâmbi.

— Grozav. Și avem deja un dormitor pregătit. Ești binevenită să stai câteva nopți... Sau cât de mult dorești.

Ezio mârâi, totuși nu spuse nimic. Sofia porni în direcția bucătăriei, iar bărbatul se întoarse încet și-și privi musafira.

Shao Jun stătea tăcută; era perfect calmă. Se uita în jurul camerei.

— O să mă-ntorc înainte să se-ntunece, anunță el cu glas ursuz.

Ieși apoi în trombă, abandonând orice maniere politicoase. Jun privi în urma lui și pe buze îi apăru un zâmbet micuț.

După ce ieși, Ezio se refugie în podgorie.

Capitolul 86

Ezio se afla în camera copiilor și-i privea dormind la lumina lumânărilor. Se apropie după aceea de fereastră și o încuie. Se așează pe marginea patului Flaviei și se uită la fetiță și la Marcello cu inimă grea. Arătau atât de senini – atât de angelici.

Pe neașteptate, intensitatea luminii din odaie spori când Sofia intră ținând altă lumânare. Bărbatul se uită la ea și zâmbi. Soția îi răspunse la zâmbet și se așează pe patul lui Marcello.

Ezio rămase tăcut.

— Ești bine? întrebă Sofia, ușor timidă, după câteva secunde.

El se uită din nou la copiii lui, pierdut în gânduri.

— Se pare că nu-mi pot lăsa trecutul în urmă, rosti apoi încetișor și-și întoarse ochii la soția lui. Am început etapa asta a vieții mele foarte târziu, Sofia. Știam că nu voi avea timp să fac totul... Dar acum sunt îngrijorat că nu va fi timp să fac *nimic*.

Ochii ei erau triști, dar plini de înțelegere.

Auziră un scârțâit ușor deasupra și priviră spre tavan.

— Ce face pe acoperiș? întrebă Ezio.

— Las-o-n pace, zise Sofia.

Deasupra lor, Shao Jun stătea așezată pe olanele roșii, tocmai sus, lângă horn. Postura ei se găsea undeva între poziția de atac a unui Asasin și cea a cuiva care se relaxa pur și simplu și se simțea bine. Privea ținutul rural scăldat de lumina lunii, în vreme ce vântul nopții șoptea în jurul ei.

A doua zi, Ezio ieși devreme din casă, pe când cerul era încă sur. Ridică ochii spre acoperiș, dar n-o zări pe Shao Jun, deși fereastra de la camera ei era deschisă.

O strigă, însă nu primi niciun răspuns. Merse să-i dea dispoziții vechilului său, fiindcă se apropia vremea pentru *vendange* și el se ruga cerului pentru o recoltă bună anul acesta; în tot cazul, strugurii așa promiteau, iar vremea fusese favorabilă de-a lungul verii. Și *veraison* fusese bună, totuși voia să mai verifice nivelurile de zahăr și de acid din struguri înainte de cules. După aceea avea să-l trimită pe vechil în Fiesole – și dacă era nevoie, chiar și până în Florența –, ca să recruteze brațele de muncă sezoniere necesare. Avea să fie o perioadă foarte ocupată, pe care Ezio o aștepta cu nerăbdare în fiecare an – multă activitate fizică și puțin timp ca să te mai poți gândi și la altceva. Sosirea lui Shao Jun îi dăduse peste cap securitatea obținută cu greu de care se bucurase și detesta asta. Se pomeni sperând că tânăra plecase înainte de zori.

După ce termină de discutat cu vechilul, Ezio simți un impuls irezistibil de a se întoarce la *villa*, pentru a vedea dacă rugăciunea îi fusese ascultată. Cumva se îndoia de acest lucru, totuși nu întâlni pe nimeni când intră în casă. Încruntat, urmând un instinct care-i strângea stomacul ghem, se îndreptă spre bârlogul său.

Se opri brusc în prag. Ușa era deschisă. Pășii în odaie și o văzu pe chinezoaică așezată la biroul său – care continua să fie acoperit cu însemnările și paginile abandonate din ziua trecută –, citind o parte din manuscrisul terminat.

Ezio simți că clocotește de furie.

— Ce faci aici? Ieși imediat!

Femeia puse jos teancul de foi pe care-l citea și-l privi calmă.

— Vântul a deschis ușa.

— *Fuori!*

Jun trecu iute pe lângă el și ieși din încăpere. Ezio se apropie de birou și aranja hârtiile, ridică o foaie care-i atrăsese atenția și citi. După aceea, neimpresionat, o aruncă la loc în teanc și privi afară, pe fereastră. Acolo se afla Jun, în curte, cu spatele la el, aparent așteptând.

Umerii lui se gârboviră. După alte câteva minute de ezitare, părăsi bârlogul și merse către ea.

Shao Jun stătea pe un zid scund din piatră. Ezio se apropie, tușind încetișor în vântul tăios de octombrie.

Ea se întoarse.

— *Duìbùqi* – îmi cer iertare. A fost o greșeală din partea mea.

— Așa a fost, zise Ezio și făcu o pauză. Cred c-ar trebui să pleci.
Ea rămase tăcută o vreme, după care, fără niciun avertisment, cită:

— „Mă numesc Ezio Auditore. Când eram tânăr, am avut libertate, dar n-am văzut-o; am avut timp, dar nu l-am cunoscut; și am avut iubire, dar n-am simțit-o. Aveau să treacă treizeci de ani, înainte de a pricepe înțelesul acestor trei lucruri.” Este foarte frumos spus, adăugă ea după o scurtă pauză.

Ezio fu uluit. Se uită pe lângă Jun, pierdut în gânduri. Din depărtare se auzeau zurgălăii de la hamul unui cal.

— Eu vreau să înțeleg, așa cum ai înțeles tu, urmă Jun. Ca să-mi ajut poporul.

Bărbatul o privi cu o căutătură mai prietenoasă.

— Jun, rosti el, eu am fost foarte mult timp Asasin. Și știu că-i posibil ca în orice moment cineva să poată veni după mine. Sau după familia mea. Înțelege? De aceea trebuie să fiu precaut.

Chinezoaica încuviință din cap și Ezio putu să vadă că aproape simțea milă pentru el. Se uită din nou spre podgorie.

— Ar trebui să-ncep să angajez oameni pentru *vendange*, dar...

Nu-și termină cuvintele. Jun înclină capul spre un umăr, ascultând.

— Hai înăuntru. Să mâncăm ceva.

Ea coborî de pe zid și-l urmă.

Capitolul 87

Târgul din piața cea mare, aflată în sud-vestul catedralei, era la fel de animat ca întotdeauna. Vândători, negustori, servitori și țărani se înghesuiau și se înghionteau, mai mult sau mai puțin prietenos, pe când treceau printre tarabe. Jun stătea sub o latură a colonadei înconjurătoare și privea tumultul, în vreme ce Ezio se tocmea în apropiere, sub razele reci ale soarelui, cu un vânzător pentru un coș de culegător de struguri. Jun era fascinată și absorbea imaginile și sunetele Florenței. Privea curioasă oamenii, tot așa cum aceștia o priveau curioși la rândul lor. Nu se sinchisea de ei.

Ezio încheie cumpărăturile, se apropie de ea și o bătă pe umăr.

— O să am mare noroc dacă ăsta rezistă trei ani, rosti el.

Chinezoaica îl privi când îi arătă coșul, neștiind ce ar trebui să judece în aprecierea calității sale. Bărbatul înțelese asta și surâse.

— Haide, zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

Trecură prin mulțime în direcția Piazza della Signoria, iar după ce ajunseră acolo, se așezară pe o bancă de lângă *loggia*, privind oamenii care veneau și plecau, toți în veșminte viu colorate, mai puțin aceia care purtau mătăsuri și catifele bogate de culoare neagră.

— Cine sunt? Întrebă Jun.

— Sunt bancheri. Este un fel de uniformă, ca să se poată recunoaște între ei, dar are și alt avantaj – îi putem recunoaște și noi!

Jun zâmbi nesigură.

— E plăcut, *no?* continuă Ezio. Plin de viață!

— Da.

— Dar nu întotdeauna. Jumătate din familia mea a fost omorâtă în piazza asta. Executată. Chiar aici. Acum patruzeci și cinci de ani. Pe atunci aveam nouăsprezece ani.

Închise ochii, scurt, amintindu-și, după care urmă:

— Totuși acum, când o văd atât de *plena di vita*, nu pot decât să mă simt mulțumit. Și satisfăcut că a dispărut așa multă suferință, zise el și o privi deschis. Jun, viața unui Asasin înseamnă suferință. Suferi și tu, și o abați și asupra altora. Asisti la suferință cu speranța că, în timp, poți ajuta la dispariția ei. Este o ironie teribilă a sorții, știu, dar așa merg lucrurile.

Tăcură amândoi o vreme. Jun părea gânditoare. Apoi Ezio o văzu încordându-se. Observase ceva în mulțime. Străfulgerarea unei culori anume? O uniformă, poate? Una dintre gărzile Signoriei? Clipa aceea trecu însă și el nu insistă.

— Bine, rosti după aceea și se ridică. E timpul să-l târăști pe moșneag înapoi la casa lui.

Chinezoaica i se alătură și porniră, traversând piața și intrând apoi pe strada atât de familiară bărbatului, care mergea spre est, aflată imediat la nord de Palazzo. Jun arunca întruna priviri peste umăr.

Strada pe care ajunseră după aceea era considerabil mai pustie, pentru ca, într-un final, ei doi să rămână complet singuri. Pe neașteptate Ezio auzi un zgomot pe care Jun nu-l auzise, întoarse repede capul. Făcu un salt înapoi și înălță coșul ca s-o protejeze pe chinezoaică... și o făcu exact la timp, deoarece un pumnal azvârlit se înfipse în coș. După nici o secundă, cineva îi expedie lui Ezio un șut sălbatic în abdomen. El se împletici în spate și se izbi de un zid de piatră, între timp Jun reacționase cu viteză fulgerătoare. Stătea deja între Ezio și atacatorul său – altă chinezoaică, purtând veșminte cu aceeași croială, dar alcătuite numai dintr-o tunică de lup-tă și pantaloni.

Cele două femei își dădură ocol una alteia, aproape ca într-un balet, lent, pentru ca apoi să se repeadă în atacuri incredibil de rapide, aidoma unor cobre, expediind lovituri cu muchiile palmelor sau cu picioarele, cu asemenea viteză, încât Ezio abia le putea urmări. Vedea totuși clar că Jun îi era inferioară oponentei sale. Se repezi înainte și o lovi pe aceasta cu coșul în cap, surprinzând-o și punând-o la pământ.

Ea rămase nemișcată, cu membrele rășchirate. Jun făcu un pas înainte.

— Ai grijă! strigă bărbatul. Se preface!

În aceeași clipă, femeia misterioasă sări în picioare și se repezi asupra lui Jun cu alt cuțit în mână. Amândouă căzură acum la pământ, luptându-se cu ferocitatea și agilitatea sălbatică a unor feline, cu membrele și trupurile mișcându-se atât de iute, încât deveniră încețoșate. Se auzi apoi un țipăt scurt. Atacatoarea se desprinsese din încheștare, cu propriul cuțit înfipt în piept, imediat deasupra sternului. Se împletici o clipă în lateral, apoi se prăbuși, se lovi cu capul de un contrafort din piatră și rămase nemișcată. De data asta nu mai simula.

Ezio privi în jur. Nu era nici țipenie de om.

O prinse pe Jun de mână.

— Haide! șuieră el printre dinți.

Pe când se îndreptau spre casă în trăsura lui Ezio, Jun începu să explice. Bărbatul își dădu seama că fata ar fi făcut asta mai devreme dacă i-ar fi oferit posibilitatea. Îi ascultă încruntat povestea.

— Mentorul meu a fost cel care a dorit să te cunoască. Noi doi am părăsit China împreună, în secret, dar am fost urmăriți. Ne-au ajuns din urmă în Veneția și acolo l-au capturat pe el. Mi-a cerut atunci să fug și să închei misiunea noastră. Nu l-am mai revăzut.

— Cine sunt „ei”?

— Servitorii lui Zhu Houcong – împăratul Jiajing. Un tânăr, încă băiat, care n-a fost născut să stăpânească, dar căruia soarta i-a dat tronul, iar el ne conduce cu o mână nemiloasă și sângeroasă. Făcu o pauză. Eu m-am născut concubină, însă Mentorul meu m-a eliberat când eram tânără. Ne-am întors după aceea să salvăm și alte fete, dar erau... Tăcu din nou pentru scurt timp. Împăratul credea că dacă le bea sângele lunar, va căpăta viață veșnică. Se întrerupse și înghiți greu un nod în gât, după care, cu un efort vizibil, își regăsi controlul de sine și continuă: Jiajing este un om crud. Îi ucide pe toți cei care i se opun și preferă *ling chi* în locul decapitării.

— *Ling chi*?

Jun făcu mai multe mișcări ce simulau tăierea cu o muchie a palmei peste podul palmei celeilalte.

— Proces lent. Zeci de mii de tăieturi. Apoi... moartea.

Chipul lui Ezio împietri ca granitul. Dădu bice cailor.

Capitolul 88

Sofia se afla în bârlogul lui Ezio și făcea focul când auzi o trăsură oprind în fața casei. Alarmată, se ridică repede în picioare. Peste o clipă, Ezio dădu buzna înăuntru, urmat îndeaproape de Shao Jun. Se năpusti la fereastră și închise obloanele, blocându-le cu zăvorul. După aceea se întoarse către soția sa.

— Strânge câteva bagaje. Deja am înhămat cai odihniți la trăsură. Câțiva dintre oamenii noștri vor merge cu voi.

— Dar ce...?

— În noaptea asta trebuie să dormiți la Machiavelli.

— Dar ce s-a-ntâmpat?

— O neînțelegere.

Sofia privi de la el la Jun, care plecă ochii, stânjenită fiind-că își adusese necazurile pe capul lor.

— Lasă-ne o clipă, îi ceru ea.

La scurt timp după aceea, Sofia și copiii erau instalați în trăsură. Ezio stătea lângă ușa ei. Cei doi soți se priveau și amândoi doreau să spună ceva, dar nu-și găseau cuvintele.

Ezio se retrase un pas și încuviință din cap spre vizitiu. Acesta pocni din hățuri și caii porniră în amurgul care se îndesea.

Pe când se îndepărtau, Sofia se aplecă mult pe fereastră și-i trimise o sărutare din vârful degetelor. El ridică brațul în semn de rămas-bun, după care, fără să mai aștepte să-i vadă pierzându-se în depărtare, se întoarse în casă, închise ușa și o încuie.

Capitolul 89

Ezio și Jun stăteau față în față pe bănci din lemn, trase înaintea focului ce duduia în vatră. Așteptau.

— Când m-am luptat prima dată cu Borgia, am fost mânat de răzbunare și primul meu impuls a fost să țințesc spre capul răutăților. Cu timpul însă am învățat că cei care inspiră teamă au mai mulți adepți devotați decât aceia care predică iubire. Uciderea lui Rodrigo și Cesare n-ar fi avut niciun rezultat, dacă nu aș fi putut înlocui domnia terorii lor prin alta care să implice o măsură de fraternitate, îi povesti bărbatul și se afundă câteva clipe în amintiri. De aceea am petrecut mulți ani învățând bărbați și femei să gândească și să acționeze pentru sine. Mai întâi în Roma, apoi în rândul Frăției noastre din Constantinopol.

— Îmi doresc tare mult să citesc despre faptele tale. Trebuie neapărat să-ți termini cartea.

— Important este să înțelegi că iubirea este cea care leagă laolaltă Ordinul nostru: iubirea de oameni, de culturi, iubirea lumii întregi.

Tăcu din nou pentru scurt timp.

— Luptă ca să păstrezi ceea ce inspiră speranță, Shao Jun, și-ți vei recâștiga poporul de partea ta.

Pe gânduri, Jun privea în flăcări, iar viziunea măreață a viitorului ei îi crescuse în imaginație.

— Va dura foarte mult timp, vorbi ea încet în cele din urmă.

— Dar dacă procedezi așa cum trebuie, se va înfăptui.

Jun inspiră adânc și-și îndreptă spinarea cu o expresie hotărâtă pe chip. Îl privi pe Ezio și aprobă din cap. El se aplecă și o bătu ușor cu palma pe umăr.

— Du-te și odihnește-te puțin, îi spuse.

Tânăra se ridică, făcu o plecăciune scurtă și ieși din cameră.

Ezio se întoarse către focul a cărui văpaie îi înroșea obraji.

În toiul nopții, neliniștit de zgomote furișate de afară, Ezio se duse în bucătărie. De pe cer, luna strălucea printre zăbrele de la ferestre. Bărbatul se apropie de suportul pentru cuțite și luă câteva, cântărindu-le în mână. Nemulțumit, le puse la loc și căută altă armă. Un polonic de fier? Nu. Un tocător din lemn? Nu. Un vâtrai, poate? Da! Se duse la plită și alese unul, lung de un metru și făcut din oțel greu. Îl testă cu două-trei lovituri de încercare prin aer.

Se încordă, auzind un zgomot deasupra. După câteva secunde, un corp căzu prin fața ferestrei. Ezio o văzu pe Jun aterizând cu genunchii ușor îndoiți, apoi repezindu-se în noapte. Se duse la ușă, trase zăvorul și o deschise brusc.

Acolo era ghemuit un chinez, încordat pentru atac, care țâșni imediat spre el cu un *dao*. Ezio se retrase și lovi cu ușa în brațul lui, rupându-i radiusul și cubitusul, iar sabia căzu din mâna chinezului care urlă de agonie. Ezio deschise din nou ușa, brusc, și izbi vâtraiul cu toată puterea în țeasta lui, despicând-o. Sări apoi peste cadavru și ieși în noapte.

O găsi destul de repede pe Jun, care lupta cu trei atacatori. Situația nu se derula în avantajul ei, dar Ezio apăruse la timp ca să răstoarne balanța de forțe și slujitorii împăratului Jiajing se retraseră în direcția podgoriei. Acolo avu loc bătălia finală. Luptându-se doar cu pumnii și cu picioarele, Jun doborî aproape imediat un adversar, în timp ce Ezio ucise un al doilea cu vâtraiul, pe care i-l înfipse drept în față. Al treilea chinez izbuti să-l dezarmeze, dar, smulgând rapid un arac de lemn din podgorie, asasinul își recapătă avantajul și, după ce-și trânti oponentul la pământ, îl lovi cu violență în ceafă, rupându-i vertebra cervicală.

Se terminase. Ezio se lăsă să cadă pe panta lină a podgoriei, istovit, însă nevătămat. Prinse privirea lui Jun și încercă să râdă, dar râsetul i se transformă într-o tuse șuierată.

— Parc-aș fi o pisică pe moarte, comentă el.

— Dă-mi voie să te-ajut.

Chinezoaica îl ridică în picioare și, împreună, se întoarse-ră în casă.

Capitolul 90

Se treziră cu mult înainte de revărsatul zorilor. Dimineața era răcoroasă. Câteva raze spălăcite de soare își găsiseră loc prin cețuri.

Shao Jun stătea pe drum, cu ranița în spate. Privea în depărtare și era gata de plecare. Părea pierdută în gânduri și se întoarse doar când Ezio se apropie dinspre *villa*. Răsuflarea lui continua să fie grea și hârâită.

— E un drum lung până acasă, *no?* întrebă el.

— Dar mai sunt multe de văzut pe drum. *Dashi, xiexie nin* – mulțumesc, Mentorule.

Chinezoaica se plecă ușor.

Ezio avea ceva în mână. O cutiuțe veche. O întinse către Shao Jun.

— Ia-o. S-ar putea să fie de folos într-o bună zi.

Jun o luă și o răsuci pe toate părțile. După aceea vru s-o deschidă, dar Ezio o opri.

— Nu, zise el. Doar dacă îți pierzi calea.

Ea încuviință din cap și puse cutiuța în raniță. Ezio miji ochii și privi pe lângă tânără. Văzu pe drum stindardele soldaților care se apropiau.

— Ar trebui să pleci, zise el.

Jun îi urmări privirea, aprobă din cap și porni spre podgoria aflată de cealaltă parte a drumului. Ezio se uită după ea, cum se îndrepta rapid spre coama unei coline apropiate.

Soldații sosiră la scurt timp după aceea și bărbatul îi salută. Când privi din nou în direcția lui Jun, ea dispăruse. Peste câteva săptămâni, după ce culesul se încheiase, iar a noua aniversare a lui Marcello rămăsese în urmă, Ezio reveni în bârlogul său pentru a încerca din nou să scrie. De data asta progresă serios. Privi ultima foaie albă de hârtie din fața sa, mu-

ie tocul în călimară și adăugă câteva cuvinte, încruntându-se. Le reciti și zâmbi. Apoi scăpă tocul din mână când o durere ascuțită în piept îl luă prin surprindere.

La ușă se auzi o ciocănitură.

— Da? zise el, stăpânindu-se și punând tocul în suportul său de lângă călimară.

Sofia intră în odaie.

— Voiam să-ți zic că mă duc cu copiii la Fiesole. O să ne-ntoarcem după ce se-ntunecă.

— Bine.

— Mâine este zi de târg. Vii și tu cu noi?

— Da.

— Sigur?

— Da, o să fiu bine.

Femeia închise ușa în urma ei. Ezio rămase pe gânduri o vreme, apoi, mulțumit, începu să strângă foile de pe birou, aranjându-le în teanc ordonat și legându-le cu o panglică.

Capitolul 91

Ziua următoare fu una frumoasă și înviorătoare. Rămăseseră în Florența ca să prânzească, iar Sofia dorea să mai facă niște cumpărături înainte de a porni spre casă. Mergând pe stradă la câțiva pași în urma ei și a copiilor, Ezio se strâmbă brusc când fu zguduit de un acces de tuse. Se rezemă de un zid, pentru a-și veni în fire.

Sofia sosi imediat lângă el.

— Trebuia să fi rămas acasă.

El îi zâmbi.

— Dar sunt acasă.

— Stai jos, aici, arată soția lui o băncuță din apropiere. Așteaptă-ne. Ne ducem numai până nițel mai încolo. O să dureze doar câteva minute.

Ezio încuviință din cap și o privi alăturându-se copiilor și pornind mai departe pe stradă. Își găsi o poziție mai confortabilă și durerea începu să se domolească.

Se uită la trecătorii care mergeau în sus și-n jos și-și vedeau de treburile lor. Se simțea încântat și-i făcea plăcere să-i privească. Trase adânc aer în piept, simțind aromele pieții din apropiere. Ascultă hărmălaia vânzătorilor.

— Îmi place aici, zise el încetișor.

Se simțea acasă. Acasă în cele din urmă.

Reveria îi fu întreruptă de glasul arțăgos al unui tânăr italian, care se trânti pe băncuță lângă el. Tânărul vorbea, aparent cu propria-i persoană. Nu se uita la Ezio.

— *Al diavolo!* Urăsc orașul ăsta blestemat. Regret că nu-s în Roma. Am auzit că femeile de-acolo sunt... mm... ca strugurii Sangiovese copti, înțelegi? Nu ca aici! *Firenze!*

Scuipă dezgustat pe jos.

Ezio își întoarse privirea spre el.

— Nu cred că Florența este problema ta, rosti el îndurerat de cuvintele tânărului.

— Pardon?

Ezio fu pe punctul de a-i răspunde, dar durerea îl străpunse iarăși. Făcu o grimasă, apoi horcăi. Tânărul se răsuci către el.

— Ușurel, moșule.

Îl prinse pe Ezio de încheietura mâinii și bărbatul simți că răsuflarea i se oprește în piept. Uitându-se la mâna care-l țină, se gândi că strânsoarea era neobișnuit de puternică și că exista ceva ciudat, aproape familiar, în expresia tânărului. Dar probabil că totul nu era decât în imaginația lui. Scutură din cap, ca să și-l limpezească.

Tânărul îl privi cu atenție, după care zâmbi. Ezio îi întoarse privirea.

— Odihnește-te, da? zise tânărul.

Apoi se ridică și se îndepărtă. Ezio încuviință din cap în semn de aprobare întârziată și se uită după el. După aceea se lăsă pe spate și o căută din priviri pe Sofia prin mulțime. O zări la o tarabă, cumpărând legume. Lângă ea, Flavia și Marcello se hărjoneau împreună, jucându-se.

Închise ochii și răsuflă adânc de câteva ori. Treptat, respirația i se domoli. Tânărul avusese dreptate. Trebuia să se odihnească puțin...

Sofia puneă într-un coș legumele pe care le cumpărase când ceva rece i se furișă în inimă. Ridică ochii, după aceea privi în jur și se uită în cele din urmă spre locul unde era așezat Ezio. Ceva era în neregulă cu postura lui. Derutată, nedorind să recunoască lucrul de care se temea, duse palma la gură și se grăbi spre soțul ei, lăsând copiii să se joace.

Pe măsură ce se apropie, încetini pasul, în cele din urmă se așeză lângă el și-i prinse mâna, apoi se aplecă și-și lipi fruntea de părul lui.

Unul sau doi oameni priviră în direcția lor, apoi alți câțiva, mai îngrijorați; dar altfel agitația de pe stradă își urmă cursul ei.

Capitolul 92

Mult mai târziu, în aceeași zi, după ce se întorsese acasă și după ce Machiavelli plecase, Sofia intră în bârlog. Copiii se culcaseră. Femeia nu credea că ei înțeleseseră deocamdată ce se petrecuse.

În bârlog, focul se stinsese. Femeia aprinse o lumânare, se apropie de birou și ridică de pe el teancul frumos aranjat de hârtii legate cu panglică, începu să citească:

Când eram tânăr, am avut libertate, dar n-am văzut-o; am avut timp, dar nu l-am cunoscut; și am avut iubire, dar n-am simțit-o. Aveau să treacă multe decenii, înainte de a pricepe înțelesul acestor trei lucruri. Iar acum, în amurgul vieții mele, înțelegerea aceasta s-a transformat în mulțumire. Iubirea, libertatea și timpul, de care dispuneam cândva din abundență, sunt cele care mă împing înainte. Iubirea, mai cu seamă, scumpa mea, pentru tine, pentru copiii noștri, pentru frații și surorile noastre... Și pentru lumea vastă și minunată care ne-a dat viață și care ne ridică întruna atâtea enigme. Cu nesfârșită iubire, Sofia mea, sunt de-a pururi al tău.

Ezio Auditore

Glosar de termeni în italiană, greacă, chineză și turcă

a presto – Pe curând!
adi herif – Porcule!
al diavolo – La naiba!
affedersiniz – îmi cer scuze!
affedersiniz, efendim – Scuzați-mă, domnule!
akçe – monedă turcească veche
Allah ashkina – Să dea Domnul!
Allaha ismarladik! – Dumnezeu să te binecuvânteze!
aman Allahim – Vai de mine!
Amore – Dragostea mea
Apistefto – incredibil
arrocco – rocadă
aynen oyle – exact

ballata – baladă
bastarda – bastard
bene – bine
beyfendi – Excelența voastră
bir sey degil – Cu plăcere!
bistecca alia florentina – friptură florentină
brutti ma buoni – urât, dar bun
buffone – zevzec
buon giorno – Bună ziua!
buona donna – stimabilă doamnă
buona sera – Bună seara!

canaglia – ticălos
carciofini sott'olio – anghinare mici gătite în ulei de măsline
castagnaccio – castaniu
cazzo – pulă
che succede? – Ce se întâmplă?
qok uzuldum – foarte bine

dashi, xièxiè nin – Mulțumesc, Mentorule
dio mio – Dumnezeuule...
duibuqi – îmi pare rău
duo – sabie
duomo – catedrală

è incredibile – Este incredibil
edáxi – ok
efendim – domnule
evet – da

fettunta – pâine cu usturoi
finito – terminat
fratello mio – Fratele meu
fuori – Afară!

Gennaio – ianuarie
gerzek – prostovan
ghazi – cruciat
Giugno – iunie
grazie – Mulțumesc!
güle güle – foarte bine
güzel – excelent

hajj – pelerinaj
haydi rastgele – Succes!
hriste mou – Dumnezeuule!

ii diavolo – Diavolul
inanilmaz – incredibil

janbiyah – pumnal arăbesc cu tăiș lat, curbat

kanun – lege
karesi – piață
kargasha – haos
kesinlikle – Bineînțeles!
kouràyo – curaj
kyrie – Domn

la Crociata Segreta – Cruciada secretă
levatrice – moașă
ling chi – tăiere în mii de bucăți
lokanta – cafenea

maccaroin in brodo – supă de macaroane
magnetism – atracție magnetică
masa'il kher – Bună seara!
merda – La naiba!
merhaba – Bine ai venit!
messer – Domnule
mia cara – Draga mea
mio bel menestrello – frumosul meu menestrel
mio principe – prințul meu
moleche – crab cu cochilie moale
molto curioso – plin de curiozitate

nessun problema – nicio problemă

pandiramerino – pâine cu rozmarin
panzanella – salată de roșii cu pâine
pecorino – tip de brânză
pek güzel – frumos-foc
pekala – în regulă
perdonate, buon signore – Scuzați-mă, stimate domn!
perfetto – perfect
piena di vita – plin de viață
poi kala – foarte bine
prens – prinț
prego – te rog
presuntuoso – îngâmfat
principe – prinț

qian – monedă

raccolto – recoltă

ragazzo – băiat/copil

requiescat in Pace – Odihnește-te în pace!

rixoto de gò – pilaf italianesc cu pește gobi

sagliginiza! – la revedere!

salame toscana – salam toscan

salsicce di cinghiale – cârnat de mistreț

salute a voi, Assassini – Salutări, Asasini!

salve – Salut!

sayin da Vinci bey – domnul da Vinci, domnule

se solo – Măcar dacă!

serefe! – Noroc!

sharbat – șerbet

shehzad/shehzadem – Prințe,

si – da

si, da molto tempo – da, acum mult timp

sinav icin iyi sanslar! – Mult noroc, prieten drag

souk – piață/bazar

sovalye – cavaler

spaghetti allo scoglio – paste cu fructe de mare

tesekkür ederim – mulțumesc

Tesekkür, Mentor. – Mulțumesc, Mentorule.

Chok tesekkür ederim! – Mulțumesc foarte mult.

tesoro – draga mea

ti distihia – Ce mizerie!

tonno al cartoccio – ton copt în pesmet

un favore – o favoare

una tortura – tortură

va bene – în regulă

vendange – culesul strugurilor

veraison – coacerea strugurilor

Mulțumiri

Mulțumiri speciale pentru

Yves Guillemot

Jean Guesdon

Corey May

Darby McDevitt

Și, de asemenea, pentru

Alain Corre

Laurent Detoc

Sebastien Puel

Geoffroy Sardin

Xavier Guilbert

Tommy Frangois

Cecile Russeil

Christele Jalady

departamentul Ubisoft Legal

Chris Marcus

Etienne Allonier

Maria Loreto

Alex Clarke

Alice Shepherd

Anton Gill

Guillaume Carmona

Clemence Deleuze

